

HOLLY JACKSON

La
un pas
de
moarte

AL TREILEA VOLUM AL SERIEI
CRIMA PERFECTĂ

LEDA EDGE

Seria care face senzație pe TikTok a ajuns la final

Pip se pregătește să meargă la facultate, dar este încă bântuită de felul în care s-a încheiat ultima sa investigație. Deși s-a obișnuit deja să primească amenințări cu moartea în urma podcastului ei despre crime adevărate, adolescenta nu poate să nu remarce un mesaj anonim care revine cu insistență: „Cine o să te caute când tu vei fi cea dispărută?”

Curând, amenințările se înmulțesc, iar Pip își dă seama că cineva o hărțuiește și îi vrea răul. Când începe să găsească legături între următorul ei și un criminal în serie prins în urmă cu șase ani și aflat încă în puscărie, în mintea adolescentei își face loc o întrebare neliniștitoare: „Nu cumva în spatele gratiilor a ajuns un nevinovat?”

Politia refuză să acționeze, așa că Pip nu are de ales: ori îl găsește ea însăși pe vinovat, ori o să ajungă pe lista victimelor. Pe măsură ce diabolicul joc de-a soarele și pisica avansează, Pip descoperă că toate informațiile se învârt în jurul acelorași persoane și evenimente, iar dacă nu găsește mai repede răspunsurile corecte, va avea o soartă cumplită.

„Un roman plin de răsturnări de situație neprevăzute, surprinzător și incredibil de captivant de la prima pagină! Chiar nu exista o modalitate mai bună de a încheia seria.”

B&N Reads

NU RATA PRIMELE DOUĂ VOLUME DIN SERIE!

„La un pas de moarte este un thriller YA fenomenal, care merită pe deplin să fie recunoscut drept una dintre cărțile anului. În plus, oferă un final sclipitor unei serii năucitoare.”

The Nerd Daily

„O intrigă greu de descălcit, care îți va face inima să bată mai repede.”

Kirkus Reviews

„Unul dintre cele mai bune thrillere pe care le-am citit vreodată! [...] Un roman cu un ritm amețitor, o intrigă înfricosătoare, inteligentă, întunecată, dar, cumva, presărată și cu accente comice. De mult nu am mai fost atât de captivat de o poveste și cu siguranță voi citi absolut tot ce va publica Holly Jackson de acum înainte.”

rarelyinreality.com

„Povestea m-a atras atât de tare, încât am uitat tot ce se întâmplă în jurul meu, simțind nevoia imperioasă de a rezolva cazul alături de Pip.”

PopSugar

HOLLY JACKSON

a început să inventeze povești la o vârstă fragedă și a scris prima sa tentativă de roman la doar 15 ani. Adoră cărțile, jocurile pe calculator și documentarele polițiste care îi permit să își pună la încercare calitățile de detectiv particular. Locuiește în capitala Marii Britanii, iar distracția ei preferată este depistarea greselilor de ortografie de pe indicatoarele rutiere. Romanul său de debut, *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumini*, a fost bestseller *New York Times* vreme de mai bine de un an de la publicarea în Statele Unite. În plus, în Marea Britanie, volumul a fost recompensat cu prestigiosul National Book Award și a fost declarat cartea anului de către ziarul *The Observer*. Drepturile de ecranizare a seriei au fost achiziționate la licitație de către Moonage Pictures, iar echipa de producție e cea care se află în spatele serialului de succes *Peaky Blinders*.

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

HOLLY JACKSON

La un pas de moarte

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA EDGE

Redactare: Alina Băltăc
Tehnoredactare: Cristina Gvinda
Lector: Shauki Al-Gareeb

HOLLY JACKSON
AS GOOD AS DEAD
Copyright © Holly Jackson 2021

Originally published in English by Farshore, an imprint of
HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St, London,
SE1 9GF under the title *As Good As Dead*.

Translation © 2022 by Ionel Ghiragosian, Corint Books SRL, Romania

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this
work.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Leda Edge,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACKSON, HOLLY

**La un pas de moarte / Holly Jackson; trad. din lb. engleză de Ionel
Ghiragosian. - București: Leda Edge, 2022**

I. Ghiragosian, Ionel (trad.)

*Dedic acest volum tuturor.
Vă mulțumesc pentru că mi-ați rămas alături până la final!*

PARTEA ÎNTÂI

Unu

Ochi morți, parcă așa li se spunea, nu? Lipsiți de viață, sticloși, pustiiți. Ochii morți îi erau acum tovarăși, urmând-o pretutindeni, la orice pas. Se ascundeau într-un ungher al minții și o însoțeau în vis. Ochii *lui* morți, chiar în clipa în care își dăduse duhul. Îi vedea ori de câte ori arunca o privire fugitivă, dar și în cele mai adânci umbre, și uneori chiar și în oglindă, purtându-i chipul.

Pip îi vedea chiar acum, holbându-se la ea și sfredelind-o. Ochii morți ai unui porumbel fără suflare, lățit pe alea din față. Sticloși și lipsiți de viață, cu excepția propriei oglindiri în aceștia când a îngenuncheat și a întins mâna. Nu ca să-l atingă, ci doar ca să se apropie suficient.

— Ești gata de plecare, buclucașo? s-a auzit vocea tatălui în spatele ei.

Pip a tresărit când tata a închis ușa din față cu un trosnet puternic, în ale cărui ecouri se ascundea sunetul unei arme descărcându-se. Celălalt tovarăș al lui Pip.

— D-da! a spus ea, îndreptându-se de spate și dregându-și glasul.

Respiră, pur și simplu, respiră!

— Uite! a zis și a arătat cu degetul, deși nu era nevoie. Un porumbel mort.

Tata s-a aplecat ca să se uite, iar pielea întunecată i s-a adunat în pliuri în jurul ochilor mijiiți, în vreme ce costumul impecabil croit, din trei piese, i s-a încrețit în dreptul genunchilor.

Apoi a făcut o față pe care Pip o știa prea bine; urma să spună ceva plin de duh și ridicol, cum ar fi...

— Plăcintă de porumbel la cină? a întrebat el.

Mda, punct ochit! Acum, aproape fiecare propoziție era o glumă, ca și când zilele astea s-ar fi străduit mult mai mult să o facă să zâmbească. Pip s-a înduplecat și i-a oferit un zâmbet.

— Doar dacă e cu piure de șobolan la garnitură, a zis în glumă, renunțând în sfârșit să mai contemple privirea goală a porumbelului și ridicându-și rucsacul de culoarea bronzului pe un umăr.

— Ha! a exclamat el și a bătut-o ușurel pe spate, radiind. Fiica mea cea morbidă!

Când și-a dat seama ce spusese și de toate celelalte înțelesuri care se involburau în doar câteva cuvinte, tata s-a mai schimbat o dată la față. Pip nu putea scăpa de moarte nici măcar în această dimineată târzie și luminoasă de august, în care își petrecea timpul împreună cu tatăl ei. Din câte se părea, doar pentru asta trăia acum.

Tata a alungat stânjeneala, o chestie trecătoare în cazul lui, și i-a făcut semn cu capul spre mașină.

— Haide! Nu poți să întârzii la întâlnirea asta!

— Da! a încuviințat Pip, deschizând portiera și așezându-se pe scaunul ei, neștiind ce să mai spună, căci mintea îi rămăsese la porumbel.

A revenit însă în prezent când au intrat în parcare a gării Little Kilton. Era aglomerată, iar razele soarelui se reflectau din rândurile ordonate de mașini ale navetiștilor.

Tata a oftat.

— Ah, dracu' ăla din Porsche mi-a ocupat din nou locul!

„Drac”: un alt termen pe care Pip regreta că îl învățase.

Singurele locuri libere erau tocmai în capătul îndepărtat, aproape de gardul din plasă unde raza camerelor de vedere nu ajungea. Vechiul loc în care își petrecea timpul Howie Bowers. Cu bani într-un buzunar și mici pungi de hârtie în celălalt. Apoi, înainte ca Pip să se poată abține, sunetul deblocării centurii de siguranță s-a transformat în sunetul pașilor lui Stanley Forbes pe ciment, în spatele ei. Era noapte, Howie nu era la închisoare, ci chiar sub strălucirea portocalie, cu umbre în loc de ochi. Stanley se îndreaptă spre el, dându-i o mână de bani pentru viața și secretul lui. Și, când se întoarce spre Pip, are ochii goi și e ciuruit în șase locuri, iar sângele care curge pe cămașă și pe beton ajunge, cumva, pe mâinile ei. Are mâinile pline de sânge și...

— Vii, buclucașo?

Tata îi ținea portiera deschisă.

— Vin! a răspuns Pip, ștergându-și mâinile de cea mai elegantă pereche de pantaloni din garderoba ei.

Trenul spre stația Marylebone, din Londra, era aglomerat; înghesuiți, pasagerii își zâmbeau jenați cu gura închisă, înlocuind astfel clasicele scuze când se loveau unii de ceilalți. Erau prea multe mâini pe stâlpul metalic, așadar, ca să nu se dezechilibreze, Pip se agățase de brațul îndoit al tatălui ei. Măcar dacă ar fi reușit să rămână în picioare!

În tren, a avut senzația că l-a văzut de două ori pe Charlie Green. Prima dată în ceafa unui bărbat, înainte ca acesta să se miște ca să citească mai bine ziarul *Metro*. A doua oară, a fost vorba despre un bărbat care aștepta pe peron, ținând o armă. Însă când omul a urcat în vagonul lor, trăsăturile i s-au rearanjat și și-au pierdut asemănarea cu Charlie, iar arma s-a dovedit a fi doar o umbrelă.

Trecuseră patru luni, iar poliția încă nu îl găsisese. Soția lui, Flora, se predase la o secție de poliție din Hastings în urmă cu opt săptămâni; cumva, în graba de a scăpa, se despărțiseră. Ea nu știa unde e soțul ei, dar pe internet se zvonea că tipul reușise să ajungă în Franța. Pip îl căutase oricum, nu pentru că voia să fie prins, ci pentru că trebuia să fie găsit. Iar diferența aia era totul, era motivul pentru care lucrurile nu mai puteau să revină vreodată la normal.

Tata i-a surprins privirea.

— Ești agitată din cauza întâlnirii? a întrebat-o peste scârțâitul roților de tren când convoiul de vagoane a încetinit în gara Marylebone. O să fie bine! Să-l asculți pe Roger, da? Este un avocat excelent, știe despre ce vorbește.

Din câte se părea, Roger Turner, avocat la firma tatălui ei, era expert în cazurile de calomnie. Câteva minute mai târziu, cei doi l-au găsit așteptându-i în fața vechiului centru de conferințe, o clădire din cărămidă roșie în care se afla sala unde trebuia să ajungă Pip.

— Bună din nou, Pip! a spus Roger și i-a întins mâna.

Pip și-a privit-o repede pe a ei, ca să nu fie murdară de sânge, înainte să o strângă pe a lui.

— Ai avut un weekend frumos, Victor?

— Da, mulțumesc, Roger! Și mi-a rămas mâncare și pentru prânzul de azi, deci și ziua de luni o să fie excelentă!

— Atunci cred că am face bine să intrăm, dacă ești pregătită? i s-a adresat Roger lui Pip, uitându-se la ceas și strângând în mână o servietă strălucitoare.

Pip a încuviințat cu o mișcare din cap. I s-a părut din nou că are mâinile umede, însă era transpirație. Era doar transpirație.

— O să te descurci, draga mea! i-a spus tatăl ei, îndreptându-i gulerul.

— Da, am rezolvat mii de medieri, a zâmbit Roger, dându-și pe spate părul cărunț. Nu trebuie să te îngrijorezi!

— Sună-mă când se termină! i-a spus tata și s-a aplecat să o sărute pe creștetul capului. Ne vedem acasă diseară! Roger, ne vedem mai târziu la birou!

— Desigur! La revedere, Victor! După tine, Pip!

Trebuiau să ajungă în sala de ședințe 4E, aflată la ultimul etaj. Pip a cerut permisiunea să urce pe scări deoarece, dacă inima îi bătea cu putere din cauza eforului, nu o făcea din oricare alt motiv. Așa gândea ea logic; era motivul pentru care acum alerga de fiecare dată când simțea că i se strânge inima. Alerga până simțea o altfel de durere.

După câteva minute, au ajuns la ultimul etaj, cu bătrânul Roger gâfâind la câteva trepte în urma ei. Bărbatul elegant îmbrăcat care aștepta pe hol în fața sălii 4E a zâmbit când i-a văzut.

— Ah, tu trebuie să fii Pippa Fitz-Amobi! a spus el și i-a întins mâna, iar ea a fost din nou nevoită să vadă dacă nu cumva era plină de sânge. Iar tu ești avocatul ei, Roger Turner! Mă numesc Hassan Bashir și sunt mediatorul vostru independent.

Bărbatul a zâmbit, împingându-și ochelarii pe nasul subțire. Părea amabil și atât de nerăbdător, încât mai că țopăia! Pip nu voia să îi strice ziua, ceea ce fără îndoială urma să se întâmple.

— Îmi pare bine să te cunosc! a spus ea, dregându-și glasul.

— Și mie! a zis el și și-a împreunat mâinile, surprinzând-o pe Pip. Celălalt grup este în sala de ședințe și sunt toți pregătiți să înceapă. Dacă nu cumva ai să-mi pui vreo întrebare înainte, cred că probabil ar trebui să începem, a zis el și s-a uitat la Roger.

— Totul e în regulă!

Roger a ocolit-o pe Pip ca să preia conducerea când Hassan a dat înapoi ca să țină deschisă ușa sălii 4E. Înăuntru era liniște. Roger a intrat, mulțumindu-i lui Hassan cu un semn din cap. După aceea a fost rândul lui Pip. Aceasta a inspirat, arcuindu-și umerii, iar apoi a expirat, scrâșnind din dinți.

Era pregătită!

A intrat în sală, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul lui. Stătea în partea opusă a mesei lungi. Pomeții i se ascuțeau în jos, spre gură, iar ciuful blond îi era pieptănat pe spate. El și-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe a ei, cu o oarecare urmă de mister și satisfacție în ochi.

Max Hastings!

Doi

Picioarele lui Pip nu s-au mai clintit. Nu le spusese să o facă, era ca un fel de instinct primitiv de apărare; știa că până și un pas ar fi dus-o prea aproape de *el*.

— Aici, Pip! a spus Roger și a tras un scaun chiar în fața lui Max, făcându-i semn să se așeze.

Lângă Max, în fața lui Roger, se afla Christopher Epps, același avocat care îl reprezentase pe băiat la proces. Pip îl văzuse ultima dată pe acest bărbat în boxa martorilor; purtase exact același costum și o hăituise cu vocea lui care semăna cu un lătrat. Îl urâse, însă, între timp, sentimentul dispăruse, mistuit de ura pentru persoana care stătea în fața ei. Doar masa lată îi despărțea.

— Bună ziua tuturor! a salutat vesel Hassan, așezându-se pe scaunul său din capul mesei, între cele două grupuri. Să trecem peste părțile introductive! Rolul meu de mediator înseamnă că sunt aici ca să vă ajut să ajungeți la o înțelegere acceptabilă pentru ambele părți. Singurul meu interes este să îi fac pe toți cei de aici fericiți, bine?

În mod clar, Hassan nu era conștient de starea de spirit din sală.

— Scopul unei medieri este de a evita litigiul. Un proces reprezintă o bătaie de cap și este și foarte scump pentru toți cei implicați. Așadar, întotdeauna este mai bine să vedem dacă putem ajunge la o înțelegere, nu la tribunal.

Hassan a zâmbit larg, mai întâi spre partea sălii în care se afla Pip, apoi spre cea a lui Max, afișând aceeași expresie pentru toți.

— Dacă nu putem ajunge la o înțelegere, domnul Hastings și avocatul lui intenționează să deschidă un proces de calomnie împotriva domnișoarei Fitz-Amobi, pentru o postare pe Twitter și una pe blog publicate de aceasta la 3 mai anul curent, postări despre care Domniile Lor pretind că au inclus o afirmație defăimătoare și un fișier audio. După o scurtă pauză, în care a aruncat o privire la notițele lui, Hassan a continuat: Domnul Epps, în numele reclamantului, domnul Hastings, susține că declarația defăimătoare a avut un efect foarte grav asupra clientului său, atât în ceea ce privește sănătatea mintală a acestuia, cât și în ceea ce-i privește reputația, pe care i-a afectat-o iremediabil. Asta a condus, mai departe, la dificultăți financiare pentru care cere despăgubiri.

Pip și-a încheștat pumnii în poală, monturile ieșindu-i în evidență precum șira spinării unui animal preistoric. Nu știa dacă putea să rămână în birou și să asculte toate astea – nu știa dacă era în stare. A respirat însă și s-a străduit, pentru tatăl ei și Roger, dar și pentru bietul Hassan.

Pe masă, în fața lui Max, se afla bineînțeles insuportabila lui sticlă cu apă. Plastic mat de un albastru-închis, cu dop de cauciuc. Nu era prima dată când Pip îl vedea cu ea; din câte se părea, într-un orașel de provincie, precum Little Kilton, drumurile tindeau să converge și să se intersecteze. De acum Pip ajunsese să se aștepte să îl vadă pe Max ieșind la alergat odată cu ea, aproape ca și când ar fi făcut-o cumva dinadins. Și întotdeauna cu nenorocita aia de sticlă albastră!

Max a surprins-o uitându-se la recipient. S-a întins după el, a deschis dopul cu un pocnet și a băut prelung și zgomotos, plimbând apa prin gură și ținându-l pe Pip cu privirea în tot acest timp.

Hassan și-a desfăcut puțin cravata.

— Așadar, domnule Epps, vă invit să vă prezentați pledoaria de început!

— Desigur! a spus Epps, uitându-se prin hârtii și cu o voce la fel de tăioasă precum și-o amintea Pip. Clientul meu a suferit îngrozitor de când afirmația defăimătoare a domnișoarei Fitz-Amobi a fost publicată în seara zilei de 3 mai, mai ales de vreme ce prezența domnișoarei este extrem de vizibilă pe internet, aceasta având la momentul respectiv mai mult de 300 000 de abonați. Clientul meu a absolvit o universitate de elită, cu o reputație extrem de bună, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie un candidat puternic pentru posturile scoase la concurs pentru absolvenți.

Max a sorbit din nou din sticlă, ca și când gestul ar fi trebuit să evidențieze cele spuse.

— Totuși, în ultimele câteva luni, domnul Hastings s-a chinuit să își găsească de lucru la nivelul pe care îl merită, iar aceasta are legătură cu faptul că declarația calomnioasă a domnișoarei Fitz-Amobi i-a știrbit reputația. În consecință, clientul meu e nevoit să locuiască acasă, cu părinții lui, deoarece nu poate să-și găsească o slujbă potrivită și, prin urmare, nu poate plăti chirie ca să locuiască în Londra.

O, bietul violator în serie! a gândit Pip, rostind cuvintele doar cu privirea.

— Însă nu doar clientul meu a avut de suferit, a continuat Epps. Părinții lui, domnul și doamna Hastings, au suferit, de asemenea, din cauza stresului și, recent, chiar au fost nevoiți să părăsească țara, pentru a locui, vreme de câteva luni, în cea de-a doua lor casă, aflată la Florența. Căminul le-a fost vandalizat chiar în noaptea în care domnișoara Fitz-Amobi a publicat declarația defăimătoare; cineva a scris cu vopsea pe fațada casei lor cuvintele: „Violatorule, te voi prinde...”

— Domnule Epps! l-a întrerupt Roger. Sper că nu sugerezi că există vreo legătură între clienta mea și acel act de vandalism. Poliția nici măcar nu i-a vorbit despre asta!

— Deloc, domnule Turner! a răspuns prompt Epps, dând din cap. Menționez acest episod deoarece putem presupune o legătură cauzală între declarația defăimătoare a domnișoarei Fitz-Amobi și actul de vandalism, de vreme ce s-a produs la câteva ore după publicarea acelei afirmații în spațiul public. Prin urmare, familia Hastings nu se simte în siguranță în propria locuință și a fost nevoită să își instaleze camere de supraveghere în fața casei. Sper că asta explică oarecum nu doar dificultățile financiare ale domnului Hastings, ci și suferința extremă simțită de el și de familia lui în urma declarației defăimătoare și răutăcioase a domnișoarei Fitz-Amobi.

— Răutăcioase? a izbucnit Pip, cu obrajii arzând. Am zis că e violator și *chiar este*, deci...

— Domnule Turner! a strigat Epps, ridicând tonul. Ți sugerez să-ți sfătuiești clienta să tacă și să îi amintești că orice declarație defăimătoare pe care o face acum ar putea fi considerată calomnie!

Hassan a ridicat mâinile.

— Da, da, haideți să facem o mică pauză! Domnișoară Fitz-Amobi, veți avea ocazia să vorbiți mai târziu, s-a grăbit să intervină mediatorul și și-a desfăcut din nou cravata.

— Este în regulă, Pip! Mă descurc, i-a spus încet Roger.

— Îi amintesc domnișoarei Fitz-Amobi, a spus Epps, fără măcar să-i arunce lui Pip o privire, ci uitându-se în schimb la Roger, că, în urmă cu patru luni, clientul meu a fost judecat și a fost găsit *nevinovat* de toate capetele de acuzare. Ceea ce este singura dovadă necesară că declarația făcută la 3 mai a fost, de fapt, defăimătoare.

— Astea fiind spuse, a intervenit Roger, uitându-se în hârtii, o declarație poate fi considerată defăimătoare doar dacă este prezentată ca fiind adevăr. Postarea clientei mele a fost după cum urmează: „Ultima actualizare a procesului lui Max Hastings. Nu-mi pasă ce crede juriul: el este vinovatul!” După ce și-a dres vocea, avocatul a continuat: Acum, expresia „Nu-mi pasă” face în mod clar ca declarația care urmează să fie subiectivă, o părere, nu o dovadă...

— O, nu-mi veniți cu asta! a intervenit Epps. Încercați să reveniți la privilegiul părerii? Serios? Vă rog! Declarația a fost clar formulată ca o dovadă, iar fișierul audio a fost prezentat ca și când ar fi fost real.

— Chiar este real! a izbucnit Pip. Vrei să îl asculți?

— Pip, te rog...

— Domnule Turner...

— În mod clar este editat, a vorbit Max pentru prima dată, enervant de calm, încrucișându-și brațele și atent doar la mediator. Nici măcar nu vorbesc așa!

— Cum, ca un violator? i-a replicat furioasă Pip.

— DOMNULE TURNER...

— Pip...

— În regulă, oameni buni! a intervenit Hassan, ridicându-se în picioare. Hai să ne calmăm puțin! Toți o să avem ocazia să vorbim. Nu uitați: suntem aici ca să ne asigurăm că rezultatul mulțumește pe toată lumea. Domnule Epps, ne-ați putea vorbi despre pagubele pretinse de clientul dumneavoastră?

Epps și-a plecat capul, scoțând o foaie de hârtie din partea de jos a teancului.

— Invoc pagube deosebite. Având în vedere că ar fi trebuit să fie angajat în ultimele patru luni, cu un salariu lunar la un nivel la care ne-am putea aștepta pentru cineva în poziția lui,

adică de cel puțin 3 000 de lire, asta aduce pierderea financiară la 12 000 de lire.

Max a băut din nou din sticla cu apă, lichidul gâlgâindu-i pe gât. Lui Pip i-ar fi plăcut să ia nenorocita aia de sticlă și să-i dea cu ea peste ochi. Dacă ar fi fost să aibă sânge pe mâini, al lui ar fi trebuit să fie.

— Bineînțeles că nicio sumă de bani nu poate compensa suferința și chinul psihic îndurate de clientul meu și familia lui. Dar credem că 8 000 de lire ar fi suficient, ajungând astfel la un total de 20 000 de mii de lire.

— E ridicol! a spus Roger, clătinând din cap. Clienta mea are doar 18 ani!

— Domnule Turner, ar trebui să-mi permiteți să termin, i-a răspuns zeflemitor Epps, lingându-și degetul ca să dea pagina. Totuși, discutând cu clientul meu, am aflat că, în opinia sa, suferința continuă e cauzată de faptul că declarația defăimătoare nu a fost retrasă și că nu a primit nicio scuză, ceea ce, pentru el, ar fi într-adevăr mai important decât orice pagubă financiară.

— Domnișoara Fitz-Amobi a șters postarea în urmă cu câteva săptămâni, când a fost trimisă solicitarea inițială, s-a ținut tare Roger.

— Domnule Turner, vă rog! a răspuns Epps.

Dacă Pip îl mai auzea spunând *vă rog* încă o dată, era în stare să-i zdrobească și lui fața.

— Ștergerea postării nu diminuează prejudiciul adus reputației. Deci, propunerea noastră este următoarea: pe același cont public, domnișoara Fitz-Amobi face o revenire, în care retrage declarația originală defăimătoare, își recunoaște greșeala și își cere scuze pentru orice pagubă adusă clientului meu prin cuvintele ei. În plus – iar acesta e cel mai important

aspect, deci fiți atent –, în declarația asta, trebuie să recunoască faptul că a editat fișierul audio în cauză și că Max Hastings nu a rostit niciodată cuvintele alea.

— Du-te naibii!

— Pip...

— Domnișoară Fitz-Amobi! a insistat Hassan, chinându-se cu cravata, de parcă aceasta i s-ar fi strâns de una singură în jurul gâtului.

— Voi ignora izbucnirea clientei dumneavoastră, domnule Turner, a spus Epps. În cazul în care cererile noastre sunt îndeplinite, o să reducem pagubele financiare, ca să zicem așa, înjumătățindu-le la 10 000 de lire.

— Bine, acesta e un bun punct de plecare, a dat Hassan din cap, încercând să recapete controlul asupra discuției. Domnule Turner, ați vrea să răspundeți propunerii?

— Mulțumesc, domnule Bashir! a spus Roger, luând cu vântul. Pagubele propuse sunt încă prea mari. Domnule Epps, faceți presupuneri îndrăznețe în legătură cu potențialul de angajare al clientului dumneavoastră. Nu îl văd ca fiind un candidat prea spectaculos, mai ales pe piața actuală a muncii. Clienta mea are doar 18 ani. Singurul ei venit îl reprezintă plata reclamelor difuzate în timpul podcastului despre infracțiuni adevărate, iar peste câteva săptămâni începe facultatea, unde o să-și asume un credit mare pentru studii. Având în vedere acest fapt, cererea este absurdă.

— Bine, 7 000, a spus Epps, mijind ochii.

— Nu, 5 000, a replicat Roger.

Epps s-a uitat repede la Max, care a dat aproape imperceptibil din cap, lăsându-se într-o parte pe scaun.

— E acceptabil pentru noi, a mormăit Epps. Suma asta, pe lângă retragerea declarației și niște scuze.

— Bine, se pare că ajungem la o înțelegere! a intervenit Hassan, iar pe chip i s-a ivit un zâmbet precaut. Domnule Turner, domnișoară Fitz-Amobi, ne-ați putea spune ce părere aveți despre aceste condiții?

— Ei bine, a început Roger, cred că...

— Nu sunt de acord! s-a răstit Pip și a împins scaunul în spate, picioarele acestuia scârțâind pe podeaua lustruită.

— Pip!

Roger s-a întors spre ea înainte să se poată ridica în picioare.

— Ce-ar fi să mergem să discutăm despre asta undeva și...

— N-o să-mi retrag declarația și n-o să mint, zicând că fișierul audio a fost editat. Am spus că e violator deoarece asta este. Mai bine mor decât să îmi cer vreodată scuze! a adăugat ea, simțind cum furia îi coboară pe șira spinării, acoperindu-i pielea.

— DOMNULE TURNER! Controlați-vă clienta, vă rog! a reacționat rapid Epps, lovind masa cu palma.

Hassan s-a bâțâit năuc, neștiind ce să facă.

— Uite care-i treaba cu datul meu în judecată, Max! și-a apărât Pip ideile și rostindu-i furioasă numele, incapabilă parcă să îl suporte pe limbă. Am apărarea supremă: adevărul. Deci, haide, dă-mă în judecată, te provoc! Ne vedem la tribunal! Și știi cum decurge asta, nu-i așa? Va trebui să se dovedească dacă declarația mea este adevărată, ceea ce înseamnă că procesul tău, în care ai fost acuzat de viol, o să fie reluat. Cu aceiași martori, declarații ale victimelor, dovezi. Nu vor mai fi acuzații penale, dar cel puțin toată lumea o să știe pentru totdeauna ce ești. Un violator!

— Domnișoară Fitz-Amobi!

— Pip...

Sprijinindu-se pe palme, fata s-a aplecat peste masă cu ochii aprinși de furie și s-a uitat pătrunzător la Max. De-ar fi putut măcar să îi aprindă un foc în ochi, să îi ardă fața în timp ce îl privea!

— Chiar crezi că mai poți să scapi a doua oară? Să convingi un alt juriu format din 12 oameni că nu ești un monstru?

El a privit-o în ochi.

— Ți-ai pierdut mințile! i-a răspuns mai apoi zeflemitor.

— Probabil! Așadar, ar trebui să fii îngrozit!

— Bun! a zis Hassan și s-a ridicat în picioare, bătând din palme. Poate că ar trebui să facem o pauză pentru un ceai și niște biscuiți.

— Am terminat! a spus Pip, punându-și rucsacul pe umăr și deschizând ușa atât de tare, încât aceasta s-a lovit de perete.

— Domnișoară Fitz-Amobi, vă rog să vă întoarceți!

Vocea disperată a lui Hassan a urmat-o pe hol. Apoi s-au auzit și niște pași. Pip s-a întors. Era doar Roger, care-și băga documentele în servietă.

— Pip! i-a spus bărbatul, care abia mai respira. Chiar cred că ar trebui...

— Nu negociez cu el!

— Stai puțin!

Strigătul lui Epps a umplut holul când s-a grăbit să li se alăture.

— Te rog, oferă-mi doar un minut, i-a spus politicoș avocatul, rearanjându-și părul cărunt. O să înaintăm procesul abia peste vreo lună, bine? Evitarea unui proces este, de fapt, spre beneficiul tuturor. Deci, gândește-te câteva săptămâni la asta, când lucrurile nu vor mai fi atât de încărcate de emoții puternice, a spus bărbatul, privind-o cu dispreț.

— Nu trebuie să mă gândesc la asta! a zis Pip.

— Te rog, doar...

Epps a căutat în buzunarul costumului, scoțând două cărți de vizită de culoare ivorie.

— Cartea mea de vizită, a spus, oferindu-i una ei și una lui Roger. Este și numărul meu de mobil acolo. Gândește-te puțin, iar dacă te răzgândești, sună-mă oricând!

— N-o s-o fac! i-a răspuns și a luat șovăind cartea de vizită, pe care a vârat-o în buzunarul nefolosit al jachetei.

Christopher Epps a studiat-o o clipă, încruntându-și sprâncenele oarecum îngrijorat. Pip s-a uitat în ochii lui; să își fe-rească privirea însemna să îl lase să câștige.

— Și, dacă-mi permiți, un singur sfat, a spus Epps. Poți să-l accepți sau nu, dar am mai văzut oameni pe cale să se autodistrugă. La naiba, i-am reprezentat pe mulți dintre ei! La sfârșit, vei ajunge doar să îi rănești pe toți cei din jurul tău și pe tine. Nu o să te poți abține. Te îndemn să-ți revii înainte să pierzi chiar totul!

— Mulțumesc pentru sfatul nepărtinitor, domnule Epps! i-a răspuns Pip. Dar se pare că m-ați subestimat. Aș fi dispusă să pierd totul, să mă distrug, dacă asta ar însemna să îl distrug și pe clientul dumneavoastră. Mi se pare un târg corect. Vă urez o zi bună, domnule Epps!

Apoi Pip i-a aruncat un zâmbet deopotrivă dulce și acid, s-a întors pe călcâie și a mărît pasul, țacănitul pantofilor parcă sincronizându-se cu bătăile nebunești ale inimii. Și acolo, chiar sub bătăile inimii, sub straturile de mușchi și tendoane, s-a auzit sunetul unui arme declanșându-se de șase ori.

Trei

Băiatul a surprins-o holbându-se la părul lui lung și brunet, la gropița din bărbie pe care i-o acoperea perfect cu degetul ei mic, la ochii lui negri și la flacăra noii lumânări cu mirodenii de toamnă a mamei, care-i dansa în privire. Ochii lui erau întotdeauna cumva luminoși, strălucitori, ca și când ar fi fost aprinși de un foc lăuntric. Ravi Singh era opusul celor cu ochi lipsiți de strălucire. Antidotul! Pip trebuia să își aducă aminte de asta câteodată. Așa că l-a privit și l-a cercetat amănunțit, fără să omită nimic.

— Hei, perverso! a zâmbit Ravi de pe canapea. La ce te holbezi?

— La nimic! i-a răspuns Pip, ridicând din umeri, dar fără să își mute privirea.

— Ce înseamnă, de fapt, *pervers*? s-a auzit dinspre covor vocea subțire a lui Josh, care monta o formă neidentificabilă din piese Lego. Cineva mi-a spus așa când jucam Fortnite. Este mai urât decât, știi tu, cuvântul cu *f*?

Pip a pufnit, atentă la Ravi, care începea să intre în panică și avea buzele țuguiate și sprâncenele din ce în ce mai ridicate. Băiatul s-a uitat peste umăr spre ușa bucătăriei, unde părinții lui Pip strângeau vasele folosite la cina gătită de ea și Ravi.

— Ăăă, nu, nu este atât de urât! i-a spus Ravi cât de nonșalant a putut. Totuși, poate nu îl folosești, da? Nu de față cu mama ta, în orice caz.

— Dar ce fac perversii?

Josh și-a ridicat privirea la Ravi și, pentru o clipită, Pip s-a întrebat dacă nu cumva băiețelul știa exact ce face, bucurându-se să îl vadă pe Ravi agitându-se.

— Ei, ăă...

Ravi s-a oprit.

— Îi urmăresc pe oameni într-un fel care-ți dă fiori.

— O! a exclamat Josh și a dat din cap, părând să accepte explicația. Ca tipul care ne supraveghează casa?

— Da, stai... Nu! Nu există niciun pervers care îți supraveghează casa! a spus Ravi și s-a uitat la Pip ca să îl ajute.

— Îmi pare rău, nu! a șoptit Pip, rânjind. Ți-ai făcut-o cu mâna ta!

— Mulțumesc, Pippus Maximus!

— Mda, oare n-am putea renunța la porecla asta nouă? a zis ea, aruncând o pernuță spre el. Nu îmi place. Putem să revenim la „sergent”? Îmi place „sergent”!

— Eu îi spun Hippo Pippo, s-a auzit Josh din nou. Nu îi place nici aia.

— Dar ți se potrivește atât de bine! a spus Ravi, împunând-o în coaste cu degetele de la picioare. Ești cât se poate de Pip! O ultra-Pip! Săptămâna asta am de gând să te prezint familiei mele drept Pippus Maximus!

Ea și-a dat ochii peste cap și, cu degetul de la picior, l-a împuns într-un loc care l-a făcut să țipe.

— Pip ți-a întâlnit deja familia. De multe ori, a zis Josh și și-a ridicat confuz privirea.

Puștiul părea să treacă printr-o fază nouă, premergătoare vârstei de 11 ani, în care simțea nevoia să intervină în toate conversațiile din casă. Cu o zi în urmă, își exprimase chiar și o părere despre absorbante.

— A, asta e familia *extinsă*, Josh! E mult mai înspăimântătoare. Mă refer la veri și chiar aş îndrăzni să spun *mătuși*, a rostit Ravi cât se poate de teatral.

— Este în regulă! a spus Pip. Sunt bine pregătită. Mai trebuie să citesc de câteva ori lista și o să mă descurc.

— Și mai este și... Stai! a zis Ravi și s-a oprit, sprâncenele umbrindu-i ochii. Ce-ai spus mai devreme? Ai zis cumva *listă*?

— M-mda...

Pip s-a foinț un pic și a simțit cum i se încălzesc obrazii. Nu intenționase să îi spună despre asta. Ocupația preferată a lui Ravi era să o enerveze, așa că nu trebuia să îi mai ofere pretexte.

— Nu-i mare lucru.

— Ba nu, e! Despre ce listă vorbești? a întrebat Ravi și s-a îndreptat de spate.

Dacă ar fi zâmbit mai larg, ar fi putut să-i crape fața-n două.

— Las-o baltă! i-a răspuns Pip, cu brațele încrucișate la piept.

Ravi s-a repezit înainte ca ea să se poată apăra, prinzând-o acolo unde se gădila cel mai mult: în locul în care gâtul se unea cu umărul.

— O, încetează! a râs Pip, care nu se putea abține. Ravi, încetează! Mă doare capul!

— Atunci, spune-mi ce-i cu lista aia! a insistat tânărul, hotărât să nu cedeze.

— Bine! a rostit, respirând greu, și, în sfârșit, Ravi s-a oprit. Este... Am făcut o listă, ca să nu uit lucrurile pe care mi le-ai spus despre familia ta. Doar câteva detalii, ca să-mi aduc aminte. Și ca, atunci când o să-i cunosc, să mă placă, știi? a adăugat ea, refuzând să se uite la chipul lui, căci știa ce expresie avea să vadă.

— Ce fel de detalii? a întrebat el, pe un ton amuzat.

— Chestii despre, ăăă..., mătușa ta, Priya – care este sora mai mică a mamei tale –, căreia îi plac documentarele criminalistice, deci m-ar bucura să discut cu ea despre ele. Despre verișoara ta, Deeva, care e înnebunită după atletism și fitness, dacă îmi amintesc bine, a continuat Pip și și-a cuprins genunchii cu brațele. O, și mătușa cealaltă, Zara, n-o să mă placă indiferent ce aș încerca, deci nu trebuie să fiu prea dezamăgită din cauza asta.

— Adevărat! a râs Ravi. Urăște pe toată lumea.

— Știu, mi-ai zis.

Ravi a studiat-o o reme, cu râsetul dansându-i pe chipu-i tăcut.

— Nu-mi vine să cred că ai luat notițe în secret! Apoi, cu o mișcare fluidă, Ravi s-a ridicat în picioare, a luat-o în brațe și a legănat-o în ciuda protestelor ei, spunându-i: Dincolo de înfățișarea firoasă și dură, se ascunde o ciudățică drăguță!

— Pip nu este drăguță! s-a auzit Josh, a cărui părere nu o solicitase nimeni.

Ravi i-a dat drumul, lăsând-o din nou pe canapea.

— Bun! a spus el, îndreptându-se. Ar trebui să plec! Nu toată lumea e nevoită să se trezească la o oră dezgustătoare mâine-dimineață pentru stagiatura în drept. Dar probabil iubita mea o să aibă nevoie de un avocat bun într-o zi, deci...

Ravi i-a făcut semn cu ochiul. Îi spusese exact același lucru și după ce Pip îi povestise cum decursese medierea.

Prima lui săptămână de stagiatură încă nu se încheiase, dar Pip își dădea seama că îi place, în ciuda faptului că se plângea de trezitul dimineața. În prima zi, îi dăruise un tricou pe care scria *Avocat în devenire...*

— Bine, la revedere, Joshua! a spus Ravi, înghiontindu-l cu piciorul. Omul meu preferat!

— Serios? l-a întrebat Josh, radiind de bucurie. Atunci, Pip ce este?

— Ah, ea te urmează îndeaproape, l-a asigurat Ravi, întorcându-se la Pip.

A sărutat-o pe frunte, inspirându-i parfumul părului, iar când Josh nu se uita, și-a plecat capul și și-a lipit buzele de ale ei.

— Am auzit! a spus oricum Josh.

— Mă duc să îmi iau rămas-bun de la părinții voștri, a spus Ravi, apoi s-a oprit, s-a întors și a revenit ca să îi șoptească lui Pip la ureche: Și să îi spui mamei tale că, din nefericire, tu ești motivul pentru care fratele tău de zece ani crede acum în mod eronat că un pervers îți supraveghează casa; nu are nicio legătură cu mine.

Pip l-a strâns de cot pe Ravi, unul dintre modurile lor secrete de a-și spune *te iubesc*, râzând în sinea ei când băiatul s-a îndepărtat.

De data asta, zâmbetul i-a zăbovit pe chip un pic mai mult după plecarea lui Ravi. Chiar a zăbovit. Când însă Pip a urcat la etaj, stând singură în dormitorul ei, și-a dat seama că zâmbetul deja dispăruse fără urmă. Niciodată nu știa cum să îl aducă înapoi.

Când s-a uitat concentrată pe fereastră la bezna tot mai densă de afară, durerea de cap a început să-i facă tâmplele să zvâcnească. Norii se adunau într-o singură formă întunecată. Era noapte. Pip s-a uitat la ceasul de pe telefon; abia trecuse de ora nouă. Curând, toată lumea avea să fie în pat, pe tărâmul somnului. Toată lumea în afară de ea. Singura pereche de ochi dintr-un oraș adormit care implora noaptea să treacă.

Își promisese să nu o mai facă. Data trecută fusese ultima oară. Și-o repetase în minte ca pe o mantra. Dar chiar și-n clipa în care a încercat să își spună asta, când și-a lipit pumnii

de tâmpile ca să alunge durerea, a știut că nu are rost, că oricum o să piardă. Întotdeauna pierdea. Iar ea se săturase să se tot împotrivească.

Pip s-a îndreptat spre ușă și a închis-o încet, în caz că ar fi trecut cineva pe acolo. Familia ei nu trebuia să afle. Și nici Ravi. Mai ales Ravi.

Și-a lăsat iPhone-ul pe birou, între laptop și căștile negre și mari. A deschis sertarul al doilea din dreapta și a început să scoată ce avea acolo: borcanul cu bolduri, ață roșie rebobinată, o pereche veche de căști albe și un tub de lipici.

A scos tăvița cu foi de hârtie A4 și s-a întins spre fundul sertarului – fundul fals pe care îl făcuse din carton alb. Cu vârfurile degetelor, l-a mișcat într-o parte și l-a ridicat.

Acolo, ascunse dedesubt, erau telefoane cu cartelă. Toate cele șase, aranjate ordonat în linie. Șase telefoane preplătite, cumpărate cu bani cash, fiecare din alt magazin, cu o șapcă trasă pe ochi în momentul achitării.

Telefoanele se uitau absente la ea.

Încă o dată, apoi gata! Și-a promis.

Pip a întins mâna și a scos telefonul din stânga, un Nokia vechi și gri. A apăsă butonul de pornire ca să îl deschidă, degetele tremurându-i groaznic din cauza presiunii. Printre bătăile inimii i se ascundea un sunet familiar. Telefonul s-a luminat, întâmpinând-o cu o lumină verzuie. În meniul simplu, Pip și-a accesat mesajele, venite de la singurul contact salvat în telefonul ăsta. În toate telefoanele, de fapt.

Și-a mișcat degetele mari pe butoane, apăsând numărul 7 ca să ajungă la litera P.

Pot să vin acum? a scris ea și a trimis mesajul, promițându-și un ultim lucru în sinea ei: *Asta chiar e ultima dată.*

A așteptat, privind ecranul gol de sub mesajul ei. Și-a dorit ca mesajul să apară și s-a concentrat doar la asta, nu la sunetul tot mai strident din piept. Dar acum, că se gândise la el, nu mai putea să uite, nu mai putea să nu îl audă. Și-a ținut respirația și și-a dorit și mai mult.

A funcționat.

Da, i-a răspuns el.

Patru

Bătăile inimii se întreceau cu cele ale tenişilor care atingeau trotuarul. Sunetul îi anima trupul, de la piept şi până la tălpi, domolit doar de funcţia de atenuare a zgomotului pe care o aveau căştile. Totuşi, Pip nu se putea minţi singură că un lucru era cauza celuilalt; alerga doar de patru minute şi deja era aici, cotind pe Beacon Close. Inima o luase înaintea picioarelor.

Le spusese părinţilor că ieşea să alerge un pic, aşa cum o făcea întotdeauna – îmbrăcată cu perechea ei de colanţi albaştri şi un tricou alb –, aşadar, măcar în cazul ăsta, alergatul îi permitea să fie oarecum sinceră. Nu putea să spere decât la fărâme de adevăr. Uneori, alergatul era suficient, dar nu în seara asta. Nu, în seara asta un singur lucru o putea ajuta!

Pip a încetinit când s-a apropiat de numărul 13, lăsându-şi căştile să i se sprijine pe gât. S-a oprit şi a rămas nemişcată o clipă, verificând dacă trebuia cu adevărat să facă asta. Dacă mai făcea un pas, nu mai putea da înapoi.

A mers pe aleea ce ducea spre casa terasată, pe lângă BMW-ul alb strălucitor, parcat în diagonală. În faţa uşii de un roşu-închis, Pip şi-a trecut degetele peste sonerie, strângând apoi pumnul ca să bată. Nu putea să sune; soneria era mult prea zgomotoasă, iar vecinii ar fi putut să audă.

Pip a bătut din nou, până când i-a întrezărit silueta din ce în ce mai înaltă prin sticla mată. A auzit sunetul zăvorului, apoi uşa s-a deschis spre înăuntru, dând la iveală chipul lui Luke Eaton. În întuneric, tatuajele care-i urcau pe gât şi obraz

îi făceau pielea să pară ferfeniță, fâșiile de carne refăcându-se ca să formeze o plasă.

El a deschis ușa doar cât să încapă ea.

— Haide, repede! a spus morocănos, întorcându-se către hol. Aștept să vină cineva în vizită!

Pip a închis ușa de la intrare și l-a urmat pe Luke după colț, în bucătăria mică și pătrată. Tânărul era îmbrăcat cu aceeași pereche de pantaloni negri și scurți de baschet pe care îi purtase prima dată când îl întâlnise Pip, când venise aici ca să discute cu Nat da Silva despre dispariția lui Jamie Reynolds. Din fericire, Nat scăpase deja de Luke; în casa goală erau doar ei doi.

Luke s-a aplecat de spate ca să deschidă unul dintre bufetele din bucătărie.

— Credeam că ai spus că este ultima dată. Că nu o să te mai întorci.

— Am zis, nu-i așa? i-a răspuns monoton Pip, curățându-și unghiile. Am nevoie doar ca să dorm. Asta-i tot!

Luke a căutat în bufet, de unde a scos o pungă de hârtie strânsă în pumn. A desfăcut-o în partea de sus și i-a întins-o lui Pip ca să se uite înăuntru.

— Acum sunt pastile de două miligrame, a spus Luke, scuturând punga. De asta nu sunt la fel de multe.

— Este în regulă! a zis Pip, ridicându-și privirea la Luke.

Își dorea să nu o fi făcut. Se trezea mereu studiindu-i forma feței, căutând asemănările cu Stanley Forbes. Dintre toți bărbații din Little Kilton, amândoi fuseseră ultimii suspecti ai lui Charlie Green pentru Copilul Brunswick. Însă Luke fusese alegerea greșită și bărbatul greșit, iar asta, din fericire pentru el, deoarece era încă în viață. Pip nu îi văzuse niciodată sângele, nu ca pe al lui Stanley, pe care acum îl avea pe mâini; îi simțea coastele rupându-i-se sub palme. Sângele lui picura pe linoleum.

Nu, era doar transpirație, doar un tremur al mâinilor.

Pip și-a găsit ceva de făcut cu mâinile ca să își distragă atenția. Și-a strecurat mâna în betelia colanților și a scos banii, numărând bancnotele în fața lui Luke până ce el a dat aprobator din cap. I-a întins banii, apoi a apucat punga de hârtie, mototolind-o.

Luke s-a blocat, având o nouă expresie. Una care părea periculos de asemănătoare milei.

— Știi, a spus el, retrăgându-se către bufet și întorcându-se cu o punguță transparentă. Dacă te chinui, am ceva mai puternic decât Xanaxul. O să te adoarmă de-a binelea! a continuat el și a ridicat punguța cu pastile alungite și verzulii, scuturând-o.

Pip s-a holbat la ele, mușcându-și buza.

— Sunt mai puternice? a întrebat ea.

— Cu siguranță.

— C-ce sunt? a întrebat fascinată.

— Astea, a zis Luke și le-a scuturat din nou, sunt Rohypnol. Te adorm imediat.

Lui Pip i s-a strâns stomacul.

— Nu, mulțumesc! a spus și și-a plecat stânjenită privirea. Le-am încercat.

Voia să-i spună că-i fuseseră scoase din stomac după ce Becca Bell i le strecurase în băutură în urmă cu zece luni. Erau pastilele pe care sora ei, Andie, i le vânduse lui Max Hastings înainte să moară.

— Cum vrei! a spus el, băgând pungulița în buzunar. Oferta e valabilă, dacă o vrei. Totuși, sunt, evident, mai scumpe.

— Evident, a repetat ea, gândindu-se la altceva.

Pip s-a întors spre ușă ca să iasă. Luke Eaton nu își lua rămas-bun și nici nu saluta. Poate trebuia să se întoarcă, poate

trebuia să îi spună că de fapt *asta* era ultima dată și că nu avea să o mai vadă din nou. Cum altfel s-ar fi ținut de cuvânt? Apoi i-a venit altă idee, pe care a și pus-o în aplicare, întorcându-se pe călcăie ca să revină în bucătărie. Totuși, altceva i-a ieșit pe gură:

— Luke! a zis mai tăios decât intenționa. Pastilele alea, Rohypnol, le vinzi cuiva din oraș? Le cumpără cineva de aici, de la tine?

El a clipit la ea.

— Max Hastings? Le cumpără de la tine? Este înalt, cu părul blond și lunguț, un tip care vorbește frumos. El este? El este cel care cumpără pastilele alea de la tine?

Luke nu i-a răspuns.

— Este Max? a insistat Pip.

Individul s-a încruntat, iar mila i-a dispărut din priviri.

— Deja știi regulile. Nu răspund la întrebări. Nu pun și nu răspund la întrebări. Și ție ți se aplică regulile astea, i-a zis el, rânjind ușor. Știu că te crezi specială, dar nu ești. Pe data viitoare!

Pip a strivit punga în mână când a ieșit din casă. Mânioasă cum era, s-a gândit să trântască ușa în urma ei, dar s-a răzgândit. Pulsul era și mai mare acum, inima bătându-i cu putere și umplându-i mintea cu sunetul coastelor rupte. Iar ochii ăia goi se ascundeau chiar acolo, în umbrele stâlpilor de iluminat. Dacă Pip ar fi clipit, și ei ar fi așteptat-o în întuneric.

Oare Max cumpăra pastilele alea de la Luke? Pe vremuri le lua de la Andie Bell, care le lua de la Howie Bowers. Dar Luke fusese dintotdeauna cel care îl aproviziona pe Howie și doar el rămăsese, ceilalți doi din schemă fiind acum dispăruți. Dacă Max mai cumpăra, trebuia să le ia de la Luke – era logic. Oare drumurile lor aveau să se intersecteze în fața ușii lui Luke, cum

se întâmpla când alergau? Mai strecura el somnifere în băuturile femeilor? Mai distrugea vieți, așa cum o distrusese pe-a lui Nat da Silva și pe a Beccăi Bell? Gândul i-a întors stomacul pe dos și, Dumnezeu, a simțit că urma să-i vină rău chiar acolo, în mijlocul drumului.

S-a aplecat și a încercat să respire, cu punga zăngănind în mâinile-i tremurânde. Nu mai putea aștepta. A traversat strada clătinându-se, ajungând sub coroana copacilor. A vârât mâna în punga de hârtie după unul dintre pliculețele transparente, chinuindu-se să îl deschidă, deoarece avea degetele pline de sânge.

Era transpirație! Doar transpirație!

A scos una dintre pastilele albe și lungi, diferită de cele pe care le luase înainte. Pe o parte erau trei linii și cuvântul *Xanax*, iar pe cealaltă un 2. Cel puțin nu era contrafăcută sau amestecată cu altceva. Un câine a lătrat de undeva, din apropiere. Trebuia să se grăbească. Pip a rupt pastila în două și a împins o jumătate printre buze. Gura îi era deja plină de salivă, așa că a înghițit-o fără apă.

Și-a ascuns punga sub braț chiar în clipa în care un trecător și un terrier mic și alb au apărut de după colț. Era Gail Yardley, care locuia pe strada ei.

— A, Pip! a spus vecina, relaxându-și umerii. M-ai surprins! a adăugat femeia, măsurând-o din priviri. Jur că tocmai te-am văzut în urmă cu o secundă în fața casei tale, întorcându-te de la alergat. Presupun că mintea îmi joacă feste.

— Ni se întâmplă tuturor, a zis Pip, schimbându-și expresia.

— Da, se poate! a încuviințat Gail și a râs jenată. Nu te rețin! a mai spus vecina și s-a îndepărtat.

Câinele s-a oprit o clipă ca să-i adulmece tenișii lui Pip înainte ca lesa să se întindă și să îl tragă după ea.

Pip a cotit pe unde venise Gil, simțind o ușoară durere în gât, în locul unde pastila o zgâriase la înghițire. Iar acum, avea celălalt sentiment: vinovăție. Nu îi venea să creadă că făcuse din nou asta. *Ultima dată*, și-a spus în drum spre casă. *Ultima dată! De acum ai terminat.*

Măcar în noaptea asta avea să doarmă. Calmul nefiresc trebuia să-și facă în curând apariția, ca un scut cald pe pielea ei tot mai subțire, însoțit de ușurarea clipei în care mușchii maxilarului se descleștau în sfârșit. Da, avea să doarmă în noaptea asta; era nevoită să o facă.

Doctorul îi prescrisese Valium atunci când se întâmplase prima dată. Prima dată când văzuse moartea și o ținuse în mâini. Însă nu trecuse mult timp înainte să i-l interzică, deși îl implorase să nu o facă. Încă își amintea ce-i spusese el. Cuvânt cu cuvânt:

„Trebuie să-ți găsești singură strategii să faci față traumei și stresului. Medicamentul acesta doar ți-ar îngreuna recuperarea pe termen lung după tulburarea post-traumatică. Nu ai nevoie de pastile, Pippa, poți să reușești pe cont propriu!”

Cât de mult se înșelase! Avea nevoie de medicamente la fel de mult ca de somn. Asta *era* strategia ei. Pe de altă parte, știa că doctorul avea dreptate, iar ea înrăutățea situația.

„Cel mai eficient tratament este psihoterapia, așa că vom continua ședințele săptămânale.”

Pip încercase din răspuțeri, își dăduse toată silința. După opt ședințe le spusese tuturor că într-adevăr se simte mult mai bine. Că e în regulă. Era o minciună pe care o repetase de atâtea ori, încât oamenii o credeau. Până și Ravi. I se părea că, dacă mai trebuia să meargă la o ședință, putea să moară, pur și simplu. Cum să *vorbească* despre asta? Era un lucru imposibil, illogic, și nu putea fi exprimat în cuvinte.

Pe de o parte, putea să spună din adâncul inimii că nu crede că Stanley Forbes meritase să moară. Că merita să trăiască și că ea făcuse tot posibilul ca să îl readucă la viață. Ce făcuse el în copilărie, ce fusese obligat să facă, nu era de neiertat. Pip credea cu toată ființa ei că Stanley învăța, încercând în fiecare zi să se îndrepte. Credea asta și era muncită de vinovăția îngrozitoare că ea fusese cea care îl condusesese pe criminal la el.

Totuși, în același timp, credea și opusul, răsărit dintr-un loc și mai profund. Probabil din adâncul sufletului, dacă ar fi crezut în lucrurile astea. Deși fusese doar un copil la momentul acela, Stanley era motivul pentru care fusese ucisă sora lui Charlie Green. Pip se întrebase: dacă cineva l-ar fi ales pe Josh și l-ar fi dus unui criminal ca să fie omorât în cel mai îngrozitor mod cu putință, și-ar fi petrecut două decenii căutând dreptatea și vânându-i pe cei vinovați ca să-i ucidă? Răspunsul era „da”. Știa că ar fi făcut-o fără ezitare; ar fi ucis-o pe persoana care i-ar fi luat fratele, indiferent cât ar fi durat. Charlie avusese dreptate; ei doi erau la fel – îi unea felul în care înțelegeau lucrurile, o... asemănare.

De aceea nu putea discuta despre asta, nu cu un profesionist, cu nimeni. Deoarece era imposibil, incompatibil. Fusese sfâșiată în două și nu avea cum să coasă la loc jumătățile. Era insuportabil. Lipsit de sens. Nimeni nu putea să înțeleagă, probabil cu excepția... *lui*. A ezitat pe aleea ei, uitându-se la casa de alături.

Charlie Green! De asta avea nevoie ca el să fie găsit, și nu prins. O mai ajutase o dată, îi deschisese ochii în privința bine-lui și a răului, dar și a persoanei care decidea ce însemnau cuvintele alea. Probabil... dacă ar fi vorbit cu el, ar fi înțeles. Era singurul în stare. Sigur găsisese o cale să accepte ceea ce făcuse și probabil ar fi putut să-i arate și lui Pip cum să accepte – să

li arate o cale să repare totul, cum să se adune. Dar Pip era nehotărâtă și în privința asta; avea logică și, totodată, niciun sens.

Ceva a foșnit între copacii din partea cealaltă a drumului din fața casei.

Lui Pip i s-a poticnit respirația când s-a întors și s-a uitat, încercând să dea întunericului silueta unei persoane și o voce vântului. Oare se ascundea cineva acolo, printre copaci, și o urmărea? Ce vedea: trunchiurile copacilor sau picioare? Oare era Charlie? El era?

S-a căznit să își dea seama, încercând să vadă fiecare frunză în parte și crengile scheletice.

Nu, era imposibil să fie cineva acolo; nu trebuia să fie proastă. Era doar încă unul dintre lucrurile care-i ocupau acum mintea. Se speria de orice. Se mânia pe orice. Nu era real, și trebuia să învețe să facă din nou diferența. Mâinile îi erau transpirate, nu pline de sânge. S-a apropiat de casă, uitându-se în urmă doar o dată. *Pastila o să alunge curând totul*, și-a spus ea. Împreună cu toate celelalte lucruri.

Cum stabilesc legiștii momentul morții într-un caz de omucidere?

Cea mai importantă observație este că momentul morții se poate încadra doar într-un interval estimat; un legist nu poate să indice ora exactă a morții, așa cum vedem câteodată în filme sau emisiuni televizate. Există trei factori principali la care se apelează pentru a stabili ora estimată a decesului, iar o parte din aceste teste sunt efectuate chiar la locul crimei, cât mai repede posibil după găsirea victimei. Ca regulă generală, cu cât mai curând este găsită victima după deces, cu atât mai precisă este estimarea orei decesului^[1].

1. Rigor mortis

Imediat după moarte, toți mușchii corpului se relaxează. Apoi, de obicei la aproximativ două ore de la deces, trupul începe să înțepenească din cauza acumulării de acid în țesuturile musculare.^[2] Asta înseamnă *rigor mortis*. Procesul începe în mușchii maxilarului și ai gâtului, coborând în corp spre extremități. *Rigor mortis* se încheie, în mod normal, în 6-12 ore și începe să dispară la aproximativ 15-36 ore de la deces^[3]. De vreme ce acest proces de înțepenire are o perioadă aproximativă de instalare, poate fi foarte util la estimarea orei decesului. Totuși, există câțiva factori care pot afecta debutul și perioada înțepenirii, cum ar fi temperatura. Temperaturile mari vor crește viteza înțepenirii, pe când cele scăzute o vor încetini.^[4]

2. Livor mortis

Cunoscut și ca lividitate, *livor mortis* reprezintă oprirea sângelui în corp din cauza gravitației și a pierderii tensiunii.^[5] Pielea se decolorează, căpătând o nuanță roșie-purpurie acolo unde sângele s-a

adunat intern.^[6] *Livor mortis* apare la 2-4 ore după moarte, devine instabilă până la 8-12 ore după deces și stabilă după 8-12 ore de la ora decesului.^[7] „Instabilă” se referă la posibilitatea albirii pielii: asta înseamnă că – atunci când este prezentă lividitatea – dacă pielea este apăsată, culoarea va dispărea, cam ca atunci când îți apeși acum pielea.^[8] Dar acest proces poate fi afectat de factori precum temperatura și schimbarea poziției corpului.

3. Algor mortis

Algor mortis se referă la temperatura corpului. După moarte, corpul începe să se răcească până ce ajunge la echilibru cu temperatura ambientală (oriunde e descoperit cadavrul)^[9]. De obicei, corpul va pierde aproximativ 0,8 grade pe oră, până ce ajunge la temperatura mediului.^[10] La locul crimei – pe lângă observațiile despre rata înțepenirii și a lividității –, un examinator medical va măsura foarte probabil și temperatura internă a corpului și cea a mediului, ca să calculeze aproximativ când a fost ucisă victima.^[11]

Deși aceste procese nu ne pot spune minutul exact în care a murit cineva, sunt factorii principali de care se folosește un legist atunci când estimează intervalul orei decesului.

Cinci

Moartea i-a întors privirea. Moartea adevărată, nu versiunea ei idealizată: pielea cu pete purpurii a unui cadavru și urma ciudată și albită pentru totdeauna a unei curele prea strânse pe care probabil o purtase în momentul decesului. Într-un fel, era aproape amuzant, s-a gândit Pip când a derulat pagina pe laptop. Era amuzant în sensul că, dacă te gândeai prea mult la asta, înnebuneai. În cele din urmă, toți ajungem așa, ca imaginile astea *post-mortem* pe o pagină de internet prost formatată despre descompunerea cadavrelor și ora decesului.

Își sprijinea brațul pe agendă, umplând-o cu fel de fel de notițe, subliniind și folosind evidențiatorul pe alocuri. Iar acum, a adăugat o altă frază dedesubt, uitându-se la ecran când a scris: *Dacă trupul pare cald și rigid, moartea s-a petrecut cu 3-8 ore înainte.*

— Alea sunt cadavre?

Vocea a depășit bariera căștilor care blocau zgomotele; nu auze pe nimeni intrând. Pip a tresărit, cu inima sărindu-i în gât. Și-a lăsat căștile jos și a auzit din nou sunetele: un oftat pe care îl cunoștea prea bine și care venea din spate. Căștile astea anulau aproape orice sunet, de aceea le tot fura Josh ca să joace FIFA ori ca să-și pună mama pe „mut”. Pip s-a aplecat ca să treacă la o altă pagină, cu toate că, de fapt, niciuna nu era mai bună.

— Pip? a rostit mama, cu o voce mai îndârjită.

Pip s-a întors pe scaunul de birou, căscând ochii prea mult, într-o încercare disperată să le acopere vinovăția. Mama stătea

chiar în spatele ei, cu o mână în șold. Părul blond era zburlit, suvițele învelite în folie făcând-o să semene cu o Medusa metalică. Era ziua reîmprospătării șuvițelor, eveniment tot mai frecvent acum, că cenușiul rădăcinilor începea să se vadă. Încă purta mănușile transparente din latex, cu vârfurile degetelor pătate de vopsea de păr.

— Ei bine? a îndemnat-o mama să-i răspundă.

— Da, sunt cadavre adevărate! a recunoscut Pip.

— Și de ce, draga mea, te uiți la cadavre vinerea, la ora opt dimineața?

Chiar era doar ora opt? Pip se trezise la cinci.

— M-ai sfătuit să îmi găsesc o pasiune, a zis ea, ridicând din umeri.

— Pip! a spus mama cu asprime, deși colțul ridicat al gurii indica o urmă de amuzament.

— Pentru noul meu caz, a cedat Pip, întorcându-se către ecran. Știi cazul ăla cu necunoscuta despre care ți-am povestit. Care a fost găsită lângă Cambridge în urmă cu nouă ani. Am de gând să-l investighez pentru podcast cât sunt la universitate. Încerc să aflu cine era și cine a ucis-o. Am programat deja interviuri pentru următoarele câteva luni. E o cercetare relevantă, jur! a spus ea, ridicând mâinile.

— Încă un sezon?

Mama a ridicat îngrijorată o sprânceană. Cum de putea o simplă sprânceană să comunice atât de multe? Cumva, reușise să includă patru luni de îngrijorare și neliniște în cele câteva fire de păr.

— Ei bine, trebuie să-mi finanțez cumva stilul de viață cu care m-am obișnuit. Știi, mobilă scumpă, viitoare procese de calomnie, onorarii pentru avocați, a spus Pip.

Și benzodiazepine ilegale și fără rețetă, a gândit în secret. Dar nu acelea erau adevăratul motiv; nici pe departe.

— Foarte amuzant! a comentat mama, iar sprânceana a revenit la forma inițială. Doar... ai grijă de tine! Ia o pauză dacă ai nevoie! Și apoi, știi că sunt întotdeauna disponibilă să stăm de vorbă în caz că...

Mama s-a întins spre umărul lui Pip, uitând până în ultima secundă de mânușile pătate cu vopsea de păr. S-a oprit, zăbovind la doi centimetri deasupra, și poate că Pip și-a imaginat, dar cumva a simțit căldura mâinii mamei. Era plăcută, ca un mic scut pe piele.

— Da, a fost singurul lucru pe care s-a gândit Pip să îl spună.

— Și să nu exagerăm cu fotografiile cadavrelor, da? a adăugat mama și a dat din cap spre ecran. Avem un copil de zece ani în casă.

— O, îmi pare rău! a spus Pip. Am uitat de noua abilitate a lui Josh de a vedea prin pereți, e greșeala mea!

— Sincer, acum umblă peste tot, a spus mama în șoaptă, uitându-se în spatele ei. Nu știu cum reușește. M-a auzit fără să vreau zicând „la dracu” ieri, deși aș fi putut jura că era în partea cealaltă a casei. De ce este purpuriu?

— Poftim? a rostit Pip, luată prin surprindere, până a urmărit privirea mamei spre ecranul laptopului. O, se numește lividitate. Asta se întâmplă cu sângele când mori. Se adună pe... Chiar vrei să știi?

— Nu prea, draga mea, doar mă prefăceam interesată.

— Așa credeam și eu.

Mama s-a întors spre ușă, cu fâșiile de folie din păr mototolindu-se. S-a oprit în prag.

— Josh merge la plimbare azi; Sam și mama lui trebuie să sosească în orice clipă ca să îl ia. Ce ai zice ca, după ce pleacă, să fac un mic dejun pentru noi două? a zâmbit ea cu optimism. Clătite sau ceva asemănător?

Pip își simțea gura uscată, iar limba ca pe o excrescență anormală ce i se lipea de cerul gurii. Odinioară, îi plăceau clătitele mamei; erau pufoase și atât de însirobate, încât ar fi putut să-ți lipească buzele! Acum, gândul la clătite o îngrețoșa un pic, dar și-a impus să zâmbească la fel de larg.

— Ar fi minunat! Mulțumesc, mamă!

— Perfect!

Pielea din jurul ochilor mamei s-a încrețit, luminându-se odată cu zâmbetul. Un zâmbet prea larg.

Lui Pip i s-a strâns stomacul de vinovăție; era doar vina ei. Propria familie era forțată să joace teatru, străduindu-se de două ori mai mult cu ea, deoarece Pip abia reușea să facă ceva.

— Atunci, o să dureze vreo oră, a spus mama, gesticulând spre propriul păr. Și nu te aștepta să o vezi pe hoașca de maică-ta la micul dejun; în schimb, vei da peste o bunăciune care s-a făcut recent blondă!

— Abia aștept! a răspuns Pip, dându-și silința. Sper că și cafeaua bunăciunii o să fie ceva mai tare decât a hoastei.

Mama și-a dat ochii peste cap și a ieșit din cameră, mormăind în șoaptă despre Pip, tatăl ei și cafeaua lor tare, care avea gust de raha...

— Te-am auzit! a răsunat vocea lui Josh prin casă.

Pip a tras aer pe nas, pipăind marginea căștilor de la gât. Și-a trecut degetul peste plasticul neted al benzii-resort, spre partea unde se schimba textura: autocolantul uzat și noduros care-i cuprindea lățimea. Era un autocolant *Crima perfectă*. *Instrucțiuni pentru fete cuminți*, cu sigla podcastului ei. Ravi i

le făcuse cadou când publicase ultimul episod al sezonului al doilea, cel mai greu de înregistrat până în clipa de față. Povestea celor întâmplate în vechea fermă abandonată, acum arsă din temelii, și a urmei de sânge prin iarbă pe care fuseseră nevoiți să o spele cu furtunul.

Ce păcat! spuneau comentatorii.

Nu știu de ce pare supărată, ziceau alții. *Ea a căutat-o cu lumânarea.*

Pip le spusese povestea, dar niciodată cu adevărat esența ei: că o distrusese.

Și-a pus din nou căștile pe urechi și a blocat lumea. Nu mai auzea decât bâzâitul din mintea ei. A închis și ochii și a pretins că nu există trecut sau viitor, ci doar absența. Era comod să plutească aici liberă și neîngrădită, însă mintea ei nu se liniștea niciodată prea mult timp.

Și nici căștile ei nu o făceau. A auzit un țuiet strident. Pip și-a întors telefonul ca să verifice notificarea. Primise un e-mail prin formularul de pe pagina ei de internet. Din nou același mesaj: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* De la anonim987654321@gmail.com. Din nou o altă adresă de e-mail, dar exact același mesaj. Trecuseră deja câteva luni de când Pip le primea ocazional, împreună cu alte comentarii „colorate” din partea trolilor. Cel puțin era mai poetic și mai contemplativ decât amenințarea directă cu violul.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Pip s-a oprit, privirea zăbovind-i la întrebare. În tot timpul ăsta, nu se gândise niciodată să răspundă.

Cine ar fi căutat-o? Îi plăcea să creadă că Ravi. Părinții ei. Cara Ward și Naomi. Connor și Jamie Reynolds. Nat da Silva. Inspectorul Hawkins? Era treaba lui, la urma urmei. Poate ar fi făcut-o, dar poate nimeni n-ar fi trebuit să o facă.

Încetează! și-a spus ea, blocând calea spre acel loc întunecat și primejdios. Poate o altă pastilă ar fi ajutat-o? S-a uitat la al doilea sertar de jos, unde ținea pastilele, lângă telefoanele cu cartelă de sub fundul fals. Dar nu, se simțea deja puțin oboșită, amețită. Iar comprimatele erau pentru dormit, doar ca să poată să se odihnească.

În plus, avea un plan. Pip Fitz-Amobi avea întotdeauna un plan, fie încropit în grabă, fie urzit lent și în chinuri. Țsta fusese conceput în cel de-al doilea mod.

Persoana asta, versiunea ei din prezent, era doar temporară. Deoarece avea un plan ca să își revină. Să își recupereze viața normală. Și lucra la asta chiar acum.

Prima sarcină dureroasă fusese să-și analizeze sinele, să-și identifice slăbiciunile și să găsească motivul și cauza. Și, odată aflate, își dăduse seama cât de evident fusese totul de la bun început. Toate lucrurile în care se implicase în ultimul an. Totul. Cele două cazuri între care existase o legătură și care deveniseră viața și scopul ei. Și, cumva, ambele fuseseră nepotrivite. Greșite. Încurcate. Nu erau clare și curate. Zona gri fusese prea vastă. Ambiguitatea se manifestase din plin. Toate sensurile deveniseră tulburi, până se pierduseră.

Elliot Ward avea să stea la închisoare pentru tot restul vieții, dar era un om rău? Un monstru? Pip nu credea asta. Nu el era *pericolul*. Făcuse un lucru îngrozitor, mai multe lucruri îngrozitoare, dar l-a crezut când i-a zis că, parțial, le făcuse din dragoste pentru fiicele lui. Nu era complet greșit și cu siguranță nu era cu totul în regulă, însă era pur și simplu... *un fapt*. Plutind dezordonat undeva, la mijloc.

Și Max Hastings? Pip nu vedea nimic neclar aici: Max Hastings era creionat în alb și negru, tranșant. El *era* pericolul, cel care crescuse din umbre, iar acum își găsea cămin în spatele

unui zâmbet dezarmant și scump. Pip se agăța de credința asta, ca și când ar fi dispărut de pe fața pământului dacă nu ar fi făcut-o. Max Hastings era punctul ei forte, oglinda răsturnată prin care definea totul, inclusiv pe ea însăși. Dar chestia asta era lipsită de sens, distorsionată, deoarece Max câștigase; el nu avea să vadă interiorul unei celule de închisoare. Albul și negrul se contopeau iarăși în gri.

Becca Bell mai avea 14 luni de închisoare. Pip îi trimisese o scrisoare după procesul lui Max, iar Becca îi răspunsese, întrebând-o dacă voia să vină în vizită. Pip o făcuse. O văzuse deja de trei ori. În plus, vorbeau la telefon în fiecare săptămână la ora 16, joia. Cu o zi în urmă, discutaseră despre brânză 20 de minute. Becca părea să se descurce bine, poate era chiar fericită, dar merita măcar să fie acolo? Trebuia să fie închisă, ținută departe de restul lumii? Nu! Becca Bell era o persoană bună, care fusese sacrificată în cele mai rele împrejurări. Orice persoană ar fi procedat ca ea, dacă ar fi fost atinsă în punctul sensibil, în locul slab și secret. Iar dacă Pip putea să vadă asta de una singură, după toate prin care trecuse alături de Becca, de ce nu puteau și ceilalți?

Iar apoi, bineînțeles, urma nodul cel mai mare din pieptul ei: Stanley Forbes și Charlie Green. Pip nu se putea gândi prea mult timp la ei; altfel, s-ar fi distrus. Cum puteau fi ambele poziții și bune, și rele, în același timp? Era un oximoron pe care nu avea să-l deslușească niciodată. Era slăbiciunea ei fatală, dealul pe care avea să moară și să putrezească.

Dacă toate ambiguitățile, contradicțiile, zonele gri care se întindeau și învăluiau toată rațiunea erau cauza, cum putea Pip să îndrepte situația? Cum ar fi putut să se vindece în urma efectelor secundare?

Exista o singură soluție, enervant de simplă: avea nevoie de un nou caz. Și nu de orice caz, ci de unul simplu, în alb și negru. Fără gri, fără distorsiuni. Cu linii drepte și paralele între bine și rău, corect și greșit. Cu două părți și o cale clară pe care să o urmeze. Asta ar fi rezolvat situația. Asta ar fi făcut-o să-și revină, ar fi pus lucrurile în ordine. I-ar fi salvat sufletul, dacă ar fi crezut în așa ceva. Totul ar fi putut să revină la normal. *Ea* ar fi putut să revină la normal.

Trebuia doar să fie cazul potrivit.

Și, iată-l! O necunoscută între 20 și 25 de ani, găsită dezbrăcată și mutilată lângă Cambridge. Nimeni nu o căutase când dispăruse. Nu fusese revendicată, deci niciodată dispărută. Nu putea fi mai clar: femeia asta merita dreptate pentru ceea ce i se făcuse. Iar bărbatul care o ucisese nu putea fi decât un monstru. Fără neclarități, contradicții sau confuzii. Pip putea să elucideze cazul ăsta, putea să o salveze pe necunoscută, dar cel mai important aspect era că necunoscuta avea să o salveze pe ea.

Încă un caz ar fi fost suficient să îndrepte lucrurile.

Doar unul.

Şase

Pip nu le-a văzut decât în clipa în care s-a aflat chiar deasupra lor. Poate nu le-ar fi observat niciodată, dacă nu s-ar fi oprit să îşi lege din nou şireturile tenişilor. Şi-a ridicat un picior şi şi-a coborât privirea. Ce naiba...

Chiar unde începea aleea familiei Amobi, la limita cu trotuarul, puţin deasupra, erau nişte linii şterse, desenate cu cretă albă. Erau atât de şterse, încât poate nici nu fuseseră făcute cu cretă – poate erau doar urme de sare lăsate de ploaie.

Pip s-a frecat la ochi. Erau iritaţi şi uscaţi pentru că se holbase la tavan toată noaptea. Deşi seara petrecută cu familia lui Ravi decursese bine şi chiar o dureau faţa de la atâtea zâmbete, somnul nu o cuprinsese. Putea să-l găsească într-un singur loc: în cel de-al doilea sertar secret.

Şi-a îndepărtat pumnii de la ochi şi a clipit, însă privirea îi era la fel de încetoşată ca înainte. Incapabilă să aibă încredere în ce vedea, s-a aplecat să şteargă cea mai apropiată linie cu degetul, pe care apoi l-a ridicat la soare ca să îl studieze. Aducea a cretă, cu siguranţă, şi, între buricele degetelor, chiar părea să fie asta. Totuşi, liniile nu păreau a fi naturale. Erau prea drepte, prea făcute anume.

Pip şi-a înclinat capul ca să se uite la ele dintr-un alt unghi. Păreau să fie cinci figuri diferite; un tipar repetitiv cu linii intersectate. Să fi fost... păsări? Aşa cum le desenau copiii la distanţă: ca pe nişte M-uri turtite, pe ceruri din vată de zahăr? Nu, nu era corect; erau prea multe linii. Era un fel de cruce?

Oa, semăna probabil cu o cruce, acolo unde linia mai lungă se despărțea în două brațe în apropierea părții de jos.

O, stai! Pip a pășit peste ele ca să se uite din partea cealaltă. Puteau să fie și niște siluete umane. Alea erau picioarele lor, trunchiurile intersectate de brațe exagerat de drepte. Mica linie de deasupra era gâtul. Dar apoi, nimic... Nu aveau cap.

Așadar – s-a îndreptat –, ori reprezentau o cruce cu două picioare, ori o siluetă fără cap. Niciuna dintre variante nu era deosebit de liniștitoare. Pip nu credea că Josh avea cretă în casă, iar el oricum nu era genul de copil căruia să îi placă să deseneze. Așadar, probabil liniile fuseseră făcute de unul dintre copiii vecinilor, de unul cu o imaginație oarecum morbidă, dar ce drept avea ea să comenteze?

Pip s-a uitat în jur când a urcat pe Martinsend Way; nici pe aleile altora și nici pe trotuar sau pe stradă nu erau linii de cretă. De fapt, nu era nimic ieșit din comun pentru o duminică dimineața în Little Kilton. Cu excepția unui pătrat inofensiv din bandă adezivă care fusese lipit pe indicatorul alb-negru, pe care acum scria *Martinsend Wav*.

Pip a ignorat siluetele când a cotit pe strada principală și s-a îndreptat spre copiii familiei Yardley de la a șasea casă. Și, în orice caz, îl vedea pe Ravi în față, apropiindu-se de cafeneaua din capătul celălalt.

Părea obosit – normal de obosit –, cu părul zburlit și razele soarelui reflectându-se din noua pereche de ochelari. În vară aflate că era puțin miop și, evident, făcuse mare caz de asta, deși acum, uneori, uita să-și pună ochelarii.

Dus pe gânduri, nu o zărise.

— Salut! a strigat ea de la trei metri distanță, făcându-l să tresară.

Ravi a strâmbat exagerat din buze, părând trist.

— Fii blândă! a zis el. Sunt sensibil în dimineața asta.

Bineînțeles, mahmurelile lui Ravi erau cele mai groaznice din lume. Aproape fatale de fiecare dată.

S-au întâlnit în fața ușii cafenelei, iar Pip l-a luat de braț pe Ravi.

— Și ce e cu acest „Salut” cu care am început? a rostit el întrebarea aproape de fruntea ei. Am o mulțime de porecle frumoase și flatante pentru tine, iar tu nu te-ai gândit decât la „Salut”?

— Păi..., s-a fâstâcit Pip. Cineva foarte bătrân și înțelept mi-a spus odată că sunt dusă cu capul, deci...

— Cred că ai vrut să zici, de fapt, cineva foarte înțelept și chipeș.

— Da?

— Deci, a zis și s-a oprit ca să se scarpine la nas cu mâneca, cred că aseară a fost foarte bine.

— Serios? a spus Pip timidă.

Și ea se gândea la fel, dar nu prea mai avea încredere în propria persoană.

Văzându-i chipul îngrijorat, el a izbucnit în râs.

— Te-ai descurcat bine. Toată lumea te-a plăcut. Sincer! Rahul chiar mi-a trimis un mesaj în dimineața asta ca să-mi spună cât de mult te-a plăcut. Și cred că până și mătușa Zara a început să te simpatizeze, a rostit Ravi pe un ton misterios.

— Pe bune?!

— Da! a rânjit el. S-a încruntat cam cu 20 la sută mai puțin decât de obicei, așadar mi se pare un succes nemaipomenit.

— Ei bine, a naibii să fiu! a exclamat Pip, aplecându-se spre ușa cafenelei ca să o deschidă, iar clopoțelul a zăngănit deasupra. Bună, Jackie! i-a strigat ca întotdeauna femeii care deținea localul și care acum aproviziona rafturile cu sandviciuri.

— O, bună, draga mea! i-a răspuns Jackie, aruncând o scurtă privire înapoi și aproape scăpând pe podea un rulou cu șuncă și brânză brie. Bună, Ravi!

— 'Neața, a răspuns el cu vocea răgușită până și-a dres-o.

Jackie s-a eliberat de sandviciurile ambalate și s-a întors spre ei.

— Cred că este în spate și se ceartă cu un prăjitor de sandviciuri figurant. Stați puțin! Cara! a strigat din spatele tejghelei.

Pip a zărit mai întâi cocul care se înălța deasupra capului. Carei când aceasta a ieșit din bucătărie pe la intrarea destinată angajaților, ștergându-și mâinile de șorțul verde.

— Încă nu e gata, i-a spus ea lui Jackie, concentrată la pata uscată de pe șorț. Momentan nu pot să-ți ofer decât sandviciuri puțin încălzite...

Cara și-a ridicat în sfârșit privirea, uitându-se în ochii lui Pip și zâmbind imediat.

— Drăguța domnișoară „La dracu' cu toată lumea"! Nu ne-am mai văzut de mult!

— M-ai văzut ieri, i-a răspuns Pip, înțelegând prea târziu semnul din sprâncene făcut de Cara.

Ei bine, ar fi trebuit mai întâi să ridice din sprâncene și apoi să vorbească: stabiliseră cu mult timp în urmă regulile astea.

Jackie a zâmbit, ca și când ar fi putut citi conversația grăbită din privirile lor.

— Ei bine, fetelor, dacă a trecut o zi întreagă, probabil aveți multe să vorbiți, nu? a zis apoi și s-a întors spre Cara. Poți să-ți iei pauza mai devreme.

— O, Jackie! a spus Cara, făcând o plecăciune exagerată. Ești prea bună cu mine!

— Știu, știu! i-a răspuns Jackie, fluturând din mână. Sunt o sfântă! Pip, Ravi, cu ce vă pot servi?

Pip a comandat o cafea tare; băuse deja două înainte să plece de acasă, iar degetele îi tremurau. Dar cum altfel putea să reziste toată ziua?

Ravi și-a ținut buzele, privind tavanul, ca și când ar fi fost cea mai grea hotărâre pe care avea să o ia vreodată.

— Știi, a spus el, s-ar putea să mă tenteze unul dintre sandviciurile alea puțin încălzite.

Amuzată, Pip și-a dat ochii peste cap. Ravi probabil uitase că murea din cauza mahmurelii; nu se putea abține în prezența sandviciurilor.

Pip s-a așezat la masa din capătul îndepărtat, iar Cara a ocupat scaunul de alături, umerii fetelor atingându-se ușor. Cara nu înțelesese niciodată conceptul de „spațiu personal”, și totuși, stând acum în cafenea, Pip era recunoscătoare pentru asta. Cara nici măcar nu mai trebuia să fie în Little Kilton. Bunicii ei plănuiseră să scoată la vânzare casa familiei Ward la sfârșitul anului școlar. Apoi se răzgândiseră și-și schimbaseră planurile: Naomi își găsisse o slujbă în apropiere, în Slough, iar Cara hotărâse să-și ia un an pauză ca să călătorească, lucrând la cafenea pentru a economisi bani. Brusc, a le scoate pe surorile Ward din Little Kilton era mai complicat decât să le lase aici, așa că bunicii se întorseseră în Great Abington, motiv pentru care Cara și Naomi erau încă în oraș. Cel puțin până la anul. Acum Cara avea să fie cea lăsată în urmă, odată ce Pip pleca la Cambridge peste câteva săptămâni.

Lui Pip nu îi venea să creadă că urma să se întâmple cu adevărat, că Little Kilton o lăsa să scape.

— Deci, ce mai face Steph? a întrebat ea, dându-i un ghiont prietenesc Carei.

Steph: noua iubită. Totuși, trecuseră deja câteva luni, așadar poate că Pip n-ar mai fi trebuit să o considere nouă. Lumea

mergea mai departe, chiar dacă ea nu putea să o facă. Pip o plăcea pe Steph; era potrivită pentru Cara și o făcea fericită.

— E bine. Se antrenează pentru triatlon sau așa ceva, pentru că e într-adevăr nebună. O, stai, acum i-ai lua apărarea, nu-i așa, domnișoara alergătoare?

— Da! a zis Pip și a dat aprobator din cap. Cu siguranță sunt în echipa lui Steph. Ar fi de mare ajutor într-o apocalipsă zombi.

— Și eu aș fi, a spus Cara.

Pip s-a strâmbat la ea.

— Hai să fim sincere: ai muri în prima jumătate de oră a oricărui scenariu apocaliptic.

Ravi a venit în sfârșit lângă ele, lăsând pe masă tava cu cafelele și sandviciul, din care, bineînțeles, luase deja o gură mare.

— Oh, a zis Cara mai încet, în dimineața asta a fost mare tevatură aici!

— Cum așa? a întrebat Ravi printre înghițituri.

— S-a aglomerat un pic, brusc, așa că s-a făcut coadă, iar eu eram la casă și preluam comenzi. Apoi a intrat Max Hastings, a zis în șoaptă Cara.

Pip și-a arcuit umerii, iar maxilarul i s-a încordat. De ce era el peste tot? De ce nu putea să scape niciodată de omul ăsta?

— Știu, a spus Cara, înțelegând expresia lui Pip. Și, evident, nu voiam să îl servesc, așa că i-am spus lui Jackie c-o să curățe aparatul de spumat laptele cât se ocupă ea de clienți. Jackie a luat comanda lui Max și după aceea a mai intrat cineva – Cara s-a oprit pentru efectul dramatic –, Jason Bell.

— O, serios? a spus Ravi.

— Da, stătea la rând în spatele lui Max. Și chiar dacă încercam să mă ascund de ei, îl vedeam uitându-se oarecum în ceafa lui Max.

— E de înțeles, a spus Pip.

Jason Bell avea la fel de multe motive ca și ea să îl urască pe Max Hastings. Indiferent de sentința dată, Max o drogase și o violase pe fiica lui cea mai mică, Becca. Și, cu toate că lucrul acesta era oribil și incalificabil, exista ceva încă și mai grav. Acțiunile lui Max fuseseră catalizatorul morții lui Andie Bell. Chiar o cauză directă, se putea spune. Totul se întorcea iar și iar la Max Hastings, dacă stăteai să te gândești bine: Becca fusese traumatizată, iar Andie lăsată să moară în fața ei, decesul fiind mușamalizat. Sal Singh, care era mort, era considerat ucigașul lui Andie. Biata femeie din mansarda lui Elliot Ward. Proiectul lui Pip. Câinele ei, Barney, îngropat în grădina din spatele casei. Howie Bowers în închisoare, împrăștiind în șoaptă zvonuri despre Copilul Brunswick. Sosirea lui Charlie Green în oraș. Layla Mead. Disparația lui Jamie Reynolds. Moartea lui Stanley Forbes și sângele de pe mâinile lui Pip. Pe toate putea să le lege de Max Hastings. Originea. Piatra ei de încercare. Și probabil și a lui Jason Bell.

— Adică, da, a spus Cara, dar nu mă așteptam la ce a urmat. Jackie i-a dat lui Max băutura, iar când el a dat să plece, Jason a întins cotul și l-a înghiontit. I-a vărsat cafeaua pe tricou.

— Nu cred!

Ravi s-a uitat la Cara.

— Știi! a continuat fata, iar șoaptele ei s-au transformat într-un șuierat nervos. Iar Max a zis ceva de genul „Vezi pe unde mergi!” și l-a împins și el. Apoi Jason l-a apucat pe Max de guler și i-a zis „Dă-te din calea mea!” sau așa ceva. În orice caz, între timp, Jackie s-a băgat între ei, iar un alt client l-a escortat pe Max afară din cafenea în timp ce individul tot spunea „O să te caute avocatul meu!” sau cam așa ceva.

— Așa e Max! a comentat Pip, rostind cuvintele printre dinți și cutremurându-se.

Acum, că știa că și el fusese aici, aerul i se părea diferit. Sufocant. Rece. Întinat. Little Kilton nu era suficient de mare pentru amândoi.

— Naomi se întreba ce să facem în privința lui Max, a continuat Cara atât de încet, încât nici măcar nu mai puteai spune că vorbea în șoaptă. Dacă ar trebui să se ducă la poliție, să povestească despre seara de Anul Nou din 2012 – știi tu, despre accidentul cu părăsirea locului faptei. Chiar dacă o să aibă probleme, spune că măcar o să-i facă probleme și lui Max, de vreme ce el era la volan. Poate este o cale de a-l trimite după gratii, cel puțin pentru scurtă vreme, ca să nu mai poată răni pe nimeni altcineva. Și să pună capăt chestiei ridicele cu procesul...

— Nu! a intervenit Pip. Naomi nu poate să se ducă la poliție. N-o să funcționeze. Nu o să reușească decât să-și facă rău, iar lui nu o să i se întâmple nimic. Max o să câștige din nou.

— Dar cel puțin o să se afle adevărul, iar Naomi...

— Adevărul nu contează! a spus Pip, înfigându-și unghiile în coapsă.

Pip de anul trecut nu ar fi recunoscut-o pe cea de azi. Fata cu ochi plini de viață și proiectul ei școlar, agățându-se cu nai-vitate de adevăr și înfășurându-l în jurul ei ca pe o pătură. Dar Pip care stătea aici era o altă persoană, iar ea știa mai bine. Adevărul o dezamăgise de prea multe ori; nu putea fi de încredere.

— Cara, spune-i să nu o facă! Nu l-a lovit pe bărbatul ăla și nu a vrut să îl abandoneze; a fost forțată. Spune-i că îi promit c-o să-l prind! Nu știu cum, dar o s-o fac. Max o să primească exact ce merită!

Ravi i-a cuprins cu un braț umerii, strângându-i ușor.

— Sau, știi, în loc să complotăm cum să ne răzbunăm, am putea să ne concentrăm energia pe plecarea la universitate de peste câteva săptămâni, a spus el vesel. Nici măcar nu ți-ai ales o lenjerie nouă; mi s-a zis că este o decizie foarte importantă.

Pip știa că Ravi și Cara tocmai făcuseră un schimb de priviri.

— Mă simt bine, a spus ea.

Cara părea că urma să spună ceva, dar și-a ridicat privirea când clopoțelul de deasupra ușii cafenelei a zăngănit. Pip s-a întors ca să îi urmărească privirea. Dacă era Max Hastings, nu știa ce ar fi fost în stare să facă...

— A, bună, gașcă! s-a auzit o voce pe care Pip o cunoștea bine.

Connor Reynolds! Pip a zâmbit și i-a făcut semn cu mâna. Dar Connor nu era singur, ci însoțit de Jamie, care închidea ușa cafenelei cu un alt zăngănit al clopoțelului. El a zărit-o pe Pip o clipă mai târziu, iar un rânjel i-a traversat chipul, încrețindu-i nasul pistruiat. Mai pistruiat acum, după vară. Iar ea știa; își petrecuse toată săptămâna în care dispăruse studiind fotografii cu chipul lui și căutând răspunsuri în ochii lui.

— Mă bucur să vă văd aici! a spus Jamie, depășindu-l pe Connor când s-a îndreptat spre masa lor.

În treacăt, băiatul i-a atins umărul lui Pip cu mâna.

— Bună, ce mai faci? Pot să vă aduc o băutură sau ceva?

Câteodată Pip vedea aceeași expresie și în ochii lui Jamie, bântuită de moartea lui Stanley și de rolurile pe care amândoi le avuseseră în asta. Era o povară pe care aveau s-o împartă pentru întotdeauna. Dar Jamie nu fusese acolo când se întâmplase; nu avea sânge pe mâini, nu cum avea ea.

— De ce, atunci când sunt de serviciu, apare tot circul? a întrebat Cara. Mă credeți singuratică sau care-i treaba?

— Nu, draguță! a zis Connor și i-a atins cocul. Credem că ai nevoie de antrenament.

— Connor Reynolds, jur că dacă îți comanzi și azi una dintre cafelele cu cremă de dovleac, te omor!

— Cara! a strigat veselă Jackie din spatele tejghelei. Amintește-ți lecția cu numărul unu: nu amenințăm clienții cu moartea!

— Chiar dacă aceștia comandă cel mai complicat lucru doar ca să te enerveze? a insistat Cara, în timp ce se ridica în picioare și îi arunca o privire piezișă lui Connor.

— Nici măcar atunci!

Cara a mormăit încet, „alintându-l” pe Connor cu „javră albă” când s-a îndreptat spre tejghea.

— Bine, aduc o cafea cu spumă de dovleac, a spus ea cu cel mai fals entuziasm.

— Sper că e făcută cu dragoste! a râs Connor.

Cara s-a încruntat.

— Mai mult cu ciudă.

— Ei bine, măcar să nu fie cu scuipat!

— Deci, a spus Jamie, așezându-se pe scaunul liber al Carei, Nat mi-a povestit despre ședința de mediere.

Pip a dat din cap.

— A fost... plină de evenimente.

— Nu pot să cred că te dă în judecată, a zis Jamie, încleștându-și pumnul. Doar că... nu este drept. Ai trecut prin destule!

Pip a ridicat din umeri.

— O să fie bine! O s-o scot la capăt!

Cum o luai, cum o dădeai, totul revenea la Max Hastings; era în toate părțile și toate colțurile, încolțind-o. Strivind-o. Umplându-i mintea cu sunetul coastelor lui Stanley care se fisurau. Pip și-a șters sângele de pe mâini și a schimbat subiectul.

— Cum merg cursurile de paramedic?

— Da, să zicem că bine, i-a răspuns el, dând din cap și zâmbind. De fapt, chiar îmi plac. Cine ar fi crezut c-o să-mi placă munca grea?

— Cred că etica preocupărilor dezgustătoare ale lui Pip s-ar putea să fie molipsitoare, a spus Ravi. Ar trebui să stai departe de ea! Pentru siguranța ta o zic.

Clopoțelul a sunat din nou și, după cum i s-au aprins brusc ochii lui Jamie, Pip a știut cine tocmai intrase. Nat da Silva stătea în pragul ușii, cu părul argintiu strâns într-o coadă mică și deasă, deși o mulțime de șuvițe scăpaseră din elastic, răsfirându-i-se în jurul gâtului lung.

Chipul lui Nat s-a luminat atunci când a cercetat camera, suflecându-și mânecile cămășii în carouri.

— Pip! a exclamat nou venita și a venit direct la ea.

Nat s-a aplecat și, cu un braț lung, i-a cuprins umerii, îmbrățișând-o din spate. Mirosea a vară.

— Nu știam c-o să fii aici! Ce mai faci?

— Bine! i-a răspuns Pip când obrajii li s-au atins și a simțit pielea lui Nat, rece și înviorată datorită brizei de afară. Tu?

— Da, facem bine, nu-i așa?

Nat s-a îndreptat de spate și s-a dus la Jamie, care s-a ridicat în picioare ca să îi ofere scaunul, trăgând un altul pentru el. Cei doi s-au oprit când s-au ciocnit, Nat lipindu-și mâna de pieptul lui.

— Salut! a spus ea și l-a sărutat repede.

— Bună! a zis Jamie, îmbujorându-se deja.

Privindu-i împreună, Pip nu s-a putut abține să nu zâmbescă. Presupunea că era... care era cuvântul... frumos. Ceva pur, ceva bun pe care nu i-l putea lua nimeni; să îi fi cunoscut pe toți în cele mai grele situații, iar acum să îi vadă cât de

departe ajunseseră! Singuri și împreună. O parte din viețile lor, iar ei o parte din viața sa.

Uneori se întâlneau lucruri bune în orașul ăsta, și-a amintit Pip, căutându-l cu privirea pe Ravi și găsindu-i mâna pe sub masă. Ochii strălucitori ai lui Jamie și zâmbetul aprig al lui Nat. Connor și Cara, care se ciondăneau din cauza aromei de dovleac. Asta își dorea, nu-i așa? Doar asta. O viață normală. Oameni pe care îi putea număra pe degete cărora să le pese de ea la fel de mult cum îi păsa și ei de aceștia. Oameni care să o caute dacă ar fi dispărut.

Putea să pună senzația asta la păstrare, să trăiască de pe urma ei o vreme? Să se umple de ceva bun și să ignore sângele alunecos de pe mâini, să nu se mai gândească la armă când cana căzuse pe masă sau la ochii goi care o așteptau în întunericul unei clipe?

O, prea târziu!

Şapte

Din cauza transpirației care-i provoca usturimi pe la coada ochilor, Pip nu vedea. Poate se forțase puțin cam mult de data asta. Alergase prea repede. Ca și când n-ar fi fugit pur și simplu, ci ar fi luat-o la sănătoasa.

Măcar acum nu îl văzuse pe Max. Se uitase după el, înainte și peste umăr, dar nu apăruse. Drumurile erau ale ei.

Și-a lăsat căștile pe gât și s-a îndreptat spre casă, gâfâind când a trecut pe lângă locuința goală de alături. A cotit pe aleea ei și s-a oprit. S-a frecat la ochi.

Siluețele desenate cu creta erau tot pe asfalt. Cinci oameni stilizați, fără capete. Doar că era imposibil. Cu o zi înainte plo-uase torențial, iar desenele cu siguranță nu fuseseră acolo când Pip ieșise să alerge. Putea să jure că nu fuseseră. Și mai era ceva.

S-a aplecat ca să se uite mai bine. Se mișcaseră. Duminică dimineată fuseseră la intersecția dintre trotuar și alee. Acum erau deplasate câțiva centimetri, ajungând pe zidărie și, astfel, mai aproape de casă.

Pip era sigură: siluețele astea erau noi. Desenate în ora în care ieșise la alergat. A închis ochii ca să își ascută auzul, ascultând sunetul de fundal al copacilor care dansau în vânt, fluieratul ascuțit al păsărilor de deasupra și mormăitul unei mașini de tuns iarba undeva, în apropiere. Totuși, nu auzea țipetele stridente ale copiilor din vecini. Niciun singur piuit.

A deschis ochii și, da, nu și le imaginase. Cinci siluete mici. Poate era mai bine să-și întrebe mama dacă știa ce sunt. Poate

nu trebuiau să fie oameni fără cap, poate desenele reprezentau ceva complet nevinovat, iar mintea ei chinuită le deforma într-o chestie sinistră.

S-a îndreptat, mușchii gambelor durând-o și simțind ceva încă și mai ascuțit în glezna stângă. Și-a întins picioarele și și-a continuat drumul către casă.

Totuși, n-a apucat să facă decât doi pași.

Pulsul i s-a mărit, răsunându-i din coaste.

Mai departe, pe alee, aproape de ușa de la intrare, era o grămadă cenușie. O grămadă de pene gri. Și-a dat seama ce era chiar înainte să ajungă acolo: un alt porumbel mort. Pip s-a apropiat lent de data asta, pășind cu atenție și fără zgomot, ca și când nu ar fi vrut să îl trezească, să îl readucă brusc la viață. Degetele îi tremurau din cauza adrenalinei când s-a înălțat deasupra păsării, așteptându-se să se oglindească din nou în ochii sticloși și goi. Însă nu s-a văzut, deoarece ochii nu erau goi.

Pentru că pasărea nu avea cap.

Un ciot cu pene, nu foarte pătat de sânge, era în loc.

Pip s-a uitat la acesta. Apoi la casă și iarăși la porumbelul decapitat. Și-a amintit de dimineața zilei de luni și a trecut în revistă toată săptămâna, căutând prin cotloanele amintirilor cu ochii minții. Iat-o: ieșise în grabă pe ușă îmbrăcată în taiorul ei elegant, se oprise când zărise pasărea moartă și se holbase la ochii ei, gândindu-se la Stanley.

Fusese acolo. Chiar acolo. Doi porumbei morți în exact același loc. Și siluetele ciudate din cretă care se mișcau, cu brațe și picioare, dar fără capete... Nu putea fi o coincidență, nu-i așa? Pip nu credea în așa ceva nici măcar în cele mai favorabile împrejurări.

— Mamă! a strigat ea, deschizând ușa de la intrare. Mamă!

Vocea ei a răsunat pe hol, ecoul luând-o parcă peste picior.

— Bună, draga mea! i-a răspuns mama, aplecându-se din pragul uşii de la bucătărie, cu un cuţit în mână. Nu plâng, te asigur, e din cauza cepelor!

— Mamă, pe alea noastră este un porumbel mort, a spus Pip pe un ton grav şi egal.

— Altul?

Mama ei s-a schimbat la faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Şi, bineînţeles, tatăl tău este *din nou* plecat în oraş, deci eu sunt cea care trebuie să o facă, a bombănit mama şi a oftat. Bun, lasă-mă doar să pun tocana pe foc, iar apoi o să mă ocup de asta!

— N-nu! s-a bâlbăit Pip. Mamă, nu înţelegi! Este un porumbel mort în exact acelaşi loc ca ăla de săptămâna trecută. Ca şi când cineva l-ar fi lăsat intenţionat acolo.

Rostind cuvintele, i s-au părut ridicole.

— O, nu fi prostuţă! a zis mama şi a fluturat din mână. L-a omorât una dintre pisicile vecinelor.

— O pisică?

Pip a clătinat din cap.

— Dar este exact în acelaşi loc...

— Da, probabil e noul loc preferat de vânătoare al pisicii. Familia Williams are o pisică mare şi tigrată; o văd câteodată în grădina noastră. Îşi face nevoile în curtea mea, a adăugat mama şi a mimat că înjunghie mâţa cu cuţitul.

— ăsta nu are cap.

— Poftim?

— Porumbelul.

Mama a strâmbat din buze.

— Ei bine, ce pot să spun? Pisicile sunt dezgustătoare. Mai ţii minte pisica pe care am avut-o înainte să îl luăm pe Barney? Când erai foarte mică?

— Te referi la Socks? a zis Pip.

— Da, Socks era un ucigaș mic și rău. Aducea cadavre în casă aproape zilnic. Șoareci, păsări. Uneori iepuri mari. Le rodea capul și îi lăsa undeva, ca să îi gălesc. Urme de mațe. Parcă veneam acasă la un film de groază.

— Despre ce vorbiți? a strigat Josh pe scări.

— Despre nimic! i-a răspuns tot cu un strigăt mama. Vezi-ți de treaba ta!

— Dar asta..., a dat Pip să zică și a oftat. Poți să vii să te uiți?

— Pregătesc cina, Pip!

— Ar dura numai două secunde. Te rog! a insistat fata și și-a înclinat capul.

— Of, bine!

Mama s-a retras ca să lase cuțitul într-o parte.

— Totuși să nu facem zgomot; nu vreau ca domnul Băgăreț să coboare și să se implice!

— Cine e domnul Băgăreț? le-a urmat vocea subțire a lui Josh pe ușa de la intrare.

— O să-i iau niște dopuri de urechi, jur, a șoptit mama când au ieșit pe alee. Bun, da, îl văd. Un porumbel fără cap, exact cum mi-am imaginat. Mulțumesc pentru avanpremieră!

— Nu e doar asta.

Pip a luat-o de braț și a condus-o pe alee. Apoi i-a arătat cu degetul.

— Uite, siluetele alea mici, desenate cu creta! Erau aici și în urmă cu câteva zile, mai aproape de trotuar. Ploaia le-a spălat, dar au revenit și s-au mișcat. Nu erau aici când am ieșit la alergat.

Mama lui Pip s-a aplecat, sprijinindu-se pe genunchi, și a mijit ochii.

— Le vezi, nu? a întrebat-o Pip, îndoiala agitându-i-se în stomac rece și apăsătoare.

— Ăă, mda, presupun, a spus mama, mijind și mai mult ochii. Sunt niște linii albe, șterse.

— Da, exact! a zis ușurată Pip. Și cu ce ți se pare ție că seamănă?

Mama s-a apropiat și și-a înclinat capul ca să le privească din alt unghi.

— Nu știu, poate sunt urmele unui cauciuc sau așa ceva. Am fost azi cu mașina la un șantier, deci poate c-am trecut prin praf sau cretă pe acolo.

— Nu, uită-te mai bine! a insistat Pip, ridicând enervată vocea. Mama a mijit ochii; nu puteau fi doar urme de cauciuc, nu-i așa?

— Nu știu, Pip, poate este doar praf de la îmbinările cu mortar.

— De la... ce?

— Liniile dintre cărămizi.

Mama a suflat, iar una dintre micile siluete aproape a dispărut. Femeia s-a îndreptat și și-a trecut mâinile peste fustă ca să netezească încrețiturile.

Pip a arătat din nou cu degetul.

— Nu vezi siluete umane? Cinci. Ei bine, acum patru, mulțumesc! Ca și când le-ar fi desenat cineva?

Mama a clătinat din cap.

— Mie nu mi se par siluete umane. Nu au...

— Capete? a întrerupt-o Pip. Exact!

— Oh, Pip!

Mama a privit-o cu nesfârșită îngrijorare, ridicând din nou o sprânceană.

— Nu e nicio legătură între ele! Sunt sigură că este doar ceva de la cauciucurile mele sau poate de la mașina poștașului. Mama le-a mai studiat puțin, apoi a zis:. Iar dacă le-a desenat cineva, probabil au făcut-o copiii familiei Yardley. Cel mijlociu pare puțin, ei bine, știi tu..., a insinuat mama printr-o strâmbătură.

Ce spunea ea avea logică. Era doar o pisică, bineînțeles. Erau doar urme de cauciuc sau mângălelile unui copil nevino-vat. De ce trăsesse concluzii pripite, crezând cu tărie că între ele există o legătură? Ideea că cineva lăsase toate „indiciile” astea a făcut-o să simtă rușinea furișându-i-se pe sub piele. Și o rușine și mai mare la gândul că acel cineva le lăsase doar pentru ea. De ce să creadă așa ceva? Deoarece acum se temea de orice, i-a răspuns cealaltă parte a creierului. Avea inima unei persoane care reacționa la frică, simțea cum pericolul o încolțește când nu exista niciunul, auzea focuri de armă în orice sunet dacă voia asta, se temea de noapte, dar nu te întuneric, se temea chiar și să-și coboare privirea la propriile mâini. Era distrusă.

— Te simți bine, draga mea?

Mama abandonase siluetele desenate cu creta, studiindu-i în schimb chipul.

— Ai dormit suficient aseară?

Nu dormise aproape deloc.

— Da, suficient! a spus Pip.

— Pari puțin cam palidă, a zis mama și a ridicat și mai mult din sprânceană.

— Mereu sunt palidă.

— Ai și slăbit un pic.

— Mamă...

— Zic și eu! Haide! a rostit mama, luând-o pe Pip de braț și conducând-o înapoi, spre casă. Mă întorc la cină și pentru desert o să pregătesc și tiramisu, prăjitura ta preferată.

— Dar este marți!

— Și?

Mama a zâmbit.

— Fetița mea pleacă la facultate peste câteva săptămâni; lasă-mă să o răsfăț cât încă mai pot!

Pip și-a strâns mama de braț.

— Mulțumesc!

— Mă ocup imediat de porumbel, nu trebuie să îți faci griji din cauza asta! a spus, închizând ușa de la intrare în urma lor.

— Nu îmi fac griji pentru porumbel, a zis Pip, deși mama deja se îndepărtase, revenind în bucătărie.

Pip a ascultat-o umblând prin oale și enervându-se cu *ce-pele prea tari*.

Nu îmi fac griji pentru porumbel, a repetat Pip mai încet, doar în sinea ei. O îngrijora cine l-ar fi putut lăsa acolo. Și, în plus, faptul că se gândise măcar la asta.

S-a întors spre scări și a dat cu ochii de Josh, care stătea pe treapta de sus, cu bărbia sprijinită în palme.

— Care porumbel? a întrebat el când Pip i-a pus o mână pe cap, ocolindu-l.

— Serios, poate c-ar trebui să te las să le împrumuți mai des, a mormăit ea și și-a atins căștile din jurul gâtului. Sau să ți le lipesc de cap.

Pip a intrat în camera ei, rezemându-se de ușă ca să o închidă. Și-a scos de pe braț husa cu scai a telefonului și a lăsat-o să cadă pe podea. Și-a dat jos bluza, materialul lipindu-se de pielea udă de transpirație și încălcându-se în căști, apoi căzând împreună pe covor. Mda, cu siguranță trebuia să facă un duș înaintea cinei. Și... – s-a uitat la al doilea sertar de jos al biroului – să ia probabil doar una, ca să se calmeze și să își liniștească inima, să țină departe sângele de pe mâini și mintea de la lucrurile fără cap. Mama ei începea să suspecteze că era ceva în neregulă; Pip trebuia să se poarte frumos la cină. Exact așa cum era ea înainte.

O pisică și urme de cauciuc. Alea aveau logică, nu? Ce era în neregulă cu ea? De ce trebuia să fie ceva rău, ca și când ar fi

căutat necazul? Și-a ținut respirația. Un singur caz. Să o salveze pe necunoscută și pe ea însăși. Doar de asta era nevoie, iar ea nu avea să mai fi așa: rătăcită în propria minte. Avea un plan. Nu trebuia decât să-l respecte.

Pip s-a uitat repede la telefon. Un mesaj de la Ravi: *Ar fi ciudat să punem nuggets de pui PE pizza?*

Și un e-mail de la Roger Turner: *Bună, Pip! Hai să discutăm cândva săptămâna asta, acum, că ai avut șansa să te gândești la oferta de la mediere? Numai bine! Roger Turner.*

Pip a expirat. Îi părea rău pentru Roger, dar răspunsul era același. Peste cadavrul ei! Oare care era cel mai profesionist mod de a spune asta?

Tocmai voia să deschidă e-mailul când, dedesubt, a apărut o altă notificare. Primise alt mesaj prin formularul de contact de pe pagina ei de internet, la *CPIPFCpodcast@gmail.com*. În previzualizare scria: *Cine o să te caute...* Pip și-a dat seama ce scria în tot textul. Din nou.

A deschis mesajul din scurtătură ca să îl șteargă. Oare putea să instaleze vreun soi de extensie de blocare, care să le trimită direct în dosarul cu mesaje nedorite? Mesajul s-a deschis, iar degetul lui Pip a rămas deasupra pictogramei coșului de gunoi.

Ochii au oprit-o chiar la timp, zărind un singur cuvânt.

A clipit.

A citit tot mesajul.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

P.S.: Amintește-ți să ucizi întotdeauna două păsări cu o singură piatră.¹

Telefonul i-a scăpat din mâini.

¹ Echivalentul expresiei românești „Să împuști doi iepuri dintr-un foc” (n. red.).

Zgomotul surd al telefonului în cădere pe covor era focul unei arme îndreptate spre pieptul ei. A răsunat de cinci ori, până când inima lui Pip și-a însușit sunetul și l-a continuat.

A rămas pe loc o clipă, indiferentă la orice, cu excepția violenței care-i izbucnea pe sub piele. Bubuiturile strașnice ale focurilor de armă și ale oaselor rupte, sunetul sângelui care-i gâlgâia printre degete și un țipăt: al ei. Cuvinte ale căror silabe amuțeau când i se învălmășeau prin minte: „Charlie, te rog, nu face asta! Te implor!”

Pereții crem ai camerei sale s-au îndepărtat, dezvăluind lemnele arse și înnegrite care se prăbușeau. Ferma abandonată a prins viață în dormitorul ei, umplându-i plămânii cu fum. Pip a închis ochii și și-a spus că se află în prezent, nu în trecut. Dar nu o putea face – nu singură. Avea nevoie de ajutor.

Clătinându-se printre flăcări, cu brațul ridicat ca să își fe-rească ochii, s-a îndreptat spre birou și, bâjbâind cu degetele, a găsit cel de-al doilea sertar din dreapta. L-a scos complet, răsturnându-l pe podeaua cuprinsă de foc. Ața roșie s-a rostogolit, hârtiile au fluturat, iar boldurile s-au împrăștiat, ajungând printre cablurile căștilor albe. Fundul de carton care îi ascundea secretele s-a ridicat, iar cele șase telefoane cu cartelă au ieșit la iveală, fără să mai păstreze ordinea bine gândită. Ultima chestie răsturnată era punguța transparentă.

Pip a deschis-o cu degete tremurânde. Cum de rămăseseră deja atât de puține? A scos o pastilă și a înghițit-o pe uscat, ochii lăcrimându-i când aceasta i-a zgâriat gâtul.

Se afla în prezent. Nu în trecut. În prezent.

Nu era sânge, era doar transpirație. *Vezi? Șterge-l de colanți ca să te convingi!*

Nu era în trecut.

Ci în prezent.

Dar oare era mai bun prezentul? S-a uitat la telefon, abandonat pe podea. *Să ucizi două păsări cu o singură piatră.* Doi porumbei morți pe alee, unul cu ochi sticloși și unul fără. Nu era o coincidență, nu-i așa? Poate nu îi ucisese o pisică; poate cineva chiar îi lăsase acolo, împreună cu siluetele de cretă care se apropiau tot mai mult. Aceeași persoană care era disperată ca Pip să răspundă la singura întrebare: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* Cineva care știa unde locuia. Cineva care o hărțuia?

O căutase cu lumânarea, iar problemele o găsiseră.

Nu, nu, încetează! O făcea din nou: ducea lucrurile prea departe, căutând pericolul unde probabil nu exista. *Să ucizi două păsări cu o singură piatră.* Era o expresie comună, nu-i așa? Iar ea tot primea întrebarea de ceva vreme și nu i se întâmplase nimic până acum, nu-i așa? Era aici, nu dispăruse.

S-a târât pe podea și a întors telefonul, dispozitivul recunoscându-i chipul și deblocându-se. Pip și-a accesat e-mailurile, apăsând pe bara de căutare. A scris *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* și cuvântul anonim.

Rezultat: 11 e-mailuri, 12 incluzându-l pe cel tocmai primit, toate din conturi diferite, toate întrebând-o același lucru. Pip a derulat în sus. Pe primul îl primise la 11 mai, mesajele fiind mai rare la început, apoi tot mai frecvente, cu doar patru

zile între ultimele două. Stai puțin: 11 mai? Pip a clătinat din cap; ceva nu era în regulă. Și-a amintit că îl primise pe primul mai devreme de atât, cam de când dispăruse Jamie Reynolds, iar ea fusese cea care îl căutase. De aceea reținuse întrebarea.

O, stai! Poate fusese pe Twitter. A apăsât pictograma albastră ca să deschidă aplicația, selectând opțiunea de căutare avansată. A introdus din nou întrebarea în câmpul destinat pentru *căutarea exactă a expresiei*, dar și în bara podcastului la secțiunea *spre aceste conturi*.

A apăsât butonul *căutare*, ochii ei rotindu-se împreună cu cercul de încărcare.

Pagina s-a umplut cu rezultate: 15 mesaje diferite pe Twitter trimise ei, conținând aceeași întrebare. Cel mai recent, cu doar șapte minute în urmă, avea același P.S. ca e-mailul. Iar în josul paginii era primul mesaj: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* Fusese trimis duminică, 29 aprilie, ca răspuns la postarea lui Pip de pe Twitter, în care anunța al doilea sezon din *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumini: Disparația lui Jamie Reynolds*. Asta era începutul. Cu mai bine de patru luni în urmă.

I se părea că trecuse foarte mult timp. Jamie dispăruse doar de o zi. Stanley Forbes era în viață, fără să fie ciuruit în șase locuri; Pip vorbise cu el chiar în acea zi. Charlie Green era doar noul ei vecin. Nu avea sânge pe mâini și adormea întotdeauna cu ușurință, dar, cu toate acestea, se întâmplase. Max era judecat, iar Pip crezuse sincer că acesta avea să răspundă pentru faptele lui. Atât de multe începuturi în acea dimineață de aprilie, începuturi care o conduseseră aici. Primii pași pe o cale care i se întorsese împotriva, întortochindu-se doar ca să o tragă în jos. Dar oare mai începuse ceva exact în ziua aia? Ceva care creștea de patru luni și care-și arăta capul abia acum?

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Pip s-a ridicat în picioare, revenind acum în camera ei, ferma abandonată dispărând într-un ungher al minții. S-a așezat pe pat. Întrebarea, siluetele desenate cu cretă, cele două păsări moarte. Era posibil să exise o legătură între ele? Puteau să aibă legătură cu ea? În cel mai bun caz era o teorie neîntemeiată, dar mai fusese și altceva? Vreun lucru pe care să-l fi considerat ciudat, dar pe care-l ignorase? Ooo! Scrisoarea primită în urmă cu câteva săptămâni! Ei bine, nici măcar o scrisoare. Fusese doar un plic pe fața căruia cineva scrisese cu cerneală neagră *Pippa Fitz-Amobi*. Și-a amintit că se gândise că nu avea adresă, nici timbru, deci cineva sigur îl strecurase pe sub ușa de la intrare. Dar când îl deschisese – cu tata stând lângă ea și întrebând-o dacă primise „nuduri de modă veche de la Ravi” –, înăuntru nu era nimic. Era gol. Îl pusese în coșul de gunoi și nu se mai gândise la el. Misterul scrisorii fusese uitat odată cu primirea unei alte scrisori adresate ei: scrisoarea din partea lui Max Hastings și a avocatului său. Era posibil ca primul plic să fi avut legătură cu toate astea?

Acum, că se gândea mai bine, poate mai fusese ceva. În ziua înmormântării lui Stanley Forbes. După încheierea ceremoniei și când se-ntorsese la mașina ei, Pip găsisese un mic buchet de trandafiri la oglinda portierei. Doar că fiecare floare fusese ruptă, petalele roșii fiind împrăștiate peste pietrișul de dedesubt. Un buchet cu țepi și lujeri. Atunci, Pip crezuse că probabil fusese unul dintre protestatarii de la înmormântare, care nu se împrăștiaseră până ce nu fusese chemată poliția. Dar poate că nu fusese un protestatar și nici tatăl lui Ant sau Mary Scythe ori Leslie de la magazin. Poate că fusese un dar de la aceeași persoană care voia să știe cine ar fi căutat-o pe ea dacă ar fi dispărut.

Dacă era așa – dacă între incidentele astea exista o legătură –, atunci totul se petrecea de câteva săptămâni, chiar luni, iar ea nu își dăduse seama. Dar poate avea un motiv. Poate că acum căuta prea multe semne, toate din cauza celei de-a doua păsări. Pip nu avea încredere nici în propria persoană, nici în fricile ei.

Un singur lucru era clar: dacă toate astea erau de la o singură persoană – de la florile moarte, la porumbeii morți –, atunci situația degenera. Și în gravitate, și ca manifestare. Pip trebuia cumva să o urmărească, să adune toate datele și să vadă dacă exista vreo legătură, dacă într-adevăr o hărțuia cineva sau dacă își pierdea mințile. Un tabel, s-a gândit ea, imaginându-și zâmbetul de pe chipul lui Ravi. Dar ar fi ajutat-o să vadă totul expus ordonat: i-ar fi fost de folos să își dea seama dacă situația era reală sau exista doar în mintea ei întunecată, iar dacă *era* reală, unde ar fi putut să ducă și care era scopul final.

Pip a traversat camera spre birou, pășind peste conținutul sertarului răsturnat; avea să facă mai târziu curățenie. Și-a deschis laptopul, a apăsă de două ori pe Google Chrome și a accesat o pagină goală. A scris în bara de căutare cuvântul *hărțuire* și a apăsă tasta *enter*, derulând lista cu rezultate. *Raportează o persoană care te hărțuiește* pe o pagină de internet a guvernului, o pagină Wikipedia, una despre tipurile de persoane care se fac vinovate de hărțuire și *În mintea unui hărțuitor*, site-uri de psihologie și statistici despre infracțiuni. Pip a selectat primul rezultat și a început să citească, întorcând o pagină nouă din agendă.

A scris *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?* A subliniat cuvintele de trei ori. Nu se putea abține să nu simtă furia tăcută cufundată în întrebarea sinistră. Uneori, chiar se gândea să dispară, să fugă și să o lase în urmă pe Pip. Sau să

dispară în propriile gânduri, în rarele momente când mintea ei era liniștită, o absență în care putea, pur și simplu, să plutească liberă. Dar, până la urmă, ce însemna, de fapt, să dispară? Definește dispariția!

Câteodată oamenii dispăruți reveneau. Jamie Reynolds era un exemplu. La fel și Isla Jordan, tânăra pe care Elliot Ward o ținuse prizonieră cinci ani, crezând că era altcineva. Cei doi își făcuseră din nou apariția. Apoi Pip și-a amintit de începuturi, de Andie Bell, Sal Singh, de victimele lui Scott Brunswick, „Monstrul din Margate”, de necunoscută, de toate podcasturile despre infracțiuni și documentarul în care se pierduse ea. Și, în majoritatea cazurilor, dispariția însemna moarte.

— Pip, cina!

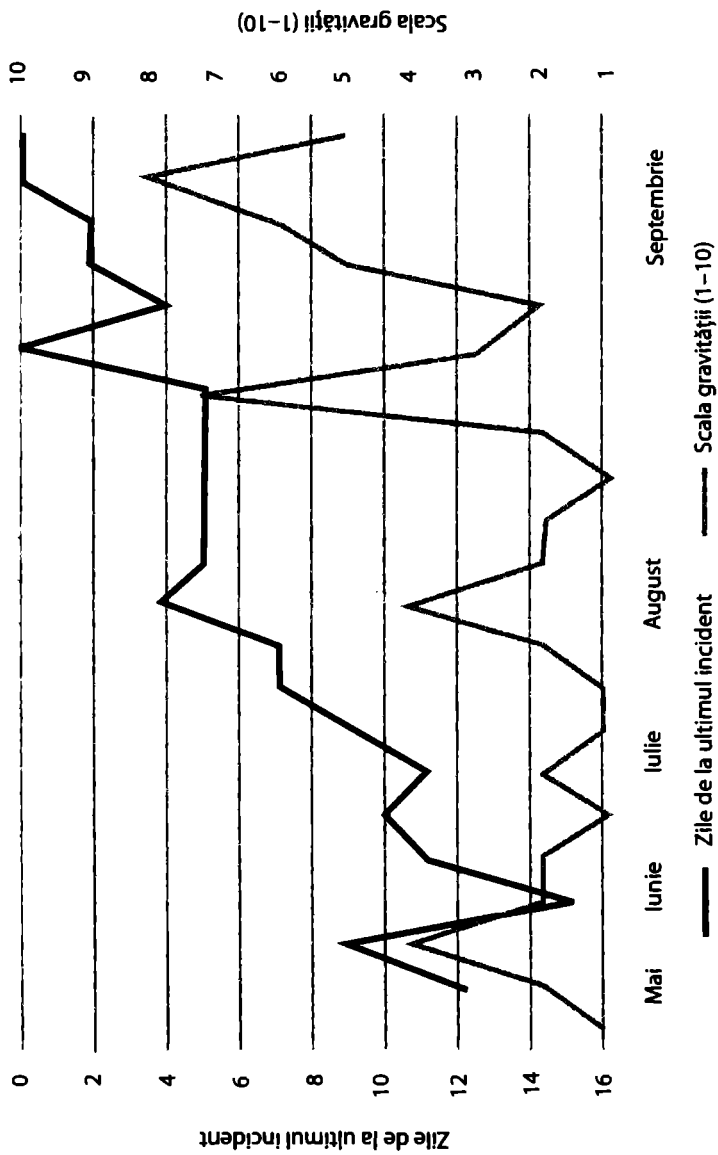
— Vin!

Denumirea fișierului:

Incidente cu posibili hărțuitori.xlsx

Data	Zile de la ultimul incident	Tip	Incident	Scala gravității (1-10)
29/04/2018	n/a	Online	Tweet: Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?	1
11/05/2018	12	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
20/05/2018	9	Offline	Flori ofilite pe mașină	4
04/06/2018	15	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
15/06/2018	11	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
25/06/2018	10	Online	Tweet (aceeași întrebare)	1
06/07/2018	11	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
15/07/2018	9	Online	Tweet (aceeași întrebare)	1
22/07/2018	7	Online	Tweet (aceeași întrebare)	1
29/07/2018	7	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
02/08/2018	4	Offline	Plic gol strecurat pe sub ușă. Adreșat mie.	4
07/08/2018	5	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
12/08/2018	5	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
17/08/2018	5	Online	E-mail (aceeași întrebare)	1
22/08/2018	5	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
27/08/2018	5	Offline	Porumbel mort lăsat pe alee (cu cap)	7
27/08/2018	0	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	3
31/08/2018	4	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare)	2
02/09/2018	2	Offline	5 siluete desenate cu cretă pe alee (oameni stilizați fără cap?)	5
04/09/2018	2	Offline	5 siluete desenate cu cretă mai departe pe alee, mai aproape de casă	6
04/09/2018	0	Offline	Porumbel mort pe alee (fără cap)	8
04/09/2018	0	Online	E-mail și tweet (aceeași întrebare) cu P.S. adăugat. Amintește-ți în- totdeauna să omori două păsări cu o singură platră.	5

Nouă

Era ceva lipit de adidasul ei. Pocnea pe trotuar la fiecare pas, atracția elastică dezechilibrând-o.

Pip a încetinit ritmul și apoi a mers până s-a oprit, ștergându-și fruntea cu mâneca. A ridicat piciorul ca să vadă ce avea pe talpă. Pe mijlocul călcâiului era lipită o bucată încrețită de bandă adezivă. Finisajul argintiu al benzii se murdărise, căpătând o nuanță de gri. Probabil o luase pe talpă pe undeva, pe drum, fără să-și dea seama.

A apucat cu degetele bucata murdară de bandă, dezlipind-o de vreme ce partea lipicioasă se tot agăța de talpa neagră a adidasului. Aceasta s-a desprins, lăsând mici urme de lipici alb, pete pe care tot le-a simțit când a mărit ritmul și a început din nou să alerge.

Minunat! și-a spus în sinea ei, încercând din nou să-și controleze respirația. *Inspir, pășesc, doi, trei, expir, pășesc, doi, trei.*

În seara cu pricina, alesese traseul mai lung, ocolind pădurea Lodge. Mai lung. Mai rapid. Intenționa să se epuizeze, ca probabil să nu mai fie nevoită să ia ceva ca să adoarmă. Planul ăsta nu funcționa niciodată, iar acum își credea încă și mai puțin propriile minciuni. Ultimele două nopți fuseseră cele mai rele dintr-o lungă perioadă. Îndoiala o ținea trează, ideea supărătoare că cineva ar fi putut să se afle acolo, uitându-se la ea. Cineva care ar fi putut chiar să numere zilele până ce ar fi dispărut. *Nu, încetează!* Ieșise la alergat ca să scape de gândurile alea. Pip s-a forțat și mai mult, pierzându-și controlul și cotind prea repede.

Și, *iată-!*

De partea cealaltă a drumului. Cu sticla albastră de apă într-o mână.

Max Hastings!

Și chiar în clipa în care l-a văzut, a zărit-o și el. Privirile li s-au întâlnit, doar lățimea drumului despărțindu-i când s-au apropiat unul de celălalt.

Max a încetinit, dându-și părul blond de pe față. De ce încetinea? Nu ar fi trebuit să își dorească să scape odată de momentul în care erau nevoiți să treacă unul pe lângă celălalt? Pip și-a forțat și mai mult picioarele, simțind o durere în gleznă, iar pașii lor necoordonați s-au transformat într-un fel de muzică, o percuție dezordonată ce umplea strada neștiutoare, însoțind șuieratul ascutit al vântului printre copaci. Sau auzea sunetul ăla în mintea ei?

Pieptul i s-a strâns când inima s-a mărit înăuntru, desfășurându-i-se pe sub piele și umplând-o de furie roșie până când totul i-a ajuns în spatele ochilor. L-a urmărit cum se apropie și a început să vadă roșu, scena derulându-se rapid. Ceva preia conducerea și o trage pe Pip de mână în partea cealaltă a drumului, ghidându-i pașii. Iar ea nu mai simte teama, ci doar furia. Vede doar roșu. Iar asta e bine, așa trebuie să fie – Pip o știe.

Traversează strada din șase pași și se apropie de el. Max este la doar câțiva metri distanță când se oprește și se uită la ea.

— Ce faci... începe el să o întrebe, dar Pip nu îl lasă să termine.

Nu, străbate spațiul dintre ei, iar cotul i se izbește în fața lui Max. Aude un pârâit, iar de data asta nu mai sunt coastele lui Stanley, ci nasul lui Max. Sunetul este același, își dă seama de asta. Max se apleacă și țipă în palme când nasul i se strâmbă. Dar Pip nu a terminat. Îi îndepărtează mâinile și îl lovește din nou, izbindu-l cu pumnul în obrazul ascutit. Sângele băiatului îi curge printre monturi în palmă, exact acolo unde trebuie.

Și tot nu a terminat. Se apropie un camion; nu sunt niciodată camioane pe drumul ăsta mic de țară – nu ar încăpea. Dar acesta aproape a ajuns aici, iar acum este șansa ei. Pip îl apucă pe Max, răsucindu-și pumnii în materialul bluzei lui de trening pătate de transpirație. Iar în clipa aia efemeră, Max cască ochii de frică, și amândoi își dau seama: ea a câștigat. Claxonul camionului se aude strident, dar Max nu are șansa să strige. Pip îl aruncă în stradă, în fața camionului prea mare, iar el explodează, sângele stropind-o în timp ce stă pe loc și zâmbește.

O mașină trecând în viața reală, iar sunetul o aduce în prezent. Roșul i-a dispărut dinaintea ochilor, iar Pip și-a revenit. În prezent. Alergând pe poteca asta. Max, acolo, în partea lui de drum, iar ea aici, pe partea ei. Și-a coborât privirea și a clipit, încercând să scape de violența din mintea ei. Dacă ar fi trebuit să se teamă de ceva, asta ar fi fost.

Și-a ridicat din nou privirea la Max, supraveghindu-l când acesta și-a reluat viteza, mișcând pe lângă corp sticla cu apă. Sosea momentul când aveau să treacă unul pe lângă altul, când drumurile lor aveau să se intersecteze și să se suprapună. Încă alergau unul spre celălalt, iar apoi s-a întâmplat – trecerea, fracțiunea de secundă a convergenței –, după care s-au îndepărtat, întorcându-și spatele.

În capătul aleii, Pip s-a uitat peste umăr. Max dispăruse, iar ea putea să respire ceva mai ușor, fără ca pașii lui să o urmărească.

Starea ei se înrăutățea; putea să se privească din exterior și să recunoască asta. Atacurile de panică, pastilele, furia atât de mare, încât ar fi putut mistui lumea cu ea. Se îndepărta tot mai mult de viața normală la care se chinuia să revină. La Ravi, la familia și prietenii ei. Dar urma să fie bine, căci avea un plan cum să ajungă acolo. Să îndrepte totul. Să o salveze pe necunoscută și pe ea însăși.

Însă acum ar fi putut să întâlnească un nou obstacol, și-a dat seama când a ajuns în capătul îndepărtat al Martinsend Way, pe lângă stâlpul defect de iluminat în dreptul căruia încetinea de obicei pentru a se plimba relaxată spre casă. Dacă exista într-adevăr cineva care o hărțuia, oricine ar fi fost acesta, orice ar fi vrut să îi facă – fie doar să o sperie, fie că-și dorea cu adevărat ca ea să dispară –, acum îi stătea în cale. Sau poate chiar ea își stătea în cale. Cum denumise Epps fenomenul? O spirală autodistructivă. Poate nu exista niciun nimeni care să o hărțuiască, poate era doar ea și o revărsare a violenței din cotlonul întunecat al minții ei. Găsea pericolul doar pentru că îl căuta.

Atunci a trecut peste ele, pe trotuarul dintre casa familiei Yardley și cea a familiei Williams, a ei fiind încă la distanță. A zărit ca prin ceață, cu coada ochiului, liniile albe intersectate și pata mare de cretă, dar a fost nevoită să facă un pas înapoi înainte să își dea seama despre ce era vorba. Acolo, pe partea cealaltă a trotuarului, mânjite de adidașii ei, erau patru cuvinte mari scrise cu cretă:

O MOARTĂ ÎNCĂ VIE

Pip a întors capul. Era singură pe stradă, iar cartierul era liniștit la ora cinei. S-a întors ca să studieze cuvintele de sub tălpi. *O moartă încă vie*. Ea fusese cea care le călcase în mers. Îi era adresat mesajul ăsta? Nu era pe aleea familiei, dar era pe traseul ei. A simțit ceva în stomac – un instinct. Pip știa că e un mesaj pentru ea.

Ea era moarta încă vie.

Nu, nu fi ridicolă! Nici măcar nu era pe aleea ei, ci pe o stradă publică. Mesajul ar fi putut să fie lăsat pentru oricine, de oricine. Și, în orice caz, de ce își asculta instinctele? Ele o făceau

să vadă sânge pe mâini, să simtă un glonț în inimă și pericolul în umbre când nu era nimic acolo. Dar o parte din ea simțea că nu trebuia să ignore asta, sfâșiată între Stanley și Charlie, între a avea un hărțuitor și a inventa unul. Pip s-a chinuit cu cureaua de pe braț, scoțând telefonul. S-a îndreptat ca să fotografieze cuvintele, o mică parte a adidașilor intrând în partea de jos a cadrului. Preventiv, ca dovadă. Nu avea o poză a siluetelor desenate cu creta; dispăruseră înainte să termine de făcut duș cu două zile în urmă, șterse de roțile mașinii tatălui ei. Dar acum avea o fotografie, alt punct pentru tabelul ei. Preventiv. Datele erau clare și nepărtinitoare. Iar dacă era într-adevăr un mesaj pentru ea, avea să-i atribuiască un număr mai mare, un opt, poate un nouă, pe scala gravității; chestia de acum ar fi putut să fie considerată chiar o amenințare directă.

Și, cu asta, Pip s-a simțit mai aproape de persoana necunoscută care ar fi putut sau nu să existe; a avut impresia că o înțelegea puțin mai bine. Cel puțin, erau de acord în privința unui lucru: dispărut egal mort. Clarificaseră asta.

În față, a văzut o mașină intrând pe aleea ei. Era Ravi. Cealaltă piatră de temelie a lui Pip. A pășit peste cuvintele scrise cu creta și s-a grăbit pe trotuar. Cu fiecare pas spre casă, nu se putea abține să nu fie ceea ce voiau cuvintele – o moartă încă vie. Dar dacă s-ar fi grăbit, ar fi alergat.

— O, bună! a auzit vocea lui Ravi când a cotit spre alee, lăsându-și căștile pe gât.

El a coborât din mașină.

— Ia uite pe cine avem aici: iubita mea sportivă!

Băiatul a zâmbit și și-a îndoit brațele, scandând „sport, sport sport” până ce ea a ajuns la el.

— Te simți bine? a întrebat-o Ravi și i-a cuprins talia cu mâna. Ți-a prins bine alergatul?

— Ăăă, ei bine, iar l-am văzut pe Max Hastings. Deci... nu! Ravi a scrâșnit din dinți.

— Iar ai dat de el? Presupun că este încă în viață, a spus băiatul, încercând să destindă atmosfera.

— Cu greu, a ridicat Pip din umeri, temându-se că Ravi putea să-i citească gândurile, să vadă toate lucrurile violente care i se învâртеbeau înăuntru.

Nu era imposibil să o facă; doar Ravi era persoana care o cunoștea cel mai bine. Iar dacă o iubea, Pip nu putea fi doar rea. Nu?

— Hei, ce se întâmplă? a întrebat-o el.

O, nu, cu siguranță își dăduse seama! Dar asta era bine, și-a amintit ea; nu ar fi trebuit să aibă secrete față de el. Era omul în care avea încredere. Mai puțin în privința secretelor de care se rușina cel mai mult, cele din al doilea sertar de jos al biroului ei.

— Ăăă, am dat peste asta pe traseul pe care alerg. Pip a accesat fotografia de pe telefon și i-a arătat-o lui Ravi, adăugând: Cineva a scris cu cretă pe trotuar.

— O *moartă încă vie*, a șoptit el.

Faptul că Pip a auzit cuvintele din gura altcuiva le-a schimbat cumva semnificația. A făcut-o să vadă totul diferit. Era dovada că asta chiar exista, că nu era o plăsmuire a minții ei.

— Crezi că e pentru tine? În legătură cu porumbeii? a întrebat Ravi.

— Era pe traseul pe unde alerg, chiar după locul în care încep de obicei să o iau mai încet ca să mă răcoresc înainte să ajung acasă, a spus ea. Dacă cineva m-ar urmărit, ar ști asta.

Totuși, de ce să o urmărească cineva? I s-a părut și mai ridicol când a spus-o cu voce tare.

Ravi a clătinat din cap.

— Chiar nu-mi place chestia asta!

— Poate că nu e nimic! Îmi pare rău, probabil nu are nicio legătură cu mine! a spus Pip. Mă prostesc și eu!

— Nu-i adevărat! a rostit Ravi mai aspru. În regulă, nu știm sigur dacă te hărțuiește sau nu cineva, dar asta îmi dă de gândit. Acum vorbesc serios și știu ce vrei să zici, dar cred că ar trebui să mergem la poliție.

— Și ce o să facă polițiștii, Ravi? Nimic, ca de obicei!

Simțea că începe din nou să clocotească de furie. *Nu, nu cu el, controlează-te!* Pip a respirat adânc și s-a calmat.

— Mai ales când nici măcar eu nu știu nimic.

— Dacă e aceeași persoană care îți trimite e-mailuri, aceeași care a scris cu cretă și a lăsat porumbeii, atunci persoana asta te amenință, a zis el, făcând ochii mari ca să-i transmită că vorbește serios. Ar putea fi un individ periculos. Ravi s-a oprit o clipă, apoi a zis: Ar putea fi Max. Sau Charlie Green, a adăugat el după încă o pauză.

Nu era Charlie, nu putea fi Charlie în veci. Dar Pip se gândise la Max, chipul lui apărându-i în minte când citise prima dată cuvintele. Cine altcineva ar fi știut atât de bine pe unde aleargă în fiecare zi? Iar dacă Max o ura la fel de mult cum îl ura ea, ei bine, atunci...

— Știi! a spus Pip. Dar poate că nu au legătură chestiile astea, iar dacă au, ar putea fi doar cineva care mă tachinează.

Instinctele i-au strigat însă că nu e adevărat, chiar când a rostit cu voce tare cuvintele. Totuși, Pip își dorea doar să alunge îngrijorarea din privirea lui Ravi și să-i aducă înapoi zâmbetul. În plus, nu era deloc dornică să se întoarcă la secția de poliție; ar fi făcut orice în afară de asta.

— Cred că totul depinde, a spus Ravi.

— De...

— Dacă doar a găsit păsările alea moarte sau... dacă le-a ucis. E o mare diferență.

— Știu, a zis Pip, expirând și cu speranța că băiatul avea să vorbească încet, în caz că Josh ar fi putut să-i audă cumva.

Noua senzație din stomac îi spunea că Ravi și instinctul i se împotriveau. Nu voia să fie real. Prefera cealaltă variantă: că vedea un tipar unde nu era niciunul, creierul ei fiind prea atent la pericole, deoarece, în curând, urma să găsească o soluție pentru asta, dar și pentru toate celelalte lucruri. Avea să o salveze pe necunoscută... și pe ea însăși.

— Nu ar trebui să riscăm! i-a spus Ravi în timp ce își trecea degetul mare peste clavicula ei. Pleci la facultate peste câteva săptămâni, deci cred că totul o să fie bine, iar situația asta probabil o să dispară. Dar dacă persoana asta este periculoasă, atunci nu este ceva de care să te poți ocupa singură. Trebuie să raportezi totul. Mâine chiar.

— Dar nu pot...

— Ești Pippa Fitz-Amobi, a zâmbit și i-a dat la o parte șuvița din ochi, nu există ceva ce *nu poți* face. Chiar dacă trebuie să îți muști limba și să îi ceri ajutorul inspectorului Hawkins.

Pip a mormăit și și-a plecat capul ca să își rotească un pic gâtul.

— Așa te vreau! a spus Ravi, bătând-o pe spate. Foarte bine! Acum poți să-mi arăți unde era scris cu creta? Vreau să văd!

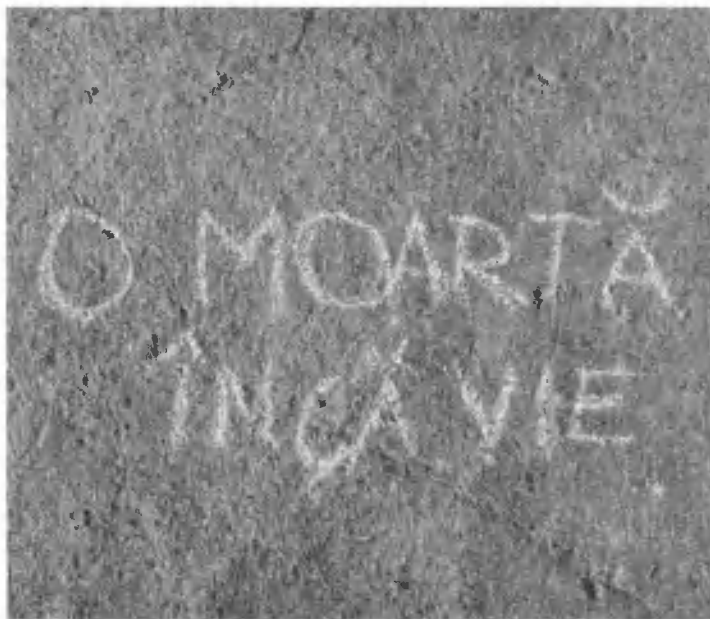
— Bine!

Pip s-a întors ca să îl conducă în direcția opusă casei, iar Ravi a luat-o de mână, degetele lui alunecând în spațiile dintre monturile ei. Ținând-o strâns. Mână în mână: băiatul cu gropiță în bărbie și moarta încă vie.

Denumirea fișierului:

Fotografie o moartă încă vie.jpg

Zece

Pip ura locul ăsta. Când a pășit spre intrare, zărind sala de așteptare văruiată în albastru, și-a simțit pielea reacționând, dezlipindu-se de carne și implorând-o să se întoarcă. Să se retragă. Nici vocea din mintea ei nu îi dădea pace. Era un loc foarte nepotrivit. Nu ar fi trebuit să vină aici.

Dar îi promisese lui Ravi, iar promisiunile încă însemnau ceva pentru ea. Mai ales cele pe care i le făcea lui.

Așadar, ajunsese aici, la Secția de poliție Amersham. Emblema Poliției din Thames Valley se încrunta la ea, acoperită cu un strat subțire de mizerie adusă de vânt. Ușile automate s-au deschis și au înghițit-o cu totul.

A trecut de rândurile de scaune reci, metalice, îndreptate spre biroul de la recepție. Un bărbat și o femeie stăteau sprijiniți de zidul din spate, legănându-se ușor, ca și când secția de poliție ar fi fost pe mare. În mod clar beți, când nu era nici 11 dimineața. Pip fusese nevoită să ia un Xanax ca să își adune curajul să vină la secție, deci cine era ea să îi judece?

S-a apropiat de birou, auzindu-l pe bărbatul beat șoptind aproape tandru „Du-te naibii!”, femeia repetându-i imediat și nedeslușit vorbele. Vorbeau între ei, nu cu Pip, deși ar fi putut la fel de bine să o facă: tot ce era în clădirea asta era ostil, o amintire urâtă, un *du-te naibii* – de la becurile pâlpâitoare de prost gust, până la scârțâitul podelei lustruite de sub încălțări. La fel scârțâise și când venise în urmă cu câteva luni pentru a-l ruga pe Hawkins să îl caute pe Jamie Reynolds ca să nu fie

nevoită să o facă ea. Pentru a-l implora. Cât de diferite ar fi fost lucrurile acum dacă el ar fi acceptat!

Chiar în clipa în care a ajuns în dreptul pupitrului de la recepție, Eliza, polițista care se ocupa de arestări, a ieșit din biroul alăturat.

— Bun, voi doi! a spus ea pe un ton tăios, apoi și-a ridicat privirea și a tresărit când a văzut-o pe Pip.

Fata nu a condamnat-o; probabil arăta îngrozitor. Chipul Elizei s-a împlânzit, femeia zâmbindu-i compătimitor în timp ce își aranja părul cărunt.

— Pip, draga mea, n-am văzut când ai venit!

— Scuze! a spus încet Pip.

Totuși, Eliza o văzuse, iar acum o vedea și Pip pe ea. Nu în prezent, în zona de recepție cu cuplul beat din spate, ci în seara aceea, în secția de poliție. Eliza afișase exact aceeași expresie compătimitoare când o ajutase să își scoată hainele ude de sânge, punându-le cu mâinile înmănușate în pungile pentru dovezi. Bluza lui Pip. Sutienul ei. Petele rozalii ale lui Stanley cel mort pe toată pielea lui Pip în timp ce stătea acolo, goală și tremurând, în fața acestei femei. Clipa care le legase pentru totdeauna zăbovea ca o fantomă în colțul gurii Elizei.

— Pip?

Eliza mijise ochii.

— Te-am întrebat cu ce te pot ajuta azi?

— O! a exclamat Pip și și-a dres glasul. Am venit să-l văd din nou. Este aici?

Oare Eliza expirase ori scosese un oftat?

— Da, este! i-a confirmat polițista. Mă duc să îi spun că ești aici. Ia loc, te rog! a adăugat femeia și a gesticulat spre primul rând de scaune metalice înainte să dispară prin biroul din spate.

Pip nu voia să se așeze; ar fi însemnat să se predea. Acesta era un loc foarte urât, iar ea nu îi permitea să o scoată din minți.

Sunetul s-a auzit mai curând decât se aștepta; bâzâitul strident și supărător când ușa spre jumătatea din spate a secției s-a deschis, iar inspectorul Hawkins a ieșit. Era îmbrăcat în blugi și cu o cămașă subțire.

— Pip! a strigat el, deși nu trebuia să o facă – fata deja îl urma în cea mai groaznică parte a secției.

Ușa s-a închis și s-a încuiat în urma ei.

Hawkins s-a uitat înapoi cu o smucitură a capului, ca și când ar fi dat aprobator din el. Pip mai mersese pe holul ăsta, trecând pe lângă camera de interogatoriu cu numărul 1, în haine noi, nepătate de sânge. Nu a aflat niciodată ale cui erau. Și atunci îl urmase pe Hawkins, în mica sală din dreapta, în care se afla un bărbat care nu se prezentase sau o făcuse, iar Pip nu îl auzise. Și-a amintit că Hawkins o ținuse de încheietura mâinii, ca să o ajute, când a apăsât cu fiecare deget tușiera, iar apoi pătratul corespunzător de pe hârtia cu grilă, modelele amprentelor ei fiind ca niște labirinturi nesfârșite, create doar ca să te prindă. „Ca să te exclud.” Așa îi explicase Hawkins atunci. Pip nu-și amintea decât că spusese „Sunt bine”. Nimeni nu s-ar fi putut gândi că așa era.

— Pip?

Vocea lui Hawkins a avut darul să o readucă în prezent, în acest corp pe care îl simțea mult mai greoi. Polițistul se oprise din mers și ținea deschisă ușa camerei de interogatoriu cu numărul 3.

— Mulțumesc! a spus ea monoton, trecând pe sub brațul său întins și intrând în sală.

Nu intenționa să se așeze nici aici, dar și-a scos rucsacul de pe umeri și l-a lăsat pe masă.

Hawkins și-a încrucișat brațele și s-a rezemat de perete.

— Știi că o să te sun când o să se întâmple, nu? a întrebat-o el, oarecum săcâit.

— Poftim? a îngăimat Pip și a mijit ochii.

— Charlie Green, a lămurit-o Hawkins. Nu avem informații despre locul unde se află. Dar când îl prindem, te sun. Nu trebuie să tot vii pe aici ca să afli ce și cum.

— Nu este... Nu de asta am venit.

— O? a spus el, sunetul din gâtul lui înălțându-se și transformându-se în întrebare.

— Este altceva, despre care cred că ar trebui să vă zic... Să vă aduc la cunoștință.

Pip s-a mișcat jenată, trăgându-și mânecile ca să își acopere încheieturile goale ale mâinilor. Ca să nu lase nimic gol sau expus, nu în locul ăsta.

— Să raportezi ceva? Despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

Hawkins se schimbase la față; chipul îi era doar linii ascuțite, de la sprâncenele ridicate până la buzele încordate.

— Este... Ei bine, este posibil să existe o persoană care mă hărțuiește, a spus Pip, ultima silabă păcănindu-i în gât.

Doar își imagina, evident, dar i se părea că aude zgomotul acela straniu ricoșând prin cameră, din zidurile simple și din masa mată, din metal.

— O persoană care te hărțuiește? a zis Hawkins, păcănitul ajungând cumva și în gâtul lui.

Politiștul s-a schimbat din nou la față, afișând noi riduri și țuguindu-și altfel buzele.

— O persoană care mă hărțuiește, a repetat Pip, revendicând păcănitul. Presupun.

— Bine...

Hawkins părea nesigur, scărpinându-și părul alb ca să tragă de timp.

— Ei bine, ca noi să cercetăm asta, trebuie să fi fost...

— Un comportament care să respecte unul sau două tipare, l-a întrerupt Pip. Da, știu! Am făcut cercetări. Și au fost. De fapt, mai multe de atât. Și online, și... în viața reală.

Hawkins a tușit în mână. S-a dezlipit de perete și a traversat camera, pantofii lui alunecând pe podea și scârțâind ca și când ar fi avut un mesaj secret pentru Pip. Bărbatul s-a sprijinit de masa de metal și a încrucișat picioarele în dreptul gleznelor.

— Bine! Care au fost incidentele? a întrebat el.

— Poftiți! a spus Pip, vârând mâna în rucsac.

Hawkins a privit-o când fata a deschis geanta și a căutat înăuntru. Ea a dat la o parte căștile voluminoase și a scos foile împăturite de hârtie.

— Am făcut un tabel cu toate posibilele incidente. Și un grafic. Și există și o fotografie, a adăugat Pip, despăturind paginile și dându-i-le lui Hawkins.

Acum era rândul ei să îl urmărească, studiindu-i privirea plecată cât a analizat tabelul din toate direcțiile.

— Sunt destul de multe aici, a spus el, vorbind mai degrabă cu sine, decât cu ea.

— Mda.

— *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?*

Hawkins a citit cu voce tare întrebarea arzătoare, iar lui Pip i s-a ridicat părul pe ceafă auzindu-l.

— Deci, a început online, nu-i așa?

— Da, a spus ea, arătându-i jumătatea de sus a paginii. A început doar cu acea întrebare online și destul de des. Iar apoi, după cum vedeți, incidentele au devenit regulate și, după

aceea, au început să se întâmple lucruri și în viața reală. Iar dacă între ele există o legătură, atunci se intensifică: mai întâi florile de pe mașină, și a progresat până la...

— Porumbeii morți, a terminat Hawkins în locul ei, trecându-și degetul peste grafic.

— Da! Doi! a încuviințat Pip.

— Ce este scala gravității de aici? a întrebat-o polițistul și și-a ridicat privirea de la coloană.

— Este o evaluare a posibilei gravități pentru incident, l-a lămurit ea.

— Da, înțeleg! De unde ai luat-o?

— Am născocit-o, l-a lămurit Pip, simțind prin tălpile încălțărilor cum picioarele grele se afundau în podea. Am cercetat și nu există multe informații oficiale despre hărțuire, probabil de vreme ce nu este considerată o prioritate a poliției, în ciuda faptului că, deseori, duce la infracțiuni mai violente. Voiam o metodă de catalogare a posibilelor incidente, ca să văd dacă este o progresie a amenințării și a presupusei violențe. Deci, am născocit-o. Vă pot explica pe îndelete cum am făcut-o; există o diferență de trei puncte între comportamentul online, offline și...

Hawkins a fluturat mâna cu paginile ca să o întrerupă.

— Dar de unde știi că e o legătură? a întrebat el. Între persoana din mediul online care îți pune întrebarea aia și... celelalte incidente?

— Ei bine, bineînțeles că nu știu sigur. Dar lucrul care m-a făcut să mă gândesc la această posibilitate a fost mesajul cu *să ucizi două păsări cu o singură piatră*, în ziua în care cel de-al doilea porumbel mi-a fost lăsat pe alee. Fără cap, a adăugat ea.

Hawkins a scos un sunet din gât – un altfel de păcănit.

— Este o expresie foarte obișnuită, a spus el.

— Dar cei doi porumbei morți? a zis Pip, îndreptându-se de spate.

Știa deja unde va ajunge discuția, acolo unde fusese menită întotdeauna să ajungă. Ea și Hawkins se ținutau cu privirea. El nu era sigur, și nici ea, dar Pip simțea ceva mișcându-se înăuntrul, schimbându-se, căldura alunecându-i pe sub piele, începând de la gât și cuprinzând pe rând câte o vertebra.

Hawkins a oftat și a schițat un zâmbet.

— Știi, am o pisică și, uneori, când vin acasă, găsesc două ființe moarte într-o singură zi. Deseori fără cap. Una pe pat chiar săptămâna trecută.

Pip a simțit că trebuie să se apere, încleștând un pumn la spate.

— Noi nu avem pisică, a răspuns ea cu vocea înăsprită și tonul mai tăios, pregătindu-se să îl contrazică pe polițist.

— Nu, dar unul dintre vecinii tăi probabil că are. Nu prea pot deschide o anchetă din cauza celor doi porumbei.

Oare tipul se înșela? Exact același lucru și-l spusese și ea.

— Cum rămâne cu siluetele desenate cu creta? Deja de două ori, tot mai aproape de casă.

Hawkins a răsfoit paginile.

— Ai o fotografie a lor? a întrebat-o și și-a ridicat privirea la ea.

— Nu!

— Nu?

— Au dispărut înainte să o pot face.

— Au dispărut?

Inspectorul a mijit ochii.

Cel mai grav era că Pip știa exact cum părea totul. Cât de sărită de pe fix părea. Dar asta își dorise și ea; preferase să se

creadă distrusă, văzând pericolul acolo unde nu era. Și totuși o flacăra se tot aprindea în mintea ei.

— S-au șters înainte să am posibilitatea, a spus ea. Dar am fotografiat ceva care ar putea fi o amenințare directă, a zis Pip și și-a controlat vocea. Asta scrie pe trotuar, pe traseul meu de alergat. *O moartă încă vie.*

— Ei bine, da, îți înțeleg îngrijorarea, a încuviințat Hawkins, în timp ce răsfoia paginile. Dar mesajul nu a fost lăsat acasă la tine, ci pe o stradă publică. Nu ai de unde să știi că ți se adresa ție.

Exact asta își spusese și Pip, însă acum nu a mai făcut-o.

— Dar știu! Știu că a fost lăsat pentru mine.

Înainte nu știuse, însă acum, stând în fața lui Hawkins și ascultându-l cum dădea glas acelorași lucruri pe care și le spusese ea, se răzgândise, fiind de partea instinctului. Acum era sigură că între toate lucrurile alea exista o legătură. Că avea un hărțuitor și, mai mult decât atât, că persoana asta voia să o rănească. Era ceva personal. Era cineva care o ura, cineva apropiat.

— Și, bineînțeles, mesajele primite online de la troli sunt regretabile, a spus Hawkins. Dar genul ăsta de lucruri se petrec atunci când devii persoană publică.

— Când devin persoană publică?

Pip a făcut un pas înapoi, ca să nu îl atace pe Hawkins.

— Nu am vrut să devin o persoană publică, Hawkins! S-a întâmplat pentru că am fost nevoită să fac ceea ce trebuia să faceți dumneavoastră. V-ați mulțumit să îl lăsați pe Sal Singh să își asume pentru totdeauna vina pentru uciderea lui Andie Bell. De aia s-a întâmplat totul așa cum știm. Iar persoana asta în mod clar nu este doar cineva care a ascultat podcastul, un

trol de pe internet. E cineva apropiat. Știe unde locuiesc. Este mai mult de atât!

Era. Chiar era.

— Înțeleg că asta crezi, a spus Hawkins și și-a ridicat palmele, încercând să o împace. Sunt sigur că e înfricoșător să fii o personalitate pe internet, iar oameni pe care nu îi cunoști să trăiască apoi cu impresia că au dreptul să te abordeze. Să îți trimită mesaje jignitoare. Dar, până la un punct, probabil te-ai așteptat la asta, nu? Și știu că nu ești singura care a primit mesaje jignitoare din partea publicului din cauza podcastului tău. Știu că a primit și Jason Bell, după ce ai publicat sezonul întâi. Mi-a spus neoficial; jucăm tenis uneori, i-a explicat polițistul. În orice caz, îmi pare rău, nu văd o legătură clară între mesajele online și celelalte *incidente*.

Bărbatul a rostit diferit ultimul cuvânt, pronunțându-l puțin prea apăsător, astfel că i-a ieșit pieziș pe gură.

Nu o credea. În ciuda evenimentelor trecute, Hawkins tot nu o credea. Pip știuse că așa avea să fie și îl avertizase pe Ravi, dar, înfruntând acum situația, nu îi venea să creadă că el nu o credea, acum, că ea însăși își dădea crezare. Treptat, căldura de sub pielea ei s-a transformat în altceva: în apăsarea rece și grea a trădării.

Hawkins a lăsat hârtiile pe masă.

— Pip, a spus el, cu vocea mai blândă, așa cum ar fi vorbit unui copil răătăcit. Cred că, după toate lucrurile prin care ai trecut – și... chiar îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat și că ai fost nevoită să înfrunți singură toate astea –, cred că s-ar putea să zărești un tipar care nu există. La o adică, după toate câte ți s-au întâmplat, e de înțeles că vezi pericolul la fiecare pas, însă...

Crezuse același lucru despre ea nu cu mult timp în urmă; totuși, cuvintele lui parcă tot erau ca un pumn în stomac. De ce își îngăduise să spere câtuși de puțin că totul avea să decurgă altfel? Proasta! *Proasta!*

— Credeți că inventez, a spus ea, și nu era o întrebare.

— Nu, nu, nu! a intervenit el repede. Cred că ai multe pe cap și încă gestionezi trauma prin care ai trecut, și poate asta afectează modul în care privești situația. Știi tu...

Hawkins s-a oprit și și-a ciupit pielea de pe monturi.

— Când am văzut prima dată pe cineva murind în fața mea, nu m-am simțit bine foarte mult timp, a continuat el într-un târziu. Era o victimă înjunghiată, o tânără. Lucrurile astea te marchează.

Ochii polițistului au sclipit când și-a ridicat în sfârșit privirea și s-a uitat în ochii lui Pip.

— Primești ajutor? Vorbești cu cineva?

— În clipa asta vorbesc cu dumneavoastră, a spus Pip pe un ton mai ridicat. V-am cerut ajutorul. Am greșit, ar fi trebuit să-mi dau seama! Nu a trecut prea mult timp de când am stat într-o cameră exact ca asta și v-am cerut ajutorul ca să îl găsesc pe Jamie Reynolds. Și atunci m-ați refuzat și uite unde am ajuns cu toții!

— Nu te refuz, a spus Hawkins, tușind puțin în pumnul strâns. Și *chiar* încerc să te ajut, Pip, sincer. Dar câțiva porumbei morți și un mesaj scris pe un trotuar public... Nu pot face multe cu astea, trebuie să înțelegi. Bineînțeles, dacă tu crezi că știi cine ar putea fi responsabilul, am putea să trimitem o înștiințare...

— Nu știu cine este, de asta am venit!

— Bine, bine! a spus el, cuvintele începând strident și sfârșind încet, ca și când ar fi încercat să o facă și pe Pip să o

lase mai moale. Păi, cred că e mai bine să pleci și să te gândești puțin care dintre cunoscuții tăi ar putea fi responsabil pentru așa ceva. Gândește-te la oricine ți-ar putea purta pică sau...

— Adică la o listă de dușmani? a pufnit Pip amuzată.

— Nu, nu dușmani. Repet, aici nu văd nimic care să arate că între evenimentele astea există obligatoriu o legătură sau că cineva te vizează, sau că vrea să te rănească. Dar, dacă bănuiești vreun cunoscut care ar putea să facă așa ceva, să te tachineze, cu siguranță voi purta o discuție cu acea persoană.

— Fantastic! a strigat Pip, încercând să râdă. Mă bucur foarte mult că vă arătați dispus să cercetați.

Fata a bătut din palme o singură dată, făcându-l pe Hawkins să tresară.

— Știți, exact asta e motivul pentru care nu se raportează mai mult de 50 la sută din infracțiunile de hărțuire: o conversație precum cea pe care o purtăm. Felicitări pentru un alt episod din munca excelentă a poliției!

Zicând acestea, Pip s-a repezit să ia hârtiile de pe masă, paginile fluturând prin aerul dintre ei și despărțind parcă încăpearea în partea lui și a ei.

Chiar exista o persoană care o hărțuia. Iar acum, că se gândise bine, probabil că putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Nu de necunoscută, ci de asta. De încă un caz, cel potrivit, iar ocazia i se oferise. Poate planetele se aliniaseră, pentru prima dată, în favoarea ei. Cel care o hărțuia era cazul potrivit. Un caz fără sufocante zone gri, unul cu o moralitate clară. Cineva o ura, voia să o rănească, iar asta îl făcea personajul negativ. De partea cealaltă era ea, și poate nu avea doar calități, dar era imposibil să aibă numai defecte. Două părți opuse, pe cât de clare putea spera. Iar de data asta, ea era subiectul. Dacă ar fi înțeles din nou greșit lucrurile, nu ar fi

existat nicio victimă colaterală, nici sânge pe propriile mâini. Doar al ei. Dar dacă nu se înșela, poate ar fi fost lucrul care avea să o repare.

Nu strica să încerce.

Pip a simțit ceva mai mult loc în piept când s-a relaxat, iar o hotărâre rece ca oțelul s-a instalat în interiorul ei, o hotărâre pe care a întâmpinat-o ca pe un vechi prieten.

— Haide, Pip, nu fi așa! a spus Hawkins, iar cuvintele au sunat prea precaute și blânde.

— O să fiu așa cum sunt! a zis nervoasă, băgând hârtiile din nou în sac, fermoarul tras scoțând un sunet ca de viespe furioasă. Dumneavoastră – s-a oprit ca să își ștergă nasul cu mâneca și respirând sacadat – trebuie să vă mulțumesc și pentru asta!

Cu rucsacul pe umăr, s-a oprit în ușa camerei de interogatoriu numărul 3.

— Știți, a zis cu mâna deasupra clanței, Charlie Green m-a învățat cea mai importantă lecție pe care am primit-o vreodată. Mi-a spus că, uneori, dreptatea trebuie găsită în afara legii. Și nu s-a înșelat! Pip s-a uitat la Hawkins, care stătea cu brațele încrucișate la piept ca să se protejeze de privirea ei, adăugând: Dar, de fapt, cred că nu a mers destul de departe. Probabil că dreptatea poate fi găsită doar în afara legii, în afara secțiilor de poliție ca asta, în afara oamenilor ca dumneata, care spun că înțeleg, dar nu o fac niciodată. Hawkins și-a depărtat brațele și a deschis gura ca să-i răspundă, dar Pip nu l-a lăsat: Avea dreptate Charlie Green! a spus ea. Și sper să nu îl găsiți niciodată!

— Pip! a rostit Hawkins tăios, pe un ton dur pe care ea îl scosese la suprafață. Asta nu ajută...

— O, și, l-a întrerupt ea, apucând prea strâns clanța, ca și când ar fi putut îndoi metalul, lăsându-și amprente pe aceasta

pentru totdeauna, faceți-mi o favoare! Dacă dispar, să nu mă căutați! Nici măcar să nu vă deranjați!

— Pi...

Ușa trântită în urmă a făcut să nu se mai audă ultima literă a numelui ei, umplând holul de dincolo cu vechiul sunet al focurilor de armă. Șase la număr, intrând prin piele și coaste, ricoșând prin piept, exact acolo unde le era locul.

Printre ecourile focurilor de armă s-a auzit un sunet nou. Al unor pași. Cineva venea pe hol spre ea. Cineva într-o uniformă neagră, cu părul lung și șaten pieptănat pe spate, căscând ochii când a reperat-o.

— Te simți bine? a întrebat-o Dan da Silva când a trecut repede pe lângă ea, agitând curenții de aer.

Pip abia i-a zărit expresia îngrijorată înainte să meargă mai departe. Nu avea timp să-i răspundă, să se oprească, să dea din cap sau să spună că se simte bine când era clar că nu e cazul.

Trebuia să plece de aici. Din mijlocul secției unde arma decisesse prima dată să o urmeze acasă. Chiar pe holul pe care mergea în direcția opusă, pătată de sângele unui bărbat mort pe care nu reușise să îl salveze. Aici nu avea cine să o ajute; era din nou pe cont propriu. Dar acum se baza pe ea și pe Ravi. Trebuia doar să iasă din locul ăsta groaznic și să nu se mai întoarcă niciodată.

Denumirea fișierului:

Lista posibilibilor dușmani.docx

- **Max Hastings** – are cele mai multe motive să mă urască = suspectul numărul unu. Este periculos, cu toții știm asta. Nu știam că pot să urăsc pe cineva mai mult decât îl urăsc pe el. Dar dacă este cu adevărat Max și plănuiește să mă prindă, ÎL VOI PRINDE EU MAI ÎNTÂI.
- **Părinții lui Max** – ?
- **Ant Lowe** – cu siguranță mă urăște. Am încercat să discut cu el o singură dată de când am fost suspendată pentru că l-am împins în dulapuri. Era întotdeauna poznașul grupului, chiar și când întrecea măsura. Oare el să fie? Să se răzbune pentru că m-am răstit la el? Dar primul mesaj cu *Cine o să te caute* a fost trimis cu mult înainte să ne certăm cu toții.
- **Lauren Gibson** – aceleași motive ca mai sus. Cu siguranță este suficient de meschină să facă așa ceva, mai ales dacă i-a sugerat Ant. Totuși, păsările moarte nu sunt stilul ei. Connor, Cara și Zach nu mai discută cu Ant sau Lauren, iar Lauren mă consideră vinovată pentru asta. Atunci, nenorocitul ăla care îi e iubit nu ar fi trebuit să mă facă mincinoasă.
- **Tom Nowak** – fostul iubit al lui Lauren. Mi-a dat informații false despre Jamie Reynolds doar ca să participe la podcast. S-a folosit de mine, și l-am crezut. În schimb, l-am umilit în fața întregii școli și pe internet. Și-a șters profilul de pe rețelele de socializare după ce s-a publicat sezonul al doilea. Cu siguranță are motive să mă urască. Este încă în oraș; Cara l-a văzut la cafenea.
- **Daniel da Silva** – chiar dacă acum eu și Nat suntem apropiate, fratele ei *a fost* pe lista suspectilor mei de două ori, și în cazul lui Andie, și în cel al lui Jamie. Am recunoscut asta public în podcast, deci el cu siguranță știe. Poate i-am cauzat probleme cu soția pentru că am dezvăluit că vorbea cu *Layla*.

- **Leslie de la magazinul din colț** – nici măcar nu îi mai știu numele de familie. Dar mă urăște după incidentul cu Ravi. Și ea a fost unul dintre protestatarii de la înmormântarea lui Stanley. Am țipat la ea. Ce căutau ei acolo? De ce n-au putut să-l lase odată în pace?
- **Mary Scythe** – alt protestatar. A fost unul dintre prietenii lui Stanley, au făcut voluntariat împreună la *Kilton Mail*. A spus că asta este „orașul nostru” și că el nu ar trebui să fie îngropat aici. Poate ar vrea să plec și eu din orașul ei.
- **Jason Bell** – am aflat adevărul despre ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Andie. Totuși, n-am făcut decât să provoc și mai multă suferință familiei Bell, dezvăluind că fiica lor mai mică, Becca, a fost implicată de la bun început. În plus, le-am readus viața în atenția presei la cinci ani după moartea lui Andie. Se pare că Jason și inspectorul Hawkins joacă tenis, iar Jason i s-a plâns lui Hawkins de hărțuirea de care a avut parte din cauza podcastului, din cauza mea. A doua căsnicie a lui Jason s-a destrămat – și asta s-a întâmplat din cauza podcastului meu? Acum locuiește din nou la mama lui Andie, Dawn, în casa în care a murit Andie.
- **Dawn Bell** – același motiv ca mai sus. Poate nu îl mai voia pe Jason înapoi în casă. Ancheta mea a arătat că Jason nu este un om bun: era autoritar și-și abuza emoțional soția și fiicele. Becca nu prea vrea să discute despre el. Ar putea Dawn să mă condamne că l-am adus din nou în viața ei? Asta i-am făcut? N-am vrut.
- **Charlie Green** – nu este el. Sunt sigură. Nu a intenționat niciodată să mă rănească. A pornit incendiul pentru că voia să îl las acolo pe Stanley, să se asigure că moare. Știu că asta era motivul. Charlie nu voia să mă rănească: a avut grijă de mine, m-a ajutat, chiar dacă din motive personale. Dar partea obiectivă a creierului meu știe că el ar trebui să fie pe listă, deoarece eu sunt *singura* martoră la crima cu premeditare pe care a

comis-o, iar Charlie încă este liber. Fără mărturia mea, oare juriul l-ar găsi vinovat? Logica spune că ar trebui să fie pe listă. Dar știu că nu este el.

- **Inspectorul Hawkins** – să-l ia naiba!

Este normal ca un om să aibă atâția dușmani? Eu sunt problema, nu-i așa?

Cum s-a făcut deja atât de târziu?

Înțeleg de ce mă urăsc toți.

Și eu m-aș putea urî.

Unsprezece

Praf de cretă aspru și uscat pe degete. Doar că degetele nu-i erau murdare, deoarece acum era trează, deschizând ochii și revenind din vis. Își simțea ochii iritați, dar degetele păreau curate. Pip s-a ridicat.

În camera ei era încă întuneric.

Adormise?

Probabil că da, altfel cum să fi visat?

Toate erau încă acolo, în mintea ei, nedându-i pace, ca și când le-ar fi trăit cu doar câteva minute înainte. Însă nu le trăise, ci doar și le imaginase, nu?

Păruse atât de real! Greutatea păsării în mâinile ei făcute căuș. Calde încă, alungând frigul nopții întunecate. Penele extrem de moi și de netede îi atinseseră degetele. Pip se uitase în ochii vietății sau, mai bine zis, ar fi făcut-o, dacă aceasta ar fi avut cap. Nu i se păruse atât de ciudat – așa trebuia să fie – când dusesse micul porumbel mort în partea cealaltă a aleii. Atât de moale, încât aproape nu voia să îl lase din mâini! Totuși, trebuia să o facă, punând pasărea moartă pe aleea din cărămizi și mișcând-o, astfel încât locul în care ar fi trebuit să aibă capul să fie spre fereastra dormitorului ei. Uitându-se prin spațiul dintre draperii ca să o vadă pe Pip dormind în patul ei. Și aici, și acolo.

Dar nu în punctul acela se terminase totul. Mai erau multe de făcut înainte să se poată odihni. Altă sarcină. Ținuse deja creta în mână – nici pe departe o senzație la fel de plăcută

precum cea oferită de porumbelul mort. De unde apăruse? Pip habar nu avea, dar știa ce trebuia să facă cu ea. S-a întors, amintindu-și unde fuseseră ultimele desene. Apoi a făcut trei pași înainte, spre casă, pentru a le găsi noul cămin.

Cu genunchii pe alee și cu creta consumată aproape complet în mână, cu degetele roșii și rănite când a târât-o de-a lungul marginilor cărămizilor. În jos, picioarele. În sus, corpul. Într-o parte, brațele. Fără cap. A continuat până a conturat trei siluete care dansau împreună, înaintând lent spre Pip, care dormea în patul ei, ca să îi ceară să li se alăture.

Voia oare să li se alăture? Nu știa, dar terminase, iar creta-i căzuse din mâini cu un zgomot slab. Pe degete avea praf aspru și uscat.

Apoi Pip se trezise din vis, cercetându-și degetele ca să știe ce e real și ce nu. Inima îi bătea repede, ca niște aripi, tulburând-o. Acum nu avea să mai adoarmă.

S-a uitat la ceas. Era 4.32 dimineața. Chiar trebuia să încerce să doarmă; abia se urcase în pat în urmă cu două ore. În zorii zilei, timpul era întotdeauna nemilos cu ea. Nu avea să reușească – nu fără ajutor.

Pip s-a uitat prin întuneric la sertarul biroului ei. Era inutil să se opună. Și-a dat pătura la o parte, aerul rece, plin de maxilare invizibile, mușcându-i pielea expusă. A scotocit prin sertar, ridicând fundul fals și bâjbâind dedesubt, după o punguță de plastic. Nu-i mai rămăseseră multe. Curând, trebuia să îi trimită din nou un mesaj lui Luke Eaton, să îi mai ceară, telefoanele cu cartelă fiind deja aliniate și pregătite.

Așadar, cum rămăsese cu „ultima dată”?

Pip a înghițit pastila și și-a mușcat buza. Ultimele luni fuseseră pline de *asta e ultima dată și o singură dată și gata*. Nu

erau minciuni; chiar vorbise serios atunci. Dar, până la urmă, pierdea întotdeauna.

Nu conta, curând nu avea să mai conteze. Deoarece avea un plan, un nou plan, iar după aia nu avea să mai piardă niciodată. Totul urma să revină la normal. Viața îi oferise exact ceea ce îi trebuia. Acele siluete desenate cu creta, porumbeii morți și persoana care îi lăsase acolo. Era un dar, iar ea trebuia să își amintească asta, să îi dovedească lui Hawkins că se înșală. Un ultim caz, care aterizase chiar în pragul ei. De data asta, era ea împotriva lor. Fără Andie Bell, Sal Singh, Elliot Ward sau Becca Bell, fără Jamie Reynolds sau Charlie Green, sau Stanley Forbes și necunoscuta. Jocul se schimbase.

Ea împotriva lor.

Ca să se salveze de una singură.

Doisprezece

Să privești pe cineva când nu știe că ești acolo, să fii invizibil pentru acea persoană, dispărut, te face să simți un soi de încântare.

Ravi mergea pe aleea care ducea spre casa ei, iar ea îl urmărea de la fereastra dormitorului, unde stătea deja de ore în sir. Băiatul își ținea mâinile în buzunare, părul îi era ciufulit, și-și mișca gura ciudat, ca și când ar fi mestecat aerul. Sau ar fi fredonat ceva. Nu îl mai văzuse făcând nicicând asta, niciodată în preajma ei. Era un Ravi diferit, unul care se credea singur, neobservat. Pip l-a studiat, atentă la toate diferențele subtile dintre cel de pe alee și cel care era în preajma ei. A zâmbit în sinea ei și s-a întrebat oare ce cânta. Poate ar fi fost în stare să-l iubească la fel de mult pe acest Ravi, dar i-ar fi lipsit expresia lui când o privea.

Apoi momentul a trecut. Pip a auzit slab bătaia familiară în ușă, lung-scurt-lung, dar nu se putea mișca; trebuia să rămână acolo și să supravegheze aleea. Tatăl ei era acasă, așa că avea să-l lase pe Ravi să intre. Oricum, îi plăceau clipele în care era singur cu Ravi. Făcea vreo glumă nepotrivită, trecând pe urmă la o conversație despre fotbal sau experiența de muncă a lui Ravi și terminând cu o bătaie ușoară și afectuoasă pe umăr. Între timp, Ravi își scotea încălțările și le alinia frumos lângă ușă, băgând și șireturile înăuntru, cu râsul special pe care îl păstra pentru tatăl ei. Asta voia ea: să trăiască din nou clipele

mărunte și normale. Scena s-ar fi schimbat cumva, dacă ar fi fost acolo ca să o perturbe.

Pip a clipit, ochii lăcrimându-i de la prea mult uitat la punctul de pe alee, la soarele strălucind prin fereastră. Nu își putea muta privirea; ar fi putut să-l rateze.

A auzit pașii ușori ai lui Ravi pe scări, genunchii care scârțâiau, iar pulsul i s-a mărit. Era un puls rapid bun, nu declanșat de fericire, precum celălalt. *Nu, nu te gândi acum la asta!* De ce trebuia să strice orice moment frumos?

— Bună, sergent! a salutat-o el, iar ușa a scârțâit când a deschis-o complet. Agentul Ravi a sosit să-și îndeplinească îndatoririle de iubit.

— Bună, agent Ravi! a zis Pip, respirația aburind sticla din fața ei.

Zâmbetul îi revenise, opunându-i-se până ce a cedat.

— Înțeleg! Nici măcar o privire înapoi sau vreuna dintre expresiile tale disprețuitoare. Fără o îmbrățișare sau un sărut. Fără *O, Ravi, dragule, ești al naibii de chipeș azi și miroși ca un vis de primăvară!* O, Pip, draga mea, ești foarte drăguță că observi! Încerc un nou deodorant. Nu, serios, ce faci? a întrebat-o Ravi, după o scurtă pauză. Mă auzi? Sunt o fantomă? Pip?

— Scuze! a spus ea, privind înainte. Doar... mă uit la alee.

— Ce faci?

— Mă uit la alee, a repetat Pip, cuprinsă de senzația că propria oglindire îi stă în cale.

Apoi a simțit o greutate pe pat, chiar lângă ea, gravitația atrăgând-o spre Ravi când acesta s-a lăsat pe genunchi în capătul îndepărtat al saltelei, ridicându-și coatele pe pervazul geamului și uitându-se pe geam, la fel ca Pip.

— După ce te uiți? a întrebat Ravi.

Pip a îndrăznit să arunce o privire spre el, la soarele care îi lumina ochii.

— După... păsări. Porumbei. Am lăsat firimituri de pâine pe alee, în același loc unde am găsit porumbeii ăia. Și am pus bucățele de șuncă în iarbă, de ambele părți ale aleii.

— Bun! a rostit târăgănat Ravi cuvântul. Și... de ce ai făcut asta?

Ea l-a înghiontit rapid. Nu era evident?

— *Deoarece*, a zis Pip, evidențiind prea mult cuvântul, încerc să demonstrez că Hawkins se înșală. Nu are cum să fie o pisică din vecini. Așa că am pus capcana perfectă ca să testez ipoteza. Pisicilor le place șunca, nu-i așa? Tipul se înșală; nu sunt nebună.

Lumina necruțătoare care se strecurase printre draperii o trezise mai devreme decât plănuse, scoțând-o din amețea de după pastilă. După trei ore de somn, experimentul i se păruse atunci o idee bună, deși acum, uitându-se în ochii plini de îndoială ai lui Ravi, nu mai era așa de sigură. Avea dubii din nou.

Îi simțea privirea caldă pe gât. Nu... Ce făcea el? Trebuia să fie atent la păsări, să o ajute.

— Hei, a spus băiatul aproape în șoaptă.

Pip nu a auzit ce a zis el după aceea, deoarece a văzut o siluetă întunecată pe cer, o umbră înaripată mărindu-se pe aleea de dedesubt. Pip a zărit-o când a coborât, aterizând pe picioarele subțiri și țopăind spre firimiturile de pâine.

— Nu! a șoptit ea; nu era un porumbel. Coțofană proastă! a exclamat Pip, urmărind-o cum a luat în cioc un cubuleț de pâine, iar apoi încă unul.

— Una care poartă ghinion, a spus Ravi.

— În Little Kilton e deja destul, a răspuns Pip când pasărea a înhățat și a treia bucată de pâine. Hei! a strigat apoi brusc,

rămânând până și ea surprinsă, căci bătuse cu pumnul în fereastră. Pleacă! Strici totul!

Pip a atins sticla atât de tare cu monturile, încât nu știa ce avea să se crape mai întâi.

— Pleacă odată!

Coțofana s-a înălțat în aer și a zburat.

— Prr! a spus repede Ravi, trăgând-o departe de fereastră și apucând-o de mâini, ținându-i-le strâns. Prr, hei! a zis, clătinând din cap la ea.

Deși vocea băiatului era dură, acesta și-a trecut cu blândețe degetul mare peste încheieturile lui Pip.

— Ravi, nu văd fereastra, păsările! a spus ea, întinzând gâtul ca să încerce să se uite afară, și nu la el.

— Nu, nu trebuie să te uiți afară! Cu degetele sub bărbia ei, i-a întors capul și i-a spus: Pip, te rog să te uiți la mine! Asta nu-ți face bine. Chiar deloc, a adăugat el oftând.

— Încerc doar să...

— Știi ce încerci, înțeleg.

— Nu m-a crezut, a spus Pip încet. Hawkins nu m-a crezut. Nimeni nu mă crede.

Câteodată, chiar și ea avea îndoieli, ca, de exemplu, după visul de seara trecută, când se întrebase din nou dacă nu cumva își făcea asta de una singură.

— Hei, nu e adevărat! a contrazis-o Ravi și i-a ținut mâinile și mai strâns. Eu te cred. O să te cred întotdeauna, indiferent de situație. Asta-i treaba mea, bine?

Băiatul a privit-o și bine a făcut, deoarece Pip și-a simțit brusc ochii umezi și grei, prea grei ca să-i țină deschiși.

— Suntem amândoi, buclucașo! Echipa Ravi și Pip. Cineva ți-a lăsat păsările alea și desenele cu creta, nu trebuie să dovedești contrariul. Ai încredere în tine!

Pip a ridicat din umeri.

— Și, sincer, Hawkins este un idiot, a spus Ravi, schițând un zâmbet. Dacă nu a aflat până acum că ai – ceea ce e supărător – întotdeauna dreptate, atunci nu o s-o facă niciodată.

— Niciodată! a repetat Pip.

— Totul o să fie bine, a spus el, mângâindu-i degetele. Totul o să fie, promit!

Apoi Ravi a făcut o pauză, uitându-se puțin prea insistent la cearcănele lui Pip.

— Ai dormit suficient aseară? a întrebat-o el.

— Da! a mințit ea.

— Bun! a zis Ravi și a bătut din palme. Cred că trebuie să ieșim din casă. Haide! Sus, sus! Pune-ți șosetele!

— De ce? a întrebat Pip, așezându-se pe pat când Ravi s-a ridicat.

— Ieșim să ne plimbăm! *O, ce idee fantastică, Ravi, ești atât de isteț și de chipeș!* O, Pip, știu că sunt, dar încearcă să te abții, tatăl tău este la parter.

Pip a aruncat cu o pernă spre el.

— Haide! a insistat Ravi și a tras-o din pat de glezne, chicotind când Pip a alunecat odată cu pătura pe podea. Haide, Sportiva Lumii, poți să te încalți cu tenișii și să alergi în cerc în jurul meu, dacă vrei cu adevărat!

— Deja o fac, a spus Pip, străduindu-se să-și pună o pereche de șosete.

— Ooohh, mi-ai zis-o, sergent! Ravi a bătut-o ușor pe spate când fata s-a ridicat și a îndemnat-o: Să mergem!

Funcționa. Orice făcea Ravi funcționa. Pip nu s-a mai gândit să dispară, nu s-a mai gândit la moarte, la linii trasate cu creta sau la inspectorul Hawkins – nu când a coborât scările și nici când tatăl ei i-a oprit ca să o întrebe unde dispăruse

toată șunca, nici măcar când au mers pe alee, Ravi ținându-se cu degetele de blugii ei, în timp ce se îndreptau spre pădure. Fără porumbei, cretă, șase focuri de armă deghezate în bătaile inimii ei. Erau doar ei doi. Echipa Ravi și Pip. Fără gânduri, în afară de primele idei idioate din mintea ei. Fără lucruri profunde sau triste. Ravi era bariera din mintea lui Pip care le ținea pe toate la distanță.

Un copac care părea morocănos și despre care credea cu tărie că semăna cu Ravi când se trezea.

Planuri despre prima lui vizită la cămin, la ea, în Cambridge; poate în weekendul de după săptămâna bobocilor? O neliniștea gândul plecării? Ce cărți mai trebuia să cumpere?

Au urmat poteca șerpuită care ieșea din pădure, Ravi recreând prima lor plimbare printre aceiași copaci și imitând-o pițigăiat pe Pip când îi expusese primele teorii despre cazul Andie Bell. Pip a râs. Băiatul își amintea aproape fiecare cuvânt. Barney îi însoțise la prima plimbare, un licăr auriu printre copaci. Apropiindu-i. Dând din coadă când Ravi îl tachinase cu un băț. Gândindu-se acum la tot, poate că acela fusese momentul în care Pip își dăduse seama. Să fi fost nodul din stomac, senzația de amețală sau strălucirea de sub pielea ei? Atunci nu își dăduse seama de asta, nu știuse ce era, dar poate că o parte din ea deja hotărâse că avea să-l iubească. Chiar atunci. În timpul unei conversații despre fratele lui mort și o fată ucisă. Până la urmă, totul revenea la moarte. O, iată, stricase momentul! Bariera căzuse.

Pip a revenit în prezent când un câine a ieșit dintre tufe, lătrând când a sărit să-și pune labele pe picioarele ei. Era un beagle. A recunoscut câinele, la fel cum și animalul o recunoscuse.

— O, nu! a mormăit ea, mângâindu-l o dată când s-a mai auzit și altceva: două rânduri de pași printre frunzele căzute prematur; două voci pe care le știa.

Pip s-a oprit când cei din pădure au ocolit niște copaci și au apărut în sfârșit în câmpul ei vizual.

Ant și Lauren, ținându-se de braț. Căscând ochii la unison când și-au dat seama cine era ea.

Pip nu-și imaginase. Lauren chiar a icnit, tușind în mână ca să mascheze gestul. Și cei doi s-au oprit. Ant și Lauren acolo, Pip și Ravi aici.

— Rufus! a strigat Lauren, vocea ei furioasă răsunând printre copaci. Rufus, vino aici! Pleacă de lângă ea!

Căinele s-a întors și și-a înclinat capul.

— Nu o să-ți rănesc câinele, Lauren! i-a răspuns calmă Pip.

— Cine știe cu tine, a zis misterios Ant, băgându-și mâinile în buzunare.

— Ei, haide! a exclamat Pip.

O parte din ea voia să îl mângâie din nou pe Rufus, doar ca să o enerveze pe Lauren. *Haide, fă-o!*

Era ca și când Lauren i-ar fi ghicit gândurile și licărul din ochi. Și-a strigat din nou câinele, până ce acesta a venit spre ea, clătinându-se pe picioarele mici.

— Nu! i s-a adresat Lauren animalului, atingându-l cu un deget pe nas. Nu te apropia de străini!

— Ești ridicolă! a spus Pip, râzând sec și făcând un schimb de priviri cu Ravi.

— Ce-ai spus? a strigat Ant, îndreptându-se de spate.

De fapt, era inutil, deoarece Pip era mai înaltă decât el; îl putea domina. Deja o mai făcuse, iar acum era mai puternică.

— Am spus că iubita ta e ridicolă. Să o repet și a treia oară?

Pip a simțit brațul lui Ravi încordându-se pe al ei. Băiatul ura confruntările și, chiar și așa, Pip știa că s-ar fi dus la război dacă iubita lui i-ar fi cerut-o vreodată. Totuși, acum nu avea nevoie de el, se descurca și singură. Aproape ca și când ar fi așteptat întâlnirea asta, s-a simțit înviorată.

— Ei bine, nu vorbi așa despre ea! a zis Ant și și-a scos din nou mâinile din buzunare, îndoindu-le pe lângă corp. De ce nu ești deja plecată la facultate? Credeam că la Cambridge cursurile încep mai devreme.

— De fapt, mai târziu, a spus Pip. De ce, aștepti ca eu să... *dispar*?

Le-a studiat chipurile cu atenție. Vântul i-a fluturat lui Lauren părul roșcat pe frunte, șuvițele acoperindu-i ochii mijiți. Ea a clipit. Ant a surâs disprețuitor, ridicând un colț al gurii.

— La ce naiba te referi? a spus el.

— Nu, știi! a zis Pip, dând din cap. Cred că te simți foarte jenat. Ne-ai acuzat pe mine, Connor și Jamie că i-am aranjat dispariția pentru bani, la doar câteva ore după ce am aflat cu toții că un violator în serie a fost eliberat. Voi sunteți cei care au vorbit cu reporterul? Presupun că nu mai contează. Iar acum Jamie este în viață, dar alt bărbat este mort, iar tu probabil te simți foarte prost în privința întregii situații.

— Totuși, a meritat să moară, nu-i așa?, deci presupun că totul s-a rezolvat cu bine, până la urmă, a comentat Ant și i-a făcut cu ochiul.

Nenorocitul! Ca să vezi! I-a făcut cu ochiul!

Arma a revenit în inima lui Pip, îndreptată prin pieptul ei spre Ant. S-a îndoit de spate și a rânjit amenințător.

— Să nu mai spui niciodată asta! a rostit periculos și macabru printre dinți. Să nu o mai spui vreodată de față cu mine!

Ravi a luat-o din nou de mână, dar ea nu a simțit. Nu mai era în corpul ei; stătea acolo, strângându-l de gât pe Ant cu aceeași mână. Strângând tot mai mult degetele lui Ravi.

Ant a părut să simtă totul și a făcut un pas înapoi, aproape împiedicându-se de câine. Lauren l-a luat din nou de braț pe Ant și l-a ținut strâns. Un scut. Dar asta n-avea să o oprească pe Pip.

— Cândva eram prieteni. Chiar mă urăști așa de mult, încât să vrei să mor? l-a întrebat ea, vântul purtându-i vocea departe.

— Despre ce naiba vorbești? a rostit Lauren, luând mai multă forță de la Ant. Ești o psihopată!

— Hei! s-a auzit vocea lui Ravi plutind de undeva, de lângă ea. Haide, nu e frumos!

Dar Pip avea răspunsul pregătit.

— Probabil! a spus ea. În concluzie, ar trebui să vă asigurați că încuiați bine ușile noaptea.

— Bine! a spus Ravi, preluând inițiativa. Noi mergem pe aici, a rostit el, arătând în spatele lui Ant și-al lui Lauren. Voi mergeți pe acolo. Ne mai vedem!

Ravi a condus-o în afara potecii, strângând-o puternic de mână și sprijinind-o de el. Pip își mișca picioarele, dar privirea îi era ațintită la Ant și Lauren, clipind în momentul în care au trecut pe lângă ei și împușcându-i cu arma din piept. Apoi a continuat să se uite peste umăr când s-au îndepărtat printre copaci, spre casa ei.

— Tata a spus că e dusă cu pluta, i-a zis Ant lui Lauren destul de tare, încât cei doi să o audă, și întorcându-se ca să se uite în ochii lui Pip.

Fata s-a încordat, întorcându-se pe călcâie în frunzele uscate. Imediat Ravi a cuprins-o cu brațul de talie, lipind-o de el. Atingându-i cu buzele părul de pe tâmplă

— Nu! i-a șoptit Ravi. Ești bine. Țștia doi nu merită. Pe bune. Respiră adânc!

Iar Pip l-a ascultat. S-a concentrat doar la respirație. Un pas, doi pași, inspirând, expirând. Fiecare pas o ducea mai departe de ei, arma retrăgându-se încet, încet în ascunzătoarea sa.

— Să mergem acasă? a întrebat când și-a revenit.

— Nu! a clătinat Ravi din cap, uitându-se drept înainte. Dă-i naibii! Ai nevoie de aer proaspăt.

Cu degetul arătător, Pip a trasat cercuri pe palma lui fierbinte, într-un sens, apoi în celălalt. Nu voia să o spună, dar poate nu exista așa ceva în Little Kilton. Nu era aer proaspăt. Totul era viciat, fiecare gură de aer.

S-au uitat în ambele sensuri și au traversat drumul spre casa ei, soarele găsindu-i din nou și încălzindu-le spatele.

— Orice? a zâmbit Pip la Ravi.

— Da, orice vrei! i-a confirmat el. Azi este ziua în care o înveslesc pe Pip. Totuși, fără documentare criminalistice. Alea sunt interzise.

— Și dacă aș spune că, de fapt, îmi doresc un turneu de scrabble? l-a întrebat, împungându-l cu degetul în coaste prin pulover, în timp ce se împleticeau pe alee.

— Aș spune „Provocare acceptată, nenorocito!” Mi-ai subestimat puterea...

Ravi s-a oprit brusc, iar Pip s-a izbit în el.

— O, rahat! l-a auzit șoptind.

— Ce? a zis râzând, ocolindu-l ca să ajungă în fața lui. O să te menajez.

— Nu, Pip! a zis el și a arătat în spatele ei.

Ea s-a întors și i-a urmărit privirea.

Acolo, pe alee, dincolo de grămada de firimituri de pâine, erau trei siluete desenate cu creta.

Inima i s-a răcit și i s-a prăbușit în stomac.

— Au fost aici, a spus Pip, lăsând mâna lui Ravi și tâșnind cu toată viteza înainte. Tocmai au fost aici! a strigat, aplecată deasupra omuleților desenați cu creta.

Acum siluetele aproape ajunseseră lângă casă, împrăștiate în fața plantelor de ghiveci care flancau partea stângă.

— Nu ar fi trebuit să plecăm, Ravi! Eu supravegheam totul. I-aș fi văzut.

I-ar fi văzut, i-ar fi prins și s-ar fi salvat!

— Au venit doar pentru că au știut că nu suntem aici.

Ravi i s-a alăturat, respirând sacadat.

— Iar alea cu siguranță nu sunt urme de cauciuc.

Era prima dată când le vedea și el. Timpul și ploaia le șterseseră pe ultimele înainte să aibă șansa să i le arate. Dar Ravi le vedea. Le văzuse, iar asta le făcea reale. Nu le născocise ea, Hawkins!

— Mulțumesc! a exclamat Pip, fericită să-l aibă alături.

— Seamănă cu ceva din proiectul *Blair Witch*, a zis băia-tul, aplecându-se ca să se uite mai bine și urmărind formele încrucișate cu degetul care plutea la câțiva centimetri deasupra.

— Nu! a îngăimat Pip în timp ce le studia. Nu este în regulă. Trebuiau să fie cinci. În alte dăți erau cinci. Acum de ce sunt trei? I-a întrebat ea pe Ravi. Nu are logică.

— Nu cred că treaba asta are vreo logică, Pip.

Pip și-a ținut respirația, uitându-se pe alee după cele două siluete răătăcite. Erau pe aici, pe undeva. Trebuiau să fie. Alea erau regulile jocului dintre ea și ei.

— Stai! a spus Pip, zărind ceva cu coada ochiului.

Nu, nu era posibil, nu-i așa? A înaintat spre una dintre plantele din ghiveci ale mamei – „ghivecele vin tocmai din Vietnam, îți vine să crezi?” – și a dat frunzele la o parte.

În spatele plantei, pe zidul casei, erau două mici siluete fără cap. Atât de șterse, încât abia dacă se vedeau, ascunse aproape complet de mortarul dintre cărămizi.

— V-am găsit! a spus Pip, râsuflând adânc.

Pielea îi era electrizată când și-a apropiat fața de cretă, o parte din praful alb împrăștiindu-se sub respirația ei. Dar era mulțumită sau speriată? În clipa asta, nu putea face diferența.

— Pe zid? a spus Ravi în spatele ei. De ce?

Pip și-a dat seama de răspuns înaintea lui. Înțelegea jocul ăsta, acum, că îl juca. S-a retras de lângă cele două siluete fără cap, liderii grupului lor, și s-a uitat direct în sus, urmărindu-le călătoria. Se urcaseră pe zid ca să se cațăre pe lângă birou și apoi tot mai sus, spre fereastra de la dormitorul ei.

Oasele gâtului i-au pâraît când s-a întors din nou spre Ravi.

— Vin după mine!

Denumirea fișierului:

Siluețe desenate cu creta (a treia oară).jpg

Treisprezece

Întinericul o învăluia, ultima rază de soare pătrunsă printre draperii strălucindu-i pe chip înainte ca Ravi să le tragă și să așeze o jumătate în spatele celeilalte ca să fie mai sigur.

— Lasă-le trase, bine? a spus el, devenit doar o umbră în camera întunecată, înainte să o traverseze ca să aprindă lumina; era nefiresc de galbenă, o imitație palidă a soarelui, chiar și în timpul zilei. În caz că te urmărește cineva. Nu-mi place ideea că ești urmărită.

Ravi s-a oprit lângă ea, ridicându-i bărbia cu degetul mare.

— Hei, te simți bine?

Se referea la întâlnirea cu Ant și Lauren sau la micile siluete desenate cu creta, care urcau spre camera ei?

— Mda.

Pip și-a dres vocea. Ce cuvânt neînsemnat...

Stătea la birou, sprijinindu-și degetele pe tastatura laptopului. Tocmai salvase o copie a fotografiei pe care o făcuse siluetele desenate cu creta. În sfârșit, ajunsese acolo înainte ca ploaia, cauciucurile sau picioarele să le șteargă, să le facă să dispară. Avea o dovadă. Ea însăși putea reprezenta cazul de data asta, dar tot mai avea nevoie de dovezi. Și, mai mult decât atât, asta era o dovadă. Dovada că nu își băntuia propria persoană; că nu putea fi cea care desena siluetele și ucidea porumbeii în nopțile fără somn, nu-i așa?

— Poate ai cum să rămâi la mine câteva nopți, a spus Ravi, rotindu-i scaunul până au ajuns față în față. Mama nu s-ar supăra. Ar trebui să plec devreme de luni, dar e în regulă.

Pip a clătinat din cap.

— N-am nimic, a spus ea. Mă simt bine.

Nu se simțea bine, dar cam asta era și ideea principală. Nu avea cum să fugă de situație; o căutase. Avea nevoie de toate astea. Așa avea să redevină cum era. Și, cu cât mai înspăimântător devenea totul, cu atât mai grozav se potrivea. Ieșea din zona gri și intra în ceva ce putea înțelege, în ceva ce putea accepta. Alb și negru. Bun și rău. *Mulțumesc!*

— Ba ai! a spus Ravi, trecându-și degetele prin părul negru, acum destul de lung, încât vârfurile începuseră să i se onduleze. Nimic nu e în regulă. Știu că este ușor să uiți, după toate lucrurile încurcate prin care am trecut, dar situația asta nu e normală. Știi că nu este normal, nu-i așa? a întrebat-o în timp ce o fixa cu privirea.

— Da! a fost răspunsul ei. Știu! Am fost ieri la poliție, așa cum ai vrut, am încercat să fac ce era normal, dar presupun că iar depinde de mine să remediez situația, a adăugat ea și a tras de cuticula desprinsă a unei unghii, o picătură de sânge întâmpinând-o din profunzime. Am de gând să-ndrept lucrurile.

— Cum? a întrebat-o Ravi pe un ton mai tăios.

Se îndoia de ea? Nu, era imposibil ca Ravi să-și piardă încrederea în ea. Rămăsese ultimul.

— Tatăl tău știe despre asta?

Pip a dat aprobator din cap.

— Știe despre păsările moarte; pe prima am găsit-o împreună. Mama i-a spus totuși că de vină a fost pisica familiei Williams; asta ar fi explicația logică. I-am povestit despre semnele cu creta, dar el nu le-a văzut. Nu mai erau când a ajuns

acasă; a crezut chiar și că au dispărut pentru că a trecut cu mașina peste ele.

— Să mergem acum să îi arătăm! a spus Ravi, pe un ton mai nervos, mai presant. Haide!

— Ravi! a oftat ea. Ce o să facă în privința asta?

— Este tatăl tău, a spus el, ridicând exagerat din umeri, ca și când ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Și are doi metri înălțime. Cu siguranță l-aș vrea de partea mea în orice luptă.

— Este avocat, a zis Pip, întorcându-se și zărindu-și privirea absentă în monitorul stins al laptopului. Dacă ar fi fost o problemă legată de fuziuni și achiziții, da, ar fi fost omul potrivit. Dar nu este vorba de așa ceva.

Pip a inspirat profund și și-a privit versiunea oglindită în ecran făcând la fel.

— Problema asta este pentru mine. La asta mă pricep. Pot s-o fac!

— Nu e un test pentru tine, a spus Ravi, scărpinându-se din cauza unei mâncărimi inexistente la ceafă.

Se înșela; exact asta era. O încercare. Un ultim raționament logic.

— Nu e un proiect pentru școală sau un sezon din podcast. Nu este ceva ce poți câștiga sau pierde.

— Nu vreau să mă cert, a spus ea încet.

— Nu, hei, nu! a întrerupt-o Ravi și s-a aplecat până s-a uitat în ochii ei. Nu ne certăm. Pur și simplu îmi fac griji pentru tine, bine? Vreau să te știu în siguranță. Te iubesc; o să te iubesc mereu. Indiferent de câte ori mai că mi-ai cauzat un infarct sau o cădere nervoasă. Doar că...

Ravi s-a retras un pic, vocea stingându-i-se.

— Este înspăimântător să știu că cineva te-ar putea răni sau speria. Tu ești *a mea*. Micuța mea. Sergentul meu. Iar eu trebuie să te protejez.

— Chiar mă protejezi, a spus ea, uitându-se în ochii lui. Chiar și când nu ești aici.

El era colacul ei de salvare, definiția binelui. Oare nu știa asta?

— Mda, bine, și e minunat! a spus el, cu degetele întruchi-pând o armă îndreptate spre ea. Dar nu este ca și când aș fi un musculos cu bicepși de mărimea trunchiurilor de copac, al cărui obicei secret e să arunce cuțite la nivel olimpic.

Un zâmbet în toată regula a apărut pe chipul lui Pip.

— O, Ravi! a exclamat ea și l-a prins cu degetele de bărbie, așa cum o făcea el întotdeauna, apoi l-a sărutat pe obraz, atingându-i colțul gurii. Doar știi că mintea e oricând mai utilă decât mușchii.

El s-a îndreptat de spate.

— Ei bine, aș zice că am stat pe vine prea mult timp, deci probabil am fese de oțel.

— Sigur o să-i vii de hac celui care mă hărțuiește!

Pip a râs, dar sunetul s-a transformat într-unul răgușit și gol când a căzut pe gânduri.

— Ce e? a întrebat Ravi, observând schimbarea.

— Doar că... este ingenios, nu-i așa?

Pip a râs din nou, clătinând din cap.

— E foarte ingenios.

— Ce anume?

— Totul! Siluetele șterse desenate cu creta care dispar imediat ce plouă sau trece cu mașina cineva peste ele. Primele două dăți, nu le-am făcut fotografii înainte să dispară, deci când i-am povestit lui Hawkins, a crezut că sunt nebună sau văd ce nu este acolo. M-a luat peste picior de la bun început. Chiar m-a întrebat dacă nu cumva am *halucinații*. Și păsările moarte! Ce ingenios! a exclamat Pip și și-a lovit ușor coapsele

cu palmele. Dacă ar fi fost o pisică sau un câine mort – a tresărit la propriile cuvinte, iar imaginea lui Barney i-a apărut în minte –, altfel ar fi stat lucrurile. Oamenii ar băga de seamă. Dar nu e cazul, sunt porumbei. Nimănui nu îi pasă de porumbei. Sunt aproape la fel de obișnuiți și morți, și vii. Și, bineînțeles, poliția nu ar face niciodată nimic în privința câtorva porumbei morți, deoarece este ceva normal. Nimeni altcineva nu își poate da seama de asta, în afară de noi. Ei știu și au plănuit totul așa. Lucruri care par normale și explicabile pentru oricine. Un plic gol; doar o întâmplare. Și cuvintele *o moartă încă vie* scrise pe drum, nu pe alea din fața casei mele. Știu că era pentru mine, dar n-o să reușesc niciodată să conving pe altcineva pentru că, dacă mi-ar fi fost cu adevărat adresate, ar fi fost pe alea mea. Ce subtil și ingenios! Poliția mă consideră nebună, iar mama nu crede că e mare scofală: doar o pisică și niște cauciucuri murdare. Mă izolează, ca să nu pot să primesc ajutor. Mai ales că toată lumea crede deja că sunt nebună. Foarte ingenios!

— Mi se pare că îi admiri, a observat Ravi, așezându-se din nou pe patul lui Pip și întinzând un braț ca să se echilibreze; neliniștea i se citea pe chip.

— Nu! Spun doar că este ingenios. Chibzuit. Ca și când ar ști exact ce să facă.

Următorul ei gând a fost natural și logic, și, uitându-se în ochii lui Ravi, și-a dat seama că și băiatul ajunsese la aceeași idee și că o analiza, cu mușchii obrazului încordându-i-se.

— E aproape ca și când au mai făcut-o, a spus ea, completând ideea, iar Ravi confirmându-i-o printr-o ușoară mișcare a capului.

— Crezi că au mai făcut așa ceva? a întrebat el și s-a ridicat.

— Este posibil. Chiar foarte probabil. Statistica arată cu siguranță că hărțuirea continuă este obișnuită, mai ales dacă cel care hărțuiește este un străin sau o cunoștință, mai degrabă decât un fost sau actual partener.

Cu o seară în urmă, în loc să doarmă, citise ore în șir multe pagini despre hărțuitori, uitându-se la cifre, procente și nenumărate cazuri anonime.

— Un străin? a accentuat Ravi cuvântul.

— Este puțin probabil să fie un străin, a răspuns Pip. Aproape trei din patru victime ale hărțuirii își cunosc oarecum hărțuitorul. Ți s-a spus că e cineva care mă cunoaște, cineva pe care îl cunosc, știu asta.

Văzuse și alte statistici, le știa pe de rost, fiindu-i aproape întipărite pe retină. Dar erau unele despre care nu putea să-i vorbească lui Ravi, mai ales despre cea în care se preciza că mai mult de jumătate dintre femeile ucise raportaseră poliției hărțuirea înainte ca agresorul să le omoare. Nu voia ca Ravi să știe de asta.

— Așadar, este un cunoscut de-al tău și e foarte probabil să mai fi făcut asta altcuiva? a întrebat Ravi.

— Da, adică dacă ținem cont de statistici!

De ce nu se gândise la asta? Era atât de concentrată și fixată pe ideea că era *ea* împotriva lor, încât nu luase în considerare implicarea altei persoane. *Nu toate au legătură cu tine*, spunea vocea care sălășluia în mintea ei, undeva, pe lângă armă. *Nu întotdeauna este vorba de tine.*

— Și tu preferi o abordare științifică, sergent, a zis Ravi și și-a scos chipiul imaginar în fața ei.

— Da!

Pip și-a mușcat buza, gândindu-se. Mintea i-a călăuzit mâinile spre tastatură, devenind atentă doar după deschiderea laptopului și a paginii de Google.

— Și prima etapă a abordării științifice este... cercetarea.

— Cea mai fascinantă parte a rezolvării cazurilor, a spus Ravi, ridicându-se de pe pat ca să se apropie și sprijinindu-și mâinile pe umerii ei. Și, de asemenea, semnul că trebuie să aduc gustări. Deci... cum ai de gând să cercetezi chestia asta?

— Asta nu prea știu.

Pip a ezitat o clipă, rămânând cu degetele în aer, deasupra tastelor, iar cursorul a clipit la ea.

— Poate doar...

A scris în căsuță *linii desenate cu creta, siluete desenate cu creta, porumbei morți, hărțuitor, hărțuire, Little Kilton, Buckinghamshire.*

— La întâmplare, a spus și a apăsă tasta *enter*, iar paginile cu rezultate i-au umplut ecranul.

— O, excelent! a exclamat Ravi, arătându-i primul rezultat. Putem să mergem să împușcăm porumbei din lut la Ferma de Cretă din Chalfont St. Giles, pentru doar 85 de lire fiecare. Ce chilipir!

— \$\$\$!

Pip s-a uitat la rezultatul de dedesubt; o poveste de anul trecut despre notele obținute la bacalaureat de elevii unei școli din apropiere, unde doi profesori se numeau întâmplător domnișoara Chalk și domnul Stalker¹.

I-a simțit respirația lui Ravi pe gât când acesta s-a aplecat mai mult, lipindu-și capul de al ei, și a întrebat pe un ton scăzut

¹ „Cretă” și, respectiv, „Hărțuitor” (n. red.).

„Ce scrie acolo?” Știa la ce anume se referă – la al cincilea rezultat de jos.

Ucigașul BA încă umblă liber după ce a făcut a patra victimă Buckinghamshire, porumbel, hărțuire, linii cu creta erau cuvintele incluse în căutarea ei și care apăreau și aici. Câteva informații din articolul publicat în ziarul UK NEWSDAY, secvențe trunchiate, separate de trei puncte de suspensie.

— Ucigașul BA, a citit Ravi cu voce tare, poticnindu-se. Ce naiba înseamnă asta?

— Nimic, este o poveste veche. Uite! a zis Pip și i-a arătat data cu degetul: articolul era de pe 5 februarie 2012.

Cu mai mult de șase ani și jumătate în urmă. Nu era o nou-tate; Pip știa cazul și cum se terminase. Putea să-ți povestească despre cel puțin două podcasturi criminalistice în care chestiunea fusese abordată în ultimii câțiva ani.

— Nu știi povestea asta? l-a întrebat ea, citind răspunsul din ochii lui măriți de groază. Este în regulă, a râs Pip de el, înghiontindu-l. Nu mai este în libertate. A mai ucis o femeie după asta, a cincea victimă, iar apoi l-au prins. A mărturisit. Billy nu-știu-cum. De atunci este la închisoare.

— Cum de știi? a întrebat el, relaxându-și un pic strânsoarea.

— Cum de nu știi tu? i-a întors întrebarea și și-a ridicat privirea la el. A fost o știre senzațională pe atunci. Până și eu îmi amintesc, deși aveam cam 11 sau 12 ani. O, eu..., s-a bâlbâit Pip, mângâindu-i mâna. S-a întâmplat cam atunci când Andie și Sal...

Nu era nevoie să-și termine gândul.

— Am înțeles! a spus el încet. Eram puțin distras în perioada aia.

— Totul s-a întâmplat în apropiere, a zis Pip. Orașele din care erau victimele, locurile unde li s-au găsit cadavrele. De fapt, cam peste tot în jur, mai puțin în Little Kilton.

— Am avut porția noastră de crime atunci, a spus el categoric. Ce înseamnă Ucigașul BA?

— O, așa i-a zis presa. Știi, un ucigaș în serie trebuie să aibă un nume înfiorător, pentru că așa se vând mai multe ziare. E prescurtarea de la Ucigașul Bandă Adezivă, i-a explicat ea, apoi s-a oprit. Ziarele locale îi spuneau *Strangulatorul din mlaștină*, ca denumirea să fie mai exactă, știi, dar nu a prins la presa națională. Nu era la fel de memorabilă, a rânjit Pip. În plus, n-a fost considerată foarte exactă de vreme ce doar două victime au fost găsite oarecum în apropierea mlaștinii, cred eu.

Simpla rostire a cuvintelor *Strangulatorul din mlaștină* a făcut-o să-și aducă aminte de ultima dată când le dăduse glas. Stătuse chiar pe scaunul ăsta, vorbind la telefon cu Stanley Forbes, intervievându-l în legătură cu ancheta legistului care analiza cazul lui Andie Bell. Pomenise de articolul scris recent de el, al cărui subiect era Strangulatorul din mlaștină și care semnala cinci ani de la arestul lui. La celălalt capăt al firului, Stanley era viu, dar nu pentru mult timp, deoarece sângele lui picura din marginile telefonului ei, acoperindu-i mâinile și...

— Pip?

Ea a tresărit, ștergându-și mâinile însângerate de blugi. Curate, *sunt curate*.

— Scuze, ce spuneai?

Pip s-a aplecat, învăluindu-și în piept inima care bătea prea repede.

— Ți-am spus să accesezi articolul.

— Dar... nu are nicio legătură cu...

— Conține patru dintre termenii căutați de tine, a spus el, strângându-i din nou mâna. Cam mare coincidența pentru ceva întâmplător. Apasă odată ca să vedem ce scrie!

Ucigașul BA este încă în libertate după ce a făcut a patra victimă

LINDSEY LEVINSON, 5 februarie 2012

Săptămâna trecută, poliția a găsit cadavrul Juliei Hunter, în vârstă de 22 de ani, acum confirmată oficial ca fiind a patra victimă a Ucigașului BA. Julia, care locuia cu părinții și sora ei în Amersham, Buckinghamshire, a fost ucisă în seara zilei de 28 ianuarie, trupul ei fiind descoperit în dimineața următoare pe un teren de golf, mai sus de mlaștină.

Ucigașul BA și-a început seria de crime în urmă cu doi ani, luând viața primei victime, Phillipa Brockfield, în vârstă de 21 de ani, la 8 februarie 2010. Zece luni mai târziu, cadavrul Melissei Denny, în vârstă de 24 de ani, a fost găsit după o săptămână de căutări extinse ale poliției. Tânăra a dispărut la 11 decembrie, iar criminaliștii cred că a fost ucisă în aceeași noapte. La 17 august 2011, Bethany Ingham, în vârstă de 26 de ani, a devenit a treia victimă a Ucigașului BA. Acum, după cinci luni și multe speculații, poliția a confirmat că ucigașul în serie a lovit din nou.

Ucigașul BA, prescurtare de la Ucigașul cu Bandă Adezivă, este numit așa din cauza modului caracteristic de a acționa: nu doar înfășoară încheieturile mâinilor și gleznele victimelor cu bandă adezivă ca să le imobilizeze, ci și fețele acestora. Toate femeile în cauză au fost găsite cu capul complet înfășurat în bandă adezivă gri, care le acoperea ochii și gura. „Aproape ca o mumie”, a comentat un polițist care dorește să rămână anonim. Banda adezivă nu este arma crimei în aceste fapte oribile. De fapt, se pare că Ucigașul BA lasă intenționat nările victimelor libere ca să nu se sufoce astfel. Cauza morții în fiecare caz a fost sugrumarea cu o sfoară, iar poliția speculează că ucigașul își lasă

victimele legate cu bandă adezivă o vreme înainte să le ucidă, apoi le aruncă trupul în alt loc.

Nu s-au făcut arestări în acest caz, iar cu Ucigașul BA încă liber, poliția se străduiește să îl identifice înainte să lovească din nou.

„Avem de-a face cu un bărbat foarte periculos”, a spus inspectorul-șef David Nolan, vorbind azi în fața secției de poliție High Wycombe. „Din nefericire, patru femei și-au pierdut viața. Este clar că acest individ prezintă un risc ridicat pentru populație. Ne dublăm eforturile ca să îl identificăm pe acest infractor, cunoscut ca Ucigașul BA, și am publicat azi un portret-robot, realizat cu ajutorul unui posibil martor la locul unde a fost găsit cadavrul Juliei. Îndemnăm populația să contacteze poliția la linia telefonică destinată cazului, dacă îl recunoaște pe bărbatul din descriere.

Portretul-robot al Ucigașului BA publicat de poliție.

În afară de portretul-robot, poliția a publicat azi și o listă a obiectelor personale care le lipseau victimelor și pe care acestea le aveau asupra lor la ora răpirii, așa cum au fost identificate de familiile acestora. Poliția crede că ucigașul a luat aceste obiecte drept trofeu pentru fiecare crimă și că, foarte probabil, sunt încă în posesia lui. „Luarea de trofee este obișnuită în cazul unor astfel de ucigași”, a comentat inspectorul-șef Nolan. „Trofee le permit ucigașilor să retrăiască fiurul crimei și să le susțină impulsurile întunecate, prelungind perioada în care aceștia se simt obligați să ucidă din nou. De la Phillipa Brockfield, ucigașul a luat un colier pe care poliția îl descrie ca fiind «un lanț de aur cu un medalion care seamănă cu o monedă antică». De la Melissa Denny, o perie de păr în formă de vâslă, de culoare «liliachie sau purpuriu-deschis», pe care tânăra o purta peste tot în poșetă. Un ceas «Casio auriu din oțel inoxidabil» de la Bethany Ingham, iar acum, de la Julia Hunter, «o pereche de cercei din aur roz cu pietre de un verde-deschis». Poliția cere publicului să fie atent la aceste obiecte.”

UK Newsday a stat de vorbă cu Adrienne Castro, un psiholog criminalist care a lucrat cu FBI-ul și care astăzi oferă sfaturi într-o celebră emisiune de criminalistică, *Forensic Time*. Domnișoara Castro ne-a oferit opinia sa profesională despre Ucigașul BA, în baza tuturor informațiilor publicate până acum de poliție: „Ca întotdeauna, profilul psihologic nu este precis, dar cred că putem încerca să tragem câteva concluzii despre comportamentul acestui criminal și felul în care și-a ales victimele. Este un bărbat alb care ar putea să aibă între 20 și 40 de ani. Acestea nu sunt acțiuni compulsive; crimele sunt plănuite și metodice; e foarte probabil, așadar, ca ucigașul nostru să aibă un coeficient de inteligență mediu spre ridicat. Acest bărbat ar părea perfect normal, neremarcabil, chiar fermecător. La exterior, pare să fie un membru respectabil al societății, cu o slujbă bună, unde este obișnuit să conducă – probabil ocupă un post administrativ. Cred că este foarte posibil să aibă o parteneră sau o soție, poate chiar o familie, care nu are habar de viața lui secretă.

Trebuie să facem și o observație interesantă despre comportamentul lui în spațiu. În cazul ucigașilor în serie, un răufăcător va avea o aversiune naturală față de a comite crimele prea aproape de casă, zona lui tampon. Și totuși, aceștia au și o zonă de confort: o zonă din apropiere, pe care o cunosc foarte bine, care nu este prea aproape de casă și unde se simt în siguranță când comit aceste fapte. În domeniul nostru, aceasta e „teoria scăderii distanței”. Este interesant de observat că toate victimele erau din orașe și sate diferite din această parte a ținutului, iar cadavrele lor au fost, de asemenea, împrăștiate în locuri diferite din zona de confort. Asta mă face să cred că ucigașul nostru locuiește într-o altă zonă din apropiere, una care încă nu a apărut în investigație: zona lui tampon neatinsă.

Cât despre motivul lui, cred că aici avem de-a face cu ceva care îi caracterizează pe mulți ucigași în serie: misoginismul, în primul rând. Acest bărbat are sentimente puternice în privința femeilor: le urăște. Toate victimele sunt tinere atrăgătoare, educate, inteligente, ceea ce ucigașului i se pare insuportabil. El consideră aceste crime ca fiind misiunea lui personală. Faptul că le înfășoară capul cu bandă adezivă mi se pare deosebit de interesant, ca și când le-ar nega propriile chipuri; le răpește posibilitatea de a vorbi sau vedea înainte să le ucidă. Aceste crime se rezumă la putere și umilință, dar și la plăcerea sadică pe care o capătă răufăcătorul din asta. Este foarte probabil să fi dat semne de la o vârstă tânără și a început să se manifeste în copilărie, răbind animalele de companie ale familiei. Nu aș fi surprinsă dacă, undeva, printre bunurile lui, ar păstra o declarație cu toate gândurile lui despre femei și cum ar trebui să arate sau să se comporte ca să fie acceptabile.

Poliția nu a dezvăluit dacă își hărțuiește mai întâi victimele, dar aș spune că, având în vedere cât de meticulos pare a fi în alegerea tinerelor, există un grad de supraveghere înainte să le răpească. Cred că asta e o parte din emoția lui. Poate că le și contactează direct și este posibil ca ucigașul să fi avut relații intime cu aceste victime.”

În seara aceasta, în fața casei familiei Juliei Hunter, sora ei, Harriet, în vârstă de 18 ani, s-a oprit câteva clipe ca să discute cu reporterii. Când a fost întrebată despre posibilitatea ca Julia să fi fost hărțuită înainte de moarte, Harriet a declarat, plângând: „Nu sunt sigură. Nu mi-a spus niciodată că se teme. Aș fi ajutat-o, dacă mi-ar fi zis. Dar a menționat niște lucruri ciudate cu câteva săptămâni înainte. Mi-a spus că în apropierea casei a văzut niște linii desenate cu creta, care probabil semănau cu trei siluete. Nu le-am văzut niciodată și presupun că le-au făcut copiii vecinilor. Și câteva păsări moarte – porumbi – au fost aduse în casă prin ușa pentru pisici. Dar Juliei i s-a părut ciudat deoarece pisica noastră este acum foarte bătrână și nu prea iese afară. A menționat și că a primit și câteva telefoane bizare. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte să dispară, dar nu părea să o fi speriat. Mai curând, le considera enervante. Dar... rememorând cele câteva săptămâni de dinainte, *totul* mi se pare ciudat, acum, că ea a dispărut.”

Slujba de comemorare pentru Julia Hunter va avea loc la 21 februarie la biserica locală.

Paisprezece

Ravi trebuie să fi ajuns primul la sfârșit, inspirând deodată chiar lângă urechea ei, ca un uragan. Fata a ridicat un deget ca să îl facă să se oprească până a terminat și ea și a ajuns la ultimul cuvânt, exclamând „O!”

Ravi s-a îndepărtat brusc de scaunul ei, îndreptându-și poziția.

— O? a spus el, pe un ton mai înalt și mai ascuțit decât ar fi trebuit. E tot ce ai de zis despre asta? O?

— De ce...

Pip și-a întors scaunul ca să îl privească mai bine. Ravi dădea neliniștit din mâini sub bărbie.

— De ce te agiți?

— De ce *nu* te agiți tu?

Băiatul a încercat să nu ridice vocea, dar ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

— Un criminal în serie, Pip!

— Ravi!

Pe buzele ei, numele lui s-a spulberat într-un mic râset, așa că tânărul i-a aruncat o privire furioasă.

— Totul s-a întâmplat în urmă cu șase ani și jumătate. Ucigașul BA a mărturisit. Sunt destul de sigură că și-a recunoscut vinovăția și la tribunal. A stat la închisoare în tot timpul ăsta și, după arestarea lui, nu s-au mai comis crime. Ucigașul BA a dispărut.

— OK, și cum rămâne cu porumbeii morți? a întrebat-o Ravi și, cu brațul întins tremurând, i-a arătat din nou ecranul. Și liniile desenate cu creta, Pip? Exact două dintre chestiile pe care le-a făcut în săptămânile de dinainte să o ucidă pe Julia.

Ravi s-a lăsat în genunchi înaintea lui Pip, ridicând o mână spre fața ei și îndoind degetul mare și arătătorul.

— *Trei*, a spus apoi, apropiind și mai mult cele trei degete ridicate. Trei siluete desenate cu creta. Julia a fost cea *de-a patra* victimă, Pip! Trei înaintea ei. Iar acum au fost cinci femei ucise, iar afară, pe alea ta, sunt cinci siluete.

— Uite ce e, calmează-te! a zis ea, luându-i mâna ridicată și punând-o între genunchii ei ca să o țină nemișcată. Nu am auzit de lucrurile alea pe care le-a spus sora Juliei Hunter nici în articole și nici în vreun podcast. Probabil că poliția a decis că nu erau importante.

— Dar sunt importante pentru tine.

— Știu, știu, nu asta spun, a comentat Pip și s-a uitat în ochii lui, ținându-și capul ușor înclinat. În mod evident, există o legătură între ce a spus Harriet Hunter și ce mi se întâmplă mie. Doar că nu am primit niciun telefon misterios...

— Încă, a completat Ravi, încercând să își elibereze mâna.

— Dar Ucigașul BA este la închisoare. Uite!

Pip i-a eliberat mâna și s-a întors din nou spre laptop, scriind *Ucigașul BA* în noua pagină de căutare și apăsând tasta *enter*.

— Aha, Billy Karras, da, ăsta e numele lui! a spus ea, derulând pagina de rezultate ca să îi arate lui Ravi. Vezi? Avea 30 de ani când a fost arestat. A mărturisit într-un interogatoriu al poliției – vezi? –, tipul și-a recunoscut vina pentru toate cele cinci crime. Nu a fost nevoie de un proces. Este la închisoare și acolo o să rămână pentru tot restul vieții.

— Nu prea seamănă cu portretul-robot al poliției, a comentat Ravi, strecurându-și din nou mâna între genunchii ei.

— Ei bine, seamănă oarecum, a zis Pip și a mijit ochii la fotografia de cazier a lui Billy Karras.

Păr slinos, de un șaten-închis, pieptănat pe spate, ochi verzi care aproape îi ieșeau din orbite, speriat de cameră.

— Oricum, nu prea seamănă nimeni niciodată.

Să asocieze un chip numelui, dovada derulându-se prin fața ochilor lui când Pip a apăsât pe a doua pagină de rezultate, a părut să-l ajute un pic pe Ravi.

Apoi fata s-a oprit și a derulat din nou în sus. Ceva îi atrăsese atenția. Un număr. O lună.

— Ce e? a întrebat-o Ravi, cu un tremur al mâinii care a străbătut-o și pe Pip.

— O, nu e nimic, a spus ea, clătinând din cap, astfel încât el să știe că vorbește serios. Chiar nimic. Doar că... până acum nu mi-am dat seama. Ultima victimă a Ucigașului BA, Tara Yates, a fost ucisă la 20 aprilie 2012.

Ravi s-a uitat la ea, cu același licăr în ochi. Pip și-a privit versiunea deformată, prinsă în pupilele ochilor lui. Ei bine, unul din ei trebuia să o spună cu voce tare:

— În aceeași noapte în care a murit Andie Bell, a spus Pip.

— E ciudat, a zis el, mutându-și privirea, iar Pip care era acolo a dispărut. Toate astea sunt ciudate. Bine, este la închiisoare, dar atunci de ce pățești ce a pățit Julia Hunter înainte să moară? Și probabil ce au pățit toate victimele. Și nu-mi spune că e o coincidență, pentru că e o minciună: tu nu crezi în coincidențe!

În privința asta, avea dreptate.

— Nu, știu! Nu știu!

Pip s-a oprit ca să râdă în sinea ei, neștiind de ce o făcuse; nu trebuia să facă asta.

— E clar că nu poate fi o coincidență. Poate cineva vrea să cred că sunt hărțuită de Ucigașul BA.

— De ce ar vrea cineva asta?

— Habar n-am, Ravi.

Brusc, lui Pip i s-a părut că a intrat în defensivă și că e înfierbântată, bariera ridicându-se din nou, dar acum ca să îl blocheze pe Ravi.

— Poate cineva vrea să mă înnebunească. Să mă facă să-mi pierd cumpătul.

Nu ar fi trebuit să insiste prea mult. O făcuse singură, atârând pe marginea prăpastiei. Probabil o respirație bruscă în ceafa ei ar fi fost suficientă. O singură întrebare o despărțea de lungul plonjon până jos: *Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?*

— Și nicio femeie n-a mai fost ucisă-o de când tipul ăsta, Billy, a fost arestat? a întrebat-o Ravi ca să se asigure.

— Nu! i-a confirmat Pip. Iar banda adezivă în jurul feței este un mod de a acționa foarte specific.

— Dă-te puțin la o parte! i-a zis Ravi, îndepărtându-i scaunul de birou, iar ea și-a luat mâinile de pe laptop.

— Hei!

— Văd ceva, a spus el, îngenunchind în fața ecranului.

Apoi a derulat spre partea de sus a paginii, a șters subiectele actuale de căutare și a tastat *Billy Karras nevinovat?*

Pip a oftat, urmărind cum derula repede rezultatele.

— Ravi! A mărturisit și și-a recunoscut vina. Ucigașul BA este în spatele gratiilor, nu în fața casei mele.

Din gâtul lui Ravi s-a auzit un pârâit, ceva între un suspin și o tuse.

— Există o pagină de Facebook, a spus el.

— Pentru ce?

Pip s-a sprijinit pe călcâie ca să-și împingă scaunul la loc.

— O pagină intitulată *Billy Karras este nevinovat*.

Băiatul a accesat-o, iar fotografia de cazier a lui Billy Karras a umplut ecranul ca imagine de fundal. Chipul lui i-a părut cumva mai blând a doua oară. Mai tânăr.

— Ei bine, evident că există! a spus Pip, venind lângă Ravi. Pariez că există o pagină de Facebook care declară nevinovăția fiecărui ucigaș în serie. Pariez că există una chiar și pentru Ted Bundy.

Ravi a lăsat cursorul să plutească deasupra butonului *Despre* și a apăsător cu degetul mare tastatura tactilă ca să o deschidă.

— O, rahat! a exclamat, studiind pagina. Este administrată de mama lui. Uite! Maria Karras.

— Biata femeie! a spus încet Pip.

— *La 18 mai 2012, după ce a stat într-o cameră de interogatoriu a poliției timp de nouă ore fără nici măcar o singură pauză, fiul meu a făcut o mărturisire falsă privind crime pe care nu le-a comis, o declarație obținută cu forța prin tacticile intense – și ilegale – ale agenților de poliție*, a citit Ravi de pe ecran. S-a dezis în dimineața următoare, după ce a dormit puțin, dar era deja prea târziu. Poliția obținuse ce voia.

— O mărturie falsă? a rostit Pip, uitându-se în ochii lui Billy Karras, ca și când întrebarea ar fi fost pentru el.

Nu, era imposibil. Ochii care o priveau erau cei ai Ucigașului BA... Trebuiau să fie. Altfel...

— *Erori serioase în sistemul nostru de justiție...*, a început Ravi să citească pe sărite, ajungând la următorul paragraf. *Avem nevoie de 3 000 de semnături pentru a înainta o petiție la parlament...* O, Doamne, are până acum doar 29 de semnături.

...încercând să aducem cazul lui Billy în atenția organizațiilor juridice ca să putem face recurs la condamnarea...

Ravi s-a oprit o clipă.

— O, uite, și-a trecut chiar și numărul de telefon în secțiunea cu date de contact. *Vă rog să mă contactați dacă aveți experiență în materie de legi sau legături cu presa și credeți că mă puteți ajuta cu cazul lui Billy ori dacă vreți să ajutați la adunarea semnăturilor. Vă rog să luați la cunoștință: farsorii vor fi raportați la poliție.*

Ravi s-a întors dinspre ecran și s-a uitat în ochii lui Pip.

— Ce? a întrebat Pip, citind răspunsul în colțul coborât al gurii lui. Ei bine, bineînțeles că îl crede nevinovat. Este mama lui. Asta nu e o dovadă!

— Dar e un semn de întrebare, a spus el ferm, trăgând-o mai aproape pe Pip, cu tot cu scaun. Ar trebui să o suni. Să discuți cu ea. Să vezi ce motive are.

Pip a clătinat din cap.

— Nu vreau să o deranjez. Să îi dau speranțe false fără niciun motiv. În mod clar a suferit destul.

— Mda, a mormăit Ravi și și-a trecut mâna peste piciorul ei. E exact același lucru prin care a trecut mama mea, prin care am trecut și eu când toată lumea a crezut că Sal a ucis-o pe Andie Bell. Și cum s-a terminat totul? a spus, atingându-i bărbia cu un deget cât s-a prefăcut că își amintește. O, da, cu Pippus Maximus, care a venit neinvitată și a bătut foarte insistent la ușă.

— A fost cu totul altceva, a spus ea, întorcându-se într-o parte, deoarece știa că, dacă s-ar mai fi uitat mult la el, ar fi convins-o să o facă, și nu era în stare.

Nu putea. Pentru că, dacă o suna pe biata femeie, însemna că recunoștea existența unei șanse. A unei posibilități. Că un

nevinovat era închis. Iar vinovatul? Acesta era în fața casei ei, desenând siluetele fără cap ale femeilor pe care le ucisese deja, venind după ea și făcându-i semn să li se alăture. Numărul șase. Iar asta ar fi fost un joc pentru care nu era pregătită. Cineva care o hărțuia era una, dar asta...

— Bine, las-o baltă! a zis Ravi și a ridicat din umeri. Ce ai zice ca, în schimb, să stăm aici cu brațele-n sân și să așteptăm, pur și simplu, să vedem cum decurge treaba asta cu *indivul care te hărțuiește*? O abordare pasivă. Nu am crezut vreodată c-o să te văd alegând ceva pasiv, dar o să stăm cumiți și relaxați! Nu e nicio problemă.

— Nu am spus așa ceva, i-a răspuns Pip, dându-și ochii peste cap.

— Dar mai devreme ai zis că poți să te descurci singură. Că la asta te pricepi, să cercetezi.

Avea dreptate: tocmai spusese asta. Era testul ei. Încercarea ei. Ultima ei sentință. Toate astea erau încă adevărate. Chiar mai mult decât atât, dacă exista șansa, posibilitatea, să existe doi bărbați: unul vinovat și unul nevinovat.

— Știu, a spus ea încet, recunoscând cu un oftat prelung.

Își dăduse seama ce trebuia să facă de îndată ce terminase de citit articolul, doar că avusese nevoie ca Ravi să insiste.

— Deci...

Ravi a schițat micul zâmbet care o convingea întotdeauna și i-a pus telefonul în mână.

— Investighează!

Cincisprezece

Pip se holbase la numărul de telefon atât de mult timp, încât i se întipărise pe retină. 01632 725 288. Era ca o melodie veselă pe care, acum, putea să o fredoneze în minte fără să-l privească. O buclă repetitivă care i se derulase în gând toată noaptea, cât se chinuise să doarmă. Nu mai avea decât patru pastile.

Ținea din nou degetul mare deasupra butonului verde de apelare. Cu o zi în urmă, ea și Ravi încercaseră de vreo cinci ori, dar numărul se apelase de fiecare dată, fără să intre vreo căsuță vocală. Era un număr de telefon fix și probabil că Maria Karras fusese plecată de acasă. Poate chiar în vizită la fiul ei, presupuseseră cei doi. Pip zisese că avea să încerce din nou de dimineață, dar acum trăgea de timp, temătoare chiar pentru că, de îndată ce ar fi apăsât butonul, iar Maria ar fi răspuns la celălalt capăt, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Nu ar mai fi putut ignora ce știa, nici ce auzea sau gândea. Dar ideea se înrădăcinase deja, fixându-se în mintea ei lângă ochii goi ai lui Stanley și arma gri a lui Charlie. Și chiar și acum, când a apăsât butonul pixului din mână, a auzit ceva în acel tăcănit. Două note distincte, două litere. BA. BA. BA. Și totuși, a continuat să-l apese.

Ținea mâna pe agendă, deschisă la o pagină nouă, dincolo de notițele despre descompunerea cadavrelor și lividitate. Acolo își notase numărul Mariei Karras. Nu putea scăpa de el.

Pip a apăsât în sfârșit butonul de apel și a lăsat telefonul pe difuzor. Sunetul numărului în curs de apelare era strident și-i

tot urca și cobora pe șira spinării, la fel ca în ziua precedentă. Dar apoi...

Poc.

— Alo? Familia Karras! s-a auzit o voce în surdină, un accent grecesc îndulcind cuvintele.

— O, aaa, bună ziua! a spus Pip, revenindu-și și dregându-și vocea. O caut pe Maria Karras.

— Da, eu sunt, a răspuns vocea, iar Pip și-a imaginat-o pe femeia din spatele acesteia: cu ochi obosiți și un zâmbet trist. Cu ce te pot ajuta?

— Bună, Maria! a spus ea, jucându-se agitată cu pixul.

BA. BA. BA.

— Ți cer scuze că te deranjez duminica. Mă numesc Pip Fitz-Amobi și...

— O, Dumnezeu! a întrerupt-o Maria. Ai primit în sfârșit mesajul meu?

Pip s-a bâlbâit și și-a simțit fruntea încruntându-se. Ce mesaj?

— O, eu... Aaa, mesajul tău?

— Da, e-mailul pe care l-am trimis prin pagina ta de internet... Aaa, cred că în aprilie. Am încercat să îți trimit și un mesaj pe Twitter, dar nu mă descurc singură cu astea. Dar l-ai primit în sfârșit? a rostit ea, pe un ton un pic mai ridicat.

Pip nu văzuse e-mailul. S-a gândit o clipă la asta, hotărând să intre în joc.

— D-da, e-mailul tău, a spus ea. Ți mulțumesc foarte mult pentru că m-ai căutat, Maria, și scuze că mi-a luat atât de mult timp să-ți răspund!

— O, draga mea, te rog! a spus Maria, un foșnet auzindu-se când a re poziționat telefonul. Știu că ești extrem de ocupată și

mă bucură foarte mult că măcar l-ai primit. Nu știam dacă ai să mai continui cu podcastul, dar voiam oricum să te contactez, în caz că mai căutai un caz local. Ești cu adevărat genială! Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine! Eu... am știut, pur și simplu, că este exact ce am nevoie pentru Billy, să atragem atenția presei, ceea ce cu siguranță face podcastul tău. Este foarte popular, îl ascultă și coafeza mea. Așa cum am scris în e-mail, încercăm să-i convingem pe cei de la organizația aceea juridică să ne ajute cu Billy.

Maria s-a oprit ca să respire, iar Pip a intervenit, înainte să piardă șansa.

— Da! a spus Pip. Și, Maria – trebuie să fiu sinceră cu tine –, telefonul ăsta nu înseamnă că o să fac neapărat un podcast despre cazul fiului tău. Ar trebui să întreprind niște cercetări ample înainte să iau vreo hotărâre în direcția asta.

— O, draga mea, da, înțeleg, bineînțeles! a spus Maria și a fost aproape ca și când Pip ar fi simțit căldura vocii ei emanând din telefon. Și poate încă mai crezi că fiul meu este vinovat. Că este Ucigașul BA, Strangulatorul din mlaștină sau cum îi mai spune. Aproape toată lumea crede. Nu am cum să te condamn pentru asta.

Pip și-a dres din nou vocea, ca să mai tragă de timp. Cu siguranță spera că Billy Karras e vinovat, dar nu putea să o spună.

— Ei bine, încă nu am studiat toate detaliile cazului. Știu că fiul tău a mărturisit toate cele cinci crime, iar apoi și-a recunoscut vina la tribunal, ceea ce nu este cea mai facilă poziție de la care să pornești.

— A fost o mărturie falsă, a zis Maria, smiorcăindu-se. Polițiștii care l-au interogat l-au forțat să recunoască.

— Așadar, de ce Billy nu a pledat atunci nevinovat, ca să aibă loc un proces? Crezi că ai putea să-mi dai câteva detalii, dovezi? Să-mi spui motivul pentru care crezi că Billy este nevinovat?

— Bineînțeles, draga mea, nu mă deranjează, a fost răspunsul Mariei. Și îți voi spune și un secret: și eu am crezut că Billy este vinovat. În primii doi ani. Am crezut că până la urmă o să îmi zică adevărul, dar tot îmi spunea: „Mamă, mamă, nu am făcut-o, te asigur”. Timp de doi ani. Așadar, am început să studiez problema și atunci mi-am dat seama că spunea adevărul; este nevinovat. Și tu ai crede asta, dacă ai vedea transcrierea interviului cu poliția. O, stai, pot să ți-o trimit!

O vreme s-au auzit din nou foșnete la telefon.

— Am copii pentru toate documentele poliției, din urmă cu câțiva ani. Prin asta, cum i se spune... o, Legea libertății de informare. Am tot interogatoriul, *mărturia* lui. Copia are mai mult de o sută de pagini; știi că l-au ținut în camera aia nouă ore? Era extenuat, îngrozit. Dar îți spun: pot să-l citesc și să subliniez cele mai importante părți, ca să îți trimit o copie? Cred că știu cum să folosesc scannerul ăla. S-ar putea să dureze o vreme să mă uit peste toate paginile, dar cel târziu mâine pot să-l trimit.

— Da, te rog! a spus Pip, scriind ceva pe pagina ei de agendă. Dacă ai putea, ar fi foarte util, mulțumesc! De fapt, nu este nicio grabă.

Doar că era... Cu siguranță era. Cinci mici siluete feminine, fără capete, deoarece erau complet înfășurate în bandă adezivă, urcând spre camera lui Pip ca să o întâmpine pe cea de-a șasea. Finalul era aproape. În afară de cazul în care, bineînțeles, cineva voia ca ea să creadă asta.

— Da, îți voi trimite documentul, a zis Maria. Și vei vedea exact la ce mă refer. Toate răspunsurile pe care i le-au dat. El nu știe nimic. I-au spus că au toate dovezile împotriva lui, au insinuat chiar și că au pe cineva care l-a văzut când a comis o crimă, ceea ce nu era adevărat. Billy s-a pierdut, bietul de el! Știu că este fiul meu, dar nu a fost niciodată prea isteț. Atunci avea și o mică problemă cu băutura, câteodată nu-și mai amintea nimic seara. Iar polițiștii ăia l-au convins că el a comis crimele în timp ce era amnezic, acela fiind motivul pentru care nu-și amintește. Cred că până și Billy a început să creadă asta despre el. Până ce a reușit, în cele din urmă, să doarmă puțin în celulă, iar apoi a dezmințit mărturia. Știi, mărturiile false sunt mult mai întâlnite decât ai crede. Din cei 365 de oameni pe care The Innocence Project¹ i-a ajutat să fie disculpați în ultimele decade, mai mult de un sfert dintre ei au recunoscut presupusele crime.

Probabil Maria îi dăduse informația din minte, iar atunci și-a dat seama Pip: asta era toată viața Mariei. Se dedica pe deplin fiului ei. Lui Billy. Totuși, el avea acum alte nume: Ucigașul BA, Strangulatorul din mlaștină, monstrul. Lui Pip i se frângea inima pentru femeia asta, dar nu suficient, încât să își dorească să aibă dreptate. Orice în afară de asta.

— Nu știam cifrele alea, a spus Pip. Și sunt foarte interesată să văd interogatoriul lui Billy. Dar, Maria, dacă și-a retras mărturia în dimineața următoare, de ce a pledat apoi vinovat?

— Din cauza avocatului, a spus Maria, cu o urmă de reproș în vocea blândă. Era avocat din oficiu; nu am avut bani ca să

¹ The Innocence Project („Proiectul nevinovăției”) este o organizație juridică non-profit dedicată exonerării persoanelor condamnate pe nedrept (n. red.).

angajez un avocat. Dacă aş fi avut... Este unul dintre cele mai mari regrete ale mele. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Maria s-a oprit, respirația ei pâraînd prin difuzor.

— Avocatul ăsta i-a spus lui Billy că, de vreme ce a recunoscut deja toate cele cinci crime, iar poliția are mărturia înregistrată, nu are rost să meargă la proces. Că oricum ar pierde. Cică ei aveau și celelalte dovezi, dar mărturia era importantă. Juriul ar fi ales oricând să dea crezare înregistrării, nu lui Billy. Ei bine, avocatul nu s-a înșelat; se spune că mărturia este cea mai importantă dovadă nefavorabilă.

— Înțeleg, a spus Pip, deoarece nu știa ce altceva să zică.

— Dar ar fi trebuit să încercăm, a continuat Maria. Cine știe ce ar fi putut apărea la proces, care să îl salveze pe Billy. Ce dovadă... Știi, pe trupul celei de-a doua victime, Melissa Denny, era o amprentă neidentificată. Nu se potrivea cu ale lui Billy, iar ei nu știu cui aparține. Și...

Femeia s-a oprit. A făcut o pauză scurtă, apoi a continuat:

— În noaptea în care a fost ucisă Bethany Ingham, a treia victimă, cred că Billy era aici, cu mine. Nu am cum să fiu sigură, dar cred că, în noaptea aia, Billy a venit seara la mine acasă. Era băut. Nu putea să lege două cuvinte. Așa că l-am pus să doarmă în fosta lui cameră și i-am luat cheile ca să nu încerce să urce din nou în mașină. Nu am nicio dovadă în sensul ăsta; m-am uitat peste tot. În arhiva telefonică, la camerele de supraveghere de pe drum, la tot. Nu am dovada, dar, la tribunal, mărturia mea ar fi fost dovadă. Cum ar fi putut să o ucidă Billy pe Bethany, dacă era acasă, cu mine?

Maria a expirat cu putere.

— Dar avocatul i-a spus lui Billy că, dacă pledează vinovat, judecătorul i-ar putea permite să-și execute sentința într-o

închisoare din apropiere, ca să îl pot vizita mai ușor. Ceea ce bineînțeles că nu s-a întâmplat. Billy și-a pierdut speranța, de aceea a spus că este vinovat. Credea că a pierdut înainte să înceapă.

Pip scria în timp ce Maria vorbea, cuvintele fiind înclinate, iar literele înghesuindu-se unele în celelalte în graba de a nota tot. Apoi, la un moment dat, și-a dat seama că Maria se oprișe, că voia ca ea să vorbească.

— Scuze! a spus Pip. Deci, în afară de mărturie, ce dovezi avea poliția de credea că Billy este Ucigașul BA?

— Ei bine, au fost câteva lucruri, a zis Maria, iar Pip a auzit din nou foșnete la capătul celălalt al firului, ca și când femeia ar fi răsfoit niște hârtii. Cel mai important lucru a fost că Billy a găsit-o pe Tara Yates, ultima victimă.

— El i-a găsit cadavrul? a întrebat Pip, care și-a amintit vag, din unul dintre podcasturile pe care le ascultase, că faptul acesta fusese considerat ceva neașteptat.

— Da! El a găsit-o așa. Cu bandă în jurul gleznelor, al încheieturilor de la mâini și al feței. Nu mi-aș fi putut imagina vreodată un om așa. A găsit-o când era la serviciu. Billy lucra la o firmă de întreținere: tundea peluze, garduri vii, lua gunoiul și așa mai departe. Era dimineața devreme, iar Billy era pe terenul unei vile, la una dintre sucursalele firmei lui, tunzând iarba. A zărit-o pe Tara între copacii de la marginea terenului. Maria și-a dres vocea și a continuat cu greu: Iar Billy... ei bine, primul lucru pe care l-a făcut a fost să alerge spre ea. S-a gândit că ar mai putea fi în viață, dar știi, nu îi vedea fața. Nu ar fi trebuit să se apropie; ar fi trebuit să o lase acolo și să anunțe imediat poliția. Dar nu asta a făcut Billy.

Maria s-a oprit.

— Ce a făcut? a îndemnat-o Pip să continue.

— A încercat să o ajute, a zis Maria, răsufând. A crezut că banda de pe față o împiedica să respire, așa că a început să o desfacă. A atins femeia și banda cu mâinile goale. După aceea, când și-a dat seama că oricum nu respiră, a încercat să o resusciteze, dar habar nu avea cum se face, nu a învățat niciodată ce să facă.

Maria a tușit puțin.

— Știa că are nevoie de ajutor, așadar a alergat înapoi la vilă și a spus unui angajat să sune la poliție, să vină să îl ajute. Avea telefonul mobil la el, doar că pe moment a uitat. Presupun că era în stare de șoc... Nu știu cum te afectează să vezi așa un om.

Pip știa exact cum te afectează, deși nu putea să încerce vreodată să explice.

— Prin urmare, ADN-ul lui Billy, transpirația și saliva lui erau peste tot pe biata Tara, a continuat Maria. Și amprentele lui. Prostuțul! a spus ea încet.

— Dar polițiștii trebuie să fi știut că e din cauză că a descoperit cadavrul și a încercat să o salveze pe Tara, chiar dacă el nu și-a dat seama că e prea târziu și nu făcea decât să contamineze locul crimei.

— Da, ei bine, poate asta au crezut la început. Dar, știi, am făcut multe cercetări despre criminalii în serie în ultimii câțiva ani. Aș putea să spun acum că sunt chiar expertă în domeniu. Și în cazul genului ăstuia de criminal – BA – este ceva foarte obișnuit ca ucigașul să încerce să se amestece cumva în ancheta poliției. Să vină cu idei sau sfaturi, ori să se ofere voluntar în grupul de căutare, genul ăla de lucruri, încercând chiar să obțină informații ca să vadă cât de aproape este de a deveni

suspect. Până la urmă, asta a crezut poliția: că Billy s-a amestecat în anchetă, *descoperind* cadavrul Tarei, ca să pară util, nevinovat. Sau poate ca să se acopere în caz că a lăsat vreo urmă de ADN asupra ei în timp ce comitea crima.

Maria a oftat.

— Acum vezi cum toate sunt deformate ca să se potrivească poveștii?

Cu o senzație apăsătoare în stomac, Pip și-a dat seama că ea doar dăduse aprobator din cap. Nu... Ce făcea? Nu voia să meargă în direcția asta pentru că, dacă exista o șansă ca Billy să fie nevinovat, atunci... La naiba, o, la naiba!

Din fericire, Maria începuse să vorbească din nou, iar Pip nu a mai fost nevoită să-și asculte vocea din minte.

— Poate doar asta ar fi fost în regulă, a spus ea, dar au fost și alte detalii care l-au legat pe Billy de toată încurcătura. O cunoștea pe una dintre victime. Bethany Ingham, a treia victimă, era supraveghetoarea lui la lucru. A fost foarte trist după ce a aflat de moartea ei; a spus că era întotdeauna foarte drăguță cu el. Iar prima victimă, Phillipa Brockfield, a fost găsită pe un teren de golf în Beaconsfield, un alt loc care avea contract cu firma la care lucra Billy, iar el era în echipa trimisă acolo. Duba lui de serviciu a fost văzută mergând pe terenul de golf în aceeași dimineață în care trupul Phillipei a fost lăsat acolo, dar bineînțeles că el pur și simplu se ducea la serviciu. Iar banda adezivă... ei bine, era exact la fel cu banda la care avea Billy acces la lucru, deci...

Pip a simțit acea parte din ea trezindu-se, scânteia din mintea ei, întrebările rostogolindu-se unele peste altele în mare viteză. Lumea încetinea când propria minte o lua la goană, într-un ritm de două ori mai accelerat. Nu trebuia să o facă,

știa ce înseamnă calea asta pentru ea, dar nu o putea opri, așa că i-a scăpat una dintre întrebări:

— Deci, toate detaliile astea care îl leagă pe Billy de crime au legătură cu serviciul lui, a spus Pip. Cum se numește firma pentru care lucra?

Prea târziu! Era deja prea târziu pentru ea, doar punând întrebarea. Ca, într-o oarecare măsură, să creadă că era posibil să nu stea de vorbă cu mama Ucigașului BA.

— Da, de acolo par să vină toate legăturile, a spus Maria, vorbind acum mai repede, mai entuziasmată. Firma se numește Green Scene Limited. Scene, nu ca atunci când pronunți „văzut”¹, ci ca „scenă”, într-un film.

— Am înțeles, mulțumesc! a zis Pip, notând numele firmei în partea de jos a paginii.

Și-a înclinat capul și a studiat cuvintele dintr-un alt unghi. I s-a părut că recunoaște numele. Totuși, de unde? Ei bine, dacă firma funcționa în apropiere, probabil îi văzuse sigla pe dubele care circulau prin Kilton.

— De când lucra Billy acolo? a întrebat Pip, în timp ce a mișcat degetul pe tastatura tactilă a laptopului, iar ecranul s-a aprins.

A scris *Green Scene Ltd Buckinghamshire* și a apăsat tasta *enter*.

— Din 2007.

Primul rezultat era pagina de internet a firmei. Da, Pip chiar recunoștea copacul în formă de con din sigla acesteia. Știa că imagina exista deja undeva, în mintea ei. Dar de ce? Pagina de internet menționa *serviciile specializate în întreținere*

¹ *Seen* (participiul trecut al verbului „a vedea”) și *scene* se pronunță la fel în limba engleză (n. tr.).

peisagistică ale firmei Green Scene, care câștigase numeroase premii, și includea o prezentare de imagini. Mai jos, pe pagină, era un link spre o altă pagină de internet, a companiei-surori *Clean Scene Ltd*, care oferea servicii de curățenie pentru *biro-uri, asociații de locatari și alte tipuri de clădiri*.

— Alo? a spus timidă Maria, întrerupând liniștea și făcând-o din nou atentă pe Pip, care aproape uitase că femeia era măcar acolo.

— Scuze, Maria! a spus ea, scărpinându-și sprânceana. Dintr-un motiv oarecare, îmi pare cunoscut numele firmei. Și nu-mi dau seama de ce.

Din meniu, Pip a accesat categoria *Echipa noastră*.

— O, știu de ce, draga mea, a spus Maria. Deoarece...

Apoi pagina s-a încărcat, iar răspunsul a apărut în fața ei, înainte ca Maria să îl spună. O fotografie zâmbitoare a unui bărbat în costum îl prezenta pe directorul-șef și proprietarul firmelor Green Scene și Clean Scene Ltd.

Jason Bell!

— Este firma lui Jason Bell, a spus Pip expirând, iar mintea ei făcând legăturile.

Da, de asta știa!

— Da, draga mea, a zis încet Maria. E tatăl lui Andie Bell și bineînțeles că știi totul despre Andie Bell. Acum știm cu toții, datorită podcastului tău. Bietul domn Bell trecea prin propria tragedie de neimaginat la vremea aia.

Exact în același timp, Pip a gândit: Andie murise în aceeași noapte în care fusese ucisă Tara Yates. Andie apăruse din nou, revenind din morți! Billy Karras era angajat la firma lui Jason Bell și, în fiecare caz, legătura lui cu Ucigașul BA tot de slujba lui ținea.

Dacă Pip trebuia să recunoască în sinea ei, acum și aici, că exista chiar și cea mai mică posibilitate ca Billy Karras să fie nevinovat – că ar fi putut să existe un nevinovat și un vinovat –, Green Scene Ltd era locul unde trebuia să caute mai întâi. Dacă era un caz fără alte complicații, fără legături cu ea, fără porumbei morți sau siluete pe pragul ușii ei, acela ar fi fost primul pas. Și totuși, acel pas părea și mai greu de data asta, mult mai greu.

— Maria, a spus Pip cu vocea răgușită. Doar un ultim lucru. După ce Billy a fost arestat, crimele au încetat. Cum îți explici asta?

— Așa cum am spus, am aflat o grămadă despre criminalii în serie în ultimii câțiva ani. Și un lucru de care mulți nu își dau seama este că uneori criminalii în serie se opresc pur și simplu. Câteodată îmbătrânesc sau în viața lor se întâmplă lucruri care le consumă timpul sau dorința. De exemplu, poate au o nouă relație sau li se naște un copil. Poate că asta s-a petrecut aici. Sau poate că ucigașul a văzut o cale ușoară de scăpare după arestarea lui Billy.

Având mintea prea plină de gânduri, Pip a încetat să mai scrie.

— Maria, îți mulțumesc foarte mult pentru că ai vorbit azi cu mine! Toate informațiile au fost foarte – *nu spune „utile”, nu spune „îngrozitoare”* – interesante.

— O, draga mea, te rog, eu îți mulțumesc pentru că ai vorbit cu mine! a suspinat Maria. Nu am cu cine să discut despre asta, pe nimeni care să asculte, așa că îți mulțumesc! Chiar dacă treaba asta nu merge mai departe, înțeleg. Știi cât de greu este să faci recurs la o condamnare, odată ce este pronunțată? Este aproape fără speranță, știm asta. Și să știi

că mă apuc să scanez copia interogatoriului lui Billy, ca să te convingi.

Pip nu era sigură că voia să se convingă. O parte din ea voia să își acopere ochii cu mâinile și să își dorească să dispară toate astea. Să dispară ea. Să dispară.

— Măine! a spus categoric Maria. Promit! Să îl trimit pe adresa de e-mail a podcastului?

— D-da, ar fi perfect, mulțumesc! a zis Pip. Te contactez curând!

— La revedere, draga mea! a spus Maria, iar lui Pip i s-a părut că, în vocea ei, a auzit o urmă de speranță.

A atins pictograma cu butonul roșu de pe telefon, iar liniștea i-a zgâriat urechile.

Era o probabilitate.

Era posibil.

Iar posibilitatea aia începea cu Green Scene Ltd.

Și se termina – a întrerupt-o vocea lăuntrică – cu moartea ei.

A șasea victimă a Ucigașului BA.

Pip a încercat să acopere vocea din minte, să o distragă. *Nu te gândeai acum la sfârșit, doar la următorul pas! Câte unul odată. Dar câte zile mai avea?*

Taci, las-o în pace! Primul pas: Green Scene. Ecoul acestor două cuvinte răsunau în mintea ei, transformându-se în tăcânitul pixului. BA. BA. BA.

Și atunci și-a dat seama: Jason Bell nu era singurul care știa cine avea legătură cu Green Scene Ltd. Mai era cineva: Daniel da Silva. Înainte să devină polițist, lucrase câțiva ani la firma lui Jason Bell. Poate chiar direct cu Billy Karras.

Cazul ăsta, care chiar cu o zi în urmă i se păruse atât de departe de ea, atât de izolat, se furișa tot mai aproape de casă,

exact ca siluetele desenate cu creta care urcau pe zid. Tot mai aproape, ca și când ar fi condus-o înapoi la Andie Bell și la începutul întregii povești.

S-a auzit brusc un sunet, un bâzâit strident.

Pip a tresărit.

Era doar telefonul ei, vibrând pe birou din cauza unui apel.

Pip s-a uitat la ecran când a luat telefonul. *Număr neidentificat.*

— Alo? a spus ea.

Nu s-a auzit niciun răspuns la celălalt capăt al firului. Nicio voce, niciun sunet, în afară de un fâșâit slab.

— Alo? a repetat Pip, insistând pe litera o.

A așteptat, a ascultat. Auzea pe cineva respirând sau era doar respirația ei?

— Maria? a spus ea. Tu ești?

Niciun răspuns.

Probabil era cineva care făcea vânzări prin telefon și avea o conexiune slabă.

Pip și-a ținut respirația și a ascultat. A închis ochii ca să se concentreze la auz. Era slab, dar se auzea. Cineva era acolo, respirând la telefon. Oare nu o auzea vorbind?

— Cara? a spus Pip. Cara, jur, dacă ți se pare amuzant, atunci...

Apelul s-a întrerupt.

Pip a lăsat telefonul și s-a uitat la el. S-a uitat mult prea mult timp, ca și când i-ar fi putut da vreo explicație. Apoi nu și-a mai auzit propria voce, ci pe a lui Harriet Hunter, care, cu vocea imaginată de Pip pentru ea, i-a vorbit despre sora sa ucisă, din articolul dedicat Ucigașului BA. A *menționat* și

câteva farse la telefon. Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte să dispară.

Inima lui Pip a reacționat, iar arma s-a descărcat în pieptul ei. Billy Karras ar fi putut să fie Ucigașul BA. Și, pe de altă parte, să nu fie. Iar dacă – un *dacă* ce o înconjura pe Pip ca o gaură neagră – Billy nu era Ucigașul BA, atunci jocul se schimbase din nou. În runda finală. Cronometrul era acum pornit.

Săptămâna de dinainte.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Denumirea fișierului:

Descărcare: Interogatoriul poliției cu Billy Karras.pdf

Pagina 41

Insp. Nolan: Haide, Billy, să nu ne mai prostim! Totul o să fie bine! Să terminăm cu jocul ăsta, da? O să te simți mult mai bine când o s-o spui odată. Crede-mă! Totul o să fie mai bine pentru tine dacă îmi povestești pur și simplu ce s-a întâmplat. Probabil că nu ai vrut să se întâmple nimic din toate astea, nu? Și înțeleg că nu ai vrut să o rănești pe niciuna dintre fetele alea. Poate că te-au nedreptățit în vreun fel, nu-i așa? Au fost rele cu tine, Billy?

BK: Nu, domnule, nu am cunoscut-o pe niciuna! Nu eu am făcut-o!

Insp. Nolan: Vezi, acum mă minți, Billy, nu-i așa? Deoarece știu că o cunoșteai pe Bethany Ingham. Era supraveghetoarea ta la serviciu, nu?

BK: Da, scuze! Am vrut să spun că nu le-am cunoscut pe celelalte. Totuși, o cunoșteam pe Bethany. Nu am vrut să mint, domnule, sunt doar obosit. Am putea să luăm o pauză?

Insp. Nolan: O urai pe Bethany, Billy? O considerai atrăgătoare? Voiai să te culci cu ea și te-a refuzat? De aceea ai ucis-o?

BK: Nu, eu – vă rog, puteți să nu îmi mai puneți atât de multe întrebări, atât de repede? – Încerc să nu mă zăpăcesc, să nu mint din nou din greșeală. Nu o uram pe Bethany. O plăceam, dar nu așa cum spuneți. Era drăguță cu mine. Anul trecut a adus tort la birou de ziua mea și a pus pe toată lumaa să-mi cânte „La mulți ani!” De obicei, oamenii nu sunt așa de drăguți cu mine, în afară de mama.

Insp. Nolan: Decl ești un singuratic, nu-i așa, Billy? Asta vrei să spui? Nu ai o iubită, nu? Femeile te fac să te simți incomod pentru că ești singuratic? Te enervează că nu vor să fie cu tine?

BK: Nu, eu... Domnule, eu doar... nu pot să țin pasul. Vă rog, mă străduiesc! Nu sunt un singuratic, doar că momentan nu am mulți prieteni, poate câțiva băieți de la muncă. **Redactat**
Sec 40 (2) care lucra și el cu mine în echipa lui Bethany; de fapt, acum e polițist. Iar eu nu am decât respect pentru femei. Mama m-a crescut de una singură și m-a învățat întotdeauna asta.

Insp. Nolan: Nu-ți amintești?

BK: Spun doar că uneori, când beau mult, sunt amnezic. Nu prea îmi aduc aminte ce am făcut. Crad că am o problemă, dar intenționez să cer ajutor în privința asta, promit!

Insp. Nolan: Deci spui că nu-ți amintești niciuna dintră nopțile în care au murit femeile astea? Nu-ți amintești unde erai în niciuna dintre zilele astea?

BK: Nu, ar fi trebuit să fiu acasă, la mine, doar că nu-mi amintesc exact. V-am explicat motivul pentru care uneori nu-mi amintesc.

Insp. Nolan: Dar, Billy, dacă nu-ți amintești, nu este posibil să nu fi fost acasă? Și să le fi ucis în timp ce erai amnezic?

BK: Eu-eu-eu nu sunt sigur, domnule. Nu... cred că este posibil...

Insp. Nolan: Este posibil să le fi ucis pe femeile alea? Spune-o odată, Billy!

BK: Nu, eu nu... Doar că, dacă nu-mi amintesc, atunci nu pot spune ce am făcut sau nu, asta e tot. Pot să primesc niște apă sau ceva? Mă doare capul!

Insp. Nolan: Spune-mi, Billy! Și atunci toata astaa vor înceta, și, da, vei primi niște apă și vei putea dormi. Haide, suntem amândoi obosiți! Te vei simți mult mai bine, mai ușurat. Vinovăția probabil te macină. Spune-mi doar că ai făcut-o. Billy, știi că poți avea încredere în mine. Deja ai trecut de la nu am făcut-o la nu-mi amintesc. Haide, să mai facem un singur pas, spune-mi adevărul!

BK: Țasta e adevărul! Nu am făcut-o, dar nu-mi amintesc nopțile alea.

Insp. Nolan: Nu mă mai minți, Billy! Duba ta a fost filmată mergând spre locul unde a fost aruncat cadavru! Phyllipei Brockfield, în aceeași dimineață. ADN-ul tău este pe ta tot pe trupul Tarei Yates. Uite, am un dosar da dovezi împotriva ta gros cât brețul meu. S-a terminat! Povestește-mi ce ai făcut, iar eu pot să fac toate astaa să dispară.

BK: Nu ar fi trebuit să o ating pe Tara. Îmi pare rău! Am crezut că aste în viață. Am încercat să o ajut. De aceea mi-ați găsit ADN-ul pe corpul ei.

Insp. Nolan: Cineva te-a văzut, Billy.

BK: M-a v-văzut? Făcând ce?

- Insp. Nolan: Știi ce, Billy. Știi exact ce! Să nu ne mai prefacem! Ai fost prins. Mărturisește ca să le putem oferi familiilor acestor biete fete puțină liniște.
- BK: M-a v-văzut cineva? Cu Tara... Înainte? Noaptea? Dar nu-mi amintesc, nu... Cum aş putea să nu-mi amintesc, dacă... N-are nicio logică.
- Insp. Nolan: Ce nu are logică, Billy?
- BK: Ei bine, din tot ce îmi spuneți... Cu toate dovezile pe care le aveți, se pare că... probabil eu trebuie să o fi făcut. Dar nu înțeleg cum.
- Insp. Nolan: Poate ți-ai blocat amintirile, Billy. Poate nu vrei să-ți amintești deoarece îți pare foarte rău pentru ce ai făcut.
- BK: Poate, dar nu-mi amintesc! Nu-mi amintesc nimic! Dar m-a văzut cineva?
- Insp. Nolan: Trebuie să o spui cu voce tare, Billy! Spune-mi ce ai făcut!
- BK: Cred că probabil... trebuie să fi fost eu. Nu-mi aduc aminte cum, dar eu am fost, nu-i așa? Eu am fost cel care le-a rănit pe femeile alea. Îmi pare rău! Nu... nu aş face niciodată așa ceva. Dar trebuie să fi fost eu.
- Insp. Nolan: Foarte bine, Billy! E foarte bine. Nu e nevoie să plângi acum. Știu cât de rău îți pare. Halde, ia un șervețel! Poftim! Bun, mă duc acum să îți aduc niște apă, dar, când revin, trebuie să continuăm conversația asta, bine? Să-mi zici totul, toate detaliile! Te-ai descurcat foarte bine, Billy! Cred că deja te simți mai bine.
- BK: Nu prea. Ești... O să afle mama?

Insp. Nolan: Cum le-ai ucis, Billy?

BK: Cu banda din jurul feței. Nu puteau respire așa.

Insp. Nolan: Nu, Billy! Nu așa au murit. Haide, știi răspunsul! Cum le-ai ucis? Nu cu banda adezivă.

BK: Eu... nu știu, domnule. Îmi pare rău! Le-am sugrumat?
D-da, le-am sugrumat.

Insp. Nolan: Bun, Billy!

BK: Cu mâinile.

Insp. Nolan: Nu, nu ai făcut-o cu mâinile, nu-i așa, Billy? Ai folosit ceva... Ce ai folosit?

BK: Hm... nu știu... poate o funie?

Insp. Nolan: Da, o funie! Una albastră. Am găsit fibre care se potrivesc exact cu tipul de funie din duba ta.

BK: Este genul de funie pe care o folosim la muncă. Mai ales când se curăță copecii. Probabil am luat-o de la muncă, nu?

Insp. Nolan: La fel ca banda adezivă.

BK: Probabil.

Insp. Nolan: Unde le-ai ucis, Billy? După ce le-ai răpit, unde le-ai dus ca să le uci?

BK: Hm, eu nu... Probabil în duba de la muncă? Iar apoi le-am dus unde au fost găsite.

Insp. Nolan: Totuși, pe toate le-ai lăsat singure o vreme, nu-i așa? După ce le-ai legat cu bandă adezivă, înainte să revii ca să le sugrumi. Câteva dintre femei au reușit să își desfacă banda de la încheieturile mâinilor, să o rupă pe alocuri, ceea ce sugerează că le-ai lăsat nesupravegheate puțin timp. Unde ai fost plecat în intervalul ăla?

BK: Eu... cred că am condus.

Insp. Nolan: Bun, așa este, Billy! Și ce ai luat da la Malissa Denny? Ca trofeu.

BK: Încă o bijuterie, cred.

Insp. Nolan: Nu, atunci nu. A fost altceva. Altceva ce ar putea păstra o femeie în poșetă.

BK: O, poate portofelul? P-permisul de conducere?

Insp. Nolan: Nu, Billy! Știi ce a fost! Ceva ce probabil folosea în fiecare zi.

BK: O! Un ruj?

Insp. Nolan: Probabil că i-ai luat și rujul, Billy. Dar mai lipsea ceva din poșeta ei. Ceva mai mare de atât, ceva pe care familia ei ne-a spus că o purta peste tot.

BK: Ce – o... ceva... o p-perie de păr? La asta vă refațiți?

Insp. Nolan: Da, era o perie de păr, nu-i așa, Billy? Una dintre periile alea mai late. Melissa avea un păr lung și blond, bogat. De asta ai vrut să păstrezi peria?

BK: Probabil. Are logică.

Insp. Nolan: Și ce culoare era peria?

BK: R-roz?

Insp. Nolan: Hmm, eu aș descrie-o mai mult purpurie. Purpuriu-deschis. Cam ca lavanda.

BK: C-ca liliachiul?

Insp. Nolan: Da, exact asta e nuanța! Deci, unde ți l trofeele, Billy? Colierul Phillipei, peria Melissai, ceasul lui Bethany, cerceii Juliei și brelocul Tarei. Ți-am percheziționat casa și duba, dar nu am reușit să le găsim.

BK: Atunci probabil le-am aruncat. Nu-mi amintesc.

Insp. Nolan: Le-ai aruncat la coșul de gunoi?

BK: Mda. Le-am împachetat și le-am aruncat la coș.

Insp. Nolan: Nu voiai să le păstrezi?

BK: Vă rog, aș putea să mă duc acum la culcare? Sunt prea obosit.

Şaisprezece

Oraşul dormea, dar nu şi Pip. Şi nici o persoană anume.

O alertă pe telefon. Un nou mesaj primit pe pagina ei de internet. O notificare de pe Twitter.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Șaptesprezece

Sângele nu-i circula normal. Curgea prea rapid, înspumându-se incomod când inspira și expira. Poate cele două cafele băute la rând la cafenea fuseseră o greșală. Dar Cara i le oferise, zicând că Pip părea obosită la ora aia *păcătoasă* a dimineții. Acum lui Pip îi tremurau mâinile, iar sângele îi fierbea în timp ce se îndrepta dinspre local către Church Street.

Nu mai avea energie, iar cu o seară în urmă nu dormise deloc, deși luase o pastilă întreagă, o doză dublă. O risipise după ce citise copia interogatoriului lui Billy Karras. De mai multe ori decât putea să numere, auzind vocile în minte ca la o piesă de teatru, pauzele fiind umplute de paraziții înregistrării. Iar vocea pe care și-o imaginase pentru Billy... nu părea deloc a unui ucigaș. Părea mai degrabă a unui om speriat, confuz. Parcă ar fi fost ea.

Fiecare umbră din cameră luase forma unui bărbat, privind-o cum stătea înfășurată în pătură. Fiecare lumină electronică pâlpâitoare era o pereche de ochi în întuneric: LED-urile de la imprimantă și boxa Bluetooth de pe birou. Fusese și mai rău după ce primise un nou mesaj cam pe la 2.30, lumea micșorându-se doar la ea și la umbrele care pândeau.

Pip zăcuse întinsă, cu ochii usturând-o și uscându-i-se când își ridicase privirea la tavanul întunecat. Dacă ar fi fost cu adevărat sinceră, cu greu ar fi putut să spună că era o mărturisire. Da, Billy rostise cuvintele. Da, spusese „Eu am fost

cel care le-a rănit pe femeile alea”, dar contextul schimba totul. Introducerea și urmarea. Golea cuvintele de sens.

Maria nu exagerase, nu deformase adevărul, deoarece citise copia cu ochii unei mame. Avea dreptate: mărturia chiar părea forțată. Inspectorul îl înghesuisse pe Billy într-un colț cu aluzii, prinzându-l cu minciuni pe care nu intenționase să le spună. Nu era adevărat că Billy fusese zărit cu Tara Yates cu o seară înainte. Totuși, Billy crezuse asta; crezuse în existența unei persoane născocite, în locul propriei amintiri. Inspectorul Nolan îi oferise toate informațiile, toate detaliile crimei. Billy nici măcar nu știa cum își ucisese victimele, înainte să i se spună.

Exista o șansă ca totul să fie o prefăcătorie. Un plan ingenios al unui ucigaș manipulator. Pip încercase să se mângâie cu gândul acela, dar fusese eclipsat odată ce-l alăturase celeilalte posibilități – ca Billy Karras să fie nevinovat. Acum, că îi citise *mărturisirea*, nu mai era doar o posibilitate, o ipoteză. O simțea înlăuntrul său și abandonase ideea de *posibilitate* ca să caute alte cuvinte. *Foarte probabil. Plauzibil.*

Și sigur era ceva în neregulă cu ea deoarece, parțial, se simțise ușurată. Nu, nu acesta era cuvântul potrivit – fusese mai mult... entuziasmată. Pielea o furnicase, lumea încetinind în jurul ei. Țsta era celălalt drog al ei. Un caz ciudat și complicat pe care să-l elucideze. Dar nu putea să creadă acea parte, fără să o accepte pe cealaltă, cea care o însoțea.

Cele două jumătăți ale aceluiași adevăr: dacă Billy Karras era nevinovat, atunci Ucigașul BA era încă liber. Afară. Din nou printre oameni. Iar Pip mai avea o săptămână înainte ca el să o facă să dispară.

Așadar, trebuia să îl găsească prima. Să afle cine îi făcea asta: dacă era Ucigașul BA sau cineva care se dădea drept el.

Cheia era Green Scene Ltd, așa că de acolo intenționa să-și înceapă cercetările. Deja începuse. Cu o zi în urmă, când ceasul de pe ecran indicase că era trecut de ora 4 dimineața, Pip se uitase prin vechile documente, căutând prin fișiere și dosare până ce-l găsisese pe cel care îi trebuia. Cel care i se întipărise în minte ca o mâncărime, amintindu-i de existența și importanța sa, cât încercase să se gândească la tot ce știa despre firma lui Jason Bell.

Revenind la *Documentele mele* și la fișierul etichetat *Activitate școlară*. În *Clasa a XIII-a*, fișierul era la jumătate, printre materiile pentru avansați.

Proiect extins de certificare.

Pip îl deschisese, dezvăluind mai multe șiruri de documente Word și fișiere audio pe care le realizase în urmă cu un an. Imagini în format jpg și fotografii: paginile cu planul academic al lui Andie Bell se deschiseseră pe biroul ei, lângă o hartă adnotată a orașului Little Kilton pe care o desenase Pip, pentru a marca ultimele deplasări ale lui Andie. Derulase în jos prin toate documentele înregistrate până ce găsisese „mâncărimea”. *Jurnal – intrarea 20 (interviu cu Jess Walker)*.

Da, ăsta era! Pip îl recitise, pulsul mărindu-i-se când își dăduse seama de importanța lui. Ce straniu era ca un detaliu nesemnificativ atunci să poată fi atât de important acum! Era aproape ca și când toate astea fuseseră inevitabile, de la bun început. O cale pe care Pip nici măcar nu știa că mersese în tot timpul ăsta.

După aceea, căutase unde aveau sediul Green Scene și Clean Scene: un complex de birouri din Knotty Green, la o distanță de douăzeci de minute de mers cu mașina din Little Kilton. Ba chiar îl vizitase pe *Google Maps*, cu *Street View*, stând în pat și umblând virtual de-a lungul străzii. Complexul era situat lângă

un drum îngust de țară, înconjurat de copaci înalți, imortalizat aici într-o zi înnorată din trecut. Nu vedea cine știe ce, în afară de câteva clădiri cu aspect industrial, mașini și dube parcate, toate înconjugate de un gard înalt, metalic, vopsit în verde-închis. Pe poarta de la intrare era un panou cu sigla ambelor firme înrudite. Se plimbase de colo, colo, bântuind locul pixelat ca o fantomă atemporală. Putea să se holbeze la el cât voia, dar nu îi oferea răspunsurile de care avea nevoie. Exista un singur loc de unde avea să le obțină. Nu în Knotty Green, ci în Little Kilton.

De fapt, chiar aici, și-a zis, când și-a ridicat privirea și și-a dat seama că aproape sosise. Și mai era ceva! O femeie care se îndrepta spre ea, un chip pe care îl cunoștea. Dawn Bell, mama lui Andie și a Beccăi. Probabil tocmai ieșise din casă, o geantă goală Sainsburys legănându-i-se pe braț. Părul blond-închis era pieptănat pe spate, iar mâinile nu se vedeau din mânecile puloverului prea larg. Și ea părea obosită. Poate asta le făcea orașul oamenilor.

Urmau să treacă una pe lângă cealaltă. Pip a zâmbit și și-a plecat capul, neștiind dacă să o salute sau nu, sau să îi spună că tocmai voia să-i bată la ușă ca să discute cu soțul ei. Lui Dawn i-au tremurat buzele, iar ochii i-au licărit, dar nu s-a oprit, uitându-se în schimb la cer când și-a trecut degetele pe sub lanțul de aur al colierului, mișcând medalionul rotund înainte și înapoi, ca să reflecte lumina dimineții. Au trecut una pe lângă cealaltă și fiecare și-a continuat drumul. Pip s-a uitat din mers peste umăr, ca și Dawn, privirile lor întâlnindu-se pentru o clipă de-a dreptul stânjenitoare.

Totuși, nu s-a mai gândit la asta când a ajuns la destinație și s-a uitat la casă, cercetând cu privirea panta acoperișului spre fiecare dintre cele trei hornuri. Cărămizile vechi și ciobite erau

copleșite de iedera care tremura în vânt, iar un clopoțel cromat era montat lângă ușa de la intrare.

Casa familiei Bell.

Pip și-a ținut respirația când a traversat strada spre locuință, aruncând o privire la mașina de teren verde parcată pe alee, lângă un automobil roșu, mai mic. Așadar, Jason era acasă, nu deja în drum spre serviciu. Pe șira spinării simțea ceva straniu și nepământean, ca și când nu s-ar fi aflat cu adevărat aici, ci în trupul din urmă cu un an. Transferată, ieșită din linia ei temporală, în vreme ce totul se întorcea în același punct. Revenise la casa familiei Bell, deoarece exista o singură persoană care avea toate răspunsurile care-i trebuiau.

A bătut ușor cu monturile în geamul ușii de la intrare.

Prin sticla mată s-a zărit o siluetă, apoi un cap încețoșat, când un lanț a scârțâit lângă ușa de la intrare, iar aceasta s-a deschis. Jason Bell stătea în pragul ușii, încheindu-și nasturii de la gulerul cămășii și netezind cutele.

— Bună, Jason! a spus veselă Pip, zâmbetul ei părând cumva încordat și elastic. Scuze că te deranjez așa de dimineată! C-ce mai faci?

Jason a clipit la ea, înțelegând cine e fata care stătea în pragul ușii lui.

— Ce... ăăă... ce vrei? a întrebat-o, coborându-și privirea ca să-și încheie și butonii, în timp ce stătea rezemat de tocul ușii.

— Știu că pleci la serviciu, a spus Pip, pe un ton care trăda cât e de tulburată.

Fata și-a frecat palmele între ele, o idee care s-a dovedit proastă, deoarece transpirau, iar acum era nevoită să se uite în jos, ca să vadă că nu e sânge.

— Eu, ăă, ei bine, voiam doar să îți pun câteva întrebări. Despre firma ta, Green Scene.

Jason și-a trecut limba peste dinți; Pip o vedea pe sub pielea buzei superioare.

— Ce-i cu ea? a întrebat el, mijind acum ochii.

— Mă interesează câțiva dintre foștii tăi angajați, a zis Pip și a înghițit în sec. Unul dintre ei este Billy Karras.

Jason a părut luat prin surprindere, gâtul retrăgându-i-se în cămașă. Apoi a îngăimat cuvintele ca pentru sine înainte să le rostească, în cele din urmă, cu glas tare:

— Te referi la Ucigașul BA? a spus el. Asta e următoarea ta *chestie*, nu-i așa? Următorul strigăt după atenție.

— Cam așa ceva, a spus Pip, zâmbind fals.

— Evident, nu am niciun comentariu despre Billy Karras, a zis Jason, ceva agitându-i totuși colțurile gurii. M-am străduit din răspuțeri să separ firma de lucrurile pe care le-a făcut.

— Dar legătura e intrinsecă, a replicat Pip. Povestea oficială este că Billy a luat banda adezivă și funia albastră de la serviciu.

— Ascultă-mă! a spus Jason, ridicând mâna, dar Pip a vorbit peste el, înainte ca bărbatul să poată schimba subiectul.

Avea nevoie de răspunsuri, fie că lui îi plăcea, fie că nu.

— Anul trecut am vorbit cu una dintre prietenele Beccăi de la liceu, Jess Walker, iar ea mi-a spus că la 20 aprilie 2012, în seara în care a dispărut Andie, tu și Dawn erați la o cină, dar tu ai fost nevoit să pleci la un moment dat deoarece s-a declanșat alarma la Green Scene; aveai o alertă pe telefon, presupun.

Jason a privit-o inexpressiv.

— Adică în aceeași seară în care Ucigașul BA și-a ucis a cincea și ultima victimă, Tara Yates.

Pip nu s-a oprit ca să respire.

— Deci, mă întrebam dacă asta a fost: dacă Ucigaşul BA a intrat prin efracție în birourile tale ca să ia cele necesare şi a declanşat întâmplător alarma de furt. Ai aflat vreodată cine a fost? Ai văzut pe cineva acolo când ai mers să verifici şi să opreşti alarma? Ai camere de supraveghere?

— Nu am văzut...

Jason s-a oprit. Şi-a ridicat o clipă privirea spre cerul din spatele ei, iar când s-a uitat din nou la ea, chipul i se schimbase; riduri de furie îi înconjurau ochii. A clătinat din cap.

— Ascultă-mă! a zis el tăios. Destul! E destul! Nu ştiu cine te crezi, dar e inacceptabil. Trebuie să afli... Nu crezi că te-ai băgat destul în vieţile oamenilor, în vieţile noastre? a întrebat-o Jason, lovindu-şi pieptul cu palma şi şifonându-şi cămaşa. Nu mai am nicio fiică lângă mine. Reporterii s-au întors şi dau târcoale casei, încercând să ne citeze pentru articolele lor. Cea de-a doua mea soţie m-a părăsit. M-am întors în oraşul ăsta, în casa asta. Ai făcut destule. Mai mult decât suficient, crede-mă!

— Dar, Jason, eu...

— Nu mai încerca să mă cauţi, a spus el, apucând marginea uşii, iar pielea întinzându-i-se peste monturile albe. Sau pe oricine altcineva din familia mea. Ajunge!

— Dar...

Jason i-a închis în nas. Nu trântind, ci închizând încet şi uitându-se în ochii lui Pip până ce uşa i-a despărţit. I-a separat. Încuietoarea a zăngănit. Dar el era încă acolo, lângă uşă; Pip îi vedea silueta prin sticla mată. Şi-a imaginat că mai simţea căldura privirii lui, deşi nu îi mai vedea ochii. Dar silueta tot nu se mişcase de acolo.

Pip şi-a dat seama că Jason voia să plece ea, voia să o vadă plecând. Iar ea a făcut-o după ce şi-a pus pe umeri bretelele rucsacului arămiu, tenişii ei scârţâind pe aleea din faţă.

Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi adus microfoanele, laptopul și căștile! De fapt, ar fi trebuit să se aștepte la reacția aia, având în vedere ce îi spusese Hawkins. Nu îl condamna pe Jason; nimeni din orașul ăsta nu i-ar fi deschis ușa cu plăcere. Dar avea foarte mare nevoie de răspunsuri. Cine declanșase alarma la Green Scene Ltd în seara aia? Billy sau altcineva? Inima încă îi bătea prea repede, mult prea repede, iar acum ritmul părea un cronometru al cărui timp se apropia de final.

La jumătatea drumului, Pip s-a uitat peste umăr, privind înapoi spre casa Bell. Silueta lui Jason era încă acolo, în pragul ușii. Chiar trebuia să o urmărească până se îndepărta? Înțelesese mesajul: nu avea să se mai întoarcă acolo. Făcuse o greșală.

A cotit pe strada principală, iar telefonul a început să-i vibreze în buzunarul din față. Oare era Ravi? La ora asta ar fi trebuit să fie în tren. Și-a strecurat mâna în buzunar și a scos telefonul care bâzâia.

Număr necunoscut.

Pip s-a oprit și s-a uitat la ecran. Încă unul. Al doilea. Ar fi putut să fie doar un apel în legătură cu plata asigurărilor, dar știa că nu e vorba despre asta. Însă ce trebuia să facă? Ei bine, avea doar două opțiuni: butonul roșu sau verde.

A apăsat pe verde și a dus telefonul la ureche.

Nu s-a auzit nimic.

— Alo? a rostit pe un ton prea puternic, încordat. Cine e la telefon?

Nimic.

— BA? a spus ea, zărind niște copii care se certau de partea cealaltă a străzii, în aceeași uniformă albastră pe care o purta Josh. Ești Ucigașul BA?

Un sunet. Ar fi putut să fie mașina care trecea pe lângă ea sau propria respirație.

— Ai de gând să-mi spui cine ești? a întrebat Pip, temându-se să nu scape telefonul deoarece, brusc, sângele lui Stanley îi uda mâinile. Ce vrei de la mine?

Pip a pășit pe stradă, pe trecerea de pietoni, ținându-și respirația ca să o audă pe a lui.

— Mă cunoști? a întrebat ea. Eu te cunosc?

Linia a pârâit, iar apoi s-a întrerupt apelul. A auzit trei țuitori stridente, pulsul mărindu-i-se cu fiecare dintre ele. Apelantul misterios închisese.

Pip a luat telefonul de la ureche și l-a privit. Se afla la doi pași de bordură. Lumea de afară s-a încetșat și a dispărut pentru ea când s-a holbat la ecranul blocat și gol pe care, în urmă cu doar câteva secunde, individul își semnalase prezența. Acum nu mai era confuză în privința apelurilor.

Era ea împotriva lui.

Salvează-te ca să te salvezi!

Pip a auzit prea târziu hurea unui motor.

Scârțâitul roților din spatele ei.

Nu avea nevoie să vadă ca să știe ce se întâmplă. Dar în acea fracțiune de secundă, instinctul a preluat controlul, aruncându-i picioarele înainte spre trotuar.

Un scârțâit i-a umplut urechile, oasele și dinții când mașina a virat în direcția opusă. Un picior a pășit și a alunecat sub ea.

Pip s-a prăbușit în genunchi, aterizând într-un cot, telefonul alunecându-i din mână pe beton.

Scârțâitul s-a transformat într-un mormăit, estompându-se, când mașina a virat la dreapta și a accelerat, înainte să aibă șansa să își ridice privirea.

— O, Dumnezeu, Pip! a strigat o voce stridentă, fără trup, de undeva din fața ei.

Pip a clipit.

Avea sânge pe mâini.

Sânge adevărat, de la zgârietura din palmă.

S-a ridicat, cu un picior încă întins pe stradă, când niște pași s-au grăbit spre ea.

— O, Dumnezeu!

Din senin a apărut o mână întinsă în fața ei.

Și-a ridicat privirea.

Layla Mead. Nu! A clipit. Nu era Layla, Layla nu fusese reală. Stella Chapman era cea care stătea deasupra ei, Stella de la școală, care o privea cu ochi căprui și îngrijorați.

— La naiba, ești bine? a întrebat când Pip a apucat mâna întinsă și a lăsat-o pe Stella să o ridice în picioare.

— Sunt bine, sunt bine! a răspuns Pip, ștergând sângele de blugi și lăsând de data asta un semn pe haine.

— Tâmpitul ăla nici măcar nu se uita! a spus Stella, cu o voce încă stridentă și panicată când s-a aplecat ca să ia telefonul lui Pip. Erai pe trecerea de pietoni, ce naiba!

Fata i-a înmănat lui Pip telefonul, care, în mod neașteptat, nu avea nicio zgârietură.

— Avea măcar o sută la oră! Stella vorbea în continuare, prea repede ca Pip să o urmărească: Pe nenorocita de stradă principală! Șoferii care conduc mașini sport cred că strada le aparține.

Neliniștită, Stella și-a trecut mâna prin părul lung și castaniu.

— Mai că te-a călcat!

Pip încă auzea în urechi scârțâitul roților, de parcă ar fi fost un țuit. Se lovise la cap?

— ... mergea atât de repede, încât nici măcar nu am putut să-ncerc să văd numărul de înmatriculare. Totuși, am observat că era o mașină albă. Pip? Te simți bine? Ești rănită? Să chem pe cineva în ajutor? Pe Ravi?

Pip a clătinat din cap, iar țiuitul din urechi s-a estompat. S-a dovedit că, până la urmă, era doar în mintea ei.

— Nu, este în regulă! Mă simt bine. Serios, a spus ea. Mulțumesc, Stella!

Dar, când s-a uitat la Stella, la ochii ei blânzi, la pielea bronzată și la riduri, fata s-a transformat din nou în altcineva. Într-o altă persoană, dar aceeași. Layla Mead. Aceași ca Stella în toate privințele, în afară de părul ei șaten, care acum era blond-cenușiu. Iar când i-a vorbit din nou, a făcut-o cu vocea lui Charlie Green:

— Oricum, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de luni bune!

Pip voia să ție la Charlie și să îi povestească despre arma pe care o lăsase în urmă, în inima ei. Să îi arate sângele de pe mâini. Dar, de fapt, nu voia să ție. Voia să plângă și să îi ceară sprijinul, să o ajute să înțeleagă totul, să se înțeleagă pe sine. Să îl implore să se întoarcă și să îi arate cum să se simtă bine în pielea ei. Să îi spună, cu vocea lui calmă și liniștitoare, că probabil pierdea lupta asta deoarece era deja pierdută.

Persoana din fața ei o întreba acum când pleca la facultate. Pip a întrebat același lucru, iar ele au stat acolo, pe stradă, vorbind fără griji despre un viitor pe care Pip nu mai era sigură că îl are. În fața ei, nu Charlie îi vorbea despre plecatul de acasă. Nu Layla Mead, ci Stella. Doar Stella. Dar, chiar și așa, îi era greu să se uite doar la Stella.

Optsprezece

— Încă unul?

Ravi nu s-a mișcat, afișând aceeași expresie, ca și când ar fi fost suspendat în timp, pe bucata de covor. Ca și cum, dacă s-ar fi mișcat în orice direcție, înainte sau înapoi, ar fi confirmat ce nu voia să audă. Dacă nu se mișca, putea să nu fie real.

Tocmai intrase în dormitorul ei; era primul lucru pe care i-l spusese Pip. „Să n-o iei razna, dar azi am primit alt apel ascuns.” Nu voise să îi trimită mesaj mai devreme, să îl distragă în timp ce lucra, dar așteptarea fusese covârșitoare, secretul intrându-i pe sub piele și căutând o cale de ieșire.

— Mda, în dimineața asta, a spus și a urmărit cum expresia băiatului s-a schimbat în sfârșit, sprâncenele urcându-i mult pe frunte și îndepărtându-se de ochelarii pe care își amintise să îi poarte. Nu a zis nimic. Doar a respirat.

— De ce nu m-ai anunțat? a întrebat-o Ravi, apropiindu-se de ea. Și ce ai pățit la mână?

— Te anunț acum, a zis ea, trecându-și un deget peste încheietura mâinii lui. Și, de fapt, nu este nimic. Aproape că m-a lovit o mașină când traversam strada. Este în regulă, n-am decât o zgârietură. Dar, uite, apelul ăsta este un lucru bun, deoarece...

— O, este *bun*, nu-i așa? Să primești telefoane de la un criminal în serie. *Bun!* Ei bine, ce ușurare! a spus Ravi, ridicând mâna ca să își șteargă teatral fruntea.

— Poți să mă asculți? a întrebat Pip, dându-și ochii peste cap.

Ravi era foarte dramatic atunci când voia să fie.

— Este *bine* pentru că mi-am petrecut toată după-amiaza căutând informații. Și uite, vezi? Am descărcat aplicația asta, a zis Pip și a ridicat ecranul ca să îi arate. Se numește CallTrapper. Și odată ce o activezi – ceea ce am făcut acum – și plătești o taxă de înscriere de patru lire și jumătate, când primești un apel de la un număr ascuns, îl demască. Deci afli ce număr te sună.

Pip i-a zâmbit și și-a băgat degetul prin gaica curelei lui, așa cum îi făcea el mereu.

— De fapt, ar fi trebuit să o instalez după primul apel, dar atunci nu știam ce este. Am crezut că poate e o greșală. Nu contează, acum o am! Iar data viitoare când mă sună, voi avea numărul lui de telefon.

Pip își dădea seama că era prea veselă și că exagera.

Ravi a dat aprobator din cap, iar sprâncenele i s-au relaxat doar puțin.

— În ziua de azi există o aplicație pentru orice, a spus el. Minunat, acum parcă aș fi tata!

— Uite, să-ți arăt cum funcționează! Sună-mă cu 141 în față, ca să îți ascunzi numărul.

— Bine!

Pip l-a urmărit pe Ravi scoțând telefonul și apăsând ecranul. Senzația care i-a agitat pieptul cât l-a privit a fost bruscă și neașteptată. Un sentiment care tândălea acolo, fără să se grăbească. O mică arsură. Era doar o chestie simpatică și neașteptată să afle că el îi știa numărul pe de rost. Că anumite părți din ea sălășluiau și în el. Echipa Ravi și Pip.

Ar fi căutat-o dacă ar fi dispărut, nu-i așa? Ar fi putut chiar să o găsească.

Telefonul care suna în mâinile ei a întrerupt senzația. *Număr ascuns*. L-a ridicat ca să îi arate lui Ravi.

— Acum apăs butonul ăsta de două ori ca să resping apelul, a spus ea, demonstrându-i. Telefonul a revenit la ecranul blocat, însă doar pentru o fracțiune de secundă înainte să se lumineze cu un alt apel. Iar de data asta, numărul de telefon al lui Ravi era afișat deasupra.

— Vezi, îl deviază la CallTrapper, unde numărul este demascat, iar apoi redirectionat înapoi la mine. Și apelantul nu știe, a spus ea, apăsând butonul roșu.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai închis telefonul!

Pip l-a lăsat pe al ei deoparte.

— Vezi, acum am tehnologia de partea mea!

Prima ei victorie în joc, dar nu una care să-i permită să se culce pe o ureche: era deja cu mult în urmă.

— Bine, n-o să merg atât de departe, încât să spun că e *bine*, a zis Ravi. N-o să mă refer la vreun lucru ca fiind *bun* după ce am citit interogatoriul lui Billy și mi-am dat seama că un ucigaș în serie despre care toată lumea crede că a fost închis șase ani ar putea, de fapt, să fie printre noi, amenințând să îmiucidă brutal iubita, dar este ceva.

Zicând acestea, băiatul s-a îndreptat spre patul ei și s-a așezat neelegant pe pătură.

— Ce nu înțeleg eu este cum de are numărul *tău* de telefon.

— Toată lumea are numărul meu de telefon.

— Ar trebui să sper că nu, a răspuns el repede, îngrozit.

— Nu, adică din afișe, i-a explicat Pip, care nu s-a putut abține să nu râdă de fața lui. Am lipit prin tot orașul afișele

cu dispariția lui Jamie și numărul meu de telefon. Oricine din Kilton ar putea să-l aibă. Oricine.

— A, da! a spus el, mușcându-și buza. Atunci nu ne gândeam la viitorii hărțuitori-criminali în serie, nu-i așa?

— Nu ne-a trecut prin minte.

Ravi a oftat și și-a cuprins fața în mâinile făcute căuș.

— Ce este? l-a întrebat ea, rotindu-se pe scaun.

— Nu crezi că ar trebui să te întorci la Hawkins? Să îi arăți articolul despre BA cu porumbeii și interogatoriul lui Billy. Situația ne depășește.

A venit rândul lui Pip să ofteze.

— Ravi, nu mă întorc acolo! Te iubesc, ești perfect în toate privințele în care nu îmi semeni și sunt în stare de orice ca să te fac fericit, dar nu pot să mă întorc acolo, a zis fata și și-a împreunat mâinile, strângându-le într-un nod de degete încrucișate. Hawkins mi-a spus în față că sunt nebună, că mi-am imaginat toată situația. Ce-o să facă dacă mă întorc să îi spun că individul care mă hărțuiește – despre care de la bun început nu a crezut că există – este, de fapt, celebrul criminal în serie care a stat la închisoare șase ani, a și mărturisit și pledat „vinovat”, doar că poate nu a săvârșit el faptele. Probabil m-ar îmbrăca pe loc în cămașă de forță. Polițiștii n-o să mă creadă, a adăugat Pip după o scurtă pauză. Niciodată nu mă cred.

Ravi și-a luat mâinile de pe față ca să se uite la ea.

— Știi, întotdeauna am crezut că ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Neînfricată. Nu știu cum reușești câteodată. Și ori de câte ori mă neliniștește ceva, mereu mă gândesc în sinea mea la ce ar face Pip în situația asta. Dar, a expirat el, nu știu dacă acum este momentul să fii curajoasă, să faci ce ar face Pip. Riscul este prea mare. Cred... cred că poate ești nesăbuită și...

Ravi s-a oprit, ridicând tăcut din umeri.

— Bine, uite, a spus ea, descleștându-și mâinile. Momen-tan, singura dovadă pe care o avem este un sentiment negativ. Când o să fac rost de un nume, de vreo dovadă *concretă*, chiar de un număr de telefon, a adăugat, luând mobilul ca să-l fluture la el, atunci promit c-o să mă întorc la Hawkins. Și dacă nu o să mă creadă, atunci o să fac publică informația. Nu-mi mai pasă de procese. O s-o afișez pe toate paginile de socializare, o să vorbesc despre asta în podcast, iar apoi o să mă asculte. Nimeni nu o să încerce să mă rănească, dacă am spus sutelor de mii de oameni cine este și ce plănuiește să facă. Va fi apăra-rea noastră.

Mai avea un motiv să facă asta și, bineînțeles, de una sin-gură, dar nu putea să-i zică lui Ravi; nu ar fi înțeles deoarece nu avea sens, era dincolo de logică. Nu ar fi putut să-l rostească, nici dacă ar fi încercat. Pip îl ceruse; își dorise și se rugase pen-tru un ultim caz, cel potrivit, ca să-și repare toate fisurile lă-untrice. Și dacă Billy Karras *era* nevinovat, dacă bărbatul care voia ca ea să dispară *era* Ucigașul BA, atunci nu ar fi putut să își dorească ceva mai potrivit. Aici nu era nimic incert, nici măcar o urmă. Ucigașul BA era cel mai apropiat lucru de ideea de rău pe care i-l putea oferi lumea. Nu avea nimic bun: nicio greșală, nicio bună intenție deformată, nicio izbăvire, nimic de genul ăsta. Iar dacă Pip ar fi fost cea care să-l prindă în cele din urmă, care să elibereze un om nevinovat, ăsta ar fi fost în mod obiectiv un lucru *bun*. Fără neclarități. Fără vinovăție. Binele și răul, din nou două noțiuni clar definite în sinea ei. Fără nicio armă în inimă sau sânge pe mâini. Cazul ar fi re-parat totul, iar ea ar fi revenit la normal. La echipa Ravi și Pip, care-și ducea viața obișnuită. Să se salveze, ca să se salveze. De aceea trebuia să procedeze cum voia.

— E... mai bine? l-a întrebat ea.

— Da! a răspuns Ravi și a schițat un zâmbet. Este mai bine. Deci, *dovezi concrete*. Apoi băiatul și-a împreunat mâinile și a continuat: Presupun că Jason Bell nu ți-a spus nimic util.

— A, asta! a rostit ea, apăsând din nou capacul pixului și auzind doar *BA, BA, BA*. Mda, nu, nu mi-a zis nimic și, practic, mi-a spus să nu mai apar pe la ușa lor.

— M-am gândit că așa o să fie, a venit răspunsul lui Ravi. Cred că familiei Bell îi place intimitatea. Andie nu l-a invitat niciodată pe Sal acasă când erau împreună. Și, bineînțeles, tu ești cea care apare cel mai des la ușa altora, sergent.

— Dar chiar cred că alarma de la Green Scene din seara aia este cheia. Atunci a intrat prin efracție Ucigașul BA ca să ia banda adezivă și funia de care avea nevoie pentru Tara. Și probabil că a plecat înainte să ajungă Jason Bell acolo ca să vadă care e treaba. Fie c-a fost Billy, fie c-a fost... altcineva.

— Altcineva, a spus absent Ravi, gândindu-se la cuvânt. Deci, înainte ca Billy să fie prins, în articolul din ziar, psihologul criminalist al FBI-ului a zis că Ucigașul BA este un bărbat alb de orice vârstă între 20 și 40 de ani.

Pip a dat aprobator din cap.

— Presupun că asta îl exclude pe Max Hastings, a zis Ravi, fornăind.

— Mda, a rostit Pip cu ranchiună. Ar fi avut doar 17 ani când s-a comis prima crimă. Iar în seara în care au murit Tara și Andie Bell, Max i-a invitat la el pe Sal, Naomi Ward și ceilalți. Ar fi putut să iasă când ceilalți dormeau, dar nu cred că se potrivește. Și nu are nicio legătură cu Green Scene. Deci, da, nu este el, oricât aș vrea să îl închid pe viață pe Max Hastings.

— Dar Daniel da Silva a lucrat la Green Scene, nu? a întrebat Ravi.

— Da, a lucrat, a spus ea, scrâșnind din dinți. Tocmai ce-am revizuit cronologia în după-amiaza asta, a zis fata și s-a uitat pe notițele din agendă.

Știa vârsta exactă a lui Daniel da Silva, deoarece fusese unul dintre bărbatii din oraș a cărui vârstă se potrivise cu a lui Charlie Green, în cazul Copilul Brunswick.

— Am fost nevoită să derulez *foarte mult* pe pagina lui de Facebook. A lucrat ca îngrijitor la școală din 2008 până în 2009, când avea cam 20 de ani. Apoi a început să lucreze la Green Scene la sfârșitul anului 2009 și a rămas acolo până prin octombrie 2011, cred, când a început cursurile la școala de poliție. Deci, avea 21 de ani când s-a angajat la Green Scene și 23 când a plecat.

— Și mai lucra acolo când au avut loc cele două crime ale Ucigașului BA? a întrebat Ravi, strângând din buze.

— De fapt, primele trei. Bethany Ingham a fost ucisă în august 2011. Cred că a fost supraveghetoarea lui Daniel, dar și a lui Billy. Numele e redactat în copia poliției, dar cred că la el se referea Billy. Apoi Jason Bell i-a oferit lui Daniel o slujbă la birou – în locul uneia pe teren, ca înainte –, și asta la începutul anului 2011, din câte știu. O, și în septembrie 2011 s-a căsătorit cu soția lui, Kim, cu care avea o relație de doi ani.

— Interesant! a spus Ravi, trecându-și mâna peste draperiile lui Pip și verificând dacă erau complet trase.

Ea a confirmat mormăind și scoțând din gât un sunet neclar când s-a întors la lista de priorități din agendă. Majoritatea pătratelor desenate brut alături erau acum bifate.

— Deci, dacă Jason nu a vrut să discute cu mine, am căutat să văd dacă mai sunt foști angajați la Green Scene sau Clean Scene – oameni care au lucrat la birou și care ar putea ști mai

multe despre alarma din 20 aprilie 2012. Am găsit câțiva pe LinkedIn și le-am trimis un mesaj.

— Bună treabă!

— Cred că ar trebui să văd dacă pot discuta și cu inspectorul Nolan; acum este la pensie. O, am încercat să contactez și câțiva membri ai familiilor victimelor, a spus ea, mișcând pixul pe punctele din listă. Credeam că am găsit o adresă de e-mail a tatălui lui Bethany Ingham, dar nu era bună. Am găsit profilul de Instagram al surorii Juliei Hunter, Harriet – știi tu, cea care a menționat porumbelii. Se pare că nu a mai postat nimic de câteva luni, a zis Pip, deschizând Instagramul pe telefon ca să îi arate. Poate nu mai intră. Dar i-am trimis în orice caz un mesaj...

Pip s-a oprit, atentă la notificarea roșie care tocmai apăruse deasupra secțiunii de mesaje.

— O, rahat! a exclamat și a accesat mesajele. Tocmai mi-a răspuns. Harriet Hunter tocmai a răspuns!

Ravi era deja în picioare, cu mâinile pe umerii ei.

— Ce spune?

Respirația lui îi gâdila ceafa.

Pip a studiat repede mesajul. Avea ochii atât de obosiți și de uscați, încât credea că mai aveau puțin și începeau să-i scârțâie în orbite.

— Spune... spune că ne putem vedea. Măine.

Pip a simțit că zâmbește înainte să se poată abține. Din fericire, Ravi era în spatele ei și nu o vedea; s-ar fi încruntat la ea, i-ar fi zis că nu era momentul să sărbătorească. Dar așa părea, într-un fel. Era încă o victorie pentru Pip. Să se salveze, ca să se salveze.

E rândul tău să faci o mișcare, BA!

Nouăsprezece

Sigur era ea cea care intra acum pe ușa cafenelei, părând nesigură și privind în toate direcțiile.

Pip a ridicat o mână și a fluturat-o spre fată.

Harriet a zâmbit ușurată când a zărit mâna ridicată. Pip a urmărit-o făcându-și politicos loc printre toate mesele și toți oamenii înghesuiți în micul Starbucks, aflat în apropiere de stația Amersham. Nu a putut să nu observe cât de mult semăna Harriet cu Julia Hunter, înainte ca Ucigașul BA să o lase fără chip și să i-l înfășoare în bandă adezivă. Același păr blond-închis, aceleași sprâncene arcuite. De ce semănau atât de mult surorile când una dintre ele era moartă? Andie și Becca Bell. Acum Julia și Harriet Hunter. Două surori mai mici, însoțite de o fantomă oriunde se duceau.

Pip s-a descălcit din încărcătorul laptopului ca să se ridice în picioare când Harriet s-a apropiat.

— Bună, Harriet! a spus și i-a întins mâna cu stângăcie.

Harriet a zâmbit și i-a strâns mâna, iar Pip i-a simțit pielea rece din pricina aerului de afară.

— Văd că deja te-ai instalat, a remarcat Harriet și a arătat spre laptopul lui Pip, firele care îl legau de două microfoane și căștile pe care Pip le avea deja pe gât.

— Da, ar trebui să fie destul de liniște aici, în colțul din spate, a zis Pip, așezându-se din nou. Îți mulțumesc foarte mult că ai acceptat să ne întâlnim atât de repede! O, ți-am luat o

cafea americană, a spus și a gesticulat spre cana aburindă de pe masă.

— Mulțumesc! i-a răspuns Harriet, scoțându-și haina lungă și așezându-se pe scaunul din fața ei. Sunt în pauza de masă, deci avem cam o oră la dispoziție.

A zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a oglindit și în privire, colțurile gurii zvâcnindu-i neliniștite.

— O! a exclamat deodată Harriet, căutând ceva în poșetă. Am semnat formularul de consimțământ pe care l-ai trimis.

— E minunat, mulțumesc! a spus Pip, luând hârtia și punând-o în rucsac. Aș putea să verific sunetul? a întrebat apoi și a împins unul dintre microfoane mai aproape de Harriet, punându-și una dintre căști pe ureche. Poți să spui ceva? Vorbește normal.

— Da... Ăăă, bună, mă numesc Harriet Hunter și am 24 de ani. Este...

— Perfect! a exclamat Pip, urmărind liniile albastre ale programului audio.

— Mi-ai spus că vrei să discutăm despre Julia și Ucigașul BA. Pentru un alt sezon din podcastul tău? a întrebat Harriet, răsucind între degete vârfurile șuvițelor de păr.

— În clipa asta fac doar niște verificări, a spus Pip. Dar, da, e posibil.

Făcea verificări și se asigura că aduna dovezi concrete, dacă se întâmpla ca Harriet să-i zică numele Ucigașului BA.

— O, da, bineînțeles! a spus ea. Doar că, știi, în celelalte două sezoane ale podcastului tău, cazurile erau în desfășurare sau clasate, dar cu ăsta... În cazul Juliei, știm cine a făcut-o și că este la închisoare, și își ispășește pedeapsa. Deci, presupun că nu știi ce ar trata podcastul tău? a rostit pe un ton mai ridicat, transformând propoziția într-o întrebare.

— Nu cred că povestea a fost vreodată spusă complet, a zis Pip, evitând motivul.

— O, da, pentru că nu a avut loc un proces? a întrebat Harriet.

— Da, exact! a mințit Pip; acum mințea mai ușor. Și, de fapt, cu tine voiam să vorbesc despre o declarație pe care i-ai dat-o unui reporter de la *UK Newsday* la 5 februarie 2012. Ți-o amintești? Știu că a trecut mult timp de atunci.

— Mda, îmi aduc aminte, a zis Harriet și s-a oprit ca să ia o gură de cafea. M-au asaltat toți în fața casei când veneam de la școală. Era și prima zi când mă întorceam la ore, cam la o săptămână după moartea Juliei. Eram tânără și proastă. Credeam că *trebuie* să discut cu reporterii. Probabil le-am spus multe prostii. Plângeam, îmi amintesc asta. Tata s-a enervat după aceea.

— Mai exact, voiam să te întreb despre două lucruri pe care le-ai spus atunci.

Pip a luat copia articolului tipărit, cu rânduri evidențiate cu un roz intens în partea de jos, și i-a dat-o lui Harriet.

— Ai menționat niște întâmplări ciudate în săptămânile de dinaintea uciderii Juliei. Porumbeii morți în casă și siluetele desenate cu creta. Ai putea să-mi povestești despre ele?

Harriet a dat ușor din cap când a studiat pagina, citindu-și propriile cuvinte. Ochii îi păreau mai grei și mai încetoșați când și-a ridicat din nou privirea.

— Mda, nu știu, probabil că nu era nimic. Poliția nu a părut interesată de astea. Dar Juliei cu siguranță i s-au părut ciudate, adică destul, încât să îmi spună. Pisica noastră era bătrână atunci și practic stătea numai în casă; își făcea nevoile în living, în loc să iasă afară. Cu siguranță nu era în stare să vâneze, ca să zic așa.

Harriet a ridicat din umeri.

— Deci să ucidă doi porumbei și să îi aducă prin ușiță chiar a părut ciudat. Dar presupun că una dintre pisicile vecinilor ne-a lăsat un cadou sau așa ceva.

— Ai văzut vreuna dintre păsările moarte? a întrebat Pip.

Harriet a clătinat din cap.

— Mama a aruncat-o pe una, iar Julia, pe cealaltă. Julia a aflat despre prima doar când s-a plâns că a fost nevoită să șteargă cu mopul sângele de pe podeaua din bucătărie. Din câte se părea, pasărea ei nu avea cap. Îmi aduc aminte că tata s-a supărat pe ea deoarece a lăsat porumbelul mort în coșul de gunoi, a spus Harriet, zâmbind cu tristețe.

Gândindu-se la porumbeii ei fără cap, lui Pip i s-a întors stomacul pe dos.

— Și ce-a fost cu siluetele desenate cu creta?

— Mda, nici pe alea nu le-am văzut.

Harriet a mai luat o sorbitură, microfonul înregistrând sunetul.

— Julia a spus că erau pe stradă, aproape de alea noastră. Presupun că s-au șters înainte să mă întorc. Atunci locuiam lângă o familie tânără, deci probabil le-au desenat copiii vecinilor.

— Julia ți-a zis dacă le-a mai văzut? Poate apropiindu-se de casă?

Harriet a fixat-o cu privirea o clipă.

— Nu, nu cred. Totuși, chiar mi s-a părut că au deranjat-o, ca și când s-ar fi gândit mereu la ele. Dar nu cred că era speriată.

Scaunul lui Pip a scârțâit când fata s-a mișcat un pic. Julia ar fi trebuit să fie speriată. Sau poate fusese și se ascunsese de sora ei. Sigur le văzuse, nu-i așa? Cele trei siluete fără cap, apropiindu-se tot mai mult de casă, de ea, care era a patra. Oare

crezuse că și le imagina, așa cum făcuse Pip? Se întrebase și Julia dacă le desena singură, când nu dormea și era drogată?

Pip tăcuse prea mult timp.

— Și ce-a fost cu farsele la telefon?

— A, doar apeluri de la numere ascunse; nimeni nu a zis nimic. Probabil era doar cineva de la asigurări sau care încerca să îi vândă ceva. Dar, știi, în primele săptămâni, reporterii ăia chiar insistau să le spun orice era ieșit din comun, și rapid. Deci, le-am spus doar de primele lucruri de care mi-am amintit. Nu cred că aveau legătură cu Bil... Ucigașul BA.

— Îți amintești câte telefoane a primit în săptămâna aia?

Pip s-a aplecat ușor înainte. Îi mai trebuia încă un detaliu ca să îl prindă.

— Cred că au fost trei. Cel puțin. Suficient, încât Julia să comenteze, a spus Harriet, iar răspunsul ei a căpătat parcă o formă fizică, făcând părul de pe brațele lui Pip să se ridice. De ce? a întrebat ea.

Probabil observase reacția lui Pip.

— O, încerc doar să îmi dau seama dacă Ucigașul BA a intrat în prealabil în contact cu victimele. Dacă le-a hărțuit, iar asta erau telefoanele alea și porumbeii, și desenele cu creta, a spus ea.

— Nu știu!

Harriet se juca iar cu părul.

— Nu a spus nimic despre asta în mărturisirea lui, nu-i așa? Dacă a mărturisit totul, de ce să nu fi recunoscut și asta?

Pip și-a mușcat buza, gândindu-se ce să facă. Nu îi putea spune lui Harriet că bănuia că Ucigașul BA și Billy Karras erau două persoane diferite; ar fi dat dovadă de iresponsabilitate. Chiar de cruzime. Nu fără dovezi concrete.

În concluzie, a schimbat tactica.

— Julia era singură când a fost ucisă? a întrebat Pip.

Harriet a dat aprobator din cap.

— Nu avea iubit, a spus Harriet. Un singur fost iubit, iar el era în Portugalia în seara în care a fost ucisă.

— Știi dacă se vedea cu cineva? Dacă ieșea la întâlniri? a insistat Pip.

Din gâtul lui Harriet s-a auzit un cârâit neutru, însoțit de un vârful al liniei albastre de pe ecran.

— Nu prea cred. Pe atunci, Andie îmi puneă mereu întrebarea asta. Eu și Julia nu vorbeam mult despre băieți acasă, deoarece tata auzea întotdeauna și voia să fie inclus, ca să încerce să ne facă de rușine. Ea ieșea des în oraș la cină cu prietenii la vremea aia; poate era vreun cod pentru ceva. Dar în mod evident nu cu Billy Karras; poliția ar fi găsit ceva informații în telefonul ei. Sau chiar în al lui.

Pip s-a bâlbâit în mintea ei, împiedicându-se de un singur cuvânt. Odată rostit, nu mai auzise nimic din ce spusese Harriet.

— Scuze, ai spus A-Andie? a întrebat ea cu un râs nervos. Doar nu te referi la Andie B...

— Da, la Andie Bell.

Harriet a zâmbit cu tristețe.

— Știu, lumea-i mică, nu-i așa? Și ce șanse sunt ca doi oameni diferiți din viața mea să fie uciși? Ei bine, oarecum, știu că Andie a avut un accident.

Pip a simțit cum pe șira spinării îi urca încet ceva rece și care nu putea fi evitat sub nicio formă. Ca și când totul s-ar fi derulat așa cum ar fi trebuit de la bun început, închizând cercul. Iar ea era doar un pasager în propriul trup, urmărind desfășurarea spectacolului.

Harriet o privea cu o expresie îngrijorată.

— Te simți bine? a întrebat ea.

— D-da, bine! a tușit Pip. Încercam doar să înțeleg cum de o cunoșteai pe Andie Bell. Asta m-a șocat puțin, scuze!

— Mda, a zâmbit Harriet compătimitor, și pe mine m-a cam șocat, a apărut în viețile noastre ca din senin. S-a întâmplat la câteva săptămâni după ce a murit Julia, iar eu am primit un e-mail de la Andie. Atunci nu o cunoșteam. Aveam aceeași vârstă, eram la școli diferite, dar aveam câțiva prieteni comuni. Cred că mi-a luat adresa de e-mail de pe profilul de Facebook, atunci când toată lumea avea cont pe Facebook. În orice caz, a fost un mesaj foarte drăguț: mi-a scris cât de rău îi pare de Julia și că, dacă am nevoie vreodată să discut cu cineva, pot vorbi cu ea.

— Andie ți-a scris asta? a întrebat Pip.

Harriet a dat aprobator din cap.

— Așa că i-am răspuns și am început să vorbim. Atunci nu prea aveam pe cine să consider *cea mai bună prietenă*, cineva cu care să pot vorbi despre sentimente, despre Julia, iar Andie era cu adevărat minunată. Ne-am împrietenit. Ne sunam cam o dată pe săptămână și ne întâlneam, de fapt chiar *aici*, a spus ea, uitându-se prin cafenea, privirea rămânându-i la o masă de lângă fereastră.

Probabil acolo stăteau de obicei. Harriet Hunter și Andie Bell! Pip încă nu putea să înțeleagă ciudățenia asta. De ce să o fi căutat Andie pe Harriet așa, din senin? Nu prea-i stătea în fire lui Andie Bell, cea pe care ajunsese să o cunoască la cinci ani după moartea ei.

— Și despre ce vorbeai? a întrebat Pip.

— Despre toate și nimic. Era cumva umărul pe care plângeam, și sper că și eu am fost pentru ea, deși nu vorbea mult despre propria persoană. Am vorbit despre Julia, despre

Ucigașul BA, ce făceau părinții mei și altele. A murit în aceeași noapte în care Billy Karras a ucis-o pe Tara Yates, știai asta?

Pip a dat ușor din cap.

— O coincidență oribilă și foarte ciudată! a spus Harriet, mușcându-și buza. Am vorbit atât de mult despre asta, iar ea nu a trăit ca să afle cine era criminalul. Cred că era disperată să afle, de dragul meu. Iar eu mă simt îngrozitor, nu știam toate *chestiile* care se întâmplau în viața ei.

Pip și-a mișcat ochii dintr-o parte în alta când mintea ei a încercat să țină pasul cu pista asta neașteptată, desprinzându-se de Ucigașul BA și revenind la Andie Bell. Altă legătură: firma tatălui ei, iar acum prietenia cu Harriet Hunter. Oare poliția știuse atunci despre chestiunea asta, despre legătura ciudată dintre două cazuri în desfășurare? Dacă exista un cont de e-mail despre care știa familia lui Andie, atunci inspectorul Hawkins trebuie să fi aflat, asta dacă nu cumva...

— Ș-știi adresa de e-mail pe care a folosit-o prima dată Andie ca să te contacteze? a întrebat Pip, iar scaunul ei a scârțâit când s-a aplecat în față.

— O, da! a zis Harriet, vârând mâna în buzunarul jachetei aruncate pe scaun. Era una ciudată, din litere și cifre aleatorii. Inițial am crezut că este una automată sau așa ceva.

Fata s-a uitat pe telefon.

— Am marcat e-mailurile după ce a murit, ca să nu le pierd. Poftim, astea sunt, primite înainte să facem schimb de numere de telefon.

Harriet i-a împins telefonul pe masă, cu aplicația Gmail deschisă și un rând de e-mailuri pe ecran. Trimise de A2B3LK94@gmail.com, cu subiectul *Bună!*

Pip s-a uitat la previzualizarea fiecărui mesaj, citindu-le cu vocea lui Andie și readucând-o la viață. *Bună, Harriet! Nu*

mă cunoști, dar mă numesc Andie Bell. Sunt elevă la Kilton Grammar, dar cred că îl cunoaștem amândouă pe Chris Parks... Bună, Harriet! Mulțumesc pentru că mi-ai răspuns și nu ai crezut că sunt o ciudată că te-am căutat! Îmi pare foarte rău de sora ta! Și eu am o soră... Până la ultimul: Hei, HH, ai vrea să vorbim la telefon în loc să ne trimitem e-mailuri sau chiar să ne întâlnim cândva?

Ceva s-a agitat în mintea lui Pip, forțând-o să se uită din nou la cel două litere: *HH*. Și-a întrebat mintea ce trebuia să vadă aici; erau doar inițialele lui Harriet.

— Mă bucur că ai aflat adevărul despre ce i s-a întâmplat, i-a întrerupt Harriet gândurile. Și că-n podcastul tău ai fost drăguță cu ea. Cred că Andie era o fată complicată. Dar m-a salvat.

Acum și mai complicată, a gândit Pip, scriind adresa de e-mail a lui Andie. Harriet avea dreptate; era o adresă ciudată, aproape ca și când ar fi fost intenționat obscură. Aproape ca și când ar fi fost un secret. Poate că o crease chiar din motivul ăsta, doar ca să comunice cu Harriet Hunter. Dar de ce?

— Ai de gând să vorbești cu el? a întrebat-o Harriet, făcând-o pe Pip să fie din nou atentă la încăpere, la masa asta și microfoanele instalate în fața lor. O să vorbești cu Billy Karras?

Pip a făcut o pauză și și-a trecut degetul peste plasticul căștilor lăsate pe gât.

— Da, sper să discut cu BA! a răspuns ea.

Voia să fie delicată, ca să nu fie nevoită să o mintă pe Harriet, dar cuvintele alea mai ascundeau ceva. Ceva sinistru și amenințător. O promisiune sumbră. Pentru ea sau el?

— Uite! a zis Pip, apăsând butonul de oprire al programului de înregistrare. Azi a expirat timpul. Crezi că putem programa curând un alt interviu, în care să vorbim mai mult despre Julia

și cum era ea? Mi-ai oferit o sumedenie de informații azi ca să încep cercetarea, așadar, îți mulțumesc pentru asta!

— Da? a spus Harriet, pielea dintre ochi încrețindu-se de nedumerire.

O făcuse, dar fără să știe. Îi oferise o pistă care ducea către una dintre cele mai improbabile direcții.

— Da, interviul a fost plin de informații, a zis Pip și a deconectat microfoanele, încă gândindu-se la cele două litere HH și rostindu-le cu vocea lui Andie, una pe care nici măcar nu o auzise vreodată.

Cele două fete și-au strâns din nou mâinile când și-au luat rămas-bun, iar Pip a sperat că Harriet nu observase că ale ei tremurau – fiorul care i se culcușise pe sub piele. Iar când Pip a deschis ușa cafenelei, ținând-o așa pentru Harriet, vântul rece a lovit-o, odată cu revelația faptului că, și după atâta timp, Andie Bell tot mai era o enigmă.

Denumirea fișierului:

Fotografia planificatorului lui Andie, 12-18 martie 2012.jpg

Săptămâna începând cu 12 martie 2012

Luni, 12

~~6~~ Citește capitolul 9 din cartea encor
tricolore ☐

Teatru - citește cartea Tragedia răzbnătorului

→ PC @ 6

Marti, 13

Andie Bell

Andie Bell

Andie Bell

Andie Bell

Andie Bell

• Citește Tragedia răzbnătorului ☐

Miercuri, 14

Citește afurisita de Tragedia răzbnătorului

- comandă cadouri pentru EH + CB

Iul, 15

- caută pe Wiki rezumatul piesei
Tragedia răzbunătorului
- întrebări franceză

→ IV @ 8

Vineri, 16

!!! E examenul la
geografie !!!

Sâmbătă/duminică 17/18

Sâm: CH @ 18

^ înainte de catas

Douăzeci

Pip a găsit furnicătura din ceafă, cea care râcăia înainte și înapoi și suna ca două litere șoptite. HH.

A fixat cu privirea fișierul deschis în fața ei. *Fotografia planificatorului lui Andie, 12-18 martie 2012.jpg*. O fotografie pe care o copiasse și o mutase în *Jurnal – intrarea 25*. Era vorba despre jurnalul dedicat proiectelor ei de anul trecut. Una dintre fotografiile pe care le făcuse planificatorului academic al lui Andie, când ea și Ravi intraseră prin efracție în casa familiei Bell, cu mai puțin de un an în urmă, în căutarea unui telefon cu cartelă pe care nu-l găsiseră.

În fotografia întreagă, cea originală, înainte ca Pip să o editeze, se vedeau mai multe de pe biroul aglomerat al lui Andie. O trusă de machiaj cu o perie de păr purpuriu-deschis deasupra, cu perii încă plini de fire blonde. Alături, o agendă școlară Kilton Grammar pentru anul 2011/2012, deschisă la săptămâna din mijlocul lui martie, cu o lună și ceva înainte ca Andie să moară.

Și iată! Cele două litere, HH, scrise pe pagina cu sâmbăta aceea, dar și în celelalte fotografii pe care le făcuse – săptămânile de dinainte și de după. Pip credea că înțelesese atunci codul lui Andie. HH se refereau la hardughia lui Howie¹, la fel cum PC însemna parcare a gării unde Andie se întâlnea cu Howie Bowers ca să ia marfă sau să lase bani. Dar se înșelase.

¹ *Howie's House (HH)*, „hardughia, casa lui Howie” (n. red.).

HH nu aveau nicio legătură cu Howie Bowers. Cei doi de H erau pentru Harriet Hunter. Era greu de zis dacă era un telefon sau o întâlnire. Dar fusese Harriet de la bun început, iar aici era dovada. Andie o căuta pe sora celei de-a patra victime a Ucigaşului BA.

Furnicătura din capul lui Pip s-a transformat în durere, intensificându-se la tâmpile când a încercat să înţeleagă ce înseamnă asta. Ideea s-a izbit în ea când a încercat o înţeleagă. Ce legătură avea Andie Bell cu toate astea, cu Ucigaşul BA?

Era un singur loc unde ar fi putut găsi răspunsuri: în cealaltă adresă de e-mail a lui Andie, una pe care Pip o bănuia a fi secretă. În scurta ei viaţă, Andie avusese multe taine.

Pip şi-a mutat în sfârşit privirea de la pagina din agendă, accesând în schimb motorul de căutare. S-a deconectat de pe contul ei de Gmail şi s-a logat din nou.

A tastat adresa lui Andie, *A2B3LK94@gmail.com*, şi s-a oprit, mouse-ul rămânând deasupra căsuţei cu parola. Ar fi fost imposibil o ghicească. A mutat în schimb mouse-ul spre rubrica unde scria *Afi uita parolă?*

S-a deschis o nouă fereastră, Pip fiind rugată: *Introduceţi ultima parolă pe care v-o amintiţi*. Săgeata a clipit în căsuţă, luând-o peste picior. Şi-a trecut degetele peste tastatura tactilă, sărind peste căsuţa cu parola şi spre butonul *Încercaţi o altă întrebare*.

O altă opţiune a apărut pe ecran, propunându-i să trimită un cod la adresa de e-mail de rezervă, *AndieBell94@gmail.com*. Lui Pip i-a forfotit stomacul: deci, Andie chiar avea altă adresă de e-mail, probabil cea principală. Cea de care ştia lumea. Dar Pip nu avea acces nici la ea, deci nu putea recupera codul de verificare. Adresa secretă a lui Andie ar fi putut să rămână un secret pentru totdeauna.

Dar speranța nu o părăsise încă de tot. Mai era o opțiune, o altă secțiune – *Încercați altă întrebare* – în josul paginii. A accesat-o, închizând ochii o fracțiune de secundă și rugându-se ca mașinăria să funcționeze.

Când i-a deschis, pagina se schimbase din nou.

Răspundeți la întrebarea de securitate pe care ați adăugat-o contului:

Numele primului dumneavoastră hamster?

Dedesubt era altă căsuță, care-i cerea lui Pip să introducă răspunsul.

Asta era! Nu mai avea alte opțiuni, niciun alt buton *Încercați din nou* pe ecran. Ajunsese la capăt. Era într-o fundătură.

Și cum naiba să afle numele primului hamster al familiei Bell? Un hamster care probabil existase înainte de rețelele de socializare. Nu prea putea să bată la ușa lor și să îl întrebe pe Jason; doar îi spusese să nu îi mai caute niciodată.

Stai puțin!

Lui Pip i-a bătut inima cu putere. Și-a înșfăcat telefonul ca să verifice ziua. Era miercuri. A doua zi, la ora 16, Becca Bell avea să o sune din închisoare, ca în fiecare joi.

Da! Becca era soluția. Sigur știa de hamsterul la care se referise Andie. Iar Pip o putea întreba dacă știa ceva despre cea de-a doua adresă de e-mail a lui Andie și care ar fi fost motivul pentru care o crease.

Dar până a doua zi la ora 16 mai erau 25 de ore. Cele 25 de ore păreau o viață întreagă, și chiar puteau fi așa. O viață, a ei. Pip nu știa cât timp mai avea la dispoziție, doar Ucigașul BA posedă informația asta sau cel care pretindea a fi el. Era o cursă contra unui cronometru pe care nu îl vedea. Dar nu putea face nimic în privința asta, în afară de a aștepta.

Becca sigur știa.

Și, între timp, putea urmări celelalte piste. Putea trimite un mesaj foștilor angajați de la Green Scene în privința alarmei de securitate. Să aranjeze un interviu cu inspectorul Nolan, care acum era pensionat. Polițistul îi răspunsese la e-mail în dimineața asta, scriindu-i că i-ar face plăcere să discute cazul Ucigașului BA pentru podcastul ei. Încă mai erau lucruri de care se putea ocupa Pip, mișcări pe care le putea face în următoarele 25 de ore.

Acum îi tremurau mâinile. *O, nu!* După asta urma sângele, picurând din liniile vieții din palmele ei. *Nu acum, te rog, nu acum!* Trebuia să se calmeze, să o ia ușor, să ia o pauză de la prea mult gândit. Poate să iasă la alergat? Sau... S-a uitat la cel de-al doilea sertar al biroului. Sau poate ambele?

A simțit pe limbă amărăciunea jumătății de pastilă când a înghițit-o fără apă, încercând să o facă să alunece cu aer. *Respiră, doar respiră!* Însă nu putea să respire deoarece îi mai rămăseseră doar două pastile și jumătate în mica pungă transparentă, iar ei îi mai trebuiau – avea nevoie de ele, altfel nu ar mai fi dormit deloc, iar dacă nu dormea, atunci nu putea gândi, iar dacă nu putea gândi, nu avea să câștige.

Nu voia asta. Își promisese că ultima dată chiar era ultima dată. Dar acum avea nevoie de ele, ca să se salveze, iar apoi nu i-ar mai fi trebuit vreodată. Asta era târgul pe care îl făcuse când luase primul telefon cu cartelă din rând și îl deschisese, simbolul Nokia luminând ecranul.

Și-a accesat mesaje, venite de la singurul număr salvat în toate mobilele astea. I-a trimis lui Luke Eaton doar trei cuvinte: *Îmi mai trebuie.*

Pip a râs în sinea ei sec și misterios când și-a dat seama că exact obiectul din mâinile ei era o altă legătură cu Andie Bell. Mergea pe urmele ei, în urmă cu șase ani. Și poate că

telefoanele secrete ascunse nu erau singurul lucru pe care îl aveau în comun ea și Andie Bell.

Luke i-a răspuns în câteva secunde:

Iar e ultima dată, nu-i așa? Te anunț când o să le am!

Un val de furie i-a străbătut pielea gâtului. Pip și-a mușcat buza de jos până a durut-o când a ținut apăsat butonul de oprire și a pus la loc telefonul și pe Luke în compartimentul lor secret de la fundul sertarului. Luke se înșela. Situația era diferită; chiar avea să fie ultima dată.

Totuși, Xanaxul nu își făcuse încă efectul; inima tot îi bătea cu putere, indiferent ce înțelegere încerca să facă cu ea. Putea să iasă la alergat. *Ar fi fost bine să iasă să alerge. Ar fi putut să o ajute să gândească, să înțeleagă ce legătură exista între Andie, Harriet Hunter și Ucigașul BA.*

S-a îndreptat către patul ei și fereastra de după acesta, uitându-se pe geam la cerul după-amiezii. Acum era întunecat și cenușiu, iar pe alee erau pete lăsate de o altă aversă. Nu conta, îi plăcea să alerge în ploaie. Și erau lucruri mai rele pe care le putea găsi cineva pe alee, cum ar fi cinci siluete fără cap, care veneau după ea. Nu le mai văzuse; Pip verifica de fiecare dată când pleca de acasă.

Dar acum era ceva afară – un licăr de mișcare i-a atras privirea. O persoană alerga pe trotuar, trecând de casa și aleea lor. A durat doar trei secunde până să dispară, ieșind din nou din câmpul vizual, dar Pip a avut nevoie doar de acele trei secunde ca să-și dea seama exact cine e. Sticla albastră de apă ținută într-o mână. Părul blond, pieptănat pe spate, și fața ascuțită. O privire scurtă peste umăr spre casa ei. El știa. Știa că aici locuia ea.

Pip a văzut din nou roșu, o izbucnire violentă în spatele ochilor când mintea i-a arătat toate felurile în care l-ar fi putut

ucide pe Max Hastings. Niciuna nu era suficient de groaznică; merita ceva mult mai rău. S-a gândit la toate, gândurile ei urmărindu-l pe drum, până ce un sunet a adus-o din nou în cameră.

Telefonul îi vibra pe birou.

S-a holbat la el.

La naiba!

Era un număr ascuns? Ucigaşul BA? Asta era clipa în care urma să afle cine o tortura? Aplicația CallTrapper era pregătită şi aştepta să funcţioneze, să transforme respirația fără trup într-o persoană reală, într-un nume. Nu trebuia să afle ce legătură avea Andie Bell cu toate astea; răspunsul final avea să se afle în fața ochilor ei.

Repede! Ezitase deja prea mult, țâșnind prin cameră ca să ia telefonul.

Nu, nu era un număr ascuns, ci un șir de cifre deasupra apelului: un număr de mobil pe care nu îl recunoștea.

— Alo? a spus, ținând telefonul prea lipit de ureche.

— Alo, a răspuns pârâind o voce profundă. Bună, Pip! Sunt eu, inspectorul Richard Hawkins.

Pieptul lui Pip s-a relaxat în jurul inimii care bătea prea repede. Nu era Ucigaşul BA.

— O-oh! a zis ea, revenindu-și. Inspectorul Hawkins!

— Așteptai alt telefon! a remarcat el, trăgând aer în piept.

— Da!

— Ei bine, îmi pare rău că te deranjez!

Polițistul a tușit, apoi a tras aer în piept.

— Doar că, ei bine, am niște noutăți și am considerat că e mai bine să te sun imediat. Știu că ai vrea să afli.

Noutăți? Despre individul care o hărțuia și în existența căruia el nu credea? Făcuse și poliția legătura cu Ucigaşul BA?

Pip a simțit cum o cuprinde un sentiment de ușurare, călcâiele goale ridicându-se de pe covor. O credea, o credea...

— În legătură cu Charlie Green, a spus bărbatul, umplând liniștea.

Oh! Pip s-a pleoștit din nou.

— C-ce..., a început ea.

— L-am prins! a spus Hawkins. Tocmai a fost arestat. A reușit să ajungă în Franța. Acum e în custodia Interpolului. Dar l-am prins. Măine o să fie extrădat și acuzat oficial.

Pip încă se afunda. De ce oare? Cât putea să mai coboare, până ce trecea prin pământ și dispărea?

— E-eu..., s-a bâlbâit Pip.

Se afunda. Se micșora. Își privea picioarele ca să nu poată să dispară prin covor.

— Nu mai trebuie să îți faci griji. L-am prins! a spus din nou Hawkins, cu o voce mai blândă. Te simți bine?

Nu, nu se simțea. Nu înțelegea ce voia de la ea. Să îi mulțumească? Nu, nu asta voia ea. Locul lui Charlie nu era în temniță; cum o mai putea ajuta din închisoare, să îi spună ce era bine și rău, ce să facă pentru a repara totul? De ce să-și dorească așa ceva? *Ar fi trebuit* să vrea asta? Așa s-ar fi simțit un om normal acum, în locul găurii negre din oase care se prăbușea în jurul ei?

— Pip? Nu mai ai de ce să te temi. Nu mai poată să ajungă la tine.

Voia să țipe la el, să îi spună că Charlie Green nu fusese niciodată un pericol pentru ea, dar Hawkins nu ar fi crezut-o. Nu o credea niciodată. Dar poate că nu ar fi contat, poate că mai exista încă o cale să se repare, să iasă în siguranță din spirala asta înainte să ajungă la sfârșit. Deoarece într-acolo duceau

toate, o simțea, și totuși nu se putea opri. Dar poate Charlie ar fi reușit să o ajute.

— P-pot..., a început ea, ezitând. Pot să vorbesc cu el, vă rog?

— Poftim?

— Cu Charlie, a spus, acum mai tare. Pot să vorbesc cu Charlie, vă rog? Mi-aș dori foarte mult să discut cu el. T-trebuie să vorbesc cu el.

Un sunet s-a auzit la telefon, un cârâit de neîncredere din gâtul lui Hawkins.

— Ei bine, ăă..., a spus bărbatul, mă tem că nu o să fie posibil, Pip. Ești singurul martor ocular al unei crime pe care se presupune că a comis-o. Și dacă o să aibă loc un proces, în mod evident, vei fi chemată ca martor principal al acuzării. Deci, mă tem că nu, nu o să fie posibil să vorbești cu el.

Pip s-a afundat și mai mult, oasele parcă fuzionând cu structura casei. Răspunsul lui Hawkins era un lucru fizic, ascuțit și prins în pieptul ei. Ar fi trebuit să-și dea seama.

— Bine, este în regulă! a spus încet.

Nu era în regulă, era orice, numai în regulă nu.

— Cum... cum decurge cealaltă situație? a întrebat Hawkins, cu o urmă de nesiguranță în glas. Hărțuitorul despre care ai venit să îmi povestești. Au mai fost și alte incidente?

— O, nu! a zis categoric Pip. Niciunul. Acum toate s-au lămurit. Este în regulă, mulțumesc!

— Bun, păi, voiam doar să te anunț de Charlie Green, înainte să citești mâine în presă.

Hawkins și-a dres vocea.

— Și sper că ești mai bine.

— Sunt bine, a spus Pip și abia dacă a mai avut energie măcar să se prefacă. Mulțumesc pentru telefon, inspectore Hawkins!

Apoi a luat telefonul de la ureche, degetul mare găsiind butonul roșu.

Charlie era prins. Se terminase. Singura posibilă salvare pe care o mai avea, în afară de jocul periculos împotriva Ucigașului BA. Cel puțin putea în mod oficial să taie numele lui Charlie de pe lista de oameni care ar fi putut să o urască suficient, încât să-și dorească să o vadă dispărută. Știuse dintotdeauna că nu era el, iar acum avea dovada: fusese în Franța în tot acest timp.

Pip s-a uitat din nou la ecranul calculatorului, la pagina care îi cerea să introducă numele primului hamster al lui Andie Bell, iar situația era aproape amuzant de ridicolă. La fel de amuzantă și ridicolă ca noțiunea descompunerii cadavrelor și modul în care toți deveneau una. Disparația nu era misterioasă, nu era palpitantă; era despre cadavre reci, cu membre rigide și pete purpurii când sângele dinăuntru se aduna. Ceea ce sigur văzuse Billy Karras când o găsisese pe Tara Yates. Cum arătase Stanley Forbes la morgă, deși cum ar fi putut să mai aibă sânge în el, când era pe mâinile ei? Și Sal Singh, mort în pădurea de lângă casa ei. Totuși, nu Andie Bell; ea fusese găsită prea târziu, când dispăruse aproape complet, dezintegrându-se. Acela era cel mai apropiat lucru de dispariție, presupunea Pip.

Totuși, Andie nu dispăruse. Iat-o din nou, la șase ani și jumătate după moartea ei, singura pistă rămasă a lui Pip! Nu, nu pistă, un colac de salvare; o forță ciudată și incognoscibilă care le lega peste timp, deși nu se cunoscuseră niciodată. Pip nu era aici ca să o salveze pe Andie, ci poate Andie era aici ca să o salveze pe ea.

Poate.

Totuși, Pip trebuia să aștepte. Iar Andie Bell avea să rămână un mister cel puțin în următoarele 24 de ore și jumătate.

Douăzeci și unu

— *Acesta este un apel Tel-Co Link preplătit de la... Becca Bell, deținută de la închisoarea HM Downviewer. Vă rugăm să luați la cunoștință că acest apel va fi înregistrat și monitorizat pe toată durata sa. Ca să acceptați apelul, apăsați tasta 1. Ca să blocați toate viitoarele...*

Pip a apăsat tasta 1 atât de repede, încât aproape că a scăpat telefonul din mână.

— Alo? a zis ea și a ridicat aparatul din nou la ureche, lovind necontrolabil cu piciorul în birou și făcând borcanul cu pixuri să zdrăngăne. Becca?

— Bună!

La început, vocea Beccăi s-a auzit slab.

— Bună, Pip, da, sunt aici! Scuze! A fost oarecum coadă. Ce mai faci?

— Bine, i-a răspuns Pip, simțind cum pieptul i se strânge incomod cu fiecare gură de aer. Bine, mda, bine.

— Ești sigură? a zis Becca, o urmă de îngrijorare ridicându-i tonul vocii. Pari puțin cam agitată.

— O, de la prea multă cafea! Doar mă cunoști, i-a răspuns Pip, râzând mai mult silit. Ce mai faci? Cum merge franceza?

— Bine, a spus Becca și apoi a adăugat *Très bon*, pufnind amuzată. Și tocmai au început cursuri de yoga săptămâna asta.

— O, distractiv!

— Da, și m-am dus cu o prietenă; îți amintești că ți-am povestit despre Nell? a spus Becca. Deci, da, a fost distractiv, deși

m-a făcut să-mi dau seama cât de incredibil de inflexibilă sunt. Presupun că trebuie să lucrez la asta.

Vocea Beccăi era veselă; întotdeauna era. Pip ar fi putut să o descrie ca aproape fericită. Ideea că Becca ar fi putut fi mai fericită închisă decât liberă i se părea ciudată. Deoarece, într-un fel, *alesese* să fie închisă; pledase „vinovată”, cu toate că echipa ei de avocați fusese încrezătoare că, dacă s-ar fi ajuns la proces, ar fi scăpat-o de închisoare. Lui Pip i se păruse dintotdeauna ciudat ca o persoană să aleagă să fie acolo, așa cum făcuse Becca. Poate că pentru ea nu era o cușcă.

— Deci, a continuat fata, ce face toată lumea? Ce face Nat?

— Ăăă, bine, a spus Pip. Am văzut-o în urmă cu o săptămână și un pic. Pe ea și pe Jamie Reynolds. De fapt, pare să le meargă foarte bine. Sunt fericiți.

— E grozav, a zis Becca, iar Pip a simțit zâmbetul care însoțea cuvintele. Mă bucur că e fericită. Și ai luat vreo decizie în privința procesului de calomnie?

Sincer, aproape uitase. Ucigașul BA îi ocupa prea mult mintea, înconjurându-i gândurile ca o rolă de bandă adezivă. Cartea de vizită a lui Christopher Epps stătea încă ignorată în același buzunar al jachetei.

— Ei bine, a mărturisit Pip, de atunci nu am mai vorbit cu avocatul meu sau cu al lui Max. Am fost puțin distrasă. Dar deja le-am dat răspunsul meu. Nu mă dezic și nu îi cer scuze. Dacă Max vrea să meargă la proces, îl privește. Dar nu o să scape de două ori; nu am de gând să permit așa ceva.

— O să depun mărturie dacă se întâmplă! i-a promis Becca. Știu că ți-am spus-o deja. Oamenii trebuie să știe cine este el cu adevărat, chiar dacă nu este un proces penal, nici justiție *adevărată*.

Justiție! Cuvântul ăla o enerva întotdeauna pe Pip și-i în-sângera mâinile. Cuvântul era închisoarea și cușca ei. O privire

în jos și, da, acolo era Stanley, sângerând pe mâinile ei. Dacă voia, putea vorbi despre el cu Becca, altcineva care îl cunoscuse mai mult decât ca fiind copilul Brunswick. Becca și Stanley ieșiseră chiar de două ori în oraș înainte să hotărască să fie doar prieteni. Becca putea asculta, chiar dacă nu înțelegea. Dar, nu, Pip nu avea timp pentru asta, nu acum!

— Becca, aaa, eu..., a început ea șovăitor. De fapt, voiam să te întreb ceva. Destul de urgent. Adică, nu o să pară urgent, dar este. Este important, însă nu îți prea pot explica de ce, adică nu la telefon.

— Bine, a spus Becca, iar o parte din veselie i-a dispărut din voce. Te simți bine?

— Da, bine, i-a răspuns Pip. Doar că, vezi tu, trebuie să știu cum îi spunea Andie primului ei hamster.

Becca a pufnit, luată prin surprindere.

— Poftim?

— Este... o întrebare de securitate. Ți amintești cum și-a numit primul hamster?

— O întrebare de securitate pentru ce? a întrebat Becca.

— Cred că Andie avea un cont de e-mail. Unul secret. Unul pe care poliția nu l-a găsit.

— AndieBell94, a rostit Becca repede cuvintele. Asta era adresa ei de e-mail. Poliția cu siguranță m-a întrebat atunci dacă o știu.

— Țsta e alt cont pe care l-a folosit. Și nu pot să-l accesez decât dacă răspund la întrebarea de securitate.

— Alt cont? a ezitat Becca. De ce cercetezi din nou cazul lui Andie? Ce... De ce? Ce se întâmplă?

— Nu cred că-ți pot spune, a zis Pip, ținându-și genunchiul ca să nu-i mai tremure. Apelul ăsta este înregistrat. Dar ar putea fi ceva... important pentru mine. A făcut o pauză,

ascultând respirația ceva mai rapidă a Beccăi, apoi a adăugat: E o chestiune de viață și de moarte.

— Roadie.

— Poftim? a spus Pip.

— Roadie, ăla a fost primul hamster al lui Andie, a zis pe nas Becca. Nu știu cum de i-a ales numele ăsta. Cred că l-a primit când a împlinit șase ani. Poate șapte. Eu am primit unul după un an și l-am botezat Toadie. Apoi am avut-o pe pisica noastră, Monty, care l-a mâncat pe Toadie. Dar hamsterul ei era Roadie.

Degetele lui Pip tremurau pregătite.

— R-O-A-D-Y? a întrebat ea.

— Nu. I-E, a spus Becca. Asta e... Totul e în regulă? Serios?

— O să fie, a zis Pip. Sper! Andie ți-a povestit vreodată de cineva pe nume Harriet Hunter? O prietenă?

Linște la telefon, zumzetul de fundal al vocilor din apropiere.

— Nu, a răspuns Becca în cele din urmă. Nu cred că mi-a povestit. De fapt, nu am cunoscut niciodată pe cineva cu numele Harriet. Nu că Andie ar fi chemat pe cineva acasă. De ce? Cine este fata asta?

— Becca, ascultă, a spus Pip, bătând ușor cu degetele în telefon, trebuie să închid, îmi pare rău! Este ceva... și poate că nu am mult timp. Dar o să îți explic totul când se termină, promit!

— O, da... E în regulă, a spus fata, cu o voce mai puțin veselă acum. Mai vii în vizită sâmbăta viitoare? Te-am înscris în registru.

— Da, a zis Pip, dar mintea i se îndepărtase deja de Becca, revenind la ecranul calculatorului și la întrebarea de securitate care o aștepta. Da, vin, a răspuns absentă.

— Succes, a spus Becca încrezătoare, cu... Și să îmi spui că e totul bine! Când o să poți.

— Așa o să fac! a spus Pip și și-a auzit și ea neliniștea din glas. Mulțumesc, Becca! Pa!

De data asta, Pip chiar a scăpat telefonul, apăsând prea tare butonul, aparatul alunecându-i din palma udă de sânge. L-a lăsat acolo pe podea, degetele întorcându-se la tastatură. La *R*, iar apoi la *O* și așa mai departe. *Roadie*. Primul hamster al lui Andie Bell.

Pe tastatura tactilă erau pete invizibile de sânge când Pip a îndreptat săgeata de pe ecran spre butonul *În continuare*.

Pe pagina care s-a încărcat i se indica să creeze o altă parolă și să o rescrie în căsuța de dedesubt, pentru confirmare. Sentimentul din piept s-a schimbat din nou, sfârâind parcă atunci când a intrat în contact cu pielea ei. Ce parolă ar fi trebuit să folosească? Orice! Orice, numai să se grăbească!

Primul lucru care i-a venit în minte a fost *Ucigașul* BA6.

Cel puțin parola asta n-avea să o uite.

A rescris-o dedesubt și a apăsat ca să confirme.

S-a deschis căsuța poștală, cu e-mailuri insuficiente ca măcar să umple ecranul.

Pip a expirat. Iată-l! Contul de e-mail al lui Andie Bell, cel secret. Păstrat după tot acest timp. Neatins, în afară de ea. Pip a avut din nou senzația aia pe șira spinării, ca și când n-ar fi fost în prezent, ci ar fi plutit.

Și-a dat imediat seama de ce crease Andie contul ăsta. Singurele e-mailuri trimise și primite erau cele pentru și de la Harriet Hunter. ăsta trebuia să fie motivul pentru care Andie făcuse contul, dar tot nu-i era clar de ce și care era legătura dintre Harriet și *Ucigașul* BA.

Pip s-a uitat prin e-mailuri, citind aceleași mesaje pe care i le arătase Harriet, de data asta din partea lui Andie. Nimic nou

aici. Nicio explicație. Niciun colac de salvare. Erau doar opt mesaje trimise și primite, toate cu același subiect: *Bună!*

Trebuia să mai fie ceva aici. Orice! Andie trebuia să o ajute, trebuia să o facă. De aceea toate conduceau înapoi la ea, închizând cercul.

Pip a ieșit din căsuța poștală, accesând secțiunea mesaje sociale. Aici nu era nimic, doar o pagină albă. A încercat a treia opțiune – Promoții –, iar pagina s-a umplut cu șiruri de e-mailuri. Toate de la același expeditor: *Sfaturi pentru autoapărare*. Probabil Andie se înscrisese în lista lor de e-mailuri la un moment dat. Primise e-mailuri, o dată pe săptămână, multă vreme după moartea ei. De ce o interesa pe Andie buletinul informativ despre autoapărare? Pip a tremurat. Crezuse Andie că era în pericol? Oare o parte din ea știuse că nu avea să trăiască mai mult de 17 ani? Avusese același sentiment inevitabil care sălășluia în lăuntrul lui Pip?

Pip a verificat bara laterală. Nu era nimic în coș, niciun e-mail șters. La naiba! Haide, Andie! Trebuia să fie ceva aici. Trebuia să fie. Era o legătură aici, iar Pip era persoana care trebuia să o găsească. Își dădea seama de asta. Lucrurile se așezau întotdeauna așa cum trebuia.

A ridicat brusc mâna când a zărit un număr de pe bara laterală. Un mic 1 lângă fișierul *Ciorne*. Atât de mic, încât parcă ar fi încercat să se ascundă de privirea curioasă a lui Pip.

O ciornă netrimisă. Ceva scris de Andie. Ce era? Un mesaj neterminat pentru HH? Poate nimic, poate era doar gol. Pip a deschis fișierul cu ciorne și, iată-l, așteptând-o! Un e-mail netrimis, și deja vedea că nu era gol. Data din partea dreaptă îl marca salvat la 21/02/12. La subiect scria: *de la anonim*.

Lui Pip i s-a strâns pieptul, iar când și-a șters sângele de pe o mână și a deschis ciorna, respirația i s-a poticnit ciudat, zăngănind.

Destinatari**Subiect: de la anonim**

Pentru cei interesați,

Știu cine este Ucigașul BA.

Nu am spus-o niciodată cu voce tare, nimănui, nici măcar mie. A fost doar o idee, care a tot crescut, ocupând tot mai mult spațiu, până când a devenit singurul lucru la care pot să mă gândesc. Chiar și faptul că scriu aici despre el mi se pare un pas important; mă face să mă simt mai puțin singură în situația asta. Totuși, sunt singură. Complet singură.

Știu cine este Ucigașul BA.

Sau Strangulatorul din mlaștină. Orice nume ar avea, știu cine este.

Și aș vrea să pot trimite cu adevărat e-mailul ăsta. Să îl trimit ca o informație anonimă poliției, să le dau oamenilor legii numele lui; nici măcar nu știu dacă secțiile de poliție au adresă de e-mail. Nu aș putea suna niciodată. Nu l-aș putea rosti. Sunt foarte speriată. În fiecare secundă în care sunt trează și, mai nou, chiar și când dorm. Îmi e din ce în ce mai greu să mă prefac atunci când el este în casă și discută cu noi toți ca și când totul ar fi normal, la cină. Dar știu că nu pot să-l trimit. Cum aș putea vreodată să îl trimit? Cine m-ar crede? Poliția, cu siguranță nu. Iar dacă el află ce am spus, o să mă ucidă, așa cum le-a ucis pe ele. Bineînțeles că o să afle. Practic, este unul dintre ei.

Asta e doar o încercare și, probabil, știind că aș putea să-l trimit, deși nu pot, o să mă simt mai bine. Să discut despre asta cu mine însămi, detașată.

Știu cine este Ucigașul BA.

L-am văzut. L-am văzut cu Julia Hunter. Știu 100% că era ea. Se țineau de mână. L-am văzut sărutând-o și pe obraz. El nu știe că i-am văzut. Și nu m-a surprins prea mult să îi văd împreună. Apoi, după șase zile, ea a murit. A ucis-o. Știu că a făcut-o. Am știut-o imediat ce i-am văzut chipul la televizor. Acum toate se potrivesc, toate celelalte detalii. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte de asta.

Habar nu am de ce am contactat-o pe HH. M-am gândit că ar putea ști și ea sau că ar avea vreo bănuială în privința ucigașului surorii ei. Așa aș fi putut avea pe cineva cu care să vorbesc despre asta. Să plănuim ce să facem

împreună. Dar ea nu știe. Nu știe nimic. Și nu îmi dau seama de ce, dar simt că sunt responsabilă pentru ea, că trebuie să mă aslgur că este în regulă. Deoarece am aflat cine a ucis-o pe sora ei și nu știu cum să îi spun. Dacă ar atinge-o cineva pe Becca, aş fi distrusă.

Nu pot să-i spun lui Sal. Probabil deja crede că sunt destul de tulburată. Trebuie să-i ascund foarte multe lucruri, deoarece este singurul lucru bun care mi-a rămas, iar el trebuie să fie protejat. În orice caz, nu pot să-l invit niciodată la mine acasă.

Am tot timpul sentimentul ăsta copleșitor de groază că, dacă nu fug din oraș, o să mă ucidă. El o să mă ucidă. Deja a început să se uite altfel la mine sau poate că asta a început cu mulți ani în urmă. Sper că nu se uită așa la Becca. Dar am un plan, îl am deja de ceva timp, trebuie doar să fiu discretă. De aproape un an economisesc toți banii de la Howie. Sunt ascunși, nu o să-i găsească nimeni. Totuși, mi-am ratat studiile – ce prostie din partea mea! Ar fi fost cea mai ușoară cale de scăpare, o facultate departe. Nimeni nu ar bănuî nimic. Dar singura la care am intrat este cea de aici și ar trebui să rămân în Kilton. Nu pot rămâne acasă.

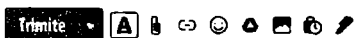
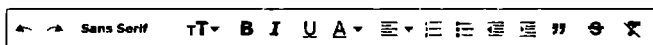
Sal a fost admis la Oxford. Aș fi vrut să pot să-l însoțesc. Nu este prea departe, totuși e suficient. Poate că mai reușesc să fac ceva, ca să plec și eu. Dacă nu este prea târziu. Trebuie să fac orice ca să plec de aici. Orice. Știu că domnul Ward l-a ajutat să intre acolo, poate mă ajută și pe mine. Orice! Cu orice preț!

Iar după ce o să plec și o să fiu în siguranță, o să mă întorc după Becca. Dar trebuie să termine mai întâi școala; trebuie să o facă, este isteată. Dacă mă stabilesc undeva, departe de aici, poate veni să locuiască cu mine, iar când o să fim departe și în siguranță, poate atunci o să spun poliției cine este el. Poate atunci o să trimit în sfârșit e-mailul ăsta, sub protecția anonimatului, când nu o să mai poată să ne prindă, când nu o să știe unde suntem.

Cel puțin ăsta e planul. Nu am cu cine să îl discut, în afară de mine, însă doar atât pot face. Acum sunt nevoită să-l șterg, pentru orice eventualitate.

Mi se pare prea mareș pentru mine, dar cred că o pot face. Să ne salvăm! Să o țin pe Becca în siguranță. Să supraviețuiască.

Trebuie doar să...

Douăzeci și doi

Ravi a derulat din nou pagina în sus și-n jos, clătinând din cap, iar Pip a văzut cuvintele lui Andie oglindindu-se în pupilele ochilor lui. Chiar mai clar acum, că erau plini de lacrimi. Greutatea propriei fantome îl apăsa și pe el, nu doar pe ea. Amândoi împărtășeau și împărțeau povestea fetei moarte; erau singurii oameni din lume care știau. Nu erau ultimele cuvinte ale lui Andie Bell, dar cu siguranță așa păreau.

— Nu pot să cred! a spus el în cele din urmă, cuprinzându-și fața cu mâinile. Nu pot să cred! Andie, ea... Asta schimbă totul. Totul!

Pip a oftat. În stomac simțea o tristețe de nedescris; se tot afunda în podea, trăgând după ea fantoma lui Andie. Dar l-a luat pe Ravi de mână, ținând-o strâns ca să rămână ancorați.

— Adică, schimbă totul și nimic, a zis ea. Andie nu a supraviețuit. Nu Ucigașul BA a ucis-o, ci singurul lucru pe care a încercat să îl facă pentru a scăpa de el. Howie Bowers. Max Hastings. Elliot Ward. Becca. De aceea s-au întâmplat toate astea. Totul. Cercul s-a închis, a adăugat încet, gândind că era sfârșitul, sfârșitul era începutul, iar ucigașul BA era ambele.

Ravi și-a șters ochii cu mâneca.

— Eu doar... Vocea i-a cârâit, înăbușind următoarele cuvinte: Nu știu ce simt în legătură cu asta. Este... prea trist. Și noi... ne-am înșelat în privința ei. Nu prea am înțeles ce a văzut Sal la ea înainte, dar... O, Dumnezeuule, cred că a fost îngrozită. Foarte singură. Ravi și-a ridicat privirea la Pip și a îngăimat:

Și asta e, nu-i așa? Data de 21 februarie: după asta l-a abordat prima dată pe domnul Ward și...

— Cu orice preț, a spus Pip, repetând cuvintele lui Andie, și a simțit din nou acea apropiere misterioasă de ea.

După cinci ani și fără să se cunoască totuși, iată că o purta pe Andie în piept! Două fete moarte, mai asemănătoare decât și-ar fi putut da vreodată seama Pip.

— Era disperată! Nu am înțeles niciodată de ce, dar nu aș fi bănuit asta. Biata Andie!

Ce vorbe nepotrivite, dar ce altceva mai era de spus?

— A fost curajoasă, a zis încet Ravi. Îmi amintește puțin de tine, a adăugat el și a schițat un zâmbet pe potrivă șoaptelor. E clar că frații Singh au un gen anume.

Dar mintea lui Pip o părăsise, amintindu-și de anul trecut. De Elliot Ward, care stătea în fața ei și aștepta poliția.

— Elliot mi-a spus ceva anul trecut, dar până acum nu am prea înțeles. Pip a făcut o pauză, rememorând scena în minte, apoi a continuat: Mi-a povestit că atunci când Andie i-a ocolit casa – înainte ca el să o împingă, iar ea să se lovească la cap – i-a spus că trebuia să plece de acasă, din Little Kilton, deoarece asta o ucidea. Semnele erau clare, dar nu le-am văzut.

— Și așa a fost, a spus Ravi, uitându-se din nou la ecran, la ultima urmă a lui Andie Bell, la ultimul ei mister dezvăluit. Chiar a ucis-o.

— Înaintea *lui*, a zis ea.

— Cine este el? a întrebat Ravi, trecând un pix închis peste ecranul laptopului. Nu dă niciun nume, dar sunt multe informații, Pip. Trebuie să fie o dovadă aici. Deci, e un individ pe care-l cunoaște toată familia Bell, inclusiv Andie și Becca. Fapt care se leagă logic de firma lui Jason, Green Scene, nu?

— Un tip care venea în vizită și chiar lua cina cu ei, a spus Pip, subliniind rîndul cu degetul, apoi a țâțâit când și-a amintit altceva.

— Ce? a întrebat Ravi.

— Anul trecut, am fost să vorbesc cu Becca la sediul ziarului *Kilton Mail*. Asta când Max și Daniel da Silva erau principalii mei suspecti în cazul lui Andie. Am discutat despre Dan, deoarece am aflat că el a fost unul dintre polițiștii care le-au percheziționat prima dată casa când a dispărut Andie. Iar Becca mi-a spus că Daniel era apropiat de tatăl ei. Jason i-a făcut rost de o slujbă la Green Scene și apoi l-a promovat la birou și, în plus, a fost cel care a sugerat ca Dan să se facă polițist.

Pip s-a pierdut din nou în gânduri, plutind prin timp, de atunci și până în prezent, de la început spre sfârșit.

— A spus că Daniel venea des la ei acasă după lucru și că uneori rămânea la cină.

— O, da! a exclamat serios Ravi.

— Daniel da Silva! i-a rostit Pip din nou numele, încercându-l pe limbă, încercând cumva să potrivească toate silabele în Ucigașul BA.

— Și mai e și ce scrie aici.

Ravi a derulat înapoi la ciorna e-mailului.

— Când spune că s-ar duce la poliție, dar se teme că nu o să fie crezută și că el ar putea afla. Partea asta m-a incitat, a adăugat băiatul și i-a arătat-o. *Bineînțeles că ar afla. Practic, este unul dintre ei.* Unul dintre cine?

Pip s-a gândit la propoziții, înclinându-le ca să le vadă dintr-un alt unghi.

— Pare să se refere la un polițist. Nu sunt sigură ce înseamnă *practic*.

— Poate s-a referit la un polițist începător, cum era Daniel da Silva, i-a completat Ravi gândul.

— Daniel da Silva, a repetat Pip, încercând iar numele și urmărindu-și respirația cum se împrășteie prin cameră, luându-l cu ea.

Și cum rămâne cu Nat? a întrebat cealaltă parte a creierului ei. Nat și Dan nu erau cei mai apropiați frați, dar tot era fratele ei mai mare. Putea Pip să creadă cu adevărat asta despre el? Cu siguranță se mai gândise la el, ca ucigaș al lui Andie și ca persoană implicată în dispariția lui Jamie. Ce era diferit acum? Ea și Nat erau apropiate, legate una de cealaltă: asta era acum diferența. Iar el avea o soție. Un copil.

— Credeam că azi vorbești și cu polițistul pensionat, a spus Ravi, trăgând-o de pulover ca să o facă din nou atentă la el.

— Mda, a anulat întâlnirea în ultima clipă, a zis Pip. Am reprogramat-o pentru mâine după-amiază.

— Bun, asta e bine!

Ravi a dat absent din cap, întorcându-și din nou privirea la e-mailul netrimis al lui Andie.

— Trebuie doar să-mi sune telefonul, a spus Pip, holbându-se la mobilul care stătea discret pe birou. Ucigașul BA trebuie doar să mă mai sune o dată. Și apoi CallTrapper o să-mi afișeze numărul și probabil o să reușesc să aflu cine este, dacă e Daniel sau...

Apoi s-a oprit, mijind ochii la telefon, implorându-l să sune, dorindu-și atât de mult, încât mai că a auzit ecourile tonului ei de apel!

— Și poți să te duci la inspectorul Hawkins, a spus Ravi. Sau să faci totul public.

— Iar apoi s-a terminat, a confirmat Pip.

Mai mult decât atât. Lucrurile ar fi fost normale. Reparate. Fără sânge pe mâini sau pastile ca să le țină la distanță. Ar fi fost salvată. Normală. Ar fi revenit în echipa Ravi și Pip, care putea să discute despre chestii obișnuite, ca seturile de lenjerie de pat și orarul sălilor de cinema ori să vorbească timid despre viitorul lor.

Pip ceruse o cale de ieșire, un ultim caz, și ceva îi răspunsese. Acum era chiar mai bine, mai potrivit. Deoarece Ucigașul BA era originea. Sfârșitul și începutul. Monstrul din întuneric, creatorul, sursa. Tot ce se întâmplase revenea direct la el.

Totul!

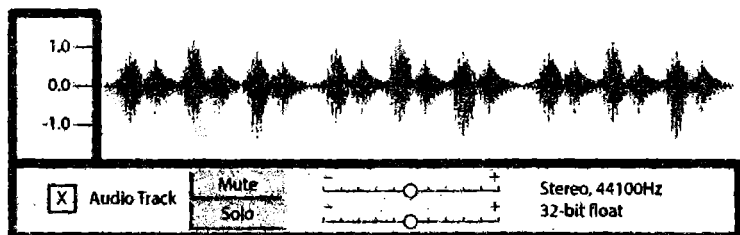
Andie Bell știa cine e Ucigașul BA și era îngrozită, așa că vânduse droguri pentru Howie Bowers ca să economisească bani să scape, să fugă din Kilton. Îi vânduse Rohypnol lui Max Hastings, care apoi îl folosisese ca să o drogheze și să o violeze pe sora ei mai mică, Becca. Andie îl urmărise pe Elliot Ward în planul ei disperat de a scăpa spre Oxford, cu Sal. Elliot credea că o ucisese accidental pe Andie, așa că-l omorâse pe Sal ca să-și acopere urmele, fratele lui Ravi murind în pădure. Dar nu Elliot îi luase viața lui Andie, nu cu adevărat, ci Becca Bell, atât de furioasă și șocată de rolul surorii ei în propria tragedie, încât încremenise și o lăsase pe Andie să moară din cauza unei răni la cap, înecându-se cu propria vomă. Trecuseră cinci ani, iar Pip apăruse și descoperise toate aceste adevăruri. Elliot era la închisoare, Becca la fel, deși nu ar fi trebuit, Max nu era închis, deși ar fi trebuit. Și, mai important, Howie Bowers era la închisoare. Howie îi spusese colegului de celulă că-l cunoștea pe adevăratul Copil Brunswick. Colegul de celulă îi zisese vărului său, care transmisese totul mai departe unui prieten, care dezvoltase un alt prieten, care răspândise un zvon pe internet. Charlie Green citise zvonul și venise în Little Kilton. Layla Mead se dăduse drept Stella Chapman. Jamie Reynolds dispăruse. Stanley Forbes fusese împușcat de șase ori, sângele curgându-i pe mâinile lui Pip.

Trei povești diferite, dar toate legate. Iar în mijlocul tuturor lucrurilor, rânjind la ea din întuneric, era Ucigașul BA.

Denumirea fișierului:

Interviu cu inspectorul Nolan despre Ucigașul BA.wav

Pip: Vă mulțumesc foarte mult, domnule Nolan, pentru că ați acceptat să participați la interviu! Și îmi pare rău că vă răpesc după-amiaza de vineri!

Inspectorul Nolan: O, te rog, spune-mi David! Și nu-ți face griji! Scuze că a trebuit să anulez întâlnirea de ieri. Am fost invitat la o partidă de golf în ultima clipă, știi cum este.

Pip: Bineînțeles, da, nu e nicio problemă! Nu este ca și când am avea o limită de timp sau așa ceva. Deci, în primul rând, de cât timp te-ai pensionat?

Inspectorul Nolan: Au trecut deja trei ani. Da, era 2015 când am plecat. Știu: joc golf, îmi retrăiesc zilele de glorie; sunt un polițist pensionat tipic. Am încercat chiar să mă apuc olărit, obligat de soție.

Pip: Pare minunat! Așadar, cum v-am scris în e-mailuri, azi voiam să vorbim despre cazul Ucigașului BA.

Inspectorul Nolan: Da, da. Cel mai important caz din cariera mea! O ocazie minunată să mă retrag. Adică, bineînțeles, e îngrozitor ce le-a făcut acelor femei.

Pip: Trebuie să fi fost memorabil. Ucigașii în serie nu sunt atât de obișnuiți.

Inspectorul Nolan: Cu siguranță nu. Și de zeci de ani nu ne-am mai confruntat cu un asemenea caz. Ucigașul BA a fost un caz important pentru noi toți. Și faptul că am reușit să îl constrângem să mărturisească a fost probabil cel mai mare moment al meu. Ei bine, în afară de nașterea fiicelor mele. (Râde.)

Pip: Billy Karras a stat noaptea în sala de interogatoriu mai mult de cinci ore înainte să înceapă să mărturisească. Cred că era extrem de obosit, extenuat. Ai avut vreodată îndoieli în privința mărturisirii lui? Adică, a dezmințit totul a doua zi dimineață, după ce a dormit puțin.

Inspectorul Nolan: Nicio îndoială! Niciuna! Eram în sală cu el când a mărturisit. Nimeni nu ar spune că a făcut lucrurile alea îngrozitoare, dacă nu ar fi adevărat. Și eu eram obosit și nu am mărturisit că sunt un ucigaș în serie, nu-i așa? Și nu ai avea cum să înțelegi, dar după atâția ani ca detectiv, mi-am dat seama că îmi spune adevărul. Se vedea în ochii lui. Întotdeauna îmi dau seama. Știi când te afli în prezența răului, crede-mă! Billy a dezmințit dimineață pentru că a avut timp să se gândească la toate consecințele. Este un laș. Dar cu siguranță a făcut-o.

Pip: Am vorbit cu mama lui Billy Karras, Maria...

Inspectorul Nolan: Aoleu!

Pip: De ce ai zis asta?

Inspectorul Nolan: A, m-am confruntat de câteva ori cu ea. Este o femeie puternică. Nu o poți condamna, bineînțeles; nicio mamă nu o să creadă că fiul ei este capabil de lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Billy.

Pip: Ei bine, a cercetat mult mărturisirile false în literatura de specialitate. Este vreo parte din tine care crede că este posibil ca mărturia lui Billy să fi fost falsă? Că a spus lucrurile alea doar din cauza presiunii din timpul interogatoriului?

Inspectorul Nolan: Ei bine, da, cred că a cedat doar datorită presiunii din timpul interogatoriului, dar nu înseamnă că mărturia nu este bună. Dacă ar fi fost singura dovadă, atunci m-aș fi putut gândi la asta, dar au fost dovezi care l-au legat pe Billy de crime: criminalistice și indirecte. Și a pledat „vinovat”, îți amintești? Doar nu asta e acum subiectul podcastului tău, nu? Încerci cumva să dovedești că Billy este nevinovat?

Pip: Nu, deloc! Încerc doar să spun adevărata poveste a Ucigașului BA, cu toate detaliile.

Inspectorul Nolan: Bun, bine, deoarece altfel nu aș fi acceptat interviul. Nu vreau să încerci să mă pui într-o lumină proastă.

Pip: O, nici nu mă gândesc la asta, David! Așadar, multe dintre dovezile care îl leagă pe Billy de caz par să aibă legătură cu slujba lui. Lucra la o firmă de întreținere a spațiilor verzi, Green Scene Ltd. Mă întrebam doar dacă știai despre legătura firmei Green Scene cu crimele, înainte ca Billy să devină principalul tău suspect.

Inspectorul Nolan: Da! Cu siguranță *cercetam* firma Green Scene înainte de asta. Am început după ce Bethany Ingham, a treia victimă, a fost ucisă, deoarece lucra acolo. Apoi, când a fost ucisă Julia Hunter, am făcut legătura cu două scene ale crimei, care erau locuri unde-și desfășurau activitatea cei de la Green Scene. Am cerut permisiunea să percheziționăm spațiile și îmi aduc aminte că patronul a fost foarte amabil și atent. Atunci am descoperit că utilizau exact aceeași marcă de funie albastră și bandă adezivă ca ucigașul. În concluzie, am descoperit asta cam la fix și am început să-i cercetăm pe angajați. Dar nu poți cerceta prea mult fără motive de suspiciune. Apoi a apărut Billy Karras, cel care *a găsit-o* pe Tara Yates, iar noi ne-am dat destul de repede seama că e tipul pe care-l căutam.

Pip: Ați mai avut suspecti înainte de Billy? Înainte să fie ucisă Tara? Oricine legat de Green Scene?

Inspectorul Nolan: Ne-au interesat câțiva oameni, dar nu s-a întâmplat nimic concret sau important.

Pip: Presupun că nu ai de gând să-mi zici niște nume, nu?

Inspectorul Nolan: Ca să fiu sincer, nici nu mi le amintesc.

Pip: În regulă! Am vorbit recent cu Harriet Hunter, sora mai mică a Juliei, iar ea mi-a povestit niște întâmplări ciudate de acasă, din săptămânile care au precedat moartea Juliei. Niște porumbei morți aduși în casă, siluete desenate cu creta în apropierea casei, farse telefonice. V-ați concentrat vreodată asupra acestor lucruri în ancheta voastră? Familiile celorlalte victime au raportat incidente asemănătoare?

Inspectorul Nolan: O, da, acum îmi amintesc de porumbeii morți! Sora mai mică ne-a spus atunci despre ei. Am pus întrebări legate de asta prietenilor și familiilor victimelor anterioare, dar nu au auzit nimic de genul ăsta. L-am întrebat pe Billy dacă a intrat în contact cu victimele înainte să le răpească. Ne-a spus că le-a urmărit, deci știa când erau singure și așa mai departe, dar nu a luat legătura cu ele nici prin intermediul păsărilor moarte, nici al apelurilor telefonice, nici prin alte metode. Deci, din nefericire, nu are legătură cu cazul. Deși face povestea mai convingătoare, trebuie să recunosc.

Pip: Am înțeles, mulțumesc! Așadar, să discutăm acum despre trofee. Știi exact ce obiect a luat Ucigașul BA de la fiecare victimă. Ceva personal ce au avut asupra lor când le-a răpit: cercei, o perie și așa mai departe. Dar nu ai găsit niciodată trofee în posesia lui Billy, nu-i așa? Nu ți-a dat de gândit asta?

Inspectorul Nolan: Nu! Ne-a spus că le-a aruncat. Probabil acum sunt toate în vreo groapă de gunoi, undeva prin țară. Posibil să nu le găsim niciodată.

Pip: Dar ideea unui trofeu nu e să fie păstrat? Ca să îi amintească ucigaşului de crima violentă şi să întârzie nevoia de a omori din nou. De ce să le fi aruncat?

Inspectorul Nolan: Nu a spus, dar este evident, nu-i așa? Ştia că urma să-l prindem după moartea Tarei şi a scăpat de dovezi înainte să obţinem un mandat de percheziţionare a casei. Nu cred că *a vrut* să arunce trofee.

Pip: Am înţeles. Dar, revenind la Tara, de ce să fi atras astfel Billy atenţia asupra lui, înscenând că a găsit cadavrul? Până atunci nu se afla pe lista de suspecti, de ce să atragă atenţia asupra lui? De fapt, din cauza asta a fost prins.

Inspectorul Nolan: Asta are legătură cu ceva ce s-a observat în multe cazuri asemănătoare. Ucigaşul arată mult interes în propriul caz: urmăreşte ştirile, discută cu toţi prietenii şi familia. Nu sunt psihiatru, dar cred că e o chestie care ţine de narcisism. Criminalii în serie se cred foarte isteţi, şi chiar sub nasul nostru. Iar unii dintre ei chiar încearcă să se implice cumva în investigaţia poliţiei: oferă sfaturi despre grupurile de căutare şi altele asemenea. Asta făcea Billy: s-a purtat ca un erou şi a găsit-o pe Tara, astfel încât să poată interveni în anchetă, probabil ca să afle ce ştiam atunci.

Pip: Corect!

Inspectorul Nolan: Ştiu, nu prea are sens pentru noi, oamenii normali. Dar este unul dintre lucrurile pe care eram deja pregătiţi să le analizăm în ancheta asta. De fapt, este destul de amuzant (râde), dar ne gândeam la asta deoarece un poliţist, unul din Thames Valley, pune tot felul de întrebări despre caz. Nu era implicat în anchetă; era începător şi aparţinea de altă secţie, nu de cea din Wycombe, dar se arăta un pic prea interesat de cele petrecute şi de ceea ce făceam, dacă ştii la ce mă refer. Era nou şi sunt sigur că era foarte curios, dar cu siguranţă a ridicat nişte

suspiciuni. Adică înainte să apară Billy. De aceea eram oarecum pregătiți pentru un fel de intruziune din partea făptașului.

Pip: Serios? De la ce secție era polițistul?

Inspectorul Nolan: Cred că de la secția Amersham. Cazul Ucigașului BA aparținea de noi, secția din Wycombe, de vreme ce ne aflam oarecum în mijlocul zonelor unde s-au găsit cadavrele și de unde erau femeile. Dar, în mod evident, Julia Hunter era din Amersham, deci am colaborat un pic cu băieții de acolo. Cu unul dintre vechii mei colegi pe care cred că îl cunoști, inspectorul Hawkins. Bun om! Dar, da, e o anecdotă amuzantă pentru emisiunea ta. Un polițist începător, și noi ne-am gândit la ce era mai rău. (Râde.)

Pip: Polițistul ăsta... se numea Daniel da Silva?

Inspectorul Nolan: (Tușește.) Ei bine, e clar că nu îți pot spune numele polițistului. Și oricum nu ai putea să-l faci public în podcastul tău, din cauza legii privind protecția datelor și a altor chestii asemănătoare. Câte întrebări mai ai? Mă tem că trebuie să plec în curând...

Pip: Dar era Daniel da Silva, nu?

Douăzeci și trei

Fără cap. Porumbelul mort din mâinile ei nu are cap. Însă e prea buretos, cedând când degetele îi intră în coastele lui. Asta, pentru că în pumn ținea, de fapt, pătura șifonată, nu o pasăre moartă, iar Pip este acum trează. În pat.

Adormise. Chiar adormise. Era miezul nopții și beznă, iar ea dormise.

Atunci, de ce era trează? Așa se trezea tot timpul, somnul fiind atât de superficial, încât ațipea și se trezea. Dar acum ceva părea diferit. Ceva o trezise.

Un zgomot.

Era aici.

Ce anume?

Pip s-a ridicat, pătura alunecându-i spre talie.

Un șuierat, dar unul ușor.

S-a frecat la ochi.

Un șuierat ca de tren care se deplasa lent o îndemna să adoarmă din nou.

Nu, nu era un tren!

Pip a mai clipit o dată, camera prinzând formă cu o strălucire fantomatică. S-a dat jos din pat și a simțit aerul rece pe picioarele goale.

Șuieratul se auzea de acolo, de lângă biroul ei.

Pip s-a oprit și și-a concentrat privirea.

Era imprimanta ei.

Ceva ieșea din imprimanta fără fir de pe birou, LED-ul cli-pind din panou.

Bâz-bâz-bâz.

O bucată de hârtie a ieșit prin partea de jos, imprimată cu cerneală neagră, proaspătă.

Dar...

Era imposibil. Astăzi nu trimisese nimic la printat.

Mintea ei încețoșată de somn nu putea înțelege. Visa încă?

Nu, visase porumbelul. Asta era real.

Imprimanta a terminat de printat, scoțând foaia de hârtie cu un ultim zăngănit.

Pip a ezitat.

Ceva a împins-o înainte. O fantomă din spatele ei. Poate Andie Bell.

S-a îndreptat spre imprimantă și s-a întins, ca și când ar fi luat pe cineva de mână sau cineva ar fi apucat-o pe a ei.

Pagina era imprimată cu susul în jos: nu o putea citi de acolo.

A apucat-o cu mâna, iar pagina a fluturat ca aripile unui porumbel fără cap.

A întors-o, cuvintele îndreptându-se.

O parte din ea știuse înainte să le citească. O parte din Pip știuse.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

P.S. Am învățat trucul ăsta de la tine, din sezonul 1, episodul 5.

Ești pregătită pentru următorul meu truc?

Pagina era plină de sângele invizibil al lui Stanley, curgând din mâinile fantomatice ale lui Pip. Nu, mâinile erau acolo.

Dar inima îi dispăruse, aruncându-se pe vertebrele coloanei, coagulându-se în acidul stomacului ei.

Nu, nu, nu, nu, nu!

Cum?

Pip s-a întors, uitându-se frenetic și respirând sacadat, studiind toate umbrele. Fiecare era Ucigașul BA înainte să nu fie. Era singură. El nu era aici. Dar cum...

Privirea sălbatică a poposit din nou asupra imprimantei. A imprimantei fără fir. Oricine din zonă putea trimite ceva.

Ceea ce însemna că trebuia să fie prin apropiere.

Ucigașul BA.

El era aici.

În fața casei sau înăuntru?

Pip s-a uitat la pagina mototolită din mână. *Ești pregătită pentru următorul meu truc?* Ce voia să spună cu asta? Care era trucul: să o facă să dispară?

Trebuia să se uite pe fereastră. Era posibil ca Ucigașul BA să se afle acolo, pe alee, stând într-un cerc de păsări moarte și siluete desenate cu creta.

Pip s-a întors și...

Un strigăt metalic a umplut camera.

Strident.

Foarte strident.

Pip și-a acoperit urechile cu mâinile, scăpând pagina.

Nu, nu era un strigăt. Niște chitare scârțâiau prea repede, însoțite de un ritm de tobă care zguduia încăperea, sădindu-și pulsul în podea și urcându-i pe călcâie.

Apoi s-au auzit țipetele. Vocile. Profunde și demonice, strigând în spatele ei într-un ritm inuman.

Pip a strigat și nu s-a auzit. Era sigură că era acolo, dar vocea îi dispăruse, îngropată.

S-a întors spre locul în care țipetele erau mai intense, ascultând cu mâinile pe urechi. Era biroul ei. De data asta în partea cealaltă.

LED-ul clipea la ea.

Difuzoarele.

Din boxele Bluetooth, muzica death metal trâmbița la volum maxim, în toiul nopții.

Pip a țipat, înaintând cu greu printre sunete și împiedicându-se de propriile picioare când a căzut în genunchi.

Nevoită să își descopere o ureche, a simțit sunetul ca pe ceva fizic, străpungându-i creierul. S-a întins după prelungitorul de sub birou. A apucat ștecherul și l-a scos.

Liniște.

Dar nu cu adevărat.

Un sunet metalic, la fel de strident, în urechile dureroase.

Și un strigăt din pragul ușii acum deschise.

— Pip!

A țipat din nou, lipindu-se de birou.

O siluetă stătea în prag. Prea mare. Cu prea multe membre.

— Pip? a spus din nou Ucigașul BA, cu vocea tatălui ei, iar apoi o lumină galbenă a inundat camera când acesta a aprins becurile.

Părinții ei stăteau în pragul ușii, în pijamale.

— *Ce naiba a fost asta?* a întrebat-o tatăl ei, cu ochi mari.

Nu era doar furios, ci speriat. Îl mai văzuse vreodată Pip înspăimântat?

— Victor! a spus mama ei cu o voce calmă. Ce s-a întâmplat? i s-a adresat apoi lui Pip pe un ton mai tăios.

Alt sunet s-a alăturat fantomei metalice din urechile lui Pip, un mic țipăt de pe hol, un hohot de plâns.

— Josh, dragule!

Mama lui Pip și-a deschis brațele și l-a cuprins când a apărut și băiețelul în pragul ușii. Pieptul micuț îi tremura.

— Este în regulă! Știu că a fost un șoc puternic! a spus mama și l-a sărutat pe creștetul capului. Ești bine, scumpule! N-a fost decât un zgomot strident.

— E-eu am c-crezut că era o-omul rău, a spus el, nemaistăpânindu-și lacrimile.

— Ce dr... Ce naiba a fost asta? a întrebat-o tatăl ei. Cred că i-a trezit pe *toți* vecinii.

— Eu nu...

Dar mintea ei nu se concentra să articuleze cuvintele. Alunecase de la *vecini*, la *afară*, la spațiul de aici. Ucigașul BA se conectase la difuzoarele ei prin Bluetooth. Fusese probabil chiar în fața ferestrei lui Pip, pe alee.

Pip s-a ridicat cu greu în picioare, s-a aruncat peste pat și a tras draperiile.

Luna nu era foarte sus pe cer, razele ei făcând ca arborii, mașinile și bărbatul care alerga de pe aleea lor să capete un straniu contur argintiu.

Pip a înțepenit, o fracțiune de secundă prea mult, iar bărbatul a dispărut.

Ucigașul BA.

Haine negre și un chip din material închis la culoare.

Purta o mască.

Stătea chiar în fața ferestrei sale.

Aproape.

Pip ar fi trebuit să plece, să fugă după el. Putea alerga mai repede de atât. Fusese nevoită să învețe să întrecă toate tipurile de monștri.

— Pip!

S-a întors. Nu ar fi putut trece de părinții ei. Îi blocau calea și deja era prea târziu.

— Explică-ne! i-a cerut mama ei.

— E-eu, s-a bâlbâit Pip.

O, era doar un bărbat care o să mă ucidă, nu trebuie să vă faceți griji.

— Nu știi mai multe decât voi, a spus ea. Și pe mine m-au trezit. Difuzoarele. Nu știi ce s-a întâmplat. Probabil s-a conectat telefonul și poate a fost o reclamă pe YouTube sau așa ceva. Nu știi. Nu am făcut-o eu.

Pip nu știa cum de reușise să rostească atât de multe cuvinte dintr-o suflare.

— Îmi pare rău! Am scos difuzoarele din priză. Cred că sunt defecte. Nu o să se mai întâmple.

Părinții i-au mai pus întrebări. Tot mai multe, iar ea nu a știut ce să le spună. Dar i s-a spus că avea să fie doar vina ei dacă vecinii s-ar fi plâns ori dacă Josh ar fi fost indispus a doua zi.

Bine, era doar vina ei.

Pip s-a urcat în pat, apoi tata a stins lumina, zicându-i un „te iubesc” un pic încordat, iar urechile ei rănite au auzit cum părinții încercau să îl convingă pe Josh să se culce la loc. Nu voia să doarmă singur, ci doar cu ei.

Dar Pip... nu avea să pună geană pe geană.

Ucigașul BA fusese aici! Chiar aici! Acum dispăruse în întuneric, iar ea era cea de-a șasea lui victimă.

Douăzeci și patru

Țipetele răsunau încă în mintea ei, inumane și furioase, captive în oasele lui Pip. Bâzâitul unei imprimante fantomă în urechi. Ambele luptându-se cu arma din inima ei. Nici măcar tura de alergat nu a putut să le alunge sau să o distragă. O alergare atât de intensă, încât credea că mai are un pic și se despică în două, toată violența și întunericul dinăuntru revărsându-se pe trotuar. Se tot uitase peste umăr după Max Hastings, cu părul pieptănat pe spate și ochi dușmănoși, dar nici urmă de el.

Alergatul fusese o idee proastă. Acum, zăcând întinsă pe covorul din dormitor, i se părea că nu se poate mișca. Ghemuită în aerul rece. Îmbălsămată. Nu dormise deloc. Luase ultimul Xanax aproape imediat după ce părinții plecaseră din camera ei în seara precedentă. Închisese ochii, iar timpul trecuse, dar nu i se păruse că dormise, ci că se înecase.

Nu mai avea nicio pastilă. Nimic. Niciun sprijin.

Asta a făcut-o în sfârșit să se miște, să se ridice și să simtă transpirația rece din betelia colanților. S-a clătinat în drum spre birou, sub care atârnau șteherele. Scosese totul din priză. Imprimanta, boxele, laptopul, veioza, încărcătorul telefonului. Toate erau niște cabluri inerte.

A deschis cel de-al doilea sertar, și-a strecurat mâna înăuntru și a scos telefonul cu cartelă din față. Același pe care îl folosisese miercuri ca să îi trimită un mesaj lui Luke. Acum era sâmbătă, și tot nu primise vești de la el. Rămăsese fără pastile.

A deschis telefonul și a început să scrie, frustrată de cât de lent era, apăsând tasta 4 de trei ori doar ca să ajungă la litera I.

Am rămas fără. Mai am nevoie, cât mai repede posibil!

De ce nu-i răspunsese încă Luke? În mod normal, i-ar fi trimis un semn până acum. Nu putea da greș și cu asta, nu pe lângă toate celelalte lucruri. În seara asta trebuia să doarmă bine; deja își simțea creierul funcționând prea lent, legând cu greu un gând de altul. A pus la loc în sertar telefonul cu cartelă și a tresărit la bâzâitul telefonului ei.

Din nou Ravi. *Te-ai întors de la alergat?*

El insistase să vină acasă la ea când îl sunase mai devreme, încă amețită din cauza pastilelor, și îi povestise despre impri-mantă și boxe. Dar Pip îl refuzase. Trebuia să alerge ca să își limpezească mintea. Iar apoi să discute cu Nat da Silva despre fratele ei. Singură. Ravi cedase în cele din urmă, cu condiția ca ea să-l țină la curent toată ziua. Și nu era nicio îndoială: Pip rămânea în noaptea asta la el acasă. Și la cină. Fără obiecții, îi spusese cu o voce serioasă. Pip presupunea că e o idee bună, dar dacă Ucigașul BA știa cumva?

Trebuia să le ia pe rând. Seara era departe, la fel și Ravi. I-a trimis un mesaj rapid, scriindu-i: *Da, sunt bine. Te iubesc!* Acum însă trebuia să se concentreze la următoarea temă: conversația cu Nat.

Era primul și în același timp ultimul lucru pe care voia să îl facă. Să discute cu Nat și să spună totul cu voce tare ar fi făcut lucrurile să pară reale. *Hei, Nat, nu crezi că este foarte posibil ca fratele tău să fie un criminal în serie? Da, știu, mi-am făcut obiceiul să te acuz pe tine și pe membrii familiei tale de crimă.*

Acum ea și Nat erau apropiate. Parcă ar fi fost rude, chiar dacă violența și tragedia erau sursa apropierii lor. Pip o considera pe Nat unul dintre puținii oameni care ar fi căutat-o dacă

ar fi dispărut. Să o piardă pe Nat ar fi fost mai rău decât să își piardă un deget. Dacă discuția asta depășea prea mult limita și își strica relația?

Dar ce putea să facă? Toate semnele îl indicau pe Daniel da Silva: se potrivea profilului, lucrase la Green Scene și ar fi putut să declanșeze alarma în timp ce Jason Bell era la cină, se arătase prea interesat de caz ca polițist, fiind *practic unul dintre ei*, cineva apropiat de familia Bell de care Andie s-ar fi putut teme, cineva care avea motive să o urască pe Pip.

Toate se potriveau. Era calea cea mai simplă.

Sunet de focuri de armă din pieptul ei. Bătăi rapide care păreau să spună *BA, BA, BA*.

Pip s-a uitat din nou la telefon. La naiba! Cum de trecuse de ora trei? Nu ieșise de sub pătură – ultimul loc sigur – până la amiază, pastilele fiind prea puternice în pieptul ei ca să stea în picioare. Și alergase prea mult. Acum ezita, convingându-se să o facă atunci când chiar trebuia să plece.

Nu avea timp să facă un duș. Și-a scos puloverul transpirat și l-a înlocuit cu un hanorac gri, închizând fermoarul peste bustieră. Și-a pus sticla cu apă și cheile în rucsacul deschis și a scos microfoanele USB; conversația cu Nat nu trebuia auzită de ceilalți. Niciodată. Apoi și-a amintit că în seara asta rămânea acasă la Ravi: și-a luat o pereche de chiloți și niște haine pentru a doua zi, aducându-și periuța de dinți din baie. Deși, de fapt, era posibil să se întoarcă mai întâi aici, ca să verifice telefonul cu cartelă și să vadă dacă Luke avea pastile pentru ea. Ideea era arzătoare și rușinoasă. Pip a tras fermoarul rucsacului și l-a pus pe umăr, luând căștile și telefonul înainte să iasă din cameră.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Nat! i-a spus mamei când a coborât scările, ștergând sângele lui Stanley de pe mâini pe

colanții negri. Apoi mă duc la familia Singh la cină și s-ar putea să rămân acolo, dacă îmi dai voie.

— O! Da, bine! a spus mama ei, oftând când Josh a început să se plângă de altceva din living. Totuși, trebuie să te întorci dimineață. I-am spus lui Josh că mâine mergem la Legoland. Să îl înveselim puțin.

— Da, bine! a spus Pip. Pare amuzant. Pa! A ezitat un pic lângă ușa de la intrare, apoi a spus: Te iubesc, mamă!

— O!

Mama a părut un pic surprinsă și s-a întors către ea, zâmbind sincer.

— Și eu te iubesc, draga mea! Ne vedem dimineață. Și salută-i pe Nisha și Mohan din partea mea!

— Așa o să fac!

Pip a închis ușa de la intrare. Și-a ridicat privirea la zidul de cărămidă de sub fereastra ei, stând exact acolo unde ar fi putut sta *el*. Plouase din nou în dimineața asta, deci nu și-a dat seama, dar erau mici semne albe pe zid. Poate fuseseră mereu acolo... sau nu.

A ezitat lângă mașina ei, iar apoi a trecut pe lângă aceasta. Nu trebuia să conducă; probabil nu era sigur. Pastilele îi erau încă în sânge, îngreunând-o, iar lumea părea aproape un vis care se desfășura în jurul ei. Suspendat în timp și spațiu.

Și-a pus căștile când a ieșit de pe alee și a început să meargă pe Martinsend Way. Nici măcar nu voia să asculte ceva; pur și simplu a apăsat butonul de anulare a sunetelor și a încercat să plutească din nou în acel loc liber. Retras. Unde focurile de armă, bâzâitul și muzica tare nu o puteau găsi.

Pe strada principală, pe lângă Book Cellar și bibliotecă. Pe lângă cafenea și Cara dinăuntru, care dădea cuiva niște pahare de plastic la pachet – Pip a citit cuvintele pe buzele celei mai

bune prietene a ei: *Ai grijă, sunt fierbinți!* Dar Pip nu se putea opri. Pe lângă Church Street din stânga, care cotea spre casa familiei Bell. Dar Andie nu era în casa aia, acum era aici, cu Pip. A cotit la dreapta. Pe Chalk Road și Cross Lane.

Ramurile copacilor fluturau deasupra ei. Întotdeauna păreau să o facă aici, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

A mers până la jumătatea drumului, cu privirea fixată la ușa vopsită în albastru. Casa lui Nat.

Nu voia să o facă.

Era nevoită să o facă.

Jocul mortal dintre ea și Ucigașul BA o condusesse aici, iar Pip era cu un pas în urmă.

S-a oprit pe trotuarul din fața casei și și-a lăsat rucsacul să-i alunece spre cot ca să își poată pune căștile înăuntru. L-a închis din nou. A inspirat și s-a apropiat de alea din față.

I-a sunat telefonul.

În buzunarul hanoracului. Vibrându-i pe șold.

Pip a vârât repede mâna în buzunar, a bâjbâit după telefon și s-a uitat la ecran.

Număr ascuns.

Inima i s-a lipit de spinare.

El era, știa asta.

Ucigașul BA.

Iar acum îl prindea. Șah mat!

Pip a trecut în grabă pe lângă casa lui Nat, telefonul bâzâindu-i încă în mâinile făcute căuș. Îndepărtându-se de casa familiei da Silva, l-a ridicat și a apăsat butonul lateral de două ori, ca să redirectioneze apelul spre aplicația CallTrapper.

Telefonul s-a întunecat.

Un pas.

Doi.

Trei.

Ecranul s-a luminat din nou cu un apel în așteptare. Doar că de data asta nu scria *număr ascuns*. Un număr de mobil se derula în partea de sus a ecranului, demascată. Un număr pe care Pip nu l-a recunoscut, dar nu conta. Era o legătură directă cu Ucigașul BA. Cu Daniel da Silva. Dovada concretă. Jocul se terminase.

Nu trebuia să răspundă; putea pur și simplu să lase telefonul să sune. Dar degetul mare deja se mișca spre butonul verde, apăsându-l, în timp ce mobilul se ridica la ureche.

— Bună, BA! a spus Pip, mergând pe Cross Lane, spre locul unde casele se terminau, iar copacii se îndesau pe drum.

Ramurile lor nu mai fluturau, ci se legănau la ea.

— Sau preferi să îți se zică Strangulatorul din mlaștină?

În telefon s-a auzit un sunet aspru și totuși blând. Nu era vântul. Era respirația lui. El nu știa că jocul se terminase, că ea deja câștigase. Că acest al treilea și ultim apel era greșeala lui fatală.

— Cred că totuși prefer Ucigașul BA, a spus Pip. Este mai potrivit, mai ales că nu ești din mlaștină. Ești de aici, din Little Kilton.

Pip a mers mai departe, coroana copacilor ascunzând acum de ea soarele după-amiezii și ocrotind un drum cu umbre pâlپătoare.

— Mi-a plăcut trucul de aseară. Impresionant de-a dreptul! Și știu că ai o întrebare pentru mine: vrei să știi cine m-ar căuta dacă aș dispărea. Dar am și eu o întrebare pentru tine.

Pip a făcut o pauză.

La telefon s-a auzit din nou sunetul respirației. El aștepta.

— Cine o să te viziteze la închisoare? a întrebat Pip. Pentru că acolo o să ajungi.

La telefon a auzit un sunet gutural, de respirație poticnită.
Apoi trei țiuturi stridente.

Tipul închisese.

Pip s-a holbat la telefon, colțurile gurii aproape întinzându-se într-un zâmbet. Îl prinsese. Ușurarea a fost imediată, dislocând greutatea îngrozitoare de pe umerii ei și ancorând-o din nou în lumea reală. O viață normală. Echipa Ravi și Pip. Abia aștepta să îi spună. Acum îi era accesibilă; trebuia doar să întindă mâna și să o apuce. Un sunet între tuse și un râset i-a scăpat printre buze.

A accesat lista *Apeluri recente* și s-a uitat din nou la numărul de telefon. Era foarte probabil un telefon cu cartelă, având în vedere că tipul nu fusese prins, sau poate că nu. Poate era telefonul lui și poate avea să-i răspundă fără să se gândească, să răspundă cu numele lui. Sau poate avea o căsuță vocală care îl putea da de gol. Pip ar fi putut să se ducă la Hawkins cu numărul ăsta chiar acum, dar voia mai întâi să știe. Voia să fie cea care îl găsea, să îi afle în sfârșit numele și să îl știe complet. Daniel da Silva. Ucigașul BA. Strangulatorul. Ea merita asta. Câștigase.

Și poate el trebuia să afle cum e să simtă frică și nesiguranță. Să-și vadă ecranul luminându-se cu un număr ascuns. Să ezite înainte de a răspunde. N-ar fi avut de unde să știe că era ea. Pip și-ar fi ascuns numărul, exact ca el.

Mergând încă pe drum, pe sub copacii tot mai deși, și lăsând mult în urmă casa lui Nat, Pip a copiat și a transferat numărul de telefon în tastatură. Înaintea numărului, a tastat 141, ca să îl ascundă. Degetul ei mare a ezitat, plutind o vreme deasupra butonului verde.

Asta era. Clipa!

A apăsat butonul!

A dus din nou telefonul la ureche.

L-a auzit sunând.

Dar, stai, nu! Nu era în regulă.

Pip s-a oprit și a coborât telefonul.

Nu doar la telefonul ei îl auzea sunând.

Îl auzea și cu cealaltă ureche. Cu ambele. Era aici!

Țărâitul strident al apelului se auzea chiar în spatele ei.

Tot mai tare.

Nu a avut timp să țipe.

Pip a încercat să se întoarcă, să vadă, dar două brațe s-au întins din necunoscutul din spatele ei. Au apucat-o. Telefonul încă suna când ea l-a scăpat pe al ei.

O mână i s-a izbit de față, acoperindu-i gura și blocându-i tipătul. Un braț i-a cuprins gâtul, îndoit la cot, strângându-i-l tot mai puternic.

Pip s-a zbătut. A încercat să respire. A încercat să îndepărteze brațul de la gât și mâna de pe gură, dar era slăbită, iar mintea i se golea încet, încet de gânduri.

Nu avea aer. Îi stătea în gât. Umbrele se înmulțeau în jurul ei. S-a zbătut. *Respiră, doar respiră!* Nu putea. Simțea explozii în spatele ochilor. A încercat din nou și a simțit cum s-a separat de trup. Îndepărtându-se.

Întunericul o înghițea.

Douăzeci și cinci

Î
Î N T U N E R I C
T
U
N
E E
R R
I I
C C

Douăzeci și șase

Pip a ieșit din întuneric, deschizând câte un ochi. Un sunet a fost cel care a condus-o afară, ceva care s-a lovit lângă urechea ei.

Aer. Avea aer. Sângele îi ajungea din nou la creier.

Avea ochii deschiși, dar nu deslușea siluetele din jurul ei. Nu încă. Legătura dintre ce vedea și ce înțelegea nu era clară. Tot ce percepea atunci era durerea care-i bubuia în cap, zdrobindu-se de țeastă.

Dar putea să respire.

S-a auzit respirând. Iar apoi nu a mai putut: lumea mormăia și vuia sub ea. Dar Pip cunoștea sunetul. Îl înțelegea. Era un motor care pornea. Se afla într-o mașină. Dar stătea întinsă pe spate.

Alte două clipe au trecut și, brusc, siluetele din jurul ei au căpătat sens, mintea redeschizându-și porțile. Era într-un spațiu strâmt și închis; un covor aspru îi atinge obrazul; o pătură înclinată, prinsă deasupra ei, bloca lumina.

Era în portbagajul unei mașini. *Da, asta e!* i-a spus creierul renăscut. Iar ce auzise era capota care se închisese.

Probabil leșinase câteva secunde. Cel mult o jumătate de minut. Individul parcase chiar în spatele ei, pregătit. O târâse. Portbagajul era deschis, înghițind-o înăuntru.

O, da, asta era cel mai important lucru pe care să și-l amintească, mintea ei înțelegând în cele din urmă totul.

Ucigașul BA o răpise.

Era moartă.

Nu! Era vie și putea respira, slavă Domnului că putea respira! Dar era moartă în toate celelalte sensuri care contau. Era la un pas de moarte.

O moartă încă vie. Doar că nu mergea; nu se putea ridica.

A cuprins-o panica, iute și spumegând când a încercat să o exprime, când a încercat să țipe. Dar nu putea. Doar câteva mormăituri s-au auzit, nu suficient de tare, încât să fie considerate măcar un țipăt. Ceva îi acoperea gura.

A ridicat mâna ca să vadă ce era... Dar, stai, nu putea face nici asta! Avea mâinile legate la spate. Prinse acolo. Lipite.

A răsucit cât mai mult o mână, a îndoit degetul arătător ca să simtă cu ce era legată de încheieturi.

Bandă adezivă!

Ar fi trebuit să-și dea seama. O bucată îi acoperea gura. Nu își putea depărta picioarele: probabil că era legată și de glezne, deși nu vedea până acolo, nici măcar dacă-și înălța capul.

Ceva nou se destrăma din stomacul ei. Un sentiment vechi și primar. O groază greu de exprimat în cuvinte. Era aici, în spatele ochilor ei, sub pielea ei. Prea puternic. De parcă milioane de părți din ea ar fi dispărut și reapărut imediat.

Avea să moară.

Avea să moară, avea să moară, avea să moară.

Ar fi putut muri și din cauza senzației ăsteia. Inima îi bătea atât de repede, încât nu mai părea o armă, dar nu putea continua așa. Urma să cedeze. Cu siguranță.

Pip a încercat din nou să țipe, forțând cuvântul *ajutor* prin banda adezivă, dar aceasta rezista. Un strigăt disperat în întuneric.

Totuși, în toată teroarea aia, mai exista încă o scânteie a propriei ființe, și era singura de aici care o putea ajuta. *Respiră, doar respiră!* a încercat să își spună. Cum ar fi putut să respire,

când era pe cale să moară? A inspirat profund pe nas și a simțit că revine la viață, adunându-și forța, alungând sentimentul prea puternic din întunecimea minții ei.

Îi trebuia un plan. Pip avea întotdeauna un plan, chiar dacă urma să moară.

Iată cum stăteau lucrurile: era sâmbătă, pe la ora 16, iar Pip era în portbagajul mașinii lui, a Ucigașului BA. Daniel da Silva. O ducea acolo unde plănuia să o ucidă. Îi legase mâinile și picioarele. Astea erau datele. Și mai era ceva: Pip întotdeauna mai avea date.

Următoarea realitate era deosebit de apăsătoare, chiar dacă venea din propria-i minte. Era ceva ce aflase dintr-unul dintre nenumăratele podcasturi despre criminalistică, ceva ce nu crezuse vreodată că ar fi trebuit să știe. Vocea din mintea ei a repetat-o clar, fără pauze și panică: *dacă o să fii vreodată răpită, trebuie să faci orice ca să eviți să te ducă în cel de-al doilea loc. Odată ce ajungi acolo, șansele de supraviețuire scad la mai puțin de unu la sută.*

Pip era dusă către cel de-al doilea loc chiar acum. Își ratase șansa, acea mică ocazie de supraviețuire din primele câteva secunde.

Mai puțin de unu la sută.

Dar, dintr-un motiv oarecare, cifra nu a readus groaza. Pip s-a simțit cumva mai calmă. Era o liniște ciudată, ca și când atribuirea unei cifre ar fi făcut totul mai ușor de acceptat.

Problema nu era că avea să moară, ci că era foarte probabil să moară. Era aproape o certitudine, fără vreo fărâmbă de speranță.

Bine, a șoptit ea. Deci, ce putea face în privința asta?

Nu ajunsese încă în cel de-al doilea loc.

Mai avea telefonul la ea? Nu! Îl scăpase când o apucase el; îl auzise căzând pe drum. Pip a ridicat capul și a cercetat portbagajul, zdruncinându-se când au intrat pe un drum mai desfundat. Aici nu mai era nimic în afară de ea. Probabil îi luase rucsacul. Bine... Și acum, ce urma?

Ar fi trebuit să încerce să vizualizeze traseul pe care îl parcurgeau, să rețină virajele făcute de mașină. Fusese luată din capătul îndepărtat al Cross Lane, unde copacii se îndesau. Îl auzise pornind motorul și nu simțise mașina întorcându-se, deci trebuie să fi continuat pe acel drum. Dar groaza ascunsese orice altceva cât își revenise și nu fusese atentă la drum. Presupunea că trecuseră deja cinci minute de când mergeau. Probabil că nici măcar nu mai erau în Little Kilton. Dar Pip nu înțelegea cum ar fi putut să o ajute toate astea.

Bine, deci ce ar fi putut să o ajute? *Haide, pune-ți mintea la contribuție!* Trebuia să își țină creierul ocupat, ca să nu caute locul întunecat din gândurile ei, unde locuia groaza. În schimb, i-a trecut prin cap o altă întrebare. Acea întrebare.

Cine o să te caute când tu o să fii cea dispărută?

Acum nu mai avea să afle niciodată răspunsul, pentru că urma să fie moartă. Dar, nu, asta nu era bine, și-a spus ea, întorcându-se într-o parte ca să elibereze presiunea de pe brațe. Știa răspunsul, o informație profund întipărită în oase și care avea să existe dincolo de moartea ei. Ravi ar fi căutat-o. Mama, tatăl, fratele ei mai mic. Cara, care era mai mult o soră decât o prietenă. Naomi Ward. Connor Reynolds. Jamie Reynolds, la fel cum îl căutase și ea. Nat da Silva. Chiar și Becca Bell.

Pip era foarte norocoasă. De ce nu se gândise niciodată la cât de norocoasă era? La toți acești oameni care țineau la ea, fie că merita, fie că nu.

Acum avea un alt sentiment. Nu de panică. Era ceva mai puțin intens, mai apăsător, mai trist, mai lent, dar mult mai dureros. Nu avea să-i mai vadă vreodată. Pe niciunul. Zâmbetul strâmb al lui Ravi sau râsul lui ridicol, sau vreunul dintre cele o sută de feluri în care îi spunea că o iubește. Nu avea să-l mai audă strigând-o „sergent”. Nu avea să-și mai vadă familia și nici prietenii. Pip nu știuse că ultimele clipe petrecute împreună aveau să fie cele în care-și lua „rămas-bun” de la ei.

Ochii i s-au umezit, iar lacrimile au curs pe covorul aspru. De ce nu se putea afunda acum în pământ, ca să dispară, dar într-un loc unde Ucigașul BA nu o putea găsi?

Cel puțin îi spusese mamei că o iubește înainte să iasă pe ușă. Cel puțin mama avea micul moment de care să își amintească. Dar tatăl ei? Când îi spusese asta ultima dată, sau lui Josh? Oare, odată matur, avea Josh să-și aducă aminte cum arăta ea? Și Ravi – când îi spusese ultima dată că îl iubește? Insuficient, niciodată suficient. Dacă el nu știa cu adevărat? Asta l-ar fi distrus. Pip a plâns mai tare, lacrimile adunându-se în jurul benzii adezive de pe gură. Să nu se învinovățească singur! El era cel mai bun lucru din viața ei, iar acum ea avea să fie cel mai rău lucru care i se întâmplase lui. O durere în piept pe care nu ar fi uitat-o niciodată.

Dar avea să o caute. Și nu avea să o găsească pe ea, ci pe ucigașul ei – Pip era sigură de asta. Ravi ar fi făcut asta pentru ea. Dreptate: un cuvânt alunecos, dar de care ei urmau să aibă nevoie, ca toți să învețe în cele din urmă să meargă mai departe fără ea, să-i aducă flori la mormânt o dată pe an. Stai, ce zi era azi? Nici măcar nu știa ce zi era cea în care murea.

A plâns și mai mult, până când ultimele părți raționale ale ființei sale au preluat controlul, scoțând-o din disperare. Da, Ravi avea să-i găsească ucigașul, să afle cine era. Dar era o

diferență între a ști și a putea să dovedească asta. Era o mare diferență între aceste două lucruri; Pip o aflase pe pielea ei.

Totuși, mai putea face ceva. Un plan, ca să își țină mintea ocupată. Pip îl putea ajuta să îi găsească ucigașul, să îl bage la închisoare. Trebuia să lase suficiente urme în acest portbagaj. Păr, piele. Orice cu ADN-ul ei. Să-i acopere mașina cu ultimele ei urme, ultimul ei semn în lume, ca o săgeată îndreptată spre el.

Da, putea s-o facă! S-a întins și și-a frecat capul de covor. Mai tare, până a durut-o și și-a simțit părul tras de pe scalp. S-a mișcat și a făcut-o din nou.

Următorul lucru: pielea. Nu se prea putea folosi de porțiunea de piele expusă, care nu era foarte mare. Dar avea fața și mâinile. Și-a răsucit gâtul, și-a apăsât obrazul de covor și l-a răzuit înainte și înapoi. A durut-o și a plâns, dar a continuat, rănindu-și osul obrazului. Dacă ar fi sângerat, ar fi fost și mai bine. Să lase sânge în urmă, să îl vadă încercând să scape cu asta! Apoi mâinile, cu mișcări stânjenite de banda adezivă. Și-a frecat monturile de covor și de partea din spate a banchetei.

Ce altceva mai putea face? A încercat să își amintească de toate cazurile pe care le studiasse. Și-a amintit trei silabe, un cuvânt atât de evident încât nu știa cum de nu se gândise mai întâi la asta. Amprente. Poliția avea deja amprente de la dosar, ca să le elimine după moartea lui Stanley. Da, asta era! Ampretele răsucite ale degetelor ei ar fi fost o plasă lăsată în urmă, care să se strângă tot mai mult în jurul Ucigașului BA până ar fi fost prins. Dar avea nevoie de o suprafață dură; covorul nu i-ar fi folosit.

Pip s-a uitat împrejur. Era geamul din spate, dar nu putea ajunge acolo din cauza învelitoarei înclinată peste portbagaj. Stai! Marginile mașinii de lângă capul și picioarele ei erau învelite în plastic. Ar fi putut să funcționeze. Pip și-a apropiat

picioarele și și-a împins tenișii pe covor, ridicându-se și răsucindu-se până s-a lipit de margine, plasticul fiind aproape de mâinile ei legate.

A folosit pe rând câte o mână. A apăsat de câteva ori plasticul cu fiecare deget. În sus și în jos, oriunde putea ajunge. Degetele mari erau cel mai greu de folosit, din cauza benzii adezive, dar a reușit să le folosească măcar vârfurile. Era o amprentă parțială.

Bine, ce urma? Mașina a părut să-i răspundă, sărind când roțile au trecut peste ceva. Alt viraj strâns. De cât timp mergeau? Și ce față ar fi făcut Ravi când i s-ar fi spus că ea era moartă? *Nu, încetează!* Nu voia imaginea aia în minte. În ultimele ei ore, voia să și-l amintească zâmbind.

Îi spusese că era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoaște. Acum Pip nu se simțea curajoasă. Deloc. Dar cel puțin în mintea lui Ravi exista versiunea aia, cea la care el apela ca să se întrebe: *Ce ar face Pip acum?* Și Pip a încercat, cu acel Ravi din mintea ei. I s-a adresat și a întrebat: *Ce mi-ai spune să fac, dacă ai fi aici cu mine?*

Și Ravi i-a răspuns.

Ar fi îndemnat-o să nu renunțe, chiar dacă statisticile și logica asta îi spuneau să facă. *La naiba cu acel mai puțin de unu la sută! Tu ești Pippa Fitz-Amobi! Micul meu sergent, Pippus Maximus, și nu există nimic ce nu poți face!*

Este prea târziu, i-a răspuns ea.

Ravi i-a spus că nu e prea târziu. Nu ajunsese încă la al doilea loc. Mai era timp, iar ea încă mai putea lupta.

Ridică-te, Pip! Ridică-te! Poți s-o faci!

Să se ridice. Putea să o facă.

Putea. Ravi avea dreptate. Nu ajunsese încă la al doilea loc; era încă în mașină. Și putea folosi mașina asta în avantajul ei.

Șansele de a supraviețui în caz de accident erau mult mai mari decât cele de a supraviețui în al doilea loc. Mașina a părut să îi confirme ideea, roțile auzindu-se mai tare pe drumul cu pietriș și îndemnând-o să acționeze.

Să îl facă să lovească mașina. Să supraviețuiască. Țsta era noul ei plan.

Și-a îndreptat privirea spre partea de jos a ușii portbagajului. Nu era o încuietore pe care să o poată folosi, ca să deschidă portiera și să se rostogolească afară. Singura cale era prin bancheta din spate și, de acolo, să se arunce spre el, să îl facă să piardă controlul volanului.

Bun: două opțiuni. Să lovească bancheta din spate cu picioarele, destul de puternic încât să o rupă, să o aplece. Sau să treacă peste ea și să ajungă în spațiul de deasupra tetierelor. Iar ca să facă asta, nu trebuia decât să dea la o parte învelitoarea care o acoperea.

Pip a ales cea de-a doua variantă. Învelitoarea era rigidă – a simțit-o cu genunchii –, dar putea fi prinsă în două părți doar cu un cârlig sau un mecanism. Trebuia să își reajusteze poziția, să coboare, iar apoi să lovească în sus cu picioarele spre acel colț până se desprindea.

Mașina a încetinit și a oprit.

O oprire prea lungă ca să fie doar un viraj. La naiba!

Pip a căscat ochii. Și-a ținut respirația ca să poată auzi. S-a auzit un sunet; o portieră deschizându-se.

Ce făcea el? O lăsa undeva? A așteptat ca portiera să se trântască, dar sunetul următor nu s-a auzit, cel puțin nu pentru câteva secunde. Iar apoi l-a auzit: mașina a pornit din nou, lent. Nici pe departe destul de rapid ca să fi fost un accident.

Însă au trecut doar șapte secunde înainte să se oprească din nou. Iar de data asta, Pip a auzit frâna de mână trasă.

Ajunseseră.

La cel de-al doilea loc.

Era prea târziu.

Îmi pare foarte rău! i-a spus Pip acelui Ravi din mintea ei.
Și *Te iubesc*, în caz că el ar fi putut să-i transmită mesajul celui
din realitate.

Portiera mașinii s-a deschis. S-a închis.

Pași pe pietriș.

Groaza a revenit, ieșind din ungherul din mintea ei, unde
credea că o ascunsese.

Pip s-a ghemuit, trăgându-și genunchii la piept.

A așteptat.

Capota portbagajului s-a deschis.

El stătea chiar acolo. Dar Pip nu-i vedea decât hainele negre,
până la piept.

O mână s-a întins, a tras învelitoarea de deasupra ei, iar
aceasta s-a retras, răsucindu-se pe bancheta din spate.

Pip s-a uitat la el.

O siluetă în soarele după-amiezii târzii.

Un monstru în lumina zilei.

Pip a clipit, ochii adaptându-se la lumina puternică.

Nu era un monstru, ci doar un bărbat. Postura lui îi era
cunoscută.

Ucigașul BA și-a arătat fața. I-a arătat licărul din zâmbet.

Nu era fața pe care credea că avea să o vadă.

Era Jason Bell.

Douăzeci și șapte

Jason Bell era Ucigașul BA.

Gândul era atât de strident în mintea lui Pip, mai strident decât groaza! Dar nu avea timp să se mai gândească la asta.

Jason s-a aplecat ca să o apuce de cot. Pip s-a ferit, simțind izul metalic al transpirației care-i păta partea din față a tricoului. A încercat să își lege picioarele ca să îl lovească, dar probabil Jason îi citise gândurile. Acesta s-a apăsat pe genunchii ei, țintuindu-i picioarele. Cu cealaltă mână, a ridicat-o în șezut.

Pip a țipat, sunetul fiind înăbușit de banda adezivă. Cineva trebuia să o audă. Cineva trebuia să o poată auzi.

— Nu te aude nimeni, i-a spus atunci Jason, ca și când ar fi fost și el acolo, implantat în mintea ei împreună cu Ravi, care acum îi spunea să fugă, să alerge, să scape.

Pip și-a mișcat picioarele și s-a împins în monturi. A aterizat în picioare pe pietriș și a încercat să facă un pas, dar gleznela îi erau legate prea strâns. S-a împleticit înainte.

Jason a prins-o și a îndreptat-o, pietrișul scârțâind în jurul lor. A luat-o de un braț, strângând-o puternic.

— Ce fată cuminte! a spus el încet și absent, ca și când nu ar fi văzut-o deloc. Mergi, sau o să fiu nevoit să te car!

Nu a spus-o tare, nici dur; nu trebuia să o facă. Jason deținea controlul și o știa. Despre asta era vorba.

El a început să meargă, la fel și ea, cu pași mici din cauza benzii adezive. Era o mișcare lentă, iar Pip a profitat de timp ca să arunce o privire și să studieze împrejurimile.

Erau copaci. În dreapta și în spatele ei. În jurul lor era un gard metalic înalt, vopsit în verde-închis. În urma lor era o poartă pe care Jason probabil o deschisese după ce coborâse din mașină. Aceasta era încă deschisă larg acum. Tachinând-o.

Jason o conducea spre o clădire cu aspect industrial – cu pereți de tablă –, dar în stânga se afla una din cărămidă. Stai! Pip cunoștea locul. Era sigură de asta. A studiat din nou totul: gardul înalt, metalic și verde, copacii, clădirile. Iar dacă nici astea nu erau niște indicii destule de clare, cele cinci duble parcate, cu sigla pe portiere, erau. Pip mai fusese aici. Nu, nu fusese. Nu cu adevărat. Doar ca o fantomă, mergând pe drum pe ecranul calculatorului.

Erau la Green Scene Ltd.

Complexul de lângă un mic drum de țară din mijlocul pustiei din Knotty Green. Jason avea dreptate; nimeni nu ar fi auzit-o țipând.

Asta nu a împiedicat-o să încerce, când au ajuns la ușa metalică din partea laterală a clădirii.

Jason a zâmbit, dezgolindu-și din nou dinții.

— Nu mai face asta! i-a zis, bâjbâind în buzunarul din față, de unde a scos ceva ascuțit și strălucitor.

Era un inel cu chei de diferite forme și mărimi. A căutat printre ele și a ales una lungă și subțire, cu dinți zimțați.

A mormăit în sinea lui, îndreptând cheia spre încuietorea mare și argintie din mijlocul ușii. Și-a relaxat puțin celălalt braț, cel care o ținea pe loc.

Pip a profitat de ocazie.

Și-a izbit brațul de al lui și a scăpat din strânsoare.

Libertate. Era liberă!

Dar nu a ajuns departe.

Nu a putut face nici măcar un pas înainte ca forța mâinii lui să o tragă înapoi, ținându-i ca o lesă brațele legate la spate.

— Este inutil, a spus Jason, îndreptându-și atenția înapoi la încuietoare.

Nu părea furios; colțurile gurii păreau să indice că era mai mult amuzat.

— Știi la fel ca mine că e inutil.

Pip știa. *Mai puțin de unu la sută.*

Ușa s-a descuiat cu sunetul zăngănitului metalic, iar Jason a împins-o înainte. S-a auzit scârțâit de balamale.

— Haide!

A târât-o pe Pip peste prag. Înăuntru era întuneric, plin de umbre înalte și subțiri, și doar o fereastră mică, la înălțime, spre dreapta, blocând mare parte din lumina soarelui. Jason a părut să îi ghicească din nou gândurile, apăsând un buton din zid. Luminile industriale s-au aprins cu un bâzâit lent. Camera era lungă, îngustă și friguroasă. Părea un fel de depozit: rafturi înalte, metalice, cu mese mici în partea de jos. Pip le-a privit în treacăt, zărind diverse tipuri de ierbicide și îngrășăminte. Pe sub rafturi, în podeaua de beton, pe toată lungimea camerei, erau săpate două canale.

Jason a tras-o de brațe, călcâiele tenișilor târându-se pe pământ.

I-a dat drumul.

Pip a aterizat dur pe beton, chiar în fața rafturilor din dreapta. S-a chinuit să stea în șezut, privindu-l când s-a înălțat deasupra ei. Respira pe nas prea zgomotos și repede, sunetul reformându-se în mintea ei în *BA, BA, BA*.

Și, iată-l! De fapt, era ciudat că semăna cu un bărbat. Fusesse mult mai masiv în coșmarurile ei.

Jason a zâmbit atunci în sinea lui, ceva amuzant făcându-l să clatine din cap.

A ridicat un deget la ea, pășind spre un indicator pe care scria *Atenție! Chimicale toxice*.

— Alarma aia, a spus Jason, înăbușindu-și râsetul. Alarma aia de care erai atât de interesată? Bărbatul a făcut o pauză, apoi a continuat: Tara Yates a declanșat-o. Da, a adăugat el, studiindu-i privirea. Ai înțeles greșit asta, nu-i așa? Tara a declanșat-o. Era legată aici, chiar în camera asta.

Jason s-a uitat prin depozit, umplându-l cu amintiri întunecate pe care Pip nu le vedea.

— Aici au fost toate. Aici au murit. Dar Tara a reușit cumva să scape de banda adezivă de la încheieturile mâinilor când am lăsat-o singură. Se mișca pe aici și a declanșat alarma. Am uitat să o dezactivez cum trebuie, știi?

Chipul i s-a ridat din nou, ca și când s-ar fi gândit doar la o mică greșeală, una de care ar fi putut să râdă, ignorând-o. Lui Pip i s-a ridicat părul pe ceafă, privindu-l.

— Totul s-a terminat cu bine. Am ajuns la timp la ea, a spus el. Am fost nevoit să mă grăbesc cu restul ca să mă întorc la cină, dar totul s-a terminat bine.

Bine. Cuvântul pe care îl folosea și Pip. Un cuvânt sec, în spatele căruia se ascundeau tot soiul de lucruri întunecate.

Pip a încercat să vorbească. Nici măcar nu știa ce voia să spună, doar că voia să încerce, înainte să fie prea târziu. Nu putea trece de bandă, dar cuvântul nerostit era de ajuns, amintindu-i că e încă aici. *Și Ravi e aici*, i-a spus el cu blândețe. Avea să rămână cu ea până la sfârșit.

— Ce-ai spus? a întrebat Jason, pășind încă de colo, colo. O, nu! Nu trebuie să te îngrijorezi. Am învățat din ultima mea greșeală. Alarma de securitate este cu siguranță dezactivată.

Și camerele de supraveghere, atât înăuntru, cât și afară. Toate sunt închise, deci acum nu ai de ce să îți faci griji.

Pip a scos un sunet gutural.

— Sunt închise cât am eu nevoie să fie. Toată noaptea. Tot weekendul, a spus el. Și până luni dimineată nu o să vină nimeni aici, deci nu trebuie să îți faci griji nici pentru asta. Suntem doar noi doi. O, dar să mă uit puțin pe aici!

Jason s-a apropiat de ea. Pip s-a retras spre rafturi. El a în-genuncheat lângă tânără și a studiat banda înfășurată în jurul încheieturilor de la mâini și glezne.

A tâțâit în sinea lui, verificând legăturile.

— Nu, nu e suficient. Sunt mult prea largi. M-am cam grăbit să te bag în mașină. O să trebuiască să le refac, a spus, bătând-o ușor pe umăr. Nu vrem să procedezi ca Tara, nu-i așa?

Pip a pufnit, înecându-se cu mirosul transpirației lui. Era prea aproape!

Jason s-a îndreptat, mormăind când s-a sprijinit pe genunchi. A trecut pe lângă ea, de-a lungul rafturilor. Pip a întors capul ca să îl urmărească cu privirea, dar el deja reapăruse, cu altceva în mâini.

O rolă de bandă adezivă gri.

— Gata! a spus, aplecându-se din nou în genunchi și trăgând capătul rolei.

Pip nu vedea ce făcea el în spate, dar i-a atins degetele, și un fior i-a traversat șira spinării. Un fior dezgustător și rece. A crezut că i se face greață, iar dacă i se făcea, avea să se înece, la fel cum murise Andie Bell.

Și-a amintit de Andie, fantoma ei stând alături și ținând-o de mână pe Pip. Biata Andie! Știuse ce era tatăl ei. Revenea în fiecare zi într-o casă unde locuia un monstru. Murise încercând să scape de el, să își protejeze sora de el. Și ăla a fost

momentul în care două amintiri separate au apărut ca niște purici în mintea lui Pip. Fuzionând, ca să devină una. O perie de păr. Dar nu una oarecare. Peria de păr purpurie de pe biroul lui Andie – cea din colțul fotografiilor făcute de Pip și Ravi – îi aparținuse Melissei Denny, cea de-a doua victimă a lui Jason. Trofeul pe care îl luase de la ea, ca să-i re trăiască moartea. O dăruise fiicei lui adolescente: probabil simțea un fior întunecat văzând-o cum o folosea. Ticălos nenorocit!

Gândul a pierit acolo, când o durere i-a străbătut încheieturile mâinii. Jason trăsese banda, smulgând și părul, și pielea. Era din nou liberă. Nelegată. Trebuia să lupte. Să îi atace gâtul. Să îi înfigă unghiile în ochi. Pip a mormăit și a încercat, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Ce ți-am spus? a rostit încet Jason, ținând-o de brațele agitate.

I le-a ridicat incomod de sus la spate și le-a tras înapoi, apăsându-i încheieturile de stâlpul de metal al raftului.

Banda adezivă era lipicioasă și rece când i-a înfășurat încheieturile, legându-le de bara metalică.

Pip s-a concentrat, încercând să împingă mâinile cât mai departe una de cealaltă, astfel încât banda să nu fie prea strânsă. Dar Jason i le ținea nemișcate, trecând încă o dată banda peste ele. Și încă odată. Și încă o dată.

— Poftim! a spus el, încercând să-i scuture încheieturile, dar ele nu se clinteau. Frumos și sigur! Nu o să pleci nicăieri, nu-i așa?

Banda de pe gură i-a mai înăbușit un țipăt.

— Da, ajung și acolo, nu-ți face griji! a adăugat Jason, mișcându-se spre picioarele ei. Întotdeauna îți faci griji. Întotdeauna mă sâcăi, la fel ca toate celelalte. Ești prea zgomotoasă!

Jason a îngenuncheat pe picioarele ei ca să i le ținuiască, iar apoi a înfășurat altă bandă adezivă în jurul gleznelor, peste prima. Mai strâns de data asta, trecând-o de două ori.

— E suficient.

S-a întors apoi ca să se uite la ea. A mijit ochii.

— În mod normal, ți-aș da o șansă să vorbești acum. Să îți ceri scuze înainte să...

Bărbatul s-a oprit, coborându-și privirea la rola de bandă adezivă și trecându-și degetul peste marginea ei. Pe urmă s-a aplecat și s-a întins spre fața ei.

— Nu mă face să regret! i-a zis și i-a tras brusc banda de pe obraji, dezlipindu-i-o de pe gură.

Pip a inspirat, iar aerul i-a părut diferit. Mai mult spațiu, mai puțină groază.

Acum putea să țipe, dacă voia. Putea să strige după ajutor. Dar ce rost ar fi avut? Nu o auzea nimeni și nu venea niciun ajutor. Erau doar ei doi.

O parte din ea voia să se uite la el și să îl întrebe „De ce?”, dar Pip știa că nu exista niciun motiv. Jason nu era Elliot Ward, Becca sau Charlie Green, cei pe care motivele personale îi scoaseră din întuneric și-i împinseseră în acel spațiu gri și confuz. Acel spațiu uman al bunelor intenții sau al alegerilor nefericite, sau al greșelilor, sau al întâmplărilor. Pip citise profilul criminalistic, iar asta îi spusese tot ce trebuia să știe. Ucigașul BA nu avea o zonă gri și niciun motiv; exact de asta i se păruse înainte atât de corect. Cazul perfect ca să se salveze pe sine. Acum nu avea să mai salveze pe nimeni, mai ales pe ea. Pierduse, urma să moară și nu exista niciun motiv, nu pentru Jason Bell. Doar un „de ce nu?” Pip și cele cinci de dinaintea ei erau cumva intolerabile pentru el. Asta era tot. Pentru el nu era o crimă, ci

o exterminare. Pip nu ar fi aflat prea multe dacă l-ar fi luat la întrebări.

O altă parte din ea, acea parte mai țepoasă, unde hiberna furia, voia să-i strige să se ducă naibii și să continue să strige până ar fi fost forțat să o ucidă pe loc,

Nimic din ce putea spune nu avea să-l împiedice sau să-l rănească. Nimic. Doar dacă...

— Știa cine ești, a spus Pip, cu vocea răgușită. Andie. Știa că ești Ucigașul BA. Te-a văzut cu Julia și a înțeles totul.

Pip a urmărit cum a apărut un nou rid în jurul ochilor lui Jason, apoi o zvâcnire a gurii.

— Da, și-a dat seama că ești criminalul. Cu câteva luni înainte să moară. De fapt, de asta a murit. Încerca să fugă de tine.

Pip a mai luat o gură de aer.

— Chiar înainte să afle cine ești, cred că știa că e ceva în neregulă cu tine. De aceea nu aducea niciodată pe nimeni acasă. A economisit bani timp de un an ca să scape, să poată locui în altă parte, departe de tine. Voia să aștepte ca Becca să termine școala, iar apoi să se întoarcă după ea, ca să o ia. Și odată ajunsese undeva unde nu le puteai găsi, Andie voia să te denunțe la poliție. Țta era planul ei. Te ura foarte mult. La fel și Becca. Nu cred că ea știe cu adevărat cine ești, dar te urăște. Am înțeles asta: de aceea a ales să meargă la închisoare. Ca să stea departe de tine.

Pip l-a atacat cu vorbele, vocea ei ascunzând șase gloanțe care ar fi lăsat găuri mari în el. A mijit ochii ca să îl spintece cu privirea. Dar Jason nu a căzut. A rămas acolo, cu o expresie ciudată pe chip, mișcându-și ochii dintr-o parte în alta cât a analizat ce tocmai auzise.

A oftat.

— Ei bine, a spus el, cu afectare și tristețe în voce, Andie nu ar fi trebuit să facă asta. S-a băgat în treburile mele și nu trebuia să o facă. Așadar, acum știm amândoi de ce a murit. Pentru că nu m-a ascultat, a accentuat Jason și și-a atins capul într-o parte, lângă ureche, cumva prea tare. Toată viața ei am încercat să o învăț, dar nu m-a ascultat. Exact ca Phillipa, Melissa, Bethany, Julia și Tara. Toate sunteți așa de gălăgioase! Vorbiți când nu trebuie. Nu așa trebuia să fie. Trebuia să mă ascultați! Atâta tot! Să ascultați și să faceți ce vi se spune. De ce este atât de greu?

Agitat, bărbatul a început să se joace cu capătul benzii adezive.

— Andie, i-a spus el numele cu voce tare, dar mai mult pentru sine. Știi ceva? Chiar am renunțat la toate pentru ea. Am fost nevoit să o fac, după ce a dispărut. Poliția era prea aproape, era mult prea riscant! Terminasem. Am găsit pe cineva care să mă asculte. Aș fi renunțat.

Jason a început să râdă misterios și încet, arătând spre Pip cu rola de bandă adezivă.

— Apoi ai apărut tu, nu-i așa? Și ai fost prea gălăgioasă! Prea gălăgioasă! Te-ai băgat în treburile altora. În treburile mele. Mi-am pierdut cea de-a doua soție, singura femeie care mă asculta, deoarece te-a ascultat, în schimb, pe tine. Tu ai fost un test, doar pentru mine, și am știut că nu trebuie să-l pic. Ultima mea victimă. Ești prea gălăgioasă ca să te las în pace. Să fii văzută, nu auzită, tatăl tău nu te-a învățat asta? a zis el și a scrâșnit din dinți. Și iată-te, încercând să te bagi din nou cu ultimele tale cuvinte, povestindu-mi despre Andie. Știi, asta nu mă rănește. Nu mă poți răni! Îmi dovedește doar că am avut dreptate. În legătură cu ea. Și cu Becca. Și cu voi toate. Ceva este foarte în neregulă cu voi. Periculos!

Pip nu putea vorbi. Nu știa cum să o facă. Îl privea în schimb pe acest bărbat care se plimba de colo, colo prin fața ei, delirând; îi sărea scuiat din gură, iar venele i se umflaseră pe gâtul înroșit.

— O! a exclamat el și s-a apropiat brusc, mărink ochii de încântare și afișând un zâmbet răutăcios. Dar am ceva care o să te rănească. Ha!

Jason a bătut zgomotos din palme, iar Pip a tresărit, lovindu-se cu capul de raftul de metal.

— Da, o ultimă lecție înainte să pleci. Iar acum o să înțelegi cât de perfect a fost totul, cât de bine s-a potrivit... Cum trebuia dintotdeauna să se termine așa. Și o să-mi amintesc mereu expresia ta.

Pip și-a ridicat confuză privirea la el. Ce lecție? Despre ce vorbea?

— Se întâmpla anul trecut, a început Jason, uitându-se în ochii ei. Cred că aproape de sfârșitul lunii octombrie. Becca iar nu mă asculta. Nu îmi răspundea și nici nu îmi trimitea mesaje. Așadar, am trecut într-o după-amiază *pe acasă pe la mine*, deși atunci locuiam cu cealaltă soție, cea care mă asculta. Am adus prânzul pentru Becca și Dawn. Și mi-au mulțumit? Dawn a făcut-o, ea a fost întotdeauna slabă. Dar Becca se purta ciudat. Distant. Am discutat din nou în timpul mesei despre *ascultare*, dar mi-am dat seama că îmi ascundea ceva.

Jason s-a oprit o clipă și și-a lins buzele uscate.

— În concluzie, când am plecat, nu am făcut-o cu adevărat; am rămas în mașina parcată pe stradă și am supravegheat casa. Și, ce să vezi, la nu mai mult de zece minute, Becca iese din casă cu un câine în lesă. Micul ei secret. Nu le-am spus că au voie să țină un câine. Nu m-au întrebat niciodată. Nu locuiam acolo, dar tot trebuiau să mă asculte. Așa că am coborât din

mașină și am urmărit-o pe Becca în pădure când și-a plimbat noul câine.

Lui Pip i-a sărit inima, căzând de-a lungul coastelor și aterizându-i în stomac. *Nu, nu, nu! Nu asta! Te rog, nu spune ce cred eu că ai de zis!*

Jason a rânjit, văzând expresia de pe chipul ei și bucurându-se de fiecare clipă.

— Era un labrador auriu.

— Nu! a spus încet Pip, simțind fizic durerea din piept.

— Am urmărit-o pe Becca plimbând câinele, a continuat el. L-a lăsat liber, l-a mângâiat și apoi i-a zis „Du-te acasă”, ceea ce bineînțeles că atunci mi s-a părut ciudat. Mi-a dovedit și mai mult că Becca nu merită un câine, dacă nu își asumă răspunderea pentru el. Apoi a început să arunce bețe spre el, iar câinele i le-a tot adus înapoi. După aia a aruncat unul cât mai departe, printre copaci, iar când câinele a alergat după el, Becca a fugit. Înapoi spre casă. Câinele nu a găsit-o. Era confuz. Deci, bineînțeles, mi-am dat seama că Becca nu era pregătită să aibă un câine, deoarece nu m-a întrebat niciodată, deoarece nu mă ascultă. Așa că m-am apropiat de patruped. Era unul foarte prietenos.

— Nu! a repetat Pip, de data asta mai tare, încercând să tragă de legături.

— Becca nu era pregătită și nu m-a ascultat. Trebuia să își învețe lecția, a zâmbit Jason, hrănindu-se cu disperarea de pe chipul lui Pip. Deci, am dus câinele ăsta prietenos la râu.

— Nu! a strigat Pip.

— Ba da! a râs el, la fel de tare. Ți-am înecat câinele. Desigur, atunci nu știam că este *al tău*. Am făcut-o ca să îmi pedepsesc fiica. Iar apoi ți-ai publicat podcastul, care mi-a făcut tot felul de probleme, dar ai vorbit despre câinele tău – Barney, nu-i

asa? Ai crezut că a fost doar un accident și nu ai învinovătit-o pe Becca pentru ce s-a întâmplat. Ei bine, a bătut el din nou din palme, nu a fost un accident. Eu ți-am ucis câinele, Pip! Vezi, destinul acționează în moduri misterioase, nu-i așa? Legându-ne pe toți, chiar de atunci. Iar acum ești aici.

Pip a clipit, și toată culoarea s-a scurs din Jason și din cameră, înlocuită de roșu. Roșu de furie. Roșu violent. Roșu din spatele ochilor ei. Roșu ca sângele de pe mâinile ei. Roșu ca înaintea morții.

Ea a țipat la el, scoțând un urlet nesfârșit, disperat, visceral.

— Du-te naibii! a țipat furioasă, lacrimi fierbinți căzându-i în gura deschisă. Du-te naibii! Du-te naibii!

— Am ajuns acolo, nu-i așa? a spus Jason, schimbându-și expresia și mijind ochii.

— Du-te naibii!

Pieptul lui Pip tremura din cauza furiei.

— Bine, atunci!

Jason s-a îndreptat spre ea și a rupt o bucată lungă de bandă adezivă din rolă.

Pip și-a tras picioarele legate la piept și le-a împins către el, ca să-l lovească.

Jason s-a ferit cu ușurință. A îngenuncheat lângă ea încet și sigur.

— Niciodată nu ascultă! a spus bărbatul, întinzându-se spre fața ei.

Pip a încercat să se îndepărteze, trăgând atât de puternic, încât a crezut că avea să-și lase mâinile în urmă, legate de rafturi în timp ce se elibera. Jason a pus o mână pe fruntea ei, ținându-o de stâlpul metalic.

Pip s-a ridicat, încercând să-l lovească tare cu picioarele. A încercat să scuture din cap.

Jason a lipit banda de urechea ei dreaptă. A trecut-o peste cap, coborând și apăsând-o pe cealaltă ureche, lipindu-i-o sub bărbie.

Altă bandă.

— Du-te naibii!

Jason a schimbat unghiul, înfășurându-i-o orizontal pe bărbie, în jurul cefei, și lipind-o de păr.

— Nu te mai mișca! i-a spus frustrat. Mă încurci.

Apoi bărbatul i-a trecut banda peste bărbie încă o dată, prinzând și buza de jos.

— Niciodată nu ascuți! a zis Jason, mijind concentrat ochii. Acum poți să nu mai ascuți. Sau să vorbești. Sau să te uiți la mine. Nu meriți să o faci.

Banda adezivă răsucită i-a lipit buzele, luându-i din nou țipetele. Mai sus, sub nasul ei.

Jason i-a înfășurat din nou banda în jurul capului, mișcând-o în sus ca să îi lase libere ambele nări. Ea a respirat panicată. Banda i s-a tot rotit pe nas, spre partea de jos a ochilor.

Jason a mișcat-o din nou, trăgând rola de bandă în sus, ca să îi acopere creștetul capului. De jur-împrejur. Coborând spre frunte. În jos și împrejur.

Bandă peste sprâncene, lipindu-le.

Înfășurându-i din nou ceafa.

Și mai rămăsese un singur lucru.

O ultimă fâșie din fața ei.

Pip l-a privit făcând-o. L-a privit când i-a luat vederea, când i-a luat restul feței, închizându-i ochii în ultima clipă, înainte să lipească banda peste ei.

Jason i-a îndepărtat presiunea de pe cap, iar ea s-a putut mișca din nou, dar fără să vadă.

S-a auzit un sunet. Greutatea degetelor lui pe tâmpla ei când a lipit capătul.

Era completă. Maska ei mortuară.

Nu mai avea chip.

Era întuneric.

Liniște.

Dispăruse.

Douăzeci și opt

Fără chip. În întuneric. În liniște. Prea multă liniște. Pip nu mai auzea șuieratul respirației lui Jason și nici nu mai simțea mirosul metalic al transpirației lui când a inspirat sacadat pe nas. Probabil se îndepărtase de ea.

Pip a încetat să mai respire, ascultând încăperea cu urechile acoperite, pipăind betonul din jurul ei cu picioarele îndoite. Departe de ea, a auzit pași care se întorceau spre ușa prin care o târâse el.

A ascultat.

A auzit zăngănitul metalic al unei uși deschise. Un scârțâit al balamalelor vechi. Alți pași, strivind pietrișul de afară. Alt scârțâit al balamalelor și ușa închizându-se cu un țcănit. Timp de câteva clipe a fost liniște, apoi a auzit un sunet mult mai slab: o cheie care zgâria o încuietoare. Încă o bufnitură.

Oare tocmai plecase? Plecase, nu-i așa?

Pip s-a căznit să își dea seama ce se întâmplă, ascultând sunetele slabe ale încălțărilor pe pietriș. Un sunet cunoscut: o portieră trântită. Hârâitul unui motor și roțile îndepărtându-se de ea.

Jason pleca. Își lua tălpășița.

O lăsase aici, încuiată înăuntru, iar el pleca. Ucigașul BA dispărea.

A adulmecat aerul. Stai! Poate nu era plecat. Poate era un fel de test și se afla încă în cameră cu ea, urmărind-o. Ținându-și respirația ca să nu îl poată auzi. Așteptând-o să facă o mișcare

greșită. Ascunzându-se în întunericul de sub pleoapele ei închise și lipite cu bandă.

Pip a scos un sunet gutural, încercându-și ipoteza. Vocea i-a vibrat pe banda adezivă, gâdilindu-i buzele. A mormăit din nou, mai tare, încercând să înțeleagă întunericul de nepătruns din jurul ei. Dar nu putea să o facă. Era neajutorată aici, legată de raftul înalt și metalic, și cu fața înfășurată în bandă, dispărută. Poate Jason mai era în încăpere cu ea, nu putea exclude posibilitatea asta. Dar auzise mașina, nu-i așa? Nu putea fi altcineva decât Jason. Și o altă amintire i s-a desprins din creierul distrus. Cuvintele imprimate ale unei transcrieri. Inspectorul Nolan îl întrebase pe Billy Karras de ce își lăsase victimele singure o perioadă, fapt dovedit de uzura legăturilor cu bandă adezivă. Ucigașul BA chiar *pleca*. Asta făcea parte din rutina lui, din modul în care acționa. Jason plecase. Dar urma să se întoarcă și atunci Pip avea să moară.

În regulă! Pip stabilise că e singură, dar nu putea zăbovi în acea ușurare momentană. Trebuia să treacă la următoarea problemă. Groaza nu era imobilizată, așa cum era ea, în vreun ungher al minții. Era peste tot: în ochii și urechile ei lipite cu bandă, în fiecare bătaie a inimii suprasolicitate, în pielea rănită a încheieturilor și aplecarea incomodă a umerilor. În stomacul și în sufletul ei. Era pură și viscerală; o frică pe care nu o mai cunoscuse vreodată. Inevitabilă. Trecerea dintre viață și moarte.

Respira sacadat, prea sacadat și rapid, și era cuprinsă de panică. O, la naiba! I se înfunda nasul – o simțea cu fiecare respirație mai fornăitoare decât cea de dinainte. Nu ar fi trebuit să plângă, nu ar fi trebuit să plângă! Aerul pătrundea cu greu, hârâind prin cele două nări tot mai strâmte. Curând aveau să se lipească de tot, iar ea să moară. Așa s-ar fi terminat totul. O

moartă încă vie. O moartă care nu respira. Măcar așa Ucigașul BA nu ar fi avut șansa să o ucidă, cel puțin nu cum voia, cu o funie albastră în jurul gâtului. Poate era mai bine așa, ceva care scăpa de sub controlul lui și se apropia de al ei. Dar, o, Dumnezeu, nu voia să moară! Pip a respirat forțat, simțindu-se amețită, deși nu mai avea cap, ci doar două nări din ce în ce mai mici.

Un nou refren i-a răsărit în minte. *O să mor! O să mor! O să mor!*

— Bună, sergent!

Ravi revenise în gândurile ei, șoptindu-i la urechea lipită cu bandă.

— O să mor, i-a spus ea.

— Nu cred, i-a răspuns el, iar Pip știa că o spune schițând un zâmbet, cu o gropiță într-un obraz. Doar respiră! Mai lent de atât, te rog!

— Dar, uite!

Pip i-a arătat ce o țintuia pe loc: gleznele și mâinile legate de stâlpul rece de metal, masca din jurul feței.

Ravi știa deja toate astea, fusese prezent.

— Rămân cu tine până la sfârșit! i-a promis el, iar Pip voia să plângă din nou, dar nu putea; era forțată să țină ochii închiși. Nu o să fii singură, Pip!

— Cuvintele tale mă ajută, i-a zis ea.

— De asta sunt aici! Întotdeauna voi fi. Echipa Ravi și Pip. În mintea ei, l-a văzut zâmbind.

— Și am făcut o echipă bună, nu-i așa?

— Tu ai făcut din noi o echipă grozavă, a spus ea.

— Și tu.

Ravi a luat-o de mâna legată la spate.

— Bineînțeles, eu am venit cu toată frumusețea diavolească, a râs Ravi la propria glumă sau a ei, a presupus ea. Dar tu ai fost dintotdeauna cea curajoasă. Enervant de meticuloasă. Hottărâtă până la nesăbuiță. Mereu aveai un plan, indiferent ce se întâmpla.

— Nu am plănuit asta, a zis Pip. Am pierdut!

— Este în regulă, sergent! a liniștit-o el și i-a strâns mâna, degetele ei începând să amortească din cauza unghiului incomod. N-ai nevoie decât de un nou plan. La asta te pricepi. Nu o să mori aici. Jason a plecat, iar acum ai timp. Folosește-l! Născocește un plan! Nu ți-ar plăcea să mă revezi? Să îi vezi pe toți cei la care ții?

— Ba da! i-a spus ea.

— Atunci ai face bine să începi!

Ar fi făcut bine să înceapă!

A inspirat adânc, cu nărilor mai libere acum. Ravi avea dreptate; i se oferise timp, iar ea trebuia să îl folosească. De-oarece, de îndată ce Jason Bell intra din nou pe ușa cu balamale scârțâinde, nu mai avea nicio șansă. Niciuna. Era moartă! Această Pip, lăsată singură și legată de raftul de metal, era foarte probabil să moară. Nu era cine știe ce șansă, dar era mai mult decât ce o aștepta în viitorul apropiat.

— Bine! i-a spus lui Ravi, dar, de fapt, a zis-o pentru sine. Un plan!

Nu vedea, dar putea încă să își dea seama ce se află în jur. Nu fusese nimic în apropiere înainte ca Ucigașul BA să o lege la ochi, dar poate lăsase ceva pe aproape după ce terminase masca. Da, ceva ce putea folosi. Pip și-a mișcat picioarele legate într-o parte, apoi în cealaltă, forțându-și brațele ca să ajungă mai departe. În afară de beton și canalul săpat de sub rafturi, aici nu era nimic.

Era în regulă, nu se așteptase să fie ceva și nu trebuia să se lase din nou pradă disperării. Oricum, Ravi nu i-ar fi permis să o facă. Bine, deci nu se putea mișca; era lipită de rafturile astea. Oare era ceva pe acolo care i-ar fi fost de ajutor? Cuvele cu ierbicid și îngrășământ îi erau inutile, chiar dacă ar fi reușit să ajungă la ele. Bine, deci la ce ar fi putut să ajungă? Pip și-a îndoit degetele, încercând să le simtă din nou. Brațele îi erau răsucite la spate, ridicate mai sus decât ar fi trebuit. Încheieturile mâinilor erau lipite cu bandă de partea din față a stâlpului metalic al raftului, chiar deasupra celei mai de jos polițe. Știa toate astea, le studiasse înainte să i se acopere fața. Pip și-a mișcat încheieturile mâinilor în banda adezivă și a explorat cu degetele. Da, a simțit stâlpul metalic și rece, iar dacă întindea în jos degetul din mijloc, abia simțea locul unde polița era fixată de stâlp.

Asta era. Tot ce putea atinge. Tot ajutorul pe care îl avea în lume.

— Poate este suficient! a spus Ravi.

Și poate că era. Deoarece, undeva, acolo unde polița se unea cu stâlpul, trebuia să fie un șurub care le fixa. Iar un șurub ar fi putut să-i aducă libertatea. Pip ar fi putut să-l folosească. Să îl prindă între degetul mare și celelalte și să găurească banda de la încheieturile mâinilor. Să o tot străpungă și să o rupă până ar fi reușit să se elibereze.

Bine, asta era! Asta era planul. Să ajungă la șurubul raftului.

Pip a avut din nou senzația că în necunoscutul care o înconjura era o prezență. Și nu era vorba doar de Ravi, cel din mintea ei, ci de ceva malefic și rece. Dar timpul nu așteaptă pe nimeni și cu siguranță nu avea să o aștepte pe ea. Așadar, cum plănuia să prindă șurubul?

Pip putea atinge doar partea de sus a raftului cu un deget; trebuia cumva să își miște încheieturile mâinilor mai jos, ca să poată ajunge sub raft. Banda adezivă era înfășurată în jurul încheieturilor, lipindu-le exact de partea asta a stâlpului. Dar dacă se mișca, probabil reușea să facă banda să se dezlipească de metal. Era doar pe o parte. Trei sau cinci centimetri de contact. Dacă ar fi putut dezlipi banda acolo, atunci și-ar fi putut mișca mâinile în sus și în jos pe stâlp. Se zbătuse și lărgise un pic banda, când o apucase Jason. Putea s-o facă. Pip știa că e în stare.

Și-a apropiat picioarele ca să se poată împinge în bandă. Și-a băgat mâinile mai adânc în raft, vârfurile degetelor atingând marginea de plastic a unei cuve. A împins, s-a forțat, s-a mișcat și a simțit-o cedând. A simțit o parte a benzii dezlipindu-se de metal.

— Bine, continuă, sergent! a îndemnat-o Ravi.

A împins mai tare și s-a forțat mai mult, banda intrându-i în piele și apoi, încet, încet, dezlipindu-se de stâlp.

— Da! au șoptit împreună ea și Ravi.

Nu ar fi trebuit să o facă, deoarece ea nu era liberă. Pip era tot legată de stâlp, cu încheieturile mâinilor prinse strâns în jurul acestuia, și încă foarte probabil la un pas de moarte. Dar câștigase ceva: mișcându-se în sus și în jos între cele două rafturi, legăturile îi alunecaseră pe stâlp.

Pip nu a mai pierdut timpul, împingându-și cât mai în jos încheieturile și sprijinindu-se de ultimul raft. A pipăit după colțul poliței și, la un moment dat, a simțit ceva: mic, dur și metalic. Trebuia să fie piulița fixată de capul șurubului. Pip a apăsat-o tare cu degetul și a simțit capul șurubului care ieșea din piuliță. Nu era ascuțit, așa cum ar fi vrut, dar avea să-și facă treaba. Tot putea să-l folosească pentru a tăia banda adezivă.

Următorul pas: îndepărtarea piuliței. Când și-a mișcat din nou degetele, Pip și-a dat seama că nu avea să fie ușor. Îi era imposibil să ajungă cu oricare dintre degetele mari pe după stâlp, pentru că erau ieșite în afară. Trebuia să apeleze la alte două degete. În mod evident, de la mâna dreaptă. Era mai puternică. Și-a poziționat degetul mijlociul și arătătorul în jurul piuliței, a apucat-o și a încercat să răsucescă. La naiba, era înșurubată strâns! Și în orice caz, în ce direcție ar fi trebuit să o miște ca să o slăbească? În stânga sau în dreapta *ei*?

— Nu te panica, doar încearcă! i-a spus Ravi. Încearcă până cedează!

Pip a încercat. Și a tot încercat. Nu funcționa, nu se clintea. Era din nou moartă.

S-a mișcat și a încercat în direcția cealaltă, chinuindu-se din cauza unghiului. N-avea să funcționeze niciodată. Trebuia să se ajute de degetele mari: cum ar fi putut careva să o scoată fără degetele mari? A apăsât cu degetele unite pe lângă metal și a răsucit. A durut-o până la os, iar dacă și-ar fi rupt degetele... ei bine, avea mai multe. Piulița s-a mișcat. Puțin, dar se mișcase.

Pip s-a oprit ca să își întindă degetele dureroase și să îi spună lui Ravi despre asta.

— Bun, e bine! i-a spus el. Dar trebuie să insiști, nu știi cât timp o să fie plecat.

Probabil trecuse deja o jumătate de oră de când o ștersese Jason – Pip nu avea cum să își dea seama –, iar groaza manipula timpul în feluri ciudate. Vieți întregi se transformau în secunde și invers. Piulița abia dacă se slăbise; avea să dureze o vreme, iar ea nu își putea pierde concentrarea.

Și-a mișcat din nou degetele, a apucat piulița metalică și a rotit-o. Era încăpățânată, deplasându-se doar după ce ea se

forța la maximum, și abia se clintea și atunci. De fiecare dată când ceda, Pip era nevoită să își re poziționeze degetele.

Își schimba poziția. Apuca. Rotea.

Își schimba poziția. Apuca. Rotea.

Era o mișcare minusculă, cu o singură mână, și totuși Pip simțea transpirația șiroindu-i pe partea interioară a brațelor, în materialul hanoracului. Alunecând pe banda de la tâmpile și pe buza superioară. Cât timp trecuse deja? Câteva minute. Mai mult de cinci minute? Mai mult de zece? Piulița se slăbea, cedând un pic mai mult cu fiecare rotație.

Își schimba poziția. Apuca. Rotea.

Probabil între timp executase o rotație completă, slăbind tot mai mult pe șurub și degetele ei. Acum o putea răsuci în sferturi de cerc.

Jumătăți de cerc.

O întoarcere completă.

Încă una.

Piulița a ieșit de pe șurub, stând pe vârfurile degetelor ei.

— Da! a chiuit Ravi în mintea ei când Pip a lăsat piulița să cadă pe podea, un mic zăngănit metalic în marele necunoscut întunecat.

Următorul pas era să scoată șurubul și să taie banda de la încheieturile mâinilor. Acum era doar probabil moartă, nu prea mult. Dar ar fi putut să trăiască. Speranța mai alunga un pic din groază.

— Ai grijă! i-a spus Ravi, când Pip a pipăit, căutând capul șurubului.

Fata l-a împins, băgându-l înapoi prin gaură. Trebuia să împingă tare, greutatea raftului și toate cuvele înclinându-se pe șurub. A împins din nou, iar capul a dispărut în gaură.

Bine, respiră! Și-a mișcat din nou mâinile, întinzându-se după partea din față a stâlpului metalic. Acum era mai bine: își putea folosi degetul mare. Pip a pipăit șurubul ieșit, l-a găsit cu degetul și l-a apucat, ținându-l între degetul mare și arătător.

Nu-l scăpa!

A apucat cu mai multă putere și a scos șurubul, cu un scârțâit de metal pe metal.

Raftul s-a înclinat înainte, pierzând sprijinul din față.

Ceva tare și greu a alunecat, lovind-o pe Pip în umăr.

Fata a tresărit.

Mâna i s-a relaxat, dar doar o secundă.

Șurubul i-a căzut printre degete.

Un mic zăngănit metalic pe beton, sărind o dată, de două ori, și rostogolindu-se.

Departe, în necunoscutul întunecat.

Douăzeci și nouă

Nu, nu, nu, nu, nu!

Respira sacadat pe nas, şuierând panicată pe marginile benzii adezive.

Pip și-a mișcat picioarele într-o parte și în alta, pipăind necunoscutul în toate direcțiile. Nu era nimic împrejur în afară de beton. Șurubul dispăruse, îndepărtându-se de ea. Și era din nou moartă.

— Îmi pare rău! i-a spus lui Ravi în mintea ei. Am încercat! Chiar m-am străduit. Voiam să te văd din nou.

— Este în regulă, sergent! i-a zis el. Nu plec nicăieri! Și nici tu. Planurile se schimbă tot timpul. Gândește!

La ce să se gândească? Aia fusese ultima ei șansă, ultima fărâmbă de speranță, iar acum groaza se hrănea și din asta.

Ravi și-a lipit spatele de al ei, dar, de fapt, Pip simțea cuiva grea cu ierbicid care se sprijinea de ea, apăsând colțul desprins al raftului. Metalul a scârțâit, deformându-se.

Pip a încercat să îl ia de mână pe Ravi, pe la spate, și a dat în schimb de colțul raftului care se lăsa în jos. A simțit spațiul dintre raftul înclinat și stâlpul de care trebuia să fie fixat. Mic. Dar suficient cât să-și strecoare degetele pe acolo. Iar dacă era destul de mare pentru asta, atunci era destul de mare și pentru lățime benzii adezive înfășurate în jurul încheieturilor.

Pip și-a ținut respirația când a încercat, coborându-și mâinile și forțând partea goală a benzii prin deschizătură. S-a agățat de raft, așa că s-a mișcat și s-a smucit, iar aceasta s-a

desprins. Și-a poziționat legăturile sub raft, fiind acum lipită doar de partea de jos a raftului. Bucata asta de stâlp și pământul pe care stătea erau singurele lucruri care o mai țineau aici. Dacă ar fi reușit cumva să ridice piciorul stâlpului, și-ar fi putut strecura legăturile pe dedesubt.

Și-a târșăit picioarele legate, pipăind zona, atentă să împiedice cuva să cadă. Și-a coborât picioarele în canalul săpat care traversa podeaua de beton. Era o idee. Dacă ar fi putut trage raftul înainte spre șanț, sub piciorul stâlpului ar fi avut loc să se strecoare afară. Dar cum avea să-l târască? Încheieturile îi erau legate de el, iar brațele, fixate la spate. Dacă nu reușise să se apere de Jason Bell cu brațele, i-ar fi fost imposibil să poată ridica raftul ăsta greu. Nu era atât de puternică, iar dacă voia să supraviețuiască, trebuia să își înțeleagă limitele. Aia nu era calea ei de scăpare.

— Deci, care e? a întrebat Ravi.

Avea o idee: să se ajute de banda adezivă care se agățase de raftul înclinat când își coborâse mâinile. Dacă ar mai fi apăsat banda prin micul spațiu, continuând să o agățe, poate ar fi reușit să o găurească un pic. Dar ar fi durat un timp, pe care deja îl risipise desfăcând piulița și scoțând șurubul. Ucigașul BA s-ar fi putut întoarce oricând. Probabil Pip era singură de o oră, poate de mai mult. Singură, chiar dacă Ravi era chiar aici, dând glas gândurilor ei. Era colacul ei de salvare. Piatra de temelie.

Timpul era o limitare. Forța brațelor ei, o alta. Ce-i mai rămăsese?

Picioarele îi mai rămăseseră. Erau libere. Și, spre deosebire de brațe, erau puternice. Fugise de monștri câteva luni. Dacă era prea slabă să tragă sau să ridice rafturile, poate era destul de puternică să le împingă.

Pip a explorat din nou necunoscutul cu picioarele, întinzându-se către stâlpul din spate al raftului. Prin materialul tenişilor, simţea că partea din spate a raftului nu era lipită de perete. Stătea la câţiva centimetri de acesta, la o distanţă cel puţin egală cu lăţimea piciorului ei. Nu era mult loc, dar era suficient. Dacă ar fi putut împinge raftul în spate, s-ar fi răsturnat, lovindu-se de zid. Iar picioarele din faţă s-ar fi ridicat, ca la o insectă care stă pe spate. Ăsta era planul. Un plan bun. Şi poate chiar avea să trăiască şi să revadă pe toată lumea.

Pip şi-a balansat picioarele în faţă şi s-a apăsă pe călcâie, folosindu-se de buza canalului ca să se împingă. Şi-a sprijinit umerii de partea din faţă a raftului, blocând în continuare cuva cea mai apropiată, ca să nu cadă.

S-a împins în jos, pe călcâie, şi s-a ridicat de pe podea.

Haide! şi-a spus şi nu a mai avut nevoie să-l audă pe Ravi încurajând-o. Se putea încuraja singură. *Haide!*

Pip a icnit din cauza efortului, sunetul înăbuşit umplându-i masca mortuară.

Şi-a lăsat capul pe spate, spre stâlp, şi a împins şi cu acesta.

Mişcare. A simţit mişcare sau doar o păcălea speranţa.

Târşâindu-şi pe rând picioarele, le-a vârât în şanţ, cu umerii izbindu-i-se de raft. Muşchii picioarelor i-au tremurat şi i s-a părut că-şi simte stomacul spintecându-se. Dar ştia că era asta sau moartea, aşa că a împins în continuare.

Rafturile au cedat.

S-au înclinat pe spate, sunetul metalului întâlnind cărămida. S-a auzit un bubuit când cuva cu ierbicid a căzut în sfârşit, crăpându-se pe beton. Au alunecat şi alte lucruri, lovindu-se cu un zgomot surd de zidul din spate. A simţit imediat un miros chimic înţepător şi ceva care îi uda colanţii.

Dar nimic din toate astea nu conta.

Pip și-a coborât legăturile pe stâlpul metalic. Și acolo, în capăt, era libertatea. Părea că era ridicat la doar doi centimetri de la beton și era mai mult decât suficient. Și-a strecurat banda pe dedesubt și s-a eliberat.

Era liberă! Dar nu de tot.

Pip s-a îndepărtat de rafturi și de lichidul care se aduna în jurul ei. S-a întins pe o parte, și-a strâns genunchii la piept și și-a trecut legăturile mâinilor peste picioare, brațele fiindu-i acum în față.

Banda a ieșit cu ușurință, o mână strecurându-se din spațiul lăsat de stâlp și eliberând-o apoi pe cealaltă.

Era rândul feței.

Fără să vadă, a pipăit masca din bandă adezivă, căutând capătul pe care îl lăsase Ucigașul BA. Iată-l, lângă tâmpla ei! A tras, banda desfăcându-se cu un pârâit strident. Aceasta i-a întins pielea, genele și sprâncenele, dar Pip a smuls-o dur și repede și a deschis ochii. A clipit în depozitul friguros și la rafturile distruse din spatele ei. A continuat să tragă și să rupă banda; durerea era agonizantă, iar pielea îi era rănită, dar era o durere plăcută, deoarece avea să supraviețuiască. S-a ținut de păr ca să încerce să nu îl smulgă din rădăcină. Totuși, mici smocuri s-au desprins odată cu banda.

Desfăcând-o.

Către creștetul capului și în jos, spre nas. Și-a eliberat gura și a respirat gâfâind. Bărbia. O ureche. Apoi cealaltă.

Pip a aruncat masca desfăcută pe podea. Banda adezivă era lungă și încălcită, plină de păr și mici pete de sânge.

Ucigașul BA îi luase chipul, dar ea îl recuperase.

Pip s-a aplecat și a desfăcut banda care îi lega încă gleznele și s-a ridicat, picioarele tremurând și aproape cedând sub greutatea ei.

Acum, camera. Trebuia doar să iasă de aici și ar fi fost ca și vie. S-a îndreptat repede spre ușă, călcând pe ceva. Și-a coborât privirea; era șurubul pe care îl scăpase. Acesta se rostogolise aproape până la ușă, prin necunoscut. Pip a apăsat clanța ușii, știind că e inutil. Îl auzise pe Jason încuind-o înăuntru. Totuși, în partea cealaltă a depozitului era o ușă. Nu conducea afară, dar dădea undeva.

Pip a alergat spre aceasta. Și-a pierdut controlul când tenișii au scârțâit pe beton, alunecând într-un banc de lucru de lângă ușă. Bancul de lucru s-a mișcat, iar cutia mare cu scule de deasupra a zăngănit metalic. Pip s-a îndreptat și a încercat mânerul ușii. Era și aceasta încuiată. *La naiba! Bine!*

S-a întors în partea cealaltă, spre cuva cu ierbicid, lichidul negru curgând în șanț ca un râu blestemat. O linie strălucitoare se oglindea în lichid, dar nu de la luminile de deasupra, ci de la fereastra de sus, care lăsa să intre ultimele raze de lumină ale serii. Sau ale dimineții. Pip nu știa ce oră e. Iar rafturile înclinate de ea ajungeau chiar până la fereastră, aproape ca o scară.

Fereastra era mică și nu părea că se deschide. Dar Pip putea să încapă pe acolo; era sigură de asta. Iar dacă nu putea, s-ar fi forțat să încapă. Să iasă și să ajungă afară. Avea nevoie doar de ceva cu care să o spargă.

S-a uitat împrejur. Jason lăsase rola de bandă adezivă pe podea, lângă ușă. Alături era un colac de sfoară albastră. *Sfoara albastră*, și-a dat seama, înfiorându-se. Funia cu care Ucigașul BA urma să o ucidă. *Urma*. Dar chiar ar fi reușit, dacă s-ar fi întors în clipa asta.

Ce altceva mai era în cameră? Doar ea și mult ierbicid și îngrășământ. O, stai, mintea i-a revenit la cealaltă parte a depozitului! Acolo era o cutie de scule.

A alergat din nou în partea cealaltă, cu un junghi în coaste și o durere în piept. Pe cutia cu scule era lipită o etichetă. Cu silabe înclinate scria: *J, Echipa Roșie tot ia scule de la Echipa Albastră. Așadar, las asta aici ca să o găsească Rob. L*

Pip a desfăcut clamele și a ridicat capacul. Înăuntru a văzut o grămadă de șurubelnițe și șuruburi, o ruletă, un patent, o mică bormașină, un fel de cheie. Pip a băgat mâna și, pe sub toate, a dat de un ciocan. Unul mare.

— Îmi pare rău, Echipă Albastră! a mormăit ea, apucând ciocanul și scoțându-l.

Apoi s-a dus în fața rafturilor înclinate, a rafturilor ei, și s-a mai uitat o dată la încăperea unde ar fi putut să moară. Unde muriseră celelalte, toate cinci. Apoi s-a cățărat, echilibrându-și picioarele pe raftul cel mai de jos ca pe o treaptă și ridicându-se la următorul nivel. Mai avea încă putere în picioare, mișcându-se repede datorită adrenalinei.

Cu picioarele pe raftul de sus, s-a ghemuit, echilibrându-se în fața ferestrei. Cu ciocanul în mână și un geam intact în față; Pip mai fusese în situația asta. Brațul ei știa ce să facă, și-a amintit când s-a arcuit înapoi ca să aibă inerție. A lovit fereastra, iar aceasta s-a crăpat, sticla securizată spărgându-se cu modelul unei pânze de păianjen. A lovit din nou, iar ciocanul a trecut prin sticla care s-a spart în jurul lui. Cioburile încă se agățau de ramă, dar le-a scos unul câte unul, ca să nu se taie. Cât de departe era pământul? Pip a aruncat ciocanul afară și l-a privit rostogolindu-se pe pietrișul de dedesubt. Nu era departe. S-ar fi descurcat dacă și-ar fi îndoit picioarele.

Iar acum erau doar ea și gaura din zid – ceva o aștepta în partea cealaltă. Nu ceva. Totul. Viața normală și echipa Ravi și Pip, părinții ei, Josh, Cara și toți ceilalți. Poate că ei chiar o căutau acum, deși nu dispăruse de mult timp. Anumite părți din

ea poate dispăruseră, pe altele poate nu le-ar mai fi recuperat niciodată, dar era încă aici. Și venea acasă.

Pip a apucat rama ferestrei și s-a împins înainte, cu picioarele în față. S-a ținut și și-a aplecat umerii și capul, ieșind afară. S-a uitat în jos la pietriș, la ciocan, și și-a dat drumul.

A aterizat. În poziție verticală, forța ricoșând în picioare. Simțea o durere în genunchiul stâng. Dar era liberă și în viață. A răsuflat prea brusc, sunetul aproape semănând cu un râset. Reușise! Supraviețuise!

Pip a ascultat. Singurul sunet era al vântului printre copaci, o parte din adiere găsim și noile găuri din ea, suflându-i prin cutia toracică. Pip s-a aplecat și a luat ciocanul, ținându-l pe lângă corp, preventiv. Când a ocolit clădirea, a văzut complexul pustiu. Mașina lui Jason nu era aici, iar poarta era din nou încuiată. Gardul de metal din fața ei era înalt, prea înalt; nu ar fi reușit să-l escaladeze. Dar curtea din spate era mărginită de pădure și puțin probabil împrejmuită de un gard.

Următorul plan: trebuia pur și simplu să intre în pădure. Să intre în pădure și să găsească un drum, o casă, pe cineva, să sune la poliție. Asta era tot. Partea ușoară rămasă, doar un pas înaintea celuiilalt.

Un pas înaintea celuiilalt, pe pietrișul care scârțâia. A trecut pe lângă dubele parcate și tomberoanele mari, niște utilaje, remorcile cu mașini de tuns iarba și un mic motostivuator. Un pas înaintea celuiilalt. Pământul și frunzele uscate au înlocuit pietrișul. Ultima rază de lumină dispăruse, dar luna răsărise devreme, veghind-o pe Pip. Supraviețuia: un pas înaintea celuiilalt, doar asta trebuia să facă. Tenișii și frunzele scârțâiau sub ea. A aruncat ciocanul și a continuat să meargă printre copaci.

Un nou sunet a oprit-o pe loc.

Bâzâitul îndepărtat al unui motor de mașină. O portieră trântită la mare distanță în urma ei. Scârțâitul unei porți.

Pip a fugit în spatele unui copac și s-a uitat în urmă, spre complex.

Două faruri galbene, pălpâind la ea printre crengi, când au înaintat. Roți pe pietriș.

Era Ucigașul BA! Jason Bell! Revenise! Se întorsese ca să o ucidă.

Dar acolo nu avea să o găsească pe ea, ci doar părțile ființei sale pe care le lăsase în urmă. Pip ieșise, scăpase. Tot ce trebuia să facă era să găsească o casă, un om, să sune la poliție. Astea erau părțile ușoare. Putea s-o facă. S-a întors, lăsând farurile în necunoscutul din urma ei. Mergând mai departe, mărinind pasul. Trebuia doar să sune la poliție și să spună totul: că Ucigașul BA tocmai încercase să o ucidă, iar ea știa cine e. Ar fi putut chiar să îl sune direct pe inspectorul Hawkins, el ar fi înțeles.

Pip a șovăit, un pas zăbovind în aer.

Stai!

Ar fi înțeles?

El nu înțelegea niciodată. Nimic din toate astea. Și nici măcar nu ținea de înțelegere, ci de încredere. Îi spusese verde-n față, cu blândețe, dar tot o făcuse: Pip își imagina totul. Nu o hărțuia nimeni, doar i se părea, și vedea pericolul la orice colț din cauza traumei prin care trecuse. Chiar dacă bărbatul jucase un rol în trauma ei, nedându-i crezare când apelase la el pentru Jamie.

Era un tipar repetitiv. Nu, nu un tipar, un cerc. Asta era totul; totul se învârtea în cerc. Sfârșitul era începutul. Hawkins nu o crezuse înainte, de două ori, deci, de ce să își închipuie că avea să o asculte acum?

Iar vocea din mintea ei nu mai era a lui Ravi, ci a lui Hawkins, zicând cu blândețe, dar tot zicând-o: „Ucigașul BA este deja la închisoare. E acolo de câțiva ani. A mărturisit.” Asta i-ar fi spus.

— Billy Karras nu este Ucigașul BA, i-ar fi răspuns Pip. Este Jason Bell.

Hawkins a scuturat din cap, în mintea ei.

— Jason Bell este un om respectabil. Un soț și tată. Deja a suferit enorm din cauza lui Andie. Îl cunosc de mulți ani, uneori jucăm tenis. Îmi este prieten. Nu crezi că mi-aș da seama? Nu este Ucigașul BA și nu reprezintă un pericol pentru tine, Pip. Tu mai discuți cu cineva? Primești ajutor?

— Îți cer ție ajutorul!

I-l ceruse de nenumărate ori. Când avea să-și învețe în sfârșit lecția? Să rupă cercul?

Iar dacă cele mai groaznice temeri ale ei se adevereau, dacă poliția nu o credea și nu îl aresta pe Jason, atunci ce urma? Ucigașul BA ar fi fost în continuare liber. Jason putea să o răpească din nou sau pe altcineva. Să ia pe cineva la care ținea ca să o pedepsească, deoarece era prea zgomotoasă și trebuia să fie redusă cumva la tăcere. Ar fi scăpat basma curată. Ei întotdeauna scăpau. El. Max Hastings. Erau deasupra legii pentru că legea era strâmbă. O mulțime de fete moarte, dar și de fete cu privirea goală lăsate în urma lor.

Nu o să mă creadă, și-a spus Pip, cu vocea ei acum. Nicio dată nu ne cred. Pe un ton atât de ridicat, încât să asculte cu adevărat de data asta și să înțeleagă. Era din nou pe cont propriu. Nu Charlie Green era cel care avea toate răspunsurile, ci ea. Nu avea nevoie să audă de la el ca să știe ce să facă de data asta.

Trebuia să rupă cercul. Trebuia să îl rupă, aici și acum. Și era o singură cale să o facă.

Pip s-a întors, frunzele adunându-se și lipindu-se de tălpile încălțărilor ei.

S-a întors.

S-a întors printre copacii întunecați. Un licăr al luminii lunii abia răsărite îi arăta calea, sclipind pe suprafața ciocanului aruncat. S-a aplecat ca să îl ia, încercându-și forța mâinii.

Frunzele uscate au lăsat loc ierbii, pământului și pietrișului, ușurându-i pașii, ajutând-o să calce fără să scoată vreun sunet. Poate că era prea zgomotoasă pentru el, dar n-avea să o audă venind acum.

În față, Jason coborâse din mașină și se îndrepta către ușa metalică pe care o târâse, pașii lui acoperindu-i pe ai ei. Tot mai aproape. El s-a oprit, iar ea a făcut la fel, așteptând. Așteptând.

Jason și-a băgat mâna în buzunar și a scos un inel cu chei. S-a auzit un zăngănit metalic, iar Pip a făcut câțiva pași lenți, ascunzându-se în spatele sunetului.

Jason a găsit cheia potrivită, lungă și zimțată. A introdus-o în încuietoare, metalul răcâind pe metal, iar Pip s-a apropiat mai mult.

Trebuia să rupă cercul. Sfârșitul era începutul, iar chestia asta le reprezenta pe ambele, era originea. Totul trebuia să se încheie acolo unde începuse.

El a răsucit cheia, iar ușa s-a descuiat cu un țacănit întunecat, sunetul reverberând în pieptul lui Pip.

Jason a deschis ușa spre depozitul luminat în galben. A făcut un pas peste prag, și-a ridicat privirea, apoi a făcut unul înapoi, uitându-se bine și cercetând: rafturi înclinate, fereastra spartă, un râu de ierbicid vărsat, bucăți de bandă desfăcută.

Pip era chiar în spatele lui.

— Ce nai..., a început el.

Brațul ei a știut ce să facă.

Pip l-a retras și a lovit cu ciocanul, nimerindu-l în baza craniului.

S-a auzit un scârțâit dezgustător de metal pe os.

Bărbatul s-a clătinat. Chiar a îndrăznit să suspine.

Pip a lovit din nou.

Un pocnet.

Jason s-a lăsat în jos, căzând înainte pe beton, sprijinindu-se într-o mână.

— Te rog..., a început el.

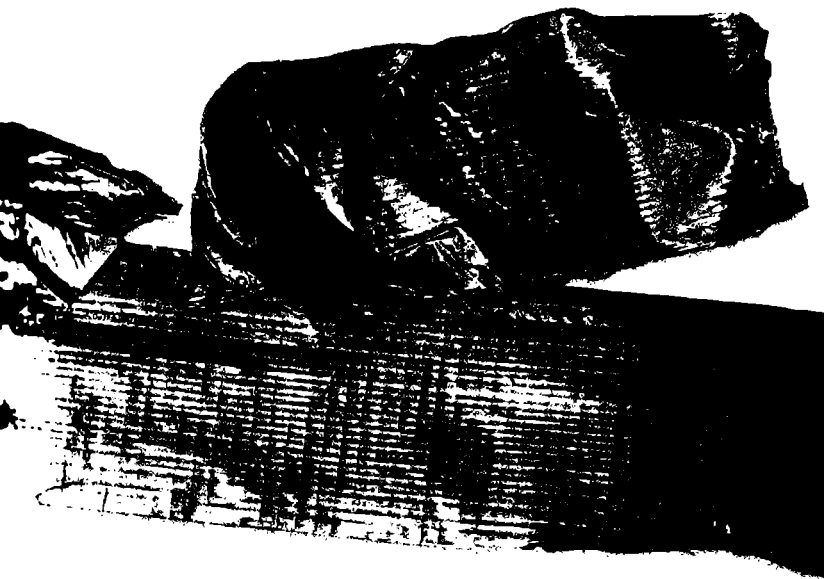
Pip și-a retras cotul, un jet de sânge lovind-o în față.

S-a aplecat deasupra lui și l-a mai lovit o dată.

Și încă o dată.

Și încă o dată.

Până nu s-a mai mișcat nimic. Până nu i-a mai văzut degetele sau picioarele zvâcnind, ci doar un nou râu, unul roșu, izvorând liniștit din capul lui sfărâmat.

PARTEA A DOUA

Treizeci

Era mort.

Jason Bell, Ucigașul BA, unul și același, și era mort.

Pip nu trebuia să verifice dacă respira sau să îi ia pulsul ca să știe. Era clar doar uitându-se la el, la ce mai rămăsese din capul lui.

Îl ucisese. Rupsesse cercul. Nu avea să o mai rănească niciodată și nu avea să mai facă vreodată rău cuiva.

Nu era real și nici ea nu era reală, ghemuită lângă zidul cu rafturile răsturnate, strângându-și genunchii la piept. Reflexia ei deformată în ciocanul aruncat când se legănase înainte și înapoi. Era real, el era chiar în fața ei, iar ea era aici. Era mort, iar Pip îl ucisese.

De cât timp stătea acolo, gândindu-se la asta? Ce făcea? Aștepta să vadă dacă respira și se ridica din nou? Nu-și dorea așa ceva. Fusese o luptă pe viață și pe moarte. Nu autoapărare, ci o alegere, una pe care o făcuse personal. Era mort, iar asta era un lucru bun. Just. Trebuia să fie.

Așadar, acum ce trebuia să se întâmple?

Nu existase un plan. Nimic în afară de ruperea cercului, în afară de supraviețuire, și supraviețuise ucigându-l. Așadar, acum, că o făcuse, cum mai supraviețuia? Pip a repetat întrebarea, adresându-i-o lui Ravi din mintea ei. Cerându-i ajutorul, deoarece era singura persoană căreia știa cum să i-l ceară. Dar el tăcuse. Nu mai era nimeni acolo, doar țiuitul din urechile ei. De ce o părăsise? Mai avea nevoie de el.

Dar el nu era adevăratul Ravi, ci doar întruchiparea gândurilor ei învăluite în vocea lui, colacul ei de salvare pe marginea prăpastiei. Nu mai era pe margine. Supraviețuise și urma să-l revadă. Și trebuia să o facă imediat. Situația era prea apăsătoare ca să o îndure singură.

Pip s-a ridicat, încercând să nu se uite la petele de sânge de pe mâneci. Și de pe mâini. Adevărate de data asta. Căpătate. Le-a șters de colanții negri.

Zărise din partea cealaltă a camerei forma dreptunghiulară din buzunarul de la spate al lui Jason. iPhone-ul lui, ieșind prin material. Pip s-a apropiat, prudentă, evitând râul roșu care reflecta lumina de deasupra. Nu voia să se mai apropie, speriată că apropierea l-ar fi adus înapoi din morți. Dar trebuia să o facă. Avea nevoie de telefonul lui ca să îl sune pe Ravi, să îi spună să vină, iar el să o asigure că totul avea să fie bine și că lucrurile urmau să revină la normal, deoarece erau o echipă.

S-a întins spre telefon. *Stai, Pip, așteaptă puțin! Gândește-te la asta!* S-a oprit. Dacă folosea telefonul lui Jason ca să îl sune pe Ravi, lăsa o urmă, legându-l irevocabil pe Ravi de scena crimei. Ucigașul BA era un asasin, dar era și un om ucis, și nu conta că o merita, legii nu îi păsa de asta. Cineva trebuia să plătească pentru capul lui despicat. Nu! Pip nu l-ar fi putut lega pe Ravi de așa ceva, de Jason, în niciun fel. Era de neconceput!

Dar nu putea să reziste de una singură, fără el. Și asta era de neconceput. O singurătate prea întunecată și profundă.

Și-a simțit picioarele slăbite când a pășit peste corpul lui Jason și a ieșit clătînându-se pe pietriș. Aer proaspăt. A inhalat aerul proaspăt și crepuscular, dar era cumva viciat de mirosul metalic al sângelui.

A făcut șase sau șapte pași, spre mașina lui, dar acel miros a urmat-o, s-a ținut de ea. Pip s-a întors ca să-și privească

oglundirea întunecată din geamul mașinii. Părul ei era murdar și smuls. Fața îi era rănită și inflamată din cauza benzii. Ochii distanți și totodată atenți. Iar pistruii de acolo erau noi. Făcuți de sângele lui Jason.

Pip s-a simțit amețită, genunchii cedându-i sub greutatea trupului. S-a privit și s-a uitat înlăuntrul ei, prin pupilele ochilor. Iar apoi, dincolo de ea: ceva de dincolo de geam i-a atras atenția, un licăr al razelor de lună ce-i arătau din nou calea. Era geanta ei. Rucsacul de culoarea bronzului, pe bancheta din spate a mașinii lui Jason.

El îl luase când o răpise.

Nu era mult, dar îi aparținea și-i părea un vechi prieten.

Pip a bâjbăit după mânerul portierei și a tras. Aceasta s-a deschis. Probabil Jason lăsase mașina descuiată, cheile lui așteptând încă acolo, în bord. Voise să termine repede treaba, dar Pip i-o luase înainte.

A întins mâna și a scos rucsacul, dorindu-și să strângă la piept partea asta din vechea ei persoană care aproape murise. Să împrumute o parte din viața sa. Dar nu putea să o facă, pentru că l-ar fi mânjit de sânge. L-a lăsat pe pietriș și a desfăcut fermoarul. Totul era încă acolo. Tot ce își împachetase când plecase de acasă în după-amiaza aia: hainele de schimb ca să rămână peste noapte la Ravi, periuța de dinți, o sticlă de apă, portofelul. A băgat mâna și a băut prelung din sticla de apă, gura fiindu-i uscată din cauza tuturor țipetelor înăbușite de bandă adezivă. Dar dacă ar mai fi băut, i s-ar fi făcut rău. A pus din nou sticla înăuntru și s-a uitat la conținutul rucsacului.

Telefonul nu era colo. Știuse, dar speranța ascunsese parțial amintirea. Telefonul era spart; scăpat și abandonat în drum pe Cross Lane. Era puțin probabil ca Jason să îl fi adus cu el din

același motiv: o legătură irevocabilă cu victima. Scăpase basma curată foarte multă vreme; știa astfel de lucruri, la fel ca ea.

Pip aproape s-a lăsat în genunchi, dar un nou gând a prins-o la timp, iar lumina lunii a scânteiat iarăși din ceva de pe scaunul din dreapta. Da, Ucigașul BA chiar știa astfel de lucruri, de aceea nu fusese prins niciodată. Și de aceea folosisese probabil telefoane cu cartelă ca să își sune victimele, altfel, legătura lui cu cazul ar fi fost descoperită chiar după prima fată ucisă. Pip și-a dat seama de asta pentru că l-a văzut acolo, aruncat pe scaunul din dreapta. Un Nokia mic și pătrat, ca al ei, ecranul reflectând lumina lunii și arătându-i calea. Pip a deschis portiera mașinii și s-a uitat la el. Jason Bell avea un telefon cu cartelă. Plătit cu bani gheață și care nu putea face legătura cu ea sau cu Ravi, în afară de cazul în care l-ar fi găsit cineva. Dar n-avea să-l găsească nimeni; intenționa să-l distrugă după aceea.

Pip s-a aplecat, degetele ei atingând marginea rece de plastic. A apăsat butonul din mijloc, iar ecranul luminat verde s-a aprins. Mai avea baterie. Pip și-a ridicat privirea și i-a mulțumit lunii, aproape plângând de ușurare.

Numerele de pe ecran i-au spus că era 18.47. Asta era, asta era tot. Fusese în porbagajul mașinii zile în șir, în depozitul ăla câteva luni, prinsă în banda adezivă câțiva ani, dar totul se întâmplase în mai puțin de trei ore. Abia 18.47: un început normal de seară de septembrie, cu un amurg colorat în roz, o briză rece și un cadavru în spatele ei.

Pip a umblat prin meniu ca să verifice lista de apeluri recente: la 15.51, acest telefon primise un apel de la un *număr ascuns*, de la ea. Și chiar înainte de asta, sunase la numărul lui Pip. Oricum ar fi distrus telefonul din cauza legăturii dintre ea și bărbatul mort de pe podeaua de acolo. Dar asta era; calea ei spre Ravi, spre ajutor.

Pip a format numărul lui Ravi pe tastatură, dar degetul mare a ezitat deasupra butonului de apelare. L-a șters și l-a înlocuit cu numărul lui de fix. Era mai bine, mai puțin o legătură directă spre el, dacă s-ar fi găsit vreodată telefonul cu cartelă. Nu avea să fie găsit.

Pip a apăsat butonul verde și a ținut micul telefon la ureche. Acesta a sunat. Doar prin telefon de data asta. De trei ori, apoi un țcănit. Un foșnet.

— Alo, casa Singh! a spus o voce veselă.

Era mama lui Ravi.

— Bună, Nisha! Sunt Pip, a zis ea, cu vocea puțin răgușită.

— O, iată-te, Pip! Ravi te căuta. Băiețelul meu prea sensibil își făcea prea multe griji, ca de obicei, a râs femeia. Am auzit că vii aici la cină? Mohan insistă să jucăm Articulate. Se pare că deja te-a ales în echipa lui.

— Ăăă... Pip și-a dres glasul și a îngăimat: De fapt, nu sunt sigură că o să pot ajunge în seara asta. A intervenit ceva. Îmi pare rău!

— O, nu, ce păcat! Te simți bine, Pip? Vocea ta pare cam ciudată.

— Ah, mda, nu, mă simt bine. Doar că am răcit puțin, asta e tot, s-a smiorcăit ea. Ăăă, el este acolo? Ravi?

— Da, da, este aici. Două secunde!

Pip a auzit-o strigându-l.

Apoi, în fundal, a auzit sunetul îndepărtat al vocii lui. Pip s-a așezat pe pietriș, cu ochii înlăcrimați. Nu cu mult timp în urmă, credea că nu avea să-i mai audă vocea vreodată.

— Este Pip! a auzit-o pe Nisha strigând, iar vocea lui Ravi s-a apropiat tot mai mult și mai agitată.

Când mama lui i-a dat receptorul, s-a auzit un foșnet.

— Pip? a rostit Ravi la telefon, ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

Pip a ezitat o clipă, umplându-se din nou cu vocea lui. N-avea să mai creadă niciodată că i se cuvenea să fie al ei.

— Pip? a spus Ravi mai tare.

— D-da, eu sunt.

Din cauza nodului din gât, îi era greu să vorbească.

— O, Dumnezeu! a spus Ravi, iar ea l-a auzind coborând scările spre camera lui. Unde naiba ai fost? Te-am sunat câteva ore. Telefonul tău intra direct în căsuța vocală. Trebuia să mă suni! Părea furios.

— Am sunat-o pe Nat și mi-a zis că nici măcar nu ai trecut pe acolo. Tocmai m-am întors de la părinții tăi; am fost să văd dacă ești acasă, iar mașina ta era, dar tu nu erai, deci cred că ai tăi sunt îngrijorați deoarece credeau că ești cu mine. Nu mai aveam mult și sunam la poliție, Pip. Unde naiba ai fost?

Era furios, dar Pip nu se putea abține să nu zâmbească, ținând telefonul mai strâns la ureche, ca să îl aducă mai aproape. Ea dispăruse, iar el... o căutase.

— Pip?

Își putea imagina expresia lui: ochi serioși și o sprânceană ridicată, așteptând să-i dea explicații.

— T-te iubesc, a spus ea, deoarece niciodată nu o spunea suficient și era important.

Nu știa când i-o zisese ultima dată, iar dacă repeta cuvintele, nici asta nu avea să fie ultima dată.

— Te iubesc! Îmi pare rău!

Ravi a ezitat, iar respirația i s-a schimbat.

— Pip, a spus băiatul, tonul tăios dispărând din vocea lui. Te simți bine? Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, îmi dau seama. Ce este în neregulă?

— Pur și simplu nu știam când ți-am spus ultima dată.

Pip și-a șters lacrimile

— Este important.

— Pip, a zis Ravi, liniștind-o. Unde ești? Spune-mi unde ești chiar acum!

— Poți să vii aici? a întrebat ea. Am nevoie de tine! Am nevoie de ajutor!

— Da! a spus Ravi ferm. Vin chiar acum! Spune-mi doar unde ești. Ce s-a întâmplat? Are vreo legătură cu Ucigașul BA? Știi cine este?

Pip s-a uitat înapoi la picioarele lui Jason, care atârnavă peste pragul ușii. S-a smiorcăit și s-a concentrat, întorcându-se.

— Este... Sunt la Green Scene. Firma lui Jason Bell, în Knotty Green. Știi unde este?

— Ce cauți acolo?

Vocea lui era mai stridentă acum, mai confuză.

— Doar... Ravi, nu știu cât timp ține bateria la telefonul ăsta. Știi unde este?

— Ce telefon folosești?

— Ravi!

— Da, da! i-a răspuns strigând și el acum, deși nu știa de ce. Știu unde este, pot s-o caut.

— Nu, nu, nu! a spus repede Pip.

Trebuia ca el să înțeleagă, fără să îi spună.

— Nu la telefon. Nu, Ravi, nu îți poți folosi telefonul ca să ajungi aici. Trebuie să-l lași acasă, bine? Nu îl aduce cu tine. Nu îl aduce!

— Pip, de ce....

— Trebuie să îți lași telefonul acasă! Uită-te acum la traseu pe Google Maps, dar, orice ai face, să nu scrii Green Scene în motorul de căutare. Caută doar pe hartă.

— Pip, ce se întâmplă...

Ea l-a întrerupt, gândindu-se la altceva.

— Nu, stai! Ravi, nu poți să conduci pe niciun drum important. Pe nicio autostradă. Niciuna! Trebuie să mergi pe străzi secundare, doar pe străzi mici. Pe străzile mari sunt instalate camere de monitorizare a traficului. Nu poți fi văzut pe nicio cameră din trafic. Doar pe drumuri secundare. Ravi, înțelegi?

Graba se simțea în glasul ei, șocul trecând, lăsat în urmă în camera cu cadavrul.

Pip a auzit în fundal țâcănitul tastaturii tactile.

— Da! a spus el. Chiar acum caut. Da, pe acolo! Pe Watchet Lane, spre Hazlemere, a mormăit Ravi. Pe lângă drumurile rezidențiale, virez la dreapta pe drumul secundar. Da, a mai repetat el. Da, pot să o găsesc. Notez totul. Doar pe drumuri secundare, las telefonul acasă. Am înțeles.

— Bun! a spus ea, expirând și chiar și acel efort a făcut-o să se simtă slăbită, afundându-se mai mult în pietriș.

— Te simți bine? a întrebat-o, preluând din nou inițiativa, deoarece asta făcea un coechipier. Ești în pericol?

— Nu! a spus ea încet. Nu mai sunt. Nu cu adevărat.

Oare știa? Oare auzea în vocea ei răgușită, însemnată pentru totdeauna de ultimele trei ore?

— Bine, așteaptă-mă! Vin acum, Pip! Ajung în aproximativ 20 de minute.

— Nu, stai, nu merge cu viteză, poți să primești...

Dar el deja plecase, Pip auzind trei țiuitori stridente. Plecase, dar era pe drum.

— Te iubesc! a zis telefonului închis, deoarece nu voia să fie din nou pentru ultima dată.

Alt scârțâit pe pietriș. Pas după pas. Umblând de colo, colo, numărând pașii, ca să numere secunde și minutele. Și chiar

dacă își spusese să nu se uite, privirea i se întorcea întotdeauna la cadavru, încercând să se convingă că Jason nu se mișcase. Nu o făcuse; era mort.

Se plimba încolo și înapoi, începând să facă un plan în mintea ei, acum, că șocul trecuse. Dar lipsea ceva. Lipsea Ravi. Avea nevoie de Ravi, de echipă, de discuțiile lor care îi arătau întotdeauna varianta corectă, calea de mijloc dintre ea și el.

Farurile au luminat cerul întunecat, o mașină intrând pe alee chiar în fața porții complexului Green Scene, care era larg deschisă. Pip a ridicat mâna ca să își ferească ochii de lumină, iar apoi i-a făcut semn lui Ravi să oprească. Mașina s-a oprit în fața porții, iar farurile s-au stins.

Portiera s-a deschis, iar Ravi a coborât. Nici măcar nu a așteptat să închidă portiera, alergând spre ea și împrăștiind pietrișul.

Pip s-a oprit și l-a studiat, ca și când ar fi făcut-o din nou pentru prima dată. Ceva i s-a strâns în stomac, alt lucru relaxându-i-se în piept, eliberându-se și deschizându-se. El îi promisese că avea să-l revadă, și iată-l, apropiindu-se tot mai mult!

Pip a ridicat din nou mâna ca să îl țină la distanță.

— Ți-ai lăsat telefonul acasă, nu-i așa? l-a întrebat cu o voce tremurândă.

— Da! a spus Ravi, cu ochii mari de frică, tot mai mari, atunci când a studiat-o la rândul lui. Ești rănită, a zis, înaintând. Ce s-a întâmplat?

Pip s-a îndepărtat de el.

— Nu mă atinge! a spus ea. Este... Mă simt bine. Nu este sângele meu. Este...

A uitat ce încerca să spună.

Ravi i-a studiat chipul și și-a ridicat mâinile ca să o echilibreze și pe ea.

— Pip, uită-te la mine! a zis calm, deși ea își dădea seama că nu era. Spune-mi ce s-a întâmplat! Ce cauți aici?

Pip s-a uitat în spatele ei, la picioarele lui Jason, care ieșeau din pragul ușii.

Probabil Ravi i-a urmărit privirea.

— La naiba, cine este... Este bine?

— E mort, a spus Pip, întorcându-se. Este Jason Bell. Era Jason Bell, el era Ucigașul BA.

Ravi a clipit un moment, gândindu-se la cuvintele ei și încercând să le înțeleagă.

— El... Ce este? Cum a...

Ravi a clătinat din cap.

— De unde știi?

Pip nu știa ce răspuns avea nevoie să audă mai întâi.

— De unde știu că era Ucigașul BA? Deoarece m-a răpit. M-a răpit de pe Cross Lane, m-a legat în portbagajul mașinii lui. M-a adus aici. Mi-a înfășurat fața în bandă adezivă și m-a legat de un raft. Exact cum a făcut cu celelalte. Ele au murit aici. A vrut să mă ucidă.

Acum, că zicea totul cu voce tare, nu părea adevărat. Ca și când toate s-ar fi întâmplat altcuiva, nu ei.

— A vrut să mă ucidă, Ravi!

Vocea i s-a poticnit în gâtul rănit.

— Am crezut că o să mor și... nu știam dacă o să te mai văd vreodată, sau pe ceilalți. Și m-am gândit că o să aflu că sunt moartă și...

— Hei, hei, hei! a spus el repede, făcând prudent un pas spre ea. Ești bine, Pip! Sunt aici, OK? Acum sunt aici.

Băiatul s-a uitat din nou la cadavrul lui Jason, privirea lui zăbovind prea mult.

— La naiba! a bombănit el în șoaptă. La naiba, la naiba, la naiba! Nu pot să cred! Nu ar fi trebuit să ieși singură. Nu ar fi trebuit să te las să ieși singură. La naiba! a exclamat din nou, lovindu-se cu palma în frunte. La naiba! Te simți bine? Te-a rănit?

— Nu, mă simt... bine, a spus ea, cuvântul gol ascunzând din nou tot felul de lucruri misterioase. Doar că banda mi-a lăsat niște răni. Sunt în regulă.

— Deci, cum ai..., a început Ravi, privirea lui părăsind-o din nou și revenind la bărbatul mort, aflat la patru metri distanță.

— M-a lăsat legată, a spus Pip. Nu știu unde a plecat sau cât timp. Dar am reușit să împing rafturile, să mă eliberez și să scot banda. Era o fereastră și am ieșit pe acolo. Și...

— Bine, bine! a întrerupt-o el. Bine, este în regulă, Pip! Totul o să fie bine! La naiba! a mai exclamat o dată, mai mult în sinea lui. Orice ai făcut, a fost în legitimă apărare, da? Legitimă apărare. A vrut să te ucidă, deci ai fost nevoită să îl ucizi. Asta s-a întâmplat! Legitimă apărare și este în regulă, Pip. Trebuie doar să sunăm la poliție, bine? Să le spunem ce s-a întâmplat, ce ți-a făcut și că a fost legitimă apărare.

Pip a clătinat din cap.

— Nu?

Ravi s-a încruntat.

— Cum adică nu, Pip? Trebuie să sunăm la poliție. Pe pământ zace un bărbat mort!

— Nu a fost legitimă apărare, a spus ea încet. Am evadat. Eram liberă. Aș fi putut să plec, dar l-am văzut revenind și m-am întors. L-am ucis, Ravi! M-am furișat în spatele lui și

l-am lovit cu un ciocan. Am ales să îl ucid. Nu a fost legitimă apărare. Am avut de ales.

Acum Ravi clătina din cap; tot nu înțelegea întreaga poveste.

— Nu, nu, nu! A vrut să te ucidă, de aceea l-ai omorât. Asta e legitimă apărare, Pip! Este în regulă.

— L-am ucis.

— Deoarece voia să te ucidă! a spus Ravi, ridicând tonul.

— De unde știi? a întrebat Pip.

Trebuia să îl facă să înțeleagă faptul că *legitima apărare* nu era o opțiune în cazul acesta, așa cum ea își dăduse deja seama, plimbându-se de colo, colo.

— De unde știi? a rostit Ravi, neîncrezător. Deoarece te-a răpit. Deoarece este Ucigașul BA.

— Ucigașul BA este la închisoare de mai mult de șase ani, a spus Pip cu altă voce. A mărturisit. De atunci nu au mai avut loc crime.

— Poftim? D-dar...

— A pledat vinovat la tribunal. Există dovezi. Criminalistice și circumstanțiale. Ucigașul BA este deja la închisoare. Deci, de ce l-am ucis pe bărbatul ăsta?

Ravi a mijit confuz ochii.

— Deoarece era adevăratul ucigaș BA!

— Ucigașul BA este deja la închisoare, a repetat Pip, uitându-se în ochii lui, așteptând ca el să înțeleagă. Jason Bell era un om respectabil, directorul unei firme mijlocii, și nimeni nu are nimic rău de spus despre el. Nici cunoștințele și nici măcar prietenii, împreună cu inspectorul Richard Hawkins. Jason a trecut deja printr-o tragedie, una – pe care aş putea spune – că am înrăutățit-o și mai mult. Așadar, de ce am făcut o fixație pentru Jason Bell? De ce am pătruns prin efracție pe proprietatea lui privată sâmbătă seara? De ce m-am furișat în

spatele lui și l-am lovit cu un ciocan? Nu doar o dată. Nu știu de câte ori. Du-te și uită-te la el, Ravi! Du-te și te uită! Nu doar l-am ucis. L-am ucis cu bestialitate, ăsta e cuvântul, nu-i așa? Iar așa ceva e incompatibil cu legitima apărare. Deci, de ce am ucis un om amabil și respectabil?

— Deoarece era Ucigașul BA? a spus Ravi, mai puțin sigur acum.

— Ucigașul BA este deja la închisoare. A mărturisit, a zis ea și a văzut schimbarea din ochii lui Ravi când a înțeles ce îi spune.

— Asta crezi că o să spună poliția.

— Nu contează care e adevărul, a continuat Pip. Ce contează este povestea pe care o vor considera acceptabilă. Credibilă. Iar mie n-o să-mi creadă povestea. Ce dovezi am, în afară de propria declarație? Jason a scăpat basma curată câțiva ani. Poate *nu există* nicio dovadă că el era Ucigașul BA.

Pip s-a pleoștit.

— Nu am încredere în ei, Ravi. Am mai avut încredere în poliție și m-a dezamăgit de fiecare dată. Dacă îi chemăm, cel mai probabil aș fi închisă tot restul vieții pentru crimă. Hawkins deja mă crede nebună. Și poate că sunt. L-am ucis, Ravi. Am știut ce făceam. Și nici măcar nu cred că regret.

— Pentru că a vrut să te ucidă. Pentru că este un monstru, a spus Ravi, întinzându-se spre mâna ei, înainte să își amintească de sânge și să își lase brațul pe lângă corp. Lumea este mai bună fără el. Mai sigură.

— Este, a confirmat ea, uitându-se din nou înapoi, verificând dacă Jason nu se mișcase, dacă nu asculta. Dar nimeni altcineva nu o să înțeleagă asta.

— Ei bine, ce naiba o să facem? a întrebat Ravi, mișcându-se de pe un picior pe celălalt, cu buzele tremurânde. Nu poți fi

acuzată de crimă. Nu e corect; nu asta s-a întâmplat. Tu... Nu știu dacă putem spune că a fost un lucru bun, dar nici rău nu a fost. Nu se aseamănă cu ce le-a făcut acelor femei. O merita. Și nu vreau să te pierd. Nu pot să te pierd! Asta e toată viața ta, Pip. Toată viața noastră.

— Știu, a spus ea, o altfel de groază insinuându-se în mintea ei.

Mai era ceva acolo, ceva care o ținea la distanță. Un plan! Aveau nevoie de un plan!

— N-am putea să ne ducem la poliție și să explicăm..., s-a oprit Ravi, mușcându-și buza și aruncând încă o privire la picioarele fără trup.

A tăcut o clipă și încă una, ochii mișcându-i-se neîncetat în timp ce se gândea intens.

— Nu putem să ne ducem la poliție. Oamenii ăștia au înțeles greșit situația lui Sal, nu-i așa? Și-a lui Jamie Reynolds. Pot eu să încredințez viața ta unui juriu de 12 membri? Ca juriul care a decis că Max Hastings este nevinovat? Nu, imposibil! Nu viața ta, ești prea importantă!

Pip voia să îl ia de mână, să îi simtă căldura pe piele când își împleteau degetele așa cum o făceau ei. Echipa Ravi și Pip. Acasă. S-au uitat unul în ochii celuilalt, purtând o conversație tăcută din priviri. Ravi a clipit în cele din urmă.

— Deci, ce... Cum scăpăm basma curată? a spus el, întrebarea fiind aproape suficient de ridicolă ca să zâmbească. Cum scăpăm de crimă? Doar teoretic. Noi... nu știu, îl îngropăm undeva ca să nu îl mai găsească nimeni?

Pip a clătinat din cap.

— Nu! Cadavrele sunt găsite în cele din urmă. Cum a fost găsită și Andie. A inspirat adânc, apoi a continuat: Am studiat multe cazuri de crime, la fel ca tine, am ascultat sute de

podcasturi criminalistice. Există o singură cale să scapi basma curată.

— Care?

— Să nu lași nicio dovadă și să nu fii aici la ora crimei. Să ai un alibi de fier, undeva, departe la orei decesului.

— Dar ai fost aici, s-a uitat Ravi la ea. La ce oră ai... La ce oră...

Pip s-a uitat la ceasul de pe telefonul cu cartelă al lui Jason.

— Cred că era la șase și jumătate când s-a întâmplat. Deci, cu maximum o oră în urmă.

— Ce telefon e ăla? a întrebat-o Ravi și a dat din cap spre el. M-ai sunat de pe telefonul *lui*, nu-i așa?

— Nu, nu, este unul cu cartelă. Nu este al meu, ci al lui Jason, dar...

Vocea i-a cedat când a văzut întrebarea prinzând contur în ochii lui Ravi. Apoi și-a dat seama că trebuia în sfârșit să îi spună. Acum aveau secrete mai mari, nu mai era loc și pentru asta.

— Am un telefon cu cartelă de care nu ți-am spus nicio dată. Acasă.

Buzele lui Ravi s-au mișcat, aproape ca într-un zâmbet.

— Întotdeauna am spus că o să ajungi să ai propriul telefon cu cartelă, a spus el. De ce ai unul?

— De fapt, am șase, a oftat Pip și, cumva, i-a părut mai greu de recunoscut decât că ucisese un om. Este, ăăă... Nu am făcut față celor întâmplate cu Stanley. Am spus că sunt bine, dar nu eram. Îmi pare rău! Eu, ăăă, am cumpărat Xanax de la Luke Eaton, după ce doctorul nu a vrut să îmi mai prescrie. N-am vrut decât să pot să dorm. Îmi pare rău! a îngăimat și și-a coborât privirea, uitându-se la tenișii ei, plini de pete de sânge.

Ravi a părut rănit, apoi surprins.

— Și mie îmi pare rău! a spus încet. Știam că nu ești bine, dar nu am avut habar ce să fac în privința asta. M-am gândit doar că ai nevoie de timp, de o schimbare de peisaj, a oftat el. Ar fi trebuit să îmi spui, Pip! Nu-mi pasă despre ce e vorba.

Băiatul a aruncat încă o privire la cadavrul lui Jason.

— Hai să nu ne mai ascundem unul de celălalt, bine? Suntem o echipă! Suntem o echipă noi doi și o să îndreptăm situația. Împreună! Promit că o să trecem peste asta!

Pip voia să se lipească de el, să îl lase să o ia în brațe și să dispară la pieptul lui. Dar nu putea. Corpul ei, hainele, erau dovezi criminalistice și nu îl putea contamina. Era ca și când Ravi ar fi știut cumva, de parcă ar fi citit în ochii ei. A înaintat și a întins mâna, trecând atent un deget pe sub bărbia ei, într-un loc fără sânge, gestul având aceeași însemnătate.

— Deci, dacă a murit la 18.30, a spus Ravi, uitându-se din nou în ochii ei, cum îți găsim un alibi de fier pentru ora aia, când erai aici?

— Nu putem, nu așa! a spus ea, gândindu-se la o idee.

Ar fi trebuit să fie imposibil, dar poate nu era.

— Dar, cât te-am așteptat, m-am gândit la asta. Ora morții este o estimare, iar legistul folosește trei factori principali ca să stabilească intervalul orar. Rigor mortis – felul în care mușchii înțepenesc după moarte; livor mortis – când sângele se adună în corp; și temperatura corpului. Țștia sunt cei trei factori pe care îi folosește pentru a estima ora morții. Și, astfel, mă gândeam că, dacă am putea manipula cei trei factori, dacă i-am putea întârzia, l-am putea face pe legist să creadă că a murit câteva ore mai târziu. Iar în perioada *aia*, noi doi putem avea alibiuri solide, separate, cu oameni și camere, și o tonă incontestabilă de dovezi.

Ravi s-a gândit o clipă, mușcându-și buza inferioară.

— Cum manipulăm cei trei factori? a spus el, uitându-se la cadavrul lui Jason și apoi la ea.

— Temperatura, a zis Pip. Temperatura este factorul principal. Temperaturile mai scăzute încetinesc debutul înțepenirii trupului și lividitatea, momentul în care se adună sângele. Dar, în cazul lividității, dacă întorci cadavrul înainte să se adune sângele, o să-l pui din nou în circulație. Și dacă poți întoarce cadavrul de câteva ori, ai putea câștiga câteva ore, pe lângă răcirea corpului.

Ravi a dat aprobator din cap, întorcându-l și studiind cu atenție împrejurimile.

— Totuși, cum am putea să răcim cadavrul? Presupun că aş cere prea mult ca Jason Bell să fi avut, în schimb, o firmă de frigidere.

— Problema este totuși temperatura corpului. Dacă îl ținem la răcoare ca să întârziem rigiditatea și lividitatea, temperatura corpului o să scadă. O să fie prea rece, iar planul nu o să funcționeze. Deci ar trebui să îl răcim, iar apoi să îl putem încălzi din nou.

— Bun! a spus Ravi, pufnind neîncrezător. Deci, trebuie doar să îl băgăm în congelator și după aia în cuptorul cu microunde. La naiba, nu-mi vine să cred că discutăm măcar despre asta! Este o nebunie, Pip!

— Nu în congelator, a spus Pip, urmărind ideea lui Ravi și văzând complexul Green Scene cu alți ochi. Este prea rece. Ne-ar trebui o temperatură de refrigerare. Iar apoi bineînțeles, după ce-l încălzim din nou, ar trebui să ne asigurăm că trupul lui este găsit de poliție și legist doar după câteva ore. Altfel, nimic din toate astea nu o să funcționeze. Trebuie să fie cald și rigid când îl găesc ei, iar pielea încă albă – adică sângele adunat să se miște când apeși pielea. Dacă asta se întâmplă

dimineața devreme, atunci ar trebui să creadă că a murit cu șase până la opt ore înainte.

— O să mergă?

Pip a ridicat din umeri, aproape râzând. Ravi avea dreptate; era o nebunie. Dar ea era vie și nu prea, totodată. Cel puțin prima variantă era mai bună decât a doua.

— Nu știu, nu am mai ucis pe nimeni și am scăpat basma curată, a spus ea. Dar ar trebui să mergă. Știința funcționează. Am cercetat mult când am studiat cazul necunoscutei. Dacă putem face toate astea: să îl răcim, să îl întoarcem de câteva ori, iar apoi să îl încălzim din nou, ar trebui să funcționeze. Totul o să indice faptul că a murit, hai să zicem, pe la ora nouă sau zece. Iar noi amândoi o să fim până atunci în altă parte. E un alibi solid.

— Bine! a zis Ravi și a dat aprobator din cap. Păi, ei bine, pare o nebunie, dar cred că o putem face. Chiar cred c-am putea să reușim. Este grozav că ești expertă în domeniul crimelor.

Pip s-a strâmbat la el.

— Nu, adică, pentru că ai studiat asta, nu pentru c-ai fi ucis oameni. Sper că e prima și ultima dată.

Ravi a încercat și nu a reușit să zâmbească, agităndu-se pe loc.

— Un lucru, totuși: să spunem că o să reușim și vrem ca trupul lui să fie găsit ca să manipulăm ora morții. Ei bine, o să știe că *cineva* l-a ucis. Și o să caute un ucigaș până o să găsească unul. Asta face poliția, Pip. Polițiștii o să fie nevoiți să aibă un ucigaș.

Pip și-a înclinat capul, studiind ochii lui Ravi și oglinindu-se ei. De aceea avea nevoie de el; întotdeauna o împingea înainte sau o trăgea înapoi când nu știa ce îi trebuie. Avea dreptate. Planul n-avea să funcționeze în veci. Puteau

să schimbe ora morții și să se asigure că erau departe de aici în acel interval orar, dar poliția tot ar fi avut nevoie de un criminal. Ar fi căutat până ar fi găsit unul, iar dacă ea și Ravi ar fi făcut o singură greșeală, atunci...

— Ai dreptate! a dat ea din cap, întinzându-se ca să îl ia de mână înainte să-și amintească. Nu o să funcționeze. Au nevoie de un criminal. Cineva trebuie să îl fi ucis pe Jason Bell. Altceva...

— Bine, deci..., a început Ravi, aducându-i înapoi de unde începuseră, dar Pip a căzut pe gânduri, răsucind în minte toate lucrurile uitate.

Lucrurile pe care le ascundea: groaza, rușinea, sângele de pe mâini, gândurile violente și un chip care plutea acolo, ascuțit și palid.

— Știu! a spus Pip, întrerupându-l pe Ravi. Știu cine este criminalul. Știu cine l-a ucis pe Jason Bell.

— Poftim?

Ravi a fixat-o cu privirea.

— Cine?

Era inevitabil. Cercul complet. Sfârșitul era începutul, și invers. Trebuia să revină la început, la origine, ca să îndrepte toate lucrurile.

— Max Hastings! a spus ea.

Treizeci și unu

Douăsprezece minute.

A durat numai 12 minute. Pip știa deoarece se uitase la ceasul de pe telefonul cu cartelă când discutase cu Ravi despre asta. Credea că avea să dureze mai mult, *ar fi trebuit* să dureze mai mult ca să născocască un plan care să învinovățească pe cineva de crimă. Ore agonizante și o multitudine de detalii, mici și totuși importante. Asta ai crede, asta ar fi crezut Pip. Dar cele 12 minute trecuseră, iar ei terminaseră. Dezbătuseră ideile, găsind punctele slabe și întărindu-le odată găsite. Stabiliseră cine avea să facă ce anume, unde și când. Pip nu-și dorea să mai implice pe altcineva, dar Ravi o convinsese că nu puteau reuși fără ajutor. Totul aproape se lămurise înainte ca Ravi să vină cu ideea turnului de telefonie mobilă, inspirată dintr-un caz la care lucra la firmă, iar Pip știuse exact pe cine să sune. După 12 minute aveau un plan, care părea aproape ceva fizic. Prețios, solid, clar și obligatoriu. Nu mai puteau da înapoi, să revină la ce erau înainte. Ar fi fost dificil și periculos; nu puteau să comită greșeli sau să întârzie. Erorile nu erau permise.

Dar planul de a scăpa basma curată funcționa, teoretic.

Jason Bell era mort, dar încă nu murise; urma să moară peste câteva ore. Iar Max Hastings avea să fie ucigașul. În sfârșit închis acolo unde îi era locul.

— O merită, a spus Pip, rămânând la distanță. Amândoi o merită, nu?

Era prea târziu pentru Jason, dar Max... Îl ura din tot sufletul, dar oare asta o orbea și-i dădea ghes?

— Da! a asigurat-o el, deși Pip știa că și Ravi îl ura la fel de mult.

— Au rănit oameni. Jason a ucis cinci femei; te-ar fi ucis. A început tot ce a condus la moartea lui Andie și a lui Sal. Și Max la fel. Max o să rănească în continuare oameni dacă nu facem nimic. Știm asta. Amândoi o merită. Băiatul a atins-o ușor cu degetul în locul de sub bărbie, ridicându-i fața ca să-l privească, adăugând: Trebuie să aleg între tine sau Max, iar eu te aleg pe tine. Nu am de gând să te pierd.

Pip nu a spus-o, dar nu se putea abține să nu se gândească la Elliot Ward, care făcuse o alegere exact ca asta, transformându-l pe Sal într-un criminal ca să se salveze pe el și pe fiicele lui. Și ea era în aceeași situație, într-o zonă gri complicată și confuză, trăgându-l pe Ravi după ea. Sfârșitul și începutul.

— Bine, a dat ea aprobator din cap, convingându-se din nou să o facă.

Planul era obligatoriu, iar acum erau implicați, timpul nefiind de partea lor.

— Au mai rămas câteva lucruri de lămurit, dar cel mai important este...

— Refrigerarea și încălzirea cadavrului, a terminat Ravi propoziția în locul ei, uitându-se din nou la picioarele lui Jason.

Încă nu văzuse cadavrul de aproape, nu văzuse ce îi făcuse Pip lui Jason. Pip spera ca Ravi să nu se răzgândească în momentul în care l-ar fi văzut pe bărbatul mort și că nu ar fi privit-o diferit. Băiatul i-a arătat clădirea din cărămidă din spatele lor, separată de cea din tablă cutată care adăpostea depozitul chimic într-o laterală.

— Clădirea de acolo seamănă mai mult cu una de birouri, unde lucrează personalul. Probabil are o bucătărie, nu? Cu un frigider și un congelator?

— Da, probabil că da, a încuviințat Pip și a dat din cap. Dar nu de mărimea unui om.

Ravi a expirat, cu chipul încordat.

— Repet, de ce nu putea Jason Bell să aibă o firmă de procesare a cărnii, cu frigidere gigantice?

— Hai să mergem să aruncăm o privire! a spus Pip, întorcându-se către ușa deschisă de metal și picioarele lui Jason, care zăceau pe prag. Avem cheile lui, a adăugat, dând din cap spre cheile încă în încuietore, unde le lăsase Jason. Este patronul, trebuie să aibă o cheie pentru orice ușă de aici. Și mi-a spus că alarmele sunt dezactivate peste tot, ca și camerele de supraveghere. Mi-a spus că avea tot weekendul la dispoziție, dacă voia. Deci, ar trebui să ne descurcăm.

— Da, bună idee! a spus Ravi, dar nu a făcut un pas înainte, deoarece să pășească spre acea ușă însemna și să pășească spre cadavru.

Pip a luat-o înainte, ținându-și respirația când a trecut pragul, privirea rămânându-i la capul spart al lui Jason. A clipit și s-a uitat în altă parte când a scos inelul cu chei din ușă.

— Trebuie să ne asigurăm că ne amintim tot ce am atins – ce am atins eu – ca să putem șterge mai târziu urmele, a spus Pip, legănând cheile în mână. Haide, pe aici!

Pip a pășit peste Jason, evitând cercul de sânge din jurul capului său. Ravi a urmat-o îndeaproape, iar Pip i-a văzut privirea zăbovind și ochii clipind forțat, ca și când și-ar fi dorit ca toate astea să dispară.

A tușit ușor când a mărit pasul în urma ei.

Nu și-au spus nimic. Ce mai era de zis?

A fost nevoie de câteva încercări ca Pip să nimerească cheia potrivită pentru ușa din capătul depozitului, de lângă bancul de lucru. A împins-o și deschis-o către o cameră întunecată.

Ravi și-a tras mânăca peste degete și a aprins lumina.

Camera a apărut pâlpâind când neoanele de deasupra și-au stabilizat strălucirea, bâzâind. Clădirea trebuie să fi fost cândva un hambar, și-a dat seama Pip uitându-se la tavanul foarte înalt. Aranjate în fața lor erau multe rânduri de utilaje. Mașini de tuns iarba, motocositoare, suflante pentru frunze, mașinării pe care ea nici măcar nu le înțelegea, dar și mese cu unelte mai mici, precum foarfeci de tuns gardul viu. În dreapta erau utilaje uriașe, Pip presupunând că erau alte mașini de tuns iarba, din cele mari, acoperite cu prelate negre. A văzut rafturi cu și mai multe scule metalice care licăreau în lumină, canistre roșii și saci cu pământ.

Pip s-a întors spre Ravi, care studia încăperea agitat și repede.

— Ce e aia? a întrebat și a arătat spre un utilaj de un portocaliu-deschis, înalt și cu un vârf în formă de pâlnie.

— Cred că este un mărunțitor, a spus ea. Sau un tăietor de crengi, sau cum i s-o spune. Bagi crengile, iar chestia asta le toacă mărunț.

Ravi și-a ținut buzele într-o parte, ca și când s-ar fi gândit la ceva.

— Nu! a spus ferm Pip, știind exact ce îi trecea prin minte.

— Nu am zis nimic! a replicat el. Dar în mod clar aici nu sunt frigidere gigantice, nu-i așa?

— Dar astea funcționează cu benzină, nu? a întrebat Pip, cu ochii la rândurile de mașini de tuns iarba.

Ravi a văzut la ce se uita ea, făcând ochii mari când a înțeles.

— A, pentru foc! a spus el.

— Și mai bine, a adăugat Pip. Benzina nu arde. Explodează.

— Bun, e bine, a dat din cap Ravi. Dar ăla este ultimul pas și înainte de asta ne așteaptă o noapte lungă. Toate sunt inutile dacă nu reușim să ne dăm seama cum să îl răcim.

— Și să îl încălzim, a zis Pip și a văzut disperarea din ochii lui Ravi, căci planul ar fi putut să se termine înainte să înceapă.

Viața ei atârna în balanță, talerele înclinându-se în partea greșită. *Haide, gândește!* Ce ar fi putut să folosească? Trebuia să fie ceva.

— Să verificăm clădirea de birouri, a spus Ravi, preluând inițiativa și conducând-o pe Pip departe de rândurile ordonate de mașini de tuns iarba, înapoi prin depozitul de chimicale, călcând prin ierbicidul și sângele vărsat, e lângă cadavru, mai mort de fiecare dată, înaintând pe alături cu pași ușori, ca și când ar fi fost doar un joc de copii.

Pip s-a uitat înapoi la depozit, la fâșiile de bandă adezivă cu şuvițe din părul ei și pete din sângele ei.

— ADN-ul meu este prin toată camera, a spus ea. O să iau banda adezivă cu mine, ca să o arunc împreună cu hainele. Dar o să fie nevoie să curățăm și rafturile. Să curățăm totul înainte să dăm foc.

— Da, a spus Ravi, luându-i inelul de chei și zăngănindu-le. Și astea. Cred că ar trebui să fie produse de curățat în birou.

Pip s-a zărit din nou oglindită în geamul mașinii lui Jason când au trecut pe lângă ea. Ochii îi erau prea întunecați, iar pupilele, prea mari, înghițind marginea verde-maronie tot mai subțire. Nu trebuia să se uite prea mult, în caz că reflexia ei ar fi rămas în geamul lui Jason, lăsând pentru totdeauna un semn că fusese aici. Atunci și-a amintit.

— La naiba! a spus ea, iar Ravi s-a oprit.

— Ce? a întrebat el, alăturându-se reflexiei lui Pip din geam, și ochii lui fiind prea mari și întunecați.

— ADN-ul meu este peste tot prin portbagajul mașinii.

— Este în regulă, putem să ne ocupăm și de asta, a spus reflexia lui Ravi, iar Pip i-a văzut versiunea oglindită întinzându-se spre mâna ei, înainte să își amintească și să se retragă.

— Nu, adică prin *tot* portbagajul, a repetat, panicându-se din nou. Păr, piele. Amprentele mele, pe care poliția deja le are la dosar. Am lăsat cât de mult am putut. Credeam că o să mor și încercam să ajut. Să las niște dovezi ca să poți să-l găsești și să-l prinzi.

În ochii lui Ravi, mâhniți și calmi, s-a ivit o nouă expresie, iar buza i-a tremurat ca și când ar fi încercat să nu plângă.

— Cred că ai fost foarte speriată, a spus încet.

— Am fost, a zis Pip.

Și, oricât de înspăimântător ar fi fost planul și ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi eșuat, nimic nu se apropia de groaza pe care o simțise în portbagaj sau în depozit, legată cu banda adezivă a măștii mortuare. Urmele ei erau încă acolo, pe toată suprafața pielii, în orbitele ochilor.

— O să rezolvăm totul, bine? a rostit Ravi mai tare, acoperindu-și tremurul din voce. O să ne ocupăm mai târziu de mașină, când ne întoarcem. Mai întâi trebuie să găsim ceva ca să...

— Îl răcim, a zis Pip cuvintele, uitându-se dincolo de reflexia ei, în mașina lui Jason. Să îl răcim, iar apoi să îl încălzim, a spus cu ochii la panoul de control de lângă volan.

Ideea încolțise ușor, ca un simplu și *dacă*, dezvoltându-se apoi tot mai mult și îmbuibându-se cu atenția lui Pip până ajunsese singurul lucru la care se gândea.

— O, Dumnezeuule, a șoptit ea și din nou, mai tare: O, Dumnezeuule!

— Ce? a întrebat Ravi, uitându-se instinctiv peste umăr.

— Mașina! a zis Pip și s-a întors spre el. *Mașina* este frigiderul nostru. E un vehicul de teren oarecum nou; cât de frig crezi tu că poate să facă aerul condiționat?

Ideea l-a acaparat și pe Ravi; în ochii lui, Pip a văzut ceva asemănător entuziasmului.

— Destul de frig, i-a răspuns. La cea mai înaltă treaptă, cu ventilatoarele la maximum, într-un spațiu închis. Da, destul de frig, a zis, aproape zâmbind.

— Într-un frigider obișnuit, temperatura e cam patru grade Celsius; crezi că putem s-o obținem?

— De unde știi care e temperatura standard a frigiderului? a întrebat el.

— Ravi, știi diverse. Cum de până acum nu ți-ai dat seama că eu știu unele lucruri?

— Ei bine, a zis Ravi și s-a uitat spre cer, este cam răcoare în seara asta. Nu pot fi mai mult de 15 grade. Deci, dacă avem nevoie ca mașina să răcească vreo 10 grade... Da, cred că este posibil.

Ceva s-a mișcat în toracele lui Pip; o senzație ca o ușurare s-a deschis în pieptul ei, lăsându-i mai mult loc să respire. Puteau s-o facă și chiar ar fi fost posibil să reușească. Să se joace de-a Dumnezeu. Să readucă un om la viață pentru câteva ore, ca altcineva să îl poată ucide.

— Și, a spus ea, când o să ne întoarcem aici mai târziu...

— Pornim radiatorul la maximum, a zis Ravi în locul ei, vorbind repede.

— Ca să îi ridicăm din nou temperatura corpului, a terminat Pip.

Ravi a dat din cap, uitându-se de la stânga la dreapta când a analizat din nou situația.

— Da! O să funcționeze, Pip! O să scapi.

Probabil. Dar nici măcar nu începuseră, iar timpul trecea.

— Ți-aduci aminte ultima dată când am făcut asta? a întrebat-o Ravi, scoțând o pereche de mănuși de lucru pe care le găsisese în clădirea de birouri, într-un sertar plin cu uniforme de schimb imprimate cu sigla firmei.

— Când am mutat un cadavru? a întrebat Pip, scuturând mănușile, mici bucăți de noroi devenind praf în fața ochilor ei.

— Nu, asta n-am mai făcut-o, a spus Ravi. Adică ultima dată când am purtat mănuși de grădină ca să comitem o infracțiune. Atunci când am intrat prin efracție în casa familiei Bell, în casa lui, a adăugat băiatul și a dat din cap spre depozitul de chimicale. Că, aaa...

Ravi s-a oprit.

— Încetează! i-a spus Pip, aruncându-i o privire încruntată.

— Ce?

— Voi ai să faci o glumă, Ravi. Mereu îmi dau seama!

— A, am uitat! a spus el. Tu știi unele chestii.

Știa. Și știa că umorul îl stimula pe Ravi, că așa făcea față unei situații delicate.

— Bine, să începem! a zis Pip.

Fata s-a aplecat și a ridicat marginea prelatei care acoperea o mașină de tuns iarba. Plasticul negru s-a încrețit când l-a tras și l-a dat la o parte, Ravi târându-l din partea cealaltă. Prelata s-a desprins, iar Ravi a împăturit-o grosolan în brațe.

Pip l-a condus afară din încăperea uriașă, înapoi în depozitul de chimicale, vaporii ierbicidului, încă prea puternici, începând să îi provoace o durere de cap.

Ravi a întins prelata peste beton, lângă cadavrul lui Jason, evitând sângele.

Pip i-a simțit încordarea după cum strâmba gura, dar și după privirea absentă pe care era sigură că o avea și ea.

— Nu te uita la el, Ravi! a spus Pip. Nu e nevoie să te uiți la el.

Ravi a pășit spre ea, ca și când ar fi vrut să o ajute cu următoarea parte.

— Nu! a spus, îndepărtându-l. Nu îl atingi! Nu atingi nimic, decât dacă trebuie să o faci. Nu vreau să lași nicio urmă aici.

Ar fi fost mai rău decât de neconceput. Dacă era acuzată de crimă, îl trăgea și pe Ravi după ea. Nu, el nu trebuia să fie implicat și, prin urmare, nu putea atinge nimic! Dacă eșuau, toată vina avea să fie a ei, asta era târgul. Ravi nu știa nimic. Nu vedea nimic. Nu făcea nimic.

Pip a îngenunchat de partea cealaltă a lui Jason și s-a întins încet, apucându-l de umăr și de braț. Nu era încă rigid, dar urma să întepească în curând.

S-a aplecat înainte și a împins, rostogolindu-l pe Jason și capul lui spart spre partea din față. Chipul îi era neatins. Palid și moale, dar aproape părând că doarme. Pip l-a apucat din nou și l-a rostogolit cu fața în jos pe marginea prelatei și din nou spre mijloc, cu fața în sus.

— Bun! a spus ea, ridicând o parte a prelatei și acoperindu-l.

Ravi a procedat la fel din partea cealaltă.

Jason dispăruse, ascuns bine. Rămășițele Ucigașului BA: doar o pată roșu-închis și prelata rulată.

— Trebuie să stea întins pe bancheta din spate a mașinii, pentru lividitate, a spus Pip, poziționându-se unde trebuiau să fie umerii lui Jason. Iar apoi, când revenim, îl întoarcem pe

burtă. Sângele o să circule iarăși, făcând să pară că orele alea nici n-au trecut.

— Este foarte bine, a dat Ravi aprobator din cap, aplecându-se și apucându-l pe Jason de glezne prin prelată. Unu, doi, trei, ridică!

Bărbatul era mult prea greu, prinsoarea lui Pip de sub umezii lui fiind incomodă prin folia de plastic. Dar împreună l-au apucat, trecând încet peste pragul ușii de metal, Ravi mergând cu spatele și uitându-se în jos ca să vadă dacă nu lasă dăre de sânge.

Bâzâitul ușor al motorului i-a întâmpinat afară. Deja porniseră mașina lui Jason, aerul condiționat fiind setat la maximum și toate gurile de aerisire ale automobilului complet deschise. Portierele închise ca să rețină răcoarea înăuntru. Ravi găsisese niște pungi cu gheață în frigiderul clădirii de birouri, probabil pentru accidente la locul de muncă. Dar acum, ei le împrăștiaseră prin interiorul mașinii, aproape de gurile de aerisire, răcind-o și mai mult.

— Deschid eu portiera, a spus Ravi, aplecându-se ca să lase ușor picioarele lui Jason pe pietriș, în vreme ce Pip și-a băgat piciorul în față, sprijinindu-se de spatele lui Jason ca să mai scape de greutate.

Ravi a deschis portiera din spate.

— Deja e destul de frig înăuntru, a zis și a revenit în celălalt capăt al lui Jason, ridicându-l cu un mormăit.

Cu atenție și făcând câte o jumătate de pas, au manevrat prelată înfășurată prin portiera mașinii, lăsându-l pe Jason pe bancheta din spate și trăgându-l înăuntru.

Acolo era deja frig ca într-un frigider, iar Pip a văzut că scotea aburi când a încercat să îl împingă mai mult pe Jason. Capul lui distrus nu încăpea înăuntru.

— Așteaptă! a spus Pip, alergând prin spatele mașinii ca să deschidă cealaltă portieră.

S-a întins prin deschizătura de la capătul prelatei, a apucat gleznele lui Jason și le-a ridicat ca să îi îndoiaie genunchii, folosind spațiul în plus ca să îl tragă cu totul înăuntru. Ținându-l pe loc în timp ce au închis lent portiera, sunetul picioarelor lui lovindu-se de ea, ca și când ar fi încercat să se elibereze.

Ravi a închis portiera din partea cealaltă și s-a retras, apoi și-a lipit palmele, expirând încordat.

— Și motorul o să rămână pornit câteva ore, cât suntem plecați? a întrebat Pip ca să se asigure.

— Da, rezervorul este aproape plin. O să meargă în continuare, cât o să fie nevoie, a răspuns Ravi.

— Bun, asta-i bine! a spus ea, rostind iar cuvântul pe care-l știa a fi lipsit de sens. Acum plecăm. Înapoi acasă. Planul!

— Planul, a repetat Ravi. Mi se pare înspăimântător să îl lăsăm așa, cu urmele tale peste tot.

— Știu! a spus ea. Dar este sigur; nu vine nimeni aici. Jason mi-a zis-o. Plănuia să mă ucidă și avea toată noaptea și tot weekendul la dispoziție. Fără camere de supraveghere și alarme. Deci, la fel e și pentru noi. Totul o să fie la fel când revenim. Apoi, îndepărtăm urmele și plantăm altele.

Pip s-a uitat prin geamul mașinii la prelatea înfășurată și la cadavrul dinăuntru, care nu era încă mort. Nu dacă totul funcționa.

Ravi și-a scos mănușile.

— Îți iei rucsacul?

— Da, a spus Pip, scoțându-și și ea mănușile și punându-le împreună cu perechea lui Ravi în rucsacul deschis; acolo era și banda ei adezivă, luată în depozit: cea de la glezne, încheieturi, și a măștii desfăcute cu părul ei smuls.

— Și ai totul acolo? Toate lucrurile cu care ai venit?

— Da, totul este aici, a spus și a tras fermoarul. Tot ce am împachetat în după-amiaza asta. Acum am și mănușile, și banda adezivă folosită. Telefonul cu cartelă al lui Jason. Nu am lăsat nimic în urmă.

— Și ciocanul? a întrebat Ravi.

— Ăla poate rămâne aici, a zis Pip și s-a îndreptat de spate, punându-și rucsacul pe umăr. Putem să ștergem mai târziu amprenteale mele de pe el. Și Max o să aibă nevoie de o armă a crimei.

— Bun! a spus Ravi și a luat-o înainte, îndreptându-se spre mașina lui abandonată lângă poarta deschisă a firmei Green Scene. Să mergem acasă!

Treizeci și doi

O ultimă verificare.

Ravi s-a aplecat spre frâna de mână, studiind-o pe Pip cu o respirație plăcută, dar tăioasă pe chipul ei.

— Încă mai ai ceva uscat pe față. Și pe mâini, a zis el și și-a coborât privirea. Și ai pete pe pulover. Trebui să urci repede la etaj, înainte să te vadă ei.

Pip a dat din cap.

— Da, pot s-o fac.

Își întinsese celălalt tricou pe scaun, ca nicio picătură de sânge să nu ajungă pe mașina lui Ravi, și-și folosisese perechea de chiloți de schimb, turnând puțină apă din sticlă ca să încerce să-și șteargă sângele de pe față și mâini cât Ravi conducea pe drumuri lăturalnice. Ar fi trebuit să fie suficient.

Pip a deschis portiera cu cotul și a coborât, aplecându-se din nou înăuntru ca să pună și tricoul pe care stătuse în rucsac, închizându-l. Cheile de la casă le-a luat în cealaltă mână.

— Ești sigură? a întrebat-o Ravi din nou.

— Da! i-a răspuns Pip.

Verificaseră planul de nenumărate ori în mașină.

— Pot să fac asta de una singură. Ei bine, știi ce vreau să zic.

— Pot să te ajut, a încercat să insiste Ravi, cu o urmă de disperare în voce.

Pip s-a uitat la el și l-a studiat centimetru cu centimetru, fără să-i scape nimic.

— Deja m-ai ajutat, Ravi, mai mult decât știi. M-ai ajutat să rămân în viață acolo. Ai venit după mine. Asta pot s-o fac singură. M-ar ajuta să fii în siguranță. Asta-mi doresc. Nu vreau să te afecteze ceva din toate astea, dacă se termină prost.

— Știu, dar...

Pip l-a oprit.

— Deci, acum o să-ți creezi un alibi pentru toată seara. În caz că sincronizarea noastră nu funcționează și nu întârziem suficient momentul morții. Ce o să faci?

Voia să îi audă din nou răspunsul: sigur și de nezdruclinat.

— Mă duc acasă să-mi iau telefonul, după care merg cu mașina în Amersham ca să îl iau pe vărul meu, Rahul, a spus Ravi, uitându-se înainte. Circul pe autostrăzi, ca să mă înregistreze camerele din trafic. O să retrag niște bani de la bancomat, ca să mă filmeze și camera de acolo. Apoi o să ne ducem la Pizza Express sau la un alt restaurant, comand mâncare și plătesc cu cardul. O să fiu zgomotos, ca să atrag atenția asupra noastră, astfel încât oamenii să-și aducă aminte că am fost acolo. O să fac fotografii și o să filmez cu telefonul, să se vadă că am fost acolo. O să dau și un telefon, probabil mamei, ca să îi spun la ce oră mă întorc acasă. O să-ți trimit un mesaj și o să te întreb cum decurge seara ta, deoarece încă nu știu că ți-ai pierdut telefonul și nu ne-am văzut toată ziua, a turuit Ravi și a inspirat rapid. Apoi o să ne ducem în barul unde își petrec timpul toți prietenii vărului meu, cu mulți martori, unde o să rămânem până la 23.30. După, o să-l las pe Rahul acasă și mă întorc, fac plinul pe drum, ca să mă filmeze altă cameră de supraveghere. O să ajung acasă și o să pretind că mă duc la culcare.

— Bun, da! a spus Pip, uitându-se la ceasul de pe bordul mașinii. Tocmai a trecut de 20.10. Ne vedem la miezul nopții?

— Ne vedem la miezul nopții! Și mă suni? a întrebat el. De pe telefonul tău cu cartelă, dacă ceva merge prost.

— Nu o să meargă prost, a răspuns Pip, încercând să îl convingă din priviri.

— Să ai grijă! a spus el, strângând volanul, un înlocuitor pentru mâna ei. Te iubesc!

— Și eu te iubesc! a zis Pip pentru o altă ultimă dată; dar nu avea să fie ultima; urma să-l revadă peste câteva ore.

Pip a închis portiera și i-a făcut semn din mână lui Ravi când el a semnalizat și a pornit la drum. Ea a inspirat adânc, ca să se pregătească, apoi s-a întors și a mers pe alea din fața casei.

Și-a văzut familia pe fereastra din față, imaginile de la televizor dansând pe fețele lor. I-a privit o clipă, afară, pe întuneric. Josh stătea ghemuit pe covor, îmbrăcat în pijamale, stângaci și mic, și se juca frumos cu piesele de Lego. Tatăl ei râdea de ceva de la televizor, iar Pip simțea vibrația râsetului chiar și de aici. Mama ei a țățâit, i-a pus o mână pe piept, și fata a auzit-o spunând „O, Victor, nu-i amuzant!”

— Mereu e amuzant când oamenii cad, s-a auzit răsunător replica lui.

Pip simțea că o ustură ochii și are un nod în gât. Nu crezuse că avea să-i mai vadă vreodată. Să mai zâmbească vreodată alături de ei sau să plângă ori să râdă, să îmbătrânească în timp ce părinții îmbătrâneau și mai mult, tradițiile lor devenind ale ei, ca rețeta de piure de cartofi a tatălui sau modul în care decora mama bradul de Crăciun. Să îl mai vadă pe Josh maturizându-se, să îi audă vocea de bărbat sau să afle ce îl face fericit. O viață întreagă de momente mărunte și importante. Pip le pierduse, iar acum le regăsise. Nu și dacă-i reușea planul.

Pip și-a dres glasul, dizlocând nodul, și a descuiat ușa de la intrare cât de repede a putut.

S-a furișat în casă și a închis ușa în urma ei cu un țăcănit foarte slab, sperând ca zgomotul aplauzelor audienței de la televizor să îl acopere. Apucând prea strâns cheile în mână ca să nu scoată niciun sunet.

Lent și cu grijă, ținându-și respirația, a trecut pe lângă living, uitându-se la cefele lor sprijinite pe canapea. Tatăl ei s-a mișcat, iar lui Pip i s-a strâns inima, înțepenind-o pe loc. Nu, era în regulă, tata doar își schimba poziția, cuprinzând umerii soției sale cu brațul.

Trebuia să urce scările în liniște. A treia treaptă a scârțâit sub greutatea ei.

— Pip, tu ești? a strigat mama, foindu-se pe canapea ca să se întoarcă.

— Da! i-a răspuns Pip tot cu un strigăt, urcând repede treptele înainte ca mama ei să o vadă bine. Eu sunt! Scuze, sunt disperată să ajung la toaletă ca să fac pipi!

— Avem o toaletă la parter, știi! i-a strigat tatăl când ea a cotit în capul scării, spre hol. Doar dacă prin pipi te referi de fapt la...

— Credeam că rămâi acasă la Ravi, s-a auzit glasul mamei.

— Două minute! a strigat Pip, fugind direct spre baie, închizând ușa în urma ei și încuind-o. Trebuia să curețe și clanța.

Fusese cât pe ce să o prindă. Dar ei se purtau normal; nu văzuseră nimic, nici petele de sânge sau părul ei smuls, și nici pielea rănită a feței. Iar alea erau primele lucruri de care trebuia să se ocupe Pip.

Și-a scos hanoracul peste cap, închizând gura și ochii, ca să nu îi intre petele uscate de sânge. L-a aruncat cu grijă pe gresie, întors pe dos. Și-a scos tenișii și șosetele, apoi colanții negri. Nu vedea sânge pe material, dar știa că e acolo, ascunzându-se undeva printre fibre. Iar după aceea bustiera, care, aproape de

mijloc, unde o parte din sânge trecuse prin hanorac, avea o mică pată roșie. Și-a lăsat hainele grămadă și s-a întors spre duș.

Cald. Fierbinte. Mai fierbinte. Atât de fierbinte, încât o durea să stea sub jet. Dar trebuia să fie fierbinte, să pară că arde primul strat de piele. Cum altfel s-ar mai fi simțit vreodată scăpată de urmele Ucigașului BA? S-a săpunit temeinic cu gel de duș, urmărind cum apa, roz din cauza sângelui, îi șiroia pe picioare, printre degete și în scurgere. S-a frecat de mai multe ori, terminând gelul de duș consumat pe jumătate, curățând și spațiul de sub unghii. S-a spălat pe păr de trei ori, firele părând acum mai puține și mai fragile, iar șamponul făcând zgârietura de pe obraz să o usture.

Când în cele din urmă s-a simțit destul de curată, Pip a ieșit pe un prosop, lăsând apa să mai curgă puțin, să spele orice reziduu de sânge din cada de duș. Avea să o curețe mai târziu.

Înfășurată în prosop, a ridicat capacul coșului din baie, de lângă toaletă, și a scos punguța de plastic dinăuntru. Conținea doar două role goale de hârtie igienică, iar Pip le-a luat, punându-le pe pervazul ferestrei. În dulapul de sub chiuveță a găsit clorul, a desfăcut capacul și a turnat o parte în găleata de plastic. Mai mult. Tot. S-a îndreptat și a umplut găleata pe jumătate cu apă caldă de la robinet, diluând clorul, mirosul fiind puternic și nociv.

Trebuia să facă două drumuri spre dormitor, dar familia era la parter, deci drumul ar fi trebuit să fie liber. Pip a ridicat găleata, acum grea, ținând-o cu un braț lipit de piept când a descuiat ușa băii. A ieșit pe palier clătînându-se, a intrat în dormitor și a lăsat găleata în mijloc, apa plescăind periculos de aproape de margine.

Alte sunete stranii scoase de cei din publicul emisiunii televizate care o aplaudau când Pip s-a întors în baie, luând grămada de haine murdare de sânge și rucsacul.

— Pip? s-a auzit vocea mamei de la parter.

La naiba!

— Abia am făcut duș! Cobor imediat! a strigat Pip, grăbindu-se în cameră și închizând ușa în urma ei.

A lăsat teancul de haine lângă găleată, iar apoi, în genunchi, s-a întors spre grămada aruncată și ușor, una câte una, le-a băgat în amestecul de clor, îndesându-le. Și tenișii, plutind pe jumătate deasupra.

Din rucsac, a adăugat bucățile de bandă adezivă care îi legaseră fața, mâinile și gleznele, împingându-le în clorul diluat. A scos telefonul cu cartelă al lui Jason și a glisat capacul de la spate ca să extragă cartela SIM. A rupt în două cartela și a aruncat telefonul dezasamblat în apă. Apoi, chiloții pe care îi folosisese ca să șteargă sângele de pe față și tricoul de schimb pe stătuse. În cele din urmă, mănușile cu sigla Green Scene, folosite de ea și Ravi – poate cele mai incriminatoare –, le-a împins spre fundul găleții. Clorul avea să se ocupe de petele de sânge vizibile și probabil avea să albească și materialul, dar era doar o precauție: tot ce era aici ar fi dispărut definitiv până a doua zi la ora asta. Altă treabă pentru mai târziu.

Pentru moment, Pip a târât găleata pe covor și a ascuns-o în șifonier, împingând din nou tenișii. Mirosul de clor era puternic, dar nimeni nu ar fi intrat în dormitorul ei.

Pip s-a uscat și s-a îmbrăcat cu un hanorac și colanți negri, iar apoi s-a întors spre oglindă ca să se ocupe de față. Părul îi atârna fragil, șuvițele fiind ude, și scalpul prea dureros ca să îl perieze. Vedea o mică porțiune cheală în creștet, de unde își smulsese părul cu banda. Trebuia să o acopere. Pip și-a trecut

degetele prin păr și l-a strâns în coadă, puternic și incomod. Și-a mai pus două elastice pe încheietura mâinii, pentru mai târziu, când ea și Ravi urmau să revină la Green Scene. Fața încă îi părea rănită și pătată, iar apoi ușor lipicioasă când s-a dat cu fond de ten ca să o acopere, adăugând anticearcăn pe porțiunile cele mai afectate. Părea palidă, iar textura pielii era aspră, descuamându-se pe alocuri, dar era suficient.

Și-a golit rucsacul ca să îl umple iarăși, bifând obiecte din lista pe care o făcuseră ea și Ravi, întipărită în creierul ei ca o mantra. Două fesuri, cinci perechi de șosete. Trei dintre telefoanele cu cartelă din sertarul biroului, toate deschise. Mica grămadă de bani pe care o păstra în compartimentul secret, luând preventiv toată suma. În buzunarul celei mai elegante jachete, care atârna în dulap deasupra găleții cu clor, a găsit cartea de vizită imprimată în relief pe care nu o atinsese de la întâlnirea de mediere și a pus-o cu grijă în buzunarul din față al rucsacului. Intrând repede în camera părinților, a luat câteva perechi de mănuși de cauciuc pe care le folosea mama ei ca să își vopsească părul, cel puțin trei de fiecare. A pus din nou portofelul peste toate celelalte lucruri, verificând să aibă cardul înăuntru; urma să aibă nevoie de el pentru alibi. Și cheile mașinii.

Asta era tot ce-i trebuia de la etaj. A verificat din nou că luase toate cele necesare pentru plan. Mai erau câteva obiecte pe care trebuia să le ia de la parter, evitând cumva privirea atentă a familiei și a fratelui mai mic, care își băga nasul în treburile altora.

— Bună! a spus ea cu respirația tăiată, coborând scările. A trebuit doar să fac un duș pentru că ies în oraș și mai devreme am fost la alergat.

A zis minciuna prea repede; trebuia să se domolească, să își amintească să respire.

Mama ei a întors capul pe spătarul canapelei, uitându-se la Pip, nedumerită.

— Credeam că te duci cu Ravi la cină și ca să rămâi peste noapte.

— Să dormi acolo, a adăugat Joshua, deși Pip nu îl vedea dincolo de canapea.

— Schimbare de planuri, a spus ea, ridicând din umeri. Ravi a fost nevoit să se vadă cu vărul lui, așa că îmi petrec timpul cu Cara.

— Nimeni nu mi-a cerut voie să rămâi peste noapte, a adăugat tatăl ei.

Mama lui Pip a mijit ochii, studiindu-i fața. Oare vedea? Oare își dădea seama ce ascundea sub machiaj? Sau era ceva diferit în privirea lui Pip, o expresie absentă și bântuită? Plecase de acasă fiind încă fetița mamei și revenise ca o persoană care știa cum era să mori violent, să încalci acea limită și să revii cumva. Și nu doar asta, acum era o criminală. O schimbase asta în ochii mamei? Dar în ai ei? O transformase?

— Nu v-ați certat, nu-i așa? a întrebat ea.

— Poftim? a întrebat confuză Pip. Eu și Ravi? Nu, suntem bine.

A încercat să pufnească fără tragere de inimă, respingând ideea. Cât de mult își dorea ca totul să fie la fel de normal și de banal ca o ceartă cu iubitul!

— Îmi iau o gustare din bucătărie și plec.

— Bine, draga mea! i-a spus mama ei, pe un ton care dădea de înțeles că nu o crede.

Totuși, era în regulă; dacă mama voia să creadă că ea și Ravi se certaseră, era în regulă. Chiar bine. Mult mai bine decât

orice mai aproape de adevăr: că Pip ucisese un criminal în serie și că în clipa asta pleca în oraș ca să îi însceneze unui violator o crimă pe care acesta nu o comisese.

În bucătărie, Pip a deschis sertarul lat din partea de sus a insulei, acolo unde mama păstra folia alimentară, hârtia de copt și pungile de plastic pentru sandviciuri. A luat patru pungi cu fermoar, din acelea pentru alimente, și două pungi mai mari pentru gheață, pe care le-a vârat în rucsac. Din sertarul cu mărunțișuri din partea cealaltă a bucătăriei, a luat o brichetă și a pus-o peste toate celelalte lucruri dinăuntru.

Iar acum, ultima chestie din listă, care nu prea era una specifică, ci mai mult o problemă de care trebuia să se ocupe. Pip credea că până în acest moment ar fi trebuit să îi vină inspirația, dar nu se întâmplase așa. Familia Hastings instalase două camere de supraveghere de ambele părți ale ușii de la intrare, de când fata le vandalizase casa în urmă cu câteva luni, după verdict. Avea nevoie de ceva cu care să se ocupe de camerele alea, dar de ce anume?

Pip a deschis ușa garajului, aerul rece de acolo fiind aproape plăcut pe piele, încă înfierbântată de adrenalină. A cercetat locul cu atenție, uitându-se peste bicicletele părinților ei, spre cutia cu scule a tatălui, spre dulapul cu oglindă în privința căruia mama insistă că, într-o bună zi, avea să-i găsească un loc. Ce ar fi putut folosi Pip ca să dezactiveze camerele alea? Privirea i-a rămas la cutia cu scule, atrăgând-o din partea cealaltă a camerei. A ridicat capacul și s-a uitat înăuntru. Deasupra era un ciocănel. Presupunea că ar fi fost în stare să se furișeze și să spargă camerele cu ajutorul lui, dar ar fi făcut zgomot, care l-ar fi putut alerta pe Max, aflat înăuntru. Sau ar fi putut folosi cleștele, în cazul în care camerele ar fi avut fire expuse. Totuși, spera la ceva mai puțin permanent, care să se potrivească mai bine poveștii.

La înălțimea capului, pe raftul de deasupra cutiei cu scule, a zărit altceva uitându-se la ea, așa cum o făceau câteodată obiectele inerte. Lui Pip i s-a poticnit respirația și a oftat, deoarece era perfectă.

O rolă de bandă adezivă gri, aproape deloc folosită.

Exact de asta avea nevoie.

— A naibii bandă adezivă, a mormăit Pip în sinea ei, luând-o și băgând-o în geantă.

A ieșit din garaj și a înțepenit în pragul ușii. Tatăl ei era în bucătărie, pe jumătate băgat în frigider, mâncând ceva și uitându-se la ea.

— Ce Dumnezeuului faci acolo? a întrebat-o nelămurit, cu ridurile încrucișându-i-se pe frunte.

— O, aaa... îmi caut tenișii Converse albaștri, a improvizat Pip. Tu ce faci acolo?

— Sunt pe raftul de lângă ușă, a spus el, arătând cu capul spre hol. Îi aduc mamei tale un pahar de vin.

— O, și vinul se ține sub farfuria cu pui? a zis Pip, trecând pe lângă tatăl ei și punându-și rucsacul pe umăr.

— Da! Va trebui să dau dovadă de eroism și să mă sacrific mâncând, i-a răspuns el. La ce oră te întorci acasă?

— Pe la 23.30, a răspuns Pip, luându-și rămas-bun de la mama ei și de la Josh, mama spunându-i să nu stea prea târziu deoarece a doua zi de dimineață urmau să meargă la Legoland, iar Josh, chiuind entuziasmat.

Pip le-a promis că nu avea să întârzie, percepând normalitatea scenei ca pe un pumn în stomac, făcând-o să se aplece și să îi fie greu până și să-și privească familia. Avea să mai trăiască vreodată așa ceva, după cele ce făcuse? Normalitatea era singurul lucru pe care și-l dorea, motivul pentru care făcea toate astea, dar nu cumva devenise, între timp, ceva de

neatins? Cu siguranță, răspunsul era afirmativ, dacă ar fi fost învinovățită de uciderea lui Jason.

Pip a închis ușa de la intrare și a expirat. Nu avea timp pentru întrebările astea; trebuia să se concentreze. La 16 kilometri distanță era un cadavru, iar ea participa la o cursă contracronometru.

Acum era 20.27 și întârziase deja.

Pip a descuiat mașina și a urcat, lăsând rucsacul pe scaunul din dreapta. A răsucit cheia în contact și a demarat cu piciorul tremurându-i pe pedală și lăsând în urmă prima etapă a planului.

Trecând la următoarea.

Treizeci și trei

Ușa de un roșu-stacojiu s-a deschis în fața lui Pip, umbra unui chip apărând în crăpătura acesteia.

— Ți-am spus deja! a zis umbra, văzând cine este la ușă. Nu le am încă.

Luke Eaton a deschis larg către holul întunecat din spatele lui, becurile stradale luminându-i tatuajele care-i urcau pe gât ca o plasă, ținând laolaltă carnea.

— Nu contează de câte ori îmi trimiți mesaje sau de pe câte telefoane. Nu le am, a spus el, cu o urmă de nerăbdare în voce. Și nu trebuia să vii ca...

— Dă-mi ceva mai puternic, a zis Pip, întrerupându-l.

— Poftim?

Bărbatul a fixat-o cu privirea, trecându-și o mână prin părul tuns scurt.

— Ceva mai puternic, a răspuns Pip. Rohypnol. Îmi trebuie acum!

Chipul îi era inexpressiv, ca un scut sau o mască, îndărătul cărora se ascundea fata revenită din morți. Totuși, mâinile pe care și le mișca neliniștită în buzunarele hanoracului ar fi putut să o dea de gol. Dacă Luke nu avea pastilele, dacă deja îi vânduse toată provizia lui Max Hastings, atunci totul se termina. Nicio parte a planului nu putea eșua pentru că, altfel, eșua totul, ca un castel din cărți de joc, aflat într-un echilibru

precar. Și apoi, toată viața ei era chiar aici, în mâinile tatuate cu gri ale lui Luke.

— Poftim? a repetat el, privind-o cu luare-aminte, dar fără să vadă dincolo de masca ei. Ești sigură?

Pip și-a relaxat umerii; cărțile încă mai stăteau în echilibru. Luke încă le avea.

— Da! a spus ea mai tare decât intenționase, cuvântul șuierându-i printre dinți. Da, am nevoie! Îmi trebuie... Trebuie să dorm în noaptea asta. Trebuie să pot dormi, s-a smiorcăit ea și și-a șters nasul cu mâneca.

— Mda, a spus Luke, privind-o. Nu arăți bine! Totuși, e mai scump decât cele pe care le luai de obicei.

— Nu-mi pasă, nu contează cât costă! Am nevoie de pastile.

Pip a scos un mic teanc de bancnote din buzunarul hanoracului. Avea acolo 80 de lire, pe care le-a lăsat în mâna întinsă a lui Luke.

— Iau câte îmi poți da de banii ăștia, a spus ea. Oricâte.

Luke și-a coborât privirea la bancnotele îndoite din mână, un mușchi al obrazului zvâcnindu-i când s-a gândit la ceva. Pip s-a uitat la el, îndemnându-l să accepte, înșirând ațe invizibile de marionetă în mintea lui și trăgându-le, ca și când viața ei ar fi depins de asta.

— Bine, rămâi aici! i-a spus tipul, aproape închizând ușa, sunetul pașilor lui auzindu-se tot mai departe pe holul întunecat.

Ușurarea a fost imensă, dar de scurtă durată. Pe Pip încă o aștepta o noapte lungă, însoțită de 1 000 de șanse ca lucrurile să meargă prost. Poate că era vie, dar în seara asta încă lupta pentru viața ei și la fel de îndârjit cum o făcuse când fusese înfășurată cu banda.

— Poftim! i-a spus Luke când a revenit și a ținut din nou ușa întredeschisă, cu ochii licărindu-i bizar în spatele acesteia.

Bărbatul i-a întins o pungă de hârtie prin spațiul dintre ușă și toc, iar Pip a luat-o.

A deschis-o imediat și s-a uitat înăuntru: două punguțe transparente cu patru pilule verzi ca mușchiul.

— Mulțumesc! a spus Pip, mototolind punga și băgând-o în buzunar.

— Mda, bine! a zis Luke, îndepărtându-se, dar, înainte să închidă ușa, s-a întors, chipul lui rămânând în spațiul deschis. Scuze pentru alaltăieri! Nu te-am văzut traversând pe-acolo.

Pip a dat aprobator din cap, impunându-și să schițeze un zâmbet cu buzele lipite ca să nu se dea de gol.

— Este în regulă! Sunt sigură că nu a fost cu intenție.

— Da, a dat din cap Luke, țățâind. Ăăă, ascultă! Să nu iei prea multe din alea, bine? Sunt mult mai puternice decât înainte. Una e suficientă ca să te adoarmă.

— Am înțeles, mulțumesc! a spus Pip, remarcându-i expresia, asemănătoare cu a unui om care își făcea griji pentru ea.

Ca să vezi! În cel mai puțin probabil loc și din partea ființei la care s-ar fi așteptat cel mai puțin. Sigur arăta îngrozitor.

Pip a auzit ușa închizându-se ușor în urma ei când s-a întors la mașină, trecând pe lângă BMW-ul de un alb strălucitor al lui Luke, reflexia urmărind-o în geamurile fumurii.

În mașină, a scos punga din buzunar. A luat plicurile transparente din plastic și s-a uitat la ele în lumina stradală. Opt pilule pe o parte a cărora scria *1 mg*. Luke spusese că una ar fi fost suficientă ca să o adoarmă, dar nu ea era cea care trebuia să ajungă inconștientă. În plus, trebuia să se asigure că funcționa repede, dar nu să cauzeze o supradoză. Asta ar fi transformat-o în criminală de două ori în aceeași zi.

Pip a deschis ambele punguțe și a scos două pastile din una dintre ele. Pe una a pus-o în cealaltă pungă, în care acum erau cinci. Apoi a rupt-o pe ultima în două, punând câte o jumătate în fiecare plic transparent. Două miligrame și jumătate. Nu știa ce face, dar gramajul părea suficient.

Pip a pus din nou punguța cu mai multe pastile în cea de hârtie și a băgat-o în rucsac. Urma să scape de ele mai târziu, împreună cu toate celelalte lucruri. Nu avea încredere să le păstreze.

S-a asigurat că partea de sus a celeilalte pungi, cea cu două pilule și jumătate, era bine sigilată, iar apoi a lăsat punga în spațiul de la picioare, chiar în fața pedalelor. Pe urmă și-a poziționat piciorul deasupra și a apăsât pastilele cu călcâiul, auzind cum se sfărâmă. A apăsât puternic pe fiecare bucată până le-a strivit.

A luat punga și a ridicat-o în fața ochilor. Pastilele dispăru-seră, înlocuite de un praf fin și verde. Pip a scuturat-o ca să se asigure că nu rămăseseră bucăți mari.

— Bun! a spus în șoaptă, băgând punga cu praf în buzunar și apăsând-o ca să știe că era încă acolo.

Pe urmă a pornit motorul, farurile alungând întunericul de afară, dar nu și pe cel care era în mintea ei.

Era 20.33, acum 20.34, și trebuia să viziteze alte trei case din Kilton în seara asta.

Treizeci și patru

Casa familiei Reynolds, de pe Cedar Way, semăna cu o față. Așa i se păruse lui Pip dintotdeauna, încă din copilărie. Așa arăta și acum, când a mers pe alee spre ușa de la intrare, care aducea cu niște dinți, ferestrele uitându-se curioase la ea. Gardianul credincios al familiei dinăuntru. Casa nu trebuia să o lase să intre, ci să o respingă. Totuși, oamenii dinăuntru n-aveau s-o facă, știa instinctiv Pip.

A ciocănit puternic, privind prin sticla mată a ușii silueta cuiva care se apropia.

— La naiba... O, bună Pip! a spus Jamie, afișând un zâmbet larg când a deschis ușa. Nu știam că vii. Noi trei tocmai voiam să comandăm pizza, vrei și tu?

Lui Pip i s-a poticnit vocea în gât. Nu știa cum să înceapă, dar trebuia să o facă, deoarece Nat a apărut pe hol în spatele lui Jamie, luminile de pe tavan reflectându-se din părul ei blond-deschis și făcându-l să strălucească.

— Pip! a rostit ea și s-a apropiat de Jamie. Te simți bine? Ravi m-a sunat în urmă cu puțin timp și mi-a zis că nu reușește să dea tine. A spus că voiai să vii pe la mine ca să discutăm ceva, dar nu ai mai apărut.

Fata a mijit ochii, uitându-se la fața lui Pip. Nat ar fi putut să vadă în spatele măștii; probabil învățase și ea să poarte una.

— Te simți bine? a întrebat-o din nou, îngrijorarea luând locul confuziei.

— Ăăă..., a îngăimat Pip, cu vocea încă răgușită. Eu...

— O, salut, Pip! s-a auzit o altă voce, una pe care o cunoștea bine.

Connor ieșise din bucătărie, mutându-și privirea de la grupul de la ușă, la telefon.

— Tocmai comandam pizza dacă...

— Taci, Connor! l-a întrerupt Jamie, iar Pip a văzut în ochii lui o expresie similară cu a lui Nat.

Știa! Puteau să-și dea seama. Puteau s-o citească pe chipul ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Te simți bine?

Connor a înțepenit în spatele lor, fixând-o și el cu privirea.

— Ăăă...

Pip a inspirat ca să se calmeze.

— Nu! Nu, nu mă simt bine!

— Ce..., a început Nat.

— S-a întâmplat ceva rău, a spus Pip, plecându-și privirea și observând că îi tremurau degetele.

Erau curate, dar sângele îi șiroia din vârfuri și nu știa dacă era al lui Stanley, al lui Jason Bell sau al ei. Le-a ascuns în buzunare, împreună cu punga cu pudră și un telefon cu cartelă.

— Și... trebuie să vă cer ajutorul. Tuturor. Și puteți să mă refuzați, iar eu promit că o să înțeleg.

— Da, orice! a spus Connor, întristându-se când i-a simțit frica.

— Nu, Connor, stai! a zis Pip, uitându-se la ei trei.

Trei dintre oamenii pe care-i credea în stare să o caute, dacă ar fi dispărut. Trei oameni alături de care trecuse prin multe încercări. Și atunci și-a dat seama că exact aceiași oameni, cei care ar fi căutat-o dacă ar fi dispărut, erau aceiași la care ar fi putut să apeleze, dacă ar fi avut nevoie să scape nepedepsită.

— Încă nu puteți accepta, deoarece nu... voi nu... A făcut o pauză, apoi a găsit puterea de a continua: Trebuie să vă cer

ajutorul, dar nu mă puteți întreba de ce și nici ce s-a întâmplat. Iar eu nu o să vă pot spune niciodată.

Cu toții au fixat-o cu privirea.

— Niciodată! a repetat Pip. Trebuie să puteți nega cu credibilitate. Nu puteți să aflați motivul. Dar este... ceva ce cred că ne dorim toți. Să facem pe cineva să plătească, să primească ce-a meritat de la bun început. Dar nu puteți afla niciodată, niciodată nu puteți...

Nat a înaintat, pășind peste prag și punând o mână pe umărul lui Pip. Strânsoarea era caldă și liniștitoare.

— Pip, a spus ea cu blândețe, uitându-se în ochii ei. Vrei să chemăm poliția?

— Nu! a zis Pip. Nu poliția! Niciodată!

— La ce te referi când spui *să facem pe cineva să plătească*? a întrebat Connor. Te referi la Max Hastings?

Nat a înțepenit, transmițând senzația prin oase umărului lui Pip.

Aceasta din urmă a ridicat capul și l-a clătinat ușor.

— Să îl închidem pentru totdeauna, a șoptit ea, scoțând o mână din buzunar și punând-o peste cea a lui Nat, furându-i din căldură. Dacă funcționează. Dar nu o să puteți afla niciodată, eu nu pot să vă zic, iar voi nu o să puteți povesti niciodată nimănui...

— Eu mă bag! a spus Jamie, încordându-și hotărât maxilarul. M-ai salvat, Pip! Te voi salva și eu. Nu trebuie să știu de ce. Doar că ai nevoie de ajutorul meu și îl ai. Orice ca să fie închis.

Privirea i s-a împlânzit când și-a mutat privirea de la Pip spre ceafa lui Nat.

— Da! a dat aprobator din cap și Connor, părul blond căzându-i pe chipul pistruiat.

Un chip pe care avea să-l vadă maturizându-se, schimbându-se de-a lungul anilor, la fel cum ar fi văzut-o și el.

— Și eu mă bag! M-ai ajutat când am avut nevoie de tine, a spus el și și-a întins brațele subțiri, ridicând stângaci din umeri. Bineînțeles că o să te ajut!

Pip a simțit că lăcrimează când s-a uitat la frații Reynolds. Două chipuri pe care le cunoștea dintotdeauna, doi oameni din trecutul ei. O parte din ea își dorea ca ei să fi refuzat, pentru binele lor. Dar Pip urma să se asigure că erau în siguranță. Planul avea să funcționeze, iar dacă nu, ea și-ar fi asumat responsabilitatea. Era promisiunea tăcută pe care le-o făcea tuturor. Asta nu se întâmplase niciodată: Pip nu venise niciodată la ușa lor ca să le ceară ajutorul. Niciunul dintre ei nu era acum aici.

Pip și-a mutat privirea la Nat, văzându-și chipul oglindit în ochii ei albaștri. Nat era cea care conta cu adevărat. Nu o crezuseră la fel de multe ori ca pe Pip; furia de neimaginat a neîncrederii. Ele două împărțeau aceeași tristețe, iar Pip își asumase tipătul lui Nat din ziua verdictului, ca și când ar fi fost al ei, unindu-le. S-au uitat una la cealaltă, dincolo de măști.

— O să ai probleme din cauza asta? a întrebat Nat.

— Am deja probleme, a răspuns încet Pip.

Nat a inspirat lent. Și-a luat mâna de pe umărul lui Pip și i-a strâns cu putere degetele.

— Ce vrei să facem? a întrebat-o ea.

Treizeci și cinci

Tudor Lane. Unul dintre drumurile din Little Kilton de care Pip nu putea scăpa, strâns legat de ceea ce devenise și cartografiat în propria-i ființă în locul unei artere. Ajunsesse din nou aici, ca și când ar fi fost ceva inevitabil, chiar și această călătorie fiind întipărită înlăuntrul ei.

Pip și-a ridicat privirea, iar casa familiei Hastings i-a apărut înainte și la dreapta. Toate începuseră aici, o ramură a începuturilor din urmă cu mulți ani. Cinci adolescenți într-o seară: Sal Singh, Naomi Ward și Max Hastings printre ei. Un alibi pe care Sal îl avusese dintotdeauna și pe care prietenii i-l răpiseră, din cauza lui Elliot Ward. Și aici Pip avea să încheie totul.

S-a uitat peste umăr la cei trei care stăteau în mașina lui Jamie, parcată pe stradă. Mașina ei era parcată în spatele acesteia. A văzut-o pe Nat dând din cap spre ea din obscuritatea locului din dreapta, iar asta i-a dat curaj să continue.

Pip s-a ținut de curelele rucsacului și a traversat strada. S-a oprit în fața gardului din jurul aleii din față a lui Max, uitându-se printre crengile unui copac. Mașina lui Max era singura de pe alee, așa cum știuse că avea să fie. Părinții lui erau la cealaltă casă a lor, cea din Italia, din cauza *stresului emoțional* pe care li-l cauzase Pip. Și, dacă avea dreptate, Max se întorsese deja de la alergarea de seară pe la ora opt, presupunând că nu sărise peste acest obicei. Din câte se părea, toate lunile în care dăduseră unul peste celălalt nu fuseseră în van.

Max era singur înăuntru și nu știa că ea venea la el. Dar Pip îi spusese. Îl avertizase în urmă cu câteva luni. *Violatorul! Te voi prinde!*

Pip a privit ușa de la intrare, zărind camerele de supraveghere montate de fiecare parte a zidului. Erau mici, îndreptate diagonal către potecuța care venea spre ușa de la intrare. Poate nu erau camere adevărate, ar fi putut să fie doar de formă, dar Pip presupunea că erau. Iar asta era bine, deoarece aveau un punct mort clar. Un punct mort în care ea urma să dispară.

Pip și-a atins buzunarul, a verificat că banda adezivă era acolo, lângă telefonul cu cartelă, punga cu pudră și o pereche de mănuși de cauciuc. Apoi a apucat marginea gardului înalt până la talie și l-a sărit. A aterizat fără zgomot în iarbă pe partea cealaltă, fiind doar încă o umbră printre crengi. Rămânând în dreapta grădinii, lipită de gardul viu, s-a îndreptat repede spre casă. Spre colț și una dintre ferestrele pe care le spărsese în urmă cu câteva luni.

Încăperea era întunecată, un fel de birou, dar printr-o ușă deschisă vedea holul, unde lumina era aprinsă.

Lipită de zidul casei, Pip s-a furișat în spatele camerei de supraveghere. Și-a ridicat privirea și s-a poziționat aproape dedesubt. Băgând mâna în buzunar, a scos banda adezivă și i-a găsit capătul neregulat. A tras o bucată de bandă din rolă și a rupt-o. Apoi s-a întins cât era de înaltă, stând pe vârfuri și ridicând un braț spre cameră, cu banda pregătită pe degete. A lipit-o pe sticlă și în jurul acesteia, acoperind complet lentilele. Și a mai lipit o bucată ca să fie sigură că blocase tot.

Una era gata, urma cealaltă. Dar nu putea merge spre ea, căci ar fi intrat direct în raza vizuală. A plecat pe unde a venit, de-a lungul casei și al gardului viu, sărind gardul și ascunzându-se în spatele unui copac. Cu gluga pe cap și aplecată,

a mers pe lângă trotuar, spre cealaltă parte a casei. Spre o deschizătură din gard, între două tufe. A intrat, furișându-se spre marginea exterioară din cealaltă parte a casei. S-a îndreptat către fața clădirii. A mai rupt o bucată de bandă, s-a înălțat și a acoperit camera.

A expirat. Bine, camerele erau dezactivate și nu ar fi surprins nicio urmă a celui care o făcuse. Deoarece era Max, nu ea. Max era cel care acoperise camerele.

Pip s-a întors în colțul îndepărtat al casei și a continuat să meargă pe lângă zid, pășind cu atenție spre o fereastră luminată din spate. S-a aplecat și s-a uitat înăuntru.

Camera era luminată de spoturile galbene din tavan. Dar o altă lumină, de un albastru pâlpâitor, contrasta cu cea galbenă. Pip i-a zărit sursa: televizorul imens, montat pe peretele îndepărtat. Iar în fața televizorului, cu părul lui blond și dezordonat vizibil deasupra cotei canapelei, era Max Hastings. Acesta a ridicat telecomanda când a apăsât de mai multe ori un buton, la o scenă cu focuri de armă de pe ecran. Stătea cu picioarele ridicate pe măsuta de cafea din stejar, lângă insuportabila sticlă albastră de apă pe care o purta peste tot.

Max s-a mișcat, iar Pip s-a lăsat spre iarbă, ținându-și capul sub fereastră. A respirat profund de două ori, rezemându-se de cărămizi și strivind rucsacul. Asta era partea care-l îngrijorase cel mai mult pe Ravi: faptul că o sumedenie de mici factori ar fi putut schimba planul, făcându-l să scape de sub controlul ei, iar el ar fi trebuit să fie acolo ca să o ajute.

Dar Max era aici, ca și sticla albastră de apă. Iar dacă Pip putea intra, era singurul lucru de care avea nevoie. El nu urma să-și dea niciodată seama.

Pip nu avea multă vreme la dispoziție pentru a găsi o cale ca să intre prin efracție. Doar câteva minute. Îi spusese lui Nat

să tragă cât mai mult de timp, dar chiar și două minute erau un scenariu optimist. La început, Jamie se oferise voluntar ca să îl distragă, spunând că ar fi putut să îl țină pe Max la ușă suficient de mult. Fuseseră colegi la școală, Jamie ar fi putut găsi un subiect de conversație, dar Nat clătinase din cap la amândoi și se oferise voluntară.

„Ai spus să îl închidem pentru totdeauna?” o întrebase Nat.

„De la treizeci de ani până la sfârșitul vieții”, răspunsese Pip.

„Ei bine atunci, asta e ultima mea șansă să îmi iau rămas-bun. Eu o să îl distrag”, decisese ea, scrâșnind cu hotărâre din dinți.

Când a vârât mâna în buzunar, apucând cu grijă mânușile alunecoase de cauciuc, Pip a afișat aceeași expresie. Le-a scos și, punându-le, le-a întins până la capăt. A urmat telefonul cu cartelă, cu un nou număr salvat. Numărul celui alt telefon cu cartelă pe care tocmai li-l dăduse lui Jamie și lui Connor.

Gata! a scris ea încet, căci mânușile o stânjeneau.

Au trecut doar câteva secunde înainte să audă sunetul unei portiere trântindu-se la distanță.

Venea Nat.

Sonerie avea să se audă în orice clipă. Și totul – întregul plan, viața lui Pip – depindea de următoarele 90 de secunde.

Sunetul strident al unei sonerii s-a auzit, transformându-se într-un țipăt înainte să ajungă la urechile lui Pip.

La treabă!

Treizeci și șase

Sticla era aburită din cauza respirației, iar inima îi sărea din piept.

Pip s-a uitat prin partea de jos a ferestrei, urmărindu-l pe Max când a pus pe pauză jocul video.

Băiatul s-a ridicat în picioare și a lăsat telecomanda pe canapea. Și-a întins brațele deasupra capului, după care și-a șters mâinile de pantalonii scurți de alergat.

S-a întors și s-a îndreptat spre hol.

Acum!

Pip era amortită și fugea.

Picioarele o purtau spre partea din spate a casei.

A auzit soneria, apăsată de două ori.

— Vin, vin! s-a auzit vocea lui Max dinăuntru, asemănătoare unui strigăt înăbușit.

Alte ferestre în spate. Erau închise. Bineînțeles că erau închise; era o noapte rece de septembrie. Pip ar fi spart una dacă ar fi fost nevoită; ar fi deschis zăvorul și ar fi intrat în casă. Se ruga să nu o audă, să nu intre în cameră decât prea târziu. Dar o fereastră spartă nu s-ar fi potrivit poveștii.

Cât timp trecuse? Oare Max deschisese deja ușa, șocat să o vadă pe Nat da Silva stând în întunericul de afară?

Încetează! Nu te mai gândi și mișcă!

Pip a alergat cocoșată prin partea din spate a casei.

Înainte era o curte interioară, cu o umbrelă închisă și o masă acoperită. După acestea era un rând de uși, cu mici

pătrate de sticlă prinse într-o ramă vopsită în alb. Nu se vedea nicio lumină prin ele, dar când Pip s-a apropiat, razele lunii i-au călăuzit din nou calea, arătându-i o încăpere mare înăuntru. Ușa care făcea legătură cu livingul era închisă, mărginită de raze galbene.

Respira sacadat și o dureau plămânii.

Pip s-a grăbit spre ușile din spate. Prin sticlă, vedea clanța ușii dinăuntru și un rând de chei în broască. Asta era! Calea ei de intrare. Trebuia doar să spargă un ochi de geam și ar fi reușit să-și strecoare mâna ca să deschidă ușa. Nu era perfect, dar trebuia să fie de ajuns.

Era nevoită să se miște repede.

Și-a sprijinit o mână pe clanță, pregătind cotul celuilalt braț. Dar înainte să-l izbească în sticlă, cealaltă mână i-a cedat. Clanța s-a aplecat sub greutatea ei. Apoi, spre uimirea lui Pip, ușa s-a deschis în afară când a tras.

Era deja descuiată.

Nu trebuia să fie descuiată; planul nu inclusese și varianta asta. Dar poate că Max nu se temea de pericolul care pândează afară, în noapte, deoarece el însuși era deja pericolul. Un pericol evident, nu unul ascuns în beznă. Sau poate că doar era uituc. Pip nu s-a oprit ca să își mai pună întrebări, intrând prin spațiul deschis și închizând repede ușa dinspre grădina în urma ei.

Era înăuntru.

Cât timp durase? Avea nevoie de mai mult timp. Cât timp ar mai fi reușit Nat să-l distragă?

Pip le-a auzit acum vocile prin casă. Nu a înțeles cuvintele până nu a deschis ușa livingului și a intrat pe furiș.

Camera era nedecomandată și dădea în hol. Pip s-a uitat într-acolo, iar Max era chiar la ușa de la intrare, cu spatele la ea. În fața lui, Pip abia zărea aura părului argintiu al lui Nat.

— Nu înțeleg de ce ai venit aici, l-a auzit pe Max spunând pe un ton mai liniștit decât de obicei, dar și mai nesigur.

— Voiam doar să discut cu tine, a spus Nat.

Pip și-a ținut respirația și a înaintat. Lent, tăcut. Și-a mutat privirea de la Max spre sticla albastră de apă, care stătea pe măsuta de cafea din față.

— Mi se pare că nu ar trebui să discut cu tine fără să fie prezent un avocat, i-a răspuns Max.

— Și asta nu spune totul? a zis Nat.

În sticlă mai era apă, aproape o treime. Pip sperase la mai mult, dar se mulțumea și cu atât. Trebuia să fie insipidă. De pe parchetul lustruit, a pășit spre un imens covor cu model din mijlocul camerei. Nu existau umbre în care să dispară, nu era niciun obiect în spatele căruia să se ascundă. Camera era luminată, iar dacă Max s-ar fi uitat acum înapoi, ar fi văzut-o.

— Deci, ce voiai să spui? a tușit ușor Max, iar Pip s-a oprit, aruncând o privire peste umăr.

— Voiam să discut cu tine despre procesul ăsta de calomnie pe care îl deschizi împotriva lui Pip.

În timpul ăsta, Pip s-a furișat înainte, încercând fiecare pas înainte să își lase greutatea pe el, în caz că ar fi scârțâit vreuna dintre scândurile dușumelei.

A ajuns la marginea colțarului imens și s-a ascuns în spatele lui, târându-se înainte, spre sticlă. Telecomanda și telefonul lui Max zăceau abandonate pe canapea.

— Ce-i cu procesul? a întrebat Max.

Pip a întins mâna înmănușată, apucând plasticul dur al sticlei. Dopul era deja ridicat, cu picături de salivă deasupra.

— De ce o faci? a întrebat Nat.

Pip a desfiletat dopul.

— Sunt obligat, a zis Max. A răspândit minciuni despre mine unui mare număr de oameni. Mi-a afectat reputația.

Dopul a ieșit, atașat de un pai lung de plastic.

— Reputația! a râs Nat macabru.

Pip a lăsat sticla pe masă, câteva picături de apă căzând din pai pe covor.

— Da, reputația!

Fata a băgat mâna în buzunar, de unde a scos punga de plastic în care avea pudra verde. Ținând sticla în îndoitura cotului, a deschis punguța.

— Doar că nu sunt minciuni, știi asta! La naiba, Max, are o înregistrare cu tine în care recunoști! Ce i-ai făcut Beccăi Bell. Și mie. Și celorlalte. Știm!

Pip a înclinat punga peste gura sticlei. Pudra verde a scos un șuierat ușor când a căzut în apă.

— Înregistrarea aia a fost falsificată. Nu aș spune niciodată asta.

Praful verde s-a lipit de pereții interiori ai sticlei, scufundându-se în apă.

— Ai spus-o de atâtea ori, încât ai început să crezi și tu? l-a întrebat Nat.

Pip a rotit apa din sticlă, adunând reziduurile. Ușor. Apa a scos un mic plescăit.

— Uite, chiar nu am timp de așa ceva!

Pip a înțepenit.

Nu vedea dincolo de canapea. Se terminase? Max închidea ușa? Avea să o prindă chiar aici, ghemuită pe covorul ăsta, cu sticla lui de apă în mâini?

S-a auzit un sunet. Un fâșâit. Iar apoi ceva mai dur, ca lemnul care se izbea de ceva.

— Dar nu am terminat! a spus Nat, acum mai tare.

Mult mai tare. Era un semn pentru Pip? Să iasă de acolo, pentru că nu mai putea să-l rețină?

Pip a scuturat sticla o ultimă dată. Pudra se dizolva, tulburând apa, dar Max nu și-ar fi dat seama, nu prin plasticul albastru-închis. A luat dopul și l-a înșurubat la loc.

— Ce faci? a spus Max, ridicând și el tonul vocii.

Pip a tresărit. Dar, nu, nu vorbea cu ea. Era încă acolo, discutând cu Nat.

— Ce vrei?

Nat a tușit, scoțând un sunet dur și nefiresc. Ăla era semnalul. Pip era sigură.

Așadar, a pus sticla la loc pe măsuta de cafea, exact unde o găsisese, și s-a întors. Târându-se înapoi pe unde venise.

— Voiam să îți spun...

— Da? a izbucnit nerăbdător Max.

Trecând pe lângă marginea canapelei, Pip s-a îndreptat. S-a uitat la ei; Nat ținea piciorul în prag, blocând ușa de la intrare.

— Că dacă deschizi procesul ăsta de calomnie împotriva lui Pip, o să fiu acolo, în fiecare zi.

Pip s-a furișat, punând un picior în fața celuiilalt, rucsacul mișcându-se pe umerii ei. Prea zgomotos. S-a uitat înainte, întâlnind privirea lui Nat peste umărul lui Max.

— O să depun mărturie împotriva ta! Sunt sigură că și celelalte o s-o facă!

Pip și-a mutat privirea, concentrându-se la ușa închisă din fața ei. Max nu avea să intre acolo, era sigură de asta. Putea să-l aștepte înăuntru sau afară.

— Te asigur că n-o să scapi a doua oară! O să te prindem!

Alte foșnete de material. Apoi, un zgomot surd.

Cineva a strigat.

Max!

Pip n-avea să reușească. Era prea departe. În schimb, a fugit spre dreapta și o ușă cu șipci de lemn de sub scara mare. A deschis-o și a intrat, retrăgându-se în spațiul mic, între un aspirator și un mop. S-a aplecat și a închis ușa dulapului.

Aceasta s-a izbit zgomotos.

Nu, nu era ușa ei.

Era ușa de la intrare.

Izbitura a răsunat prin holul lustruit.

Nu, nu era un ecou; alea erau picioare.

Ale lui Max.

Pășind apăsât pe podeaua din lemn, o siluetă neclară a trecut pe lângă șipcile din fața ei.

El s-a oprit chiar acolo, iar Pip a încercat să nu mai respire.

Treizeci și șapte

Pip tot nu respira.

Și-a apropiat chipul de ușa dulapului, acomodându-se cu imaginea în pătrățele de afară.

Dincolo, Max s-a clătinat o clipă pe picioare, după care a trecut pe lângă ea, ridicând o mână spre față. Spre ochi.

Pip a expirat cu grijă, respirația ricoșându-i în față. Probabil că Nat îl lovise. Ăsta era zgomotul surd pe care-l auzise Pip. Nu făcuse parte din plan, dar funcționase. Îi câștigase lui Pip suficient timp să se ascundă în dulapul ăsta.

Max nu o văzuse; nu știa că era cineva înăuntru. Drogurile erau la locul lor, dizolvându-se în sticla lui albastră de apă. Pip reușise cu partea care-l făcea pe Ravi să se teamă că totul avea să se năruie. Tocmai reușise.

Iar acum nu mai trebuia decât să aștepte.

Max s-a îndepărtat de ea, trecând de living spre arcada care ducea în bucătărie. Pip a auzit un zăngănit, pe Max înjurând ca pentru sine și o altă ușă trântită. Băiatul a revenit după câteva clipe, ținând ceva la ochi.

Pip s-a mișcat ca să vadă mai bine când Max s-a apropiat de canapea. Era ceva verde și de plastic; poate o pungă de mazăre congelată. Bun! Pip spera că Nat nu se înfrânase. Deși, acum, în contextul poveștii, Max ar fi trebuit să dea explicații pentru ochiul vânăt. Dar poate că nu era un lucru rău, poate chiar era mai bine. O luptă între Max și Jason Bell. Jason îl lovise cu pumnul, iar Max plecase și revenise cu un ciocan, furișându-se

în spatele lui. Da, vânătaia care apărea pe fața lui Max putea fi interpretată astfel încât să se potrivească poveștii pe care o crea Pip pentru bărbatul de la zece kilometri distanță care încă nu era mort.

Max s-a trântit pe locul lui de pe canapea. Pip nu îi mai vedea fața, ci doar imaginea dungată a cefei. Un mormăit și un foșnet s-au auzit când a rearanjat probabil mazărea. Capul i s-a mișcat când s-a aplecat înainte.

De aici, Pip nu vedea dacă el bea apa.

Dar putea să audă. Sunetul insuportabil al dopului umplea casa liniștită, trecând direct prin Pip.

Ea s-a ridicat în picioare în liniște, rucsacul ei agățându-se de partea de sus a aspiratorului. L-a scos și s-a îndreptat, uitându-se din nou prin fante. De la înălțimea asta îl vedea. Ținea într-o mână mazărea congelată la ochi, iar în cealaltă, sticla de apă. Băuse cel puțin patru guri mari înainte să o pună la loc. Nu era suficient. Trebuia să o bea toată sau în mare parte.

Pip a scos telefonul cu cartelă din buzunarul din față al hănoracului. Era 20.57. La naiba, era deja aproape 21! Pip credea că puteau amâna cu cel puțin trei ore moartea lui Jason. Ceea ce însemna că avea la dispoziție doar o jumătate de oră până la momentul aproximativ al decesului. Trebuia să înceapă să își construiască un alibi în 45 de minute.

Totuși, acum nu putea face nimic. Nu putea decât să aștepte. Să îl urmărească pe Max din ascunzătoarea ei. Să încerce să se joace de-a Dumnezeu, folosindu-se de locul întunecat din mintea ei ca să îl facă să se aplece înainte și să mai bea.

Max nu a ascultat. S-a aplecat, însă doar ca să își lase telefonul pe masa de cafea. Apoi a luat telecomanda și și-a reluat jocul. Focuri de armă. Multe, dar Pip a auzit doar șase, nimerind-o în piept, sângele lui Stanley curgând pe mâinile ei în

dulapul întunecat. Al lui Stanley, nu al lui Jason. Cumva, își putea da seama de diferență.

Max a mai luat o sorbitură exact la ora 21.

Încă două la 21.03.

S-a dus la toaleta de la parter la 21.05. Era exact lângă dulapul lui Pip, de unde tânăra auzea tot. El nu a tras apa, iar ea nu a respirat.

Încă o sorbitură la 21.06, când a revenit pe canapea, dopul scoțând un sunet ca de aspirație. A lăsat pe masă sticla de apă, iar apoi a luat-o din nou, ridicându-se în picioare. Ce făcea? Unde o ducea? Pentru că nu vedea, și-a mișcat capul ca să se uite printre fante.

Max a intrat în bucătărie, trecând pe sub arcadă. Pip a auzit sunetul robinetului de apă. Băiatul a apărut din nou, cu sticla albastră în mână, răsucind încheietura mâinii când a înșurubat la loc dopul. Nu făcuse decât să-și umple iar sticla. Probabil băuse tot sau, cel puțin, suficient, încât să fie nevoit să o umple.

Drogurile dispăruseră, ajungându-i în organism.

Max s-a clătinat, împiedicându-se de propriile picioare desculțe. A rămas pe loc o clipă, uitându-se la picioare, ca și când ar fi fost confuz, cu un semn tot mai roșu sub un ochi.

Probabil pastilele începuseră să își facă efectul, o parte fiind deja de zece minute în organismul lui Max. Cât ar mai fi durat până să leșine?

A încercat să facă un pas, clătinându-se ușor, iar apoi a mai făcut unul rapid, grăbindu-se către canapea. S-a așezat și a mai luat o gură de apă. Pip și-a dat seama că era amețit. Stând în fața Beccăi, în bucătăria familiei Bell, și ea avusese aceeași senzație cu aproape un an în urmă, deși i se dăduseră mai mult de două miligrame și jumătate – de extenuare, ca și când corpul ar fi

început să se separe de minte. Curând, Max nu avea să mai aibă forță să se ridice în picioare.

Pip se întreba la ce se gândea el acum, că-și reluase jocul și începuse din nou să împruște, ascunzându-se în spatele unui zid distrus. Poate credea că amețeala i se trăgea de la lovitura la cap, de la pumnul lui Nat. Poate era obosit și, simțind că i se face somn, își spusese că trebuia doar să doarmă. Nu avea să afle sau să bănuiască niciodată că, odată adormit, ar fi ieșit din casă și-ar fi ucis un bărbat.

Max și-a lăsat mai jos capul pe cotiera canapelei, sprijinit de mazărea înghețată. Pip nu îi vedea fața, nici ochii. Dar probabil mai erau deschiși, deoarece încă împrușca.

Însă personajul lui de pe ecran se mișca greoi acum, lumea violentă rotindu-se în jurul lui în cercuri amețitoare când Max a început să piardă controlul asupra degetelor mari.

Pip s-a uitat întâi la unul și apoi la celălalt.

Așteptând. Așteptând.

S-a uitat la ceasul care marca scurgerea timpului.

Iar când și-a ridicat din nou privirea, nici unul nu se mai mișca. Nici Max, întins pe canapea, cu capul sprijinit pe cotieră, și nici personajul de pe ecran, care stătea nemișcat în mijlocul câmpului de luptă, linia vieții scăzând în timp ce încasa lovitură după lovitură.

Ești mort! l-a anunțat jocul, dispărând într-un ecran de încărcare.

Iar Max nu a reacționat, nu s-a mișcat deloc.

Probabil leșinase, nu? Probabil era inconștient. Era 21.17 acum, la 20 de minute după ce începuse să bea din apa în care fusese presărate droguri.

Pip nu știa. Și nu știa cum ar fi putut să se asigure, captivă fiind în dulapul de sub scări. Dacă părăsea ascunzătoarea, iar el nu era adormit, planul se termina, odată cu ea.

Ușor, Pip a împins ușa dulapului, deschizând-o doar câțiva centimetri. S-a uitat împrejur, căutând ceva mic, cu care să încerce. A zărit ștecherul aspiratorului, al cărui cablu lung era înfășurat în jurul aparatului. Ar fi fost de ajuns. Pip a desfășurat o parte din cablu, ca să își facă loc, gata să îl strângă cum era și să închidă ușa dulapului, în caz că Max reacționa.

Din dulap, a aruncat ștecherul spre living. Acesta a zăngănit, ricoșând din parchet de trei ori înainte să ajungă la capătul cablului.

Nimic.

Max nu s-a mișcat deloc, continuând să zacă absolut nemișcat pe canapea.

Era adormit.

Pip a tras înăuntru ștecherul aspiratorului, plasticul şuierând zgomotos pe podea, iar Max tot nu s-a mișcat. A rebobinat cablul, iar apoi a ieșit din dulap, închizându-l în urma ei.

Știa că băiatul era adormit, dar a mers oricum cu atenție, furișând un pas înaintea celui alt, spre covorul mare, spre canapea, spre el. Când s-a apropiat, i-a văzut fața și obrazul strivit de capătul dur al canapelei, respirând profund și şuierător. Cel puțin respira; era bine.

Pip s-a apropiat de măsuța de cafea, părul de pe ceafă ridicându-i-se. I s-a părut că Max o urmărea cumva, chiar dacă pleoapele îi erau grele și închise, cu o vânătaie începând să apară în jurul uneia dintre ele. Întins acolo, în spatele ei, cu fața aproape ca a unui copil, părea neajutorat, nevinovat. Oamenii întotdeauna păreau nevinovați când dormeau; puri, izolați de lume și de nedreptățile ei. Dar Max nu era nevinovat, nici pe

departe. La câte fete se uitase el așa, vulnerabile și neajutorate în fața lui? Se simțise vreodată vinovat, așa cum se simțea Pip acum? Nu, nu se simțise; era un parazit. Se născuse rău sau fusese rău crescut; nu conta care din variante era corectă.

Când și-a mutat privirea de la el, Pip și-a dat seama că asta nu avea legătură doar cu propria supraviețuire; până acum, ajunsese să se cunoască destul de bine. Se socotise suficient de mult timp cu locul întunecat din mintea ei.

Era și răzbunare.

Orașul ăsta nu era destul de mare pentru amândoi. Lumea nu era. Unul dintre ei trebuia să dispară, iar Pip intenționa să lupte din răspuțeri.

S-a întins înainte, apucând cu degetele înmănușate telefonul lui Max. Acesta s-a luminat când l-a luat, indicându-i că acum era 21.19, iar ea trebuia să se grăbească.

Simbolul de sus arăta că bateria era cel puțin pe jumătate plină. Bun, ar trebui să fie suficient.

Pip s-a îndepărtat de Max, în spatele canapelei. A apăsât butonul lateral ca să dea telefonul pe silențios, apoi a îngenunchiat, scoțând rucsacul. A băgat mâna înăuntru și a scos una dintre pungile mici și transparente de sandvici, schimbând-o cu punga goală din buzunar și rola de bandă adezivă.

A deschis punga și a pus înăuntru telefonul lui Max, închizând-o după asta. S-a îndreptat, cu genunchii pârâindu-i, și s-a întors spre ușa de la intrare. A lăsat rucsacul în urmă pe podea; nu terminase încă aici, se întorcea imediat. Dar mai întâi trebuia să le dea lui Jamie și Connor telefonul lui Max.

A trecut de bufetul de pe hol pe care era un bol de lemn cu o colecție de monede și chei. Pip a căutat până a găsit un breloc Audi și l-a scos. Probabil erau cheile mașinii lui Max, de

care erau prinse și cheile de la casă. Evident, Pip urma să aibă nevoie și de ele.

Cu cheile într-o mână și telefonul din pungă în cealaltă, Pip a deschis ușa de la intrare a familiei Hastings și a ieșit în seara răcoroasă, închizând ușor în urma ei. A mers pe aleea din față, uitându-se repede la camerele peste care lipise bandă adezivă. Ea le vedea, dar acestea nu o filmau.

A luat-o pe Tudor Lane, spre silueta întunecată și-n așteptare a mașinii lui Jamie.

Portiera din dreapta s-a deschis, iar Nat a scos capul afară.

— Totul e bine? a întrebat ea, vădit ușurată.

— D-da, bine! a spus Pip, luată prin surprindere. Ce mai cauți aici, Nat? Trebuia să pleci imediat, să te duci acasă la fratele tău ca să ai un alibi.

— Nu voiam să te las singură înăuntru cu *el*, a zis categoric Nat. Nu înainte să aflu că ești în siguranță.

Pip a dat din cap, înțelegând. Chiar dacă nu ar fi fost singură – Jamie și Connor erau chiar aici –, înțelegea.

— E totul bine? a întrebat Connor de pe bancheta din spate.

— Mda, e adormit, a spus Pip.

— Îmi pare rău că a trebuit să îl lovesc! s-a scuzat Nat și și-a ridicat privirea la ea. Încerca să mă împingă afară și să închidă ușa, și te tot vedeam în spatele lui, așa că pur și simplu am...

— Nu, e în regulă, a întrerupt-o Pip. S-ar putea să fie chiar și mai bine.

— Și m-am simțit grozav! a adăugat Nat, zâmbind. De mult voiam să fac asta.

— Dar acum trebuie să te duci acasă la fratele tău, a spus Pip cu o voce mai dură. E puțin probabil să îl creadă cineva pe Max când va spune că ai trecut pe la el ca să *stați de vorbă*, dar vreau să fii cât mai în siguranță.

— Mă descurc, i-a răspuns Nat. Cred că Dan e deja la a cincea bere. O să-i spun că este 20.45, nu o să-și dea seama. Kim și copilul sunt acasă la mama ei.

— Bine!

Pip și-a mutat atenția la Jamie, care era la volan. S-a întins peste Nat ca să îi dea punga cu telefonul lui Max. Jamie a luat-o și a dat ușor din cap, lăsând-o în poală.

— L-am dat deja pe silențios, a spus ea. Bateria e OK.

Jamie a dat din nou din cap.

— Am introdus adresa în GPS, a spus el, arătând sistemul din bordul mașinii. Facem două viraje la dreapta spre Green Scene Limited. Doar pe drumuri secundare.

— Și telefoanele voastre sunt închise? a întrebat Pip.

— Sunt închise.

— Connor? a întrebat Pip și s-a întors spre el.

— Da! a spus el, ochii lui strălucind de pe bancheta întunecată din spate. L-am închis de acasă. Nu le deschidem până când nu terminăm.

— Bun! a zis Pip, râsuflând ușurată. Deci, când o să ajungeți acolo, o să vedeți că poarta este încă deschisă. Să nu intrați, înțelegeți? Nu trebuie să o faceți. Promiteți-mi!

— N-o să intrăm! a spus Connor.

Frații s-au uitat rapid unul la celălalt.

— Promit! a adăugat Jamie.

— Nici măcar să nu vă uitați pe poartă, doar parcați afară, lângă drum, a spus Pip. Lăsați telefonul lui Max în pungă și, orice ați face, să nu-l atingeți. În iarbă sunt niște pietre mari, de-o parte și de alta a unei mici alei spre poartă. Lăsați telefonul în pungă, în spatele primei pietre! Lăsați pur și simplu punga acolo și plecați!

— Pip, am înțeles! a spus Jamie.

— Scuze, eu doar... Nu poate să meargă prost. Nici măcar o parte nu poate să meargă prost.

— N-o să meargă, a zis încet și amabil Jamie, calmându-i nervii din ce în ce mai întinși. Avem grijă de tine!

— V-ați gândit unde să vă duceți după aceea? a întrebat ea.

— Da! i-a răspuns Connor, aplecându-se înainte, în strălucirea galbenă de lângă oglinda retrovizoare. La unul dintre cinematografele din Wycombe e festivalul de film Marvel, noaptea târziu. Ne ducem acolo. Deschidem telefoanele și mergem în parcare. Dăm câteva telefoane și mesaje cât suntem acolo. Sunt camere peste tot. Ne descurcăm.

— Bine! a încuviințat Pip cu o mișcare din cap. Bun, da, e o idee bună, Connor!

El a schițat un zâmbet, iar ea și-a dat seama că era speriat. Speriat deoarece își dădea seama că se întâmplase ceva îngrozitor și că nu avea să afle niciodată în ce se implicase. Deși ar fi putut să bănuiască; probabil ar fi bănuir la aflarea veștii. Dar, cât timp nu se spunea cu voce tare, cât timp ei nu știau, n-aveau ce să presupună. Connor nu trebuia să fie speriat; dacă ceva mergea prost, Pip își asuma toată vina. Restul aveau să fie în siguranță. Erau la un film care rula noaptea târziu; ei nu știau nimic. Pip a încercat să îi transmită toate astea din privire.

— Și mă sunați, de pe telefonul cu cartelă, imediat ce plecați de la Green Scene? a spus Pip. Să conduceți măcar zece minute, iar apoi să mă sunați de pe telefonul cu cartelă ca să îmi spuneți că ați lăsat telefonul lui Max.

— Da, da, așa o să facem! a zis Connor, fluturând telefonul cu cartelă pe care li-l dăduse.

— Bine, cred că suntem cu toții pregătiți!

Pip s-a îndepărtat de mașină.

— O lăsăm pe Nat la fratele ei, iar apoi ne ducem direct acolo, a spus Jamie și-a pornit mașina, motorul spintecând liniștea nopții.

— Baftă! a spus Nat, uitându-se în ochii lui Pip încă o secundă înainte să închidă portiera.

Farurile s-au aprins, iar Pip și-a ferit privirea de strălucirea lor când a dat înapoi și i-a urmărit îndepărtându-se. Însă numai pentru o clipă. Nu avea timp să aștepte, să se îndoiască sau să se întrebe dacă îi târa după ea pe cei la care ținea. Timpul nu era de partea ei.

S-a grăbit înapoi pe trotuar, spre aleea din față a reședinței Hastings. A încercat două chei înainte să o găsească pe cea care descuia ușa de la intrare și a pășit încet înăuntru. Max era adormit, dar nu voia să își ispitească norocul.

A lăsat cheile de la mașină pe podeaua din hol, în apropierea rucsacului, ca să nu le uite la plecare. Avea mintea împrăștiată, tulburată de amabilitatea lui Jamie, îngrijorarea lui Nat și frica lui Connor, dar trebuia să se concentreze din nou. Planul funcționa, iar acum avea o altă listă în minte. Lista la care lucrase cu Ravi, cu tot ce era necesar să ia din casa lui Max.

Trei lucruri.

Pip s-a îndreptat spre scări, cotind spre holul de la etaj și în fața dormitorului lui Max. Știa care era. Mai fusese aici, când aflate prima dată că Andie Bell vindea droguri. Nu părea diferit: aceeași pătură maro, aceleași grămezi de haine aruncate.

Știa și că în spatele afișului cu *Reservoir Dogs*, prins cu peneze pe panou, era o fotografie a lui Andie Bell. Una în care apărea topless, lăsată de Andie în clasa lui Elliot Ward și pe care Max o găsisese și o păstrase în tot acest timp.

Pe Pip o îngrețoșa să știe că e acolo, iar o parte din ea voia să smulgă fotografia, să o ducă pe Andie în siguranță acasă, împreună cu fantoma ei. Andie suferise destul din cauza bărbaților violenți. Dar nu o putea face. Max nu putea să afle că Pip fusese aici.

În concluzie, și-a îndreptat atenția spre coșul plin, vopsit în alb, al cărui capac abia mai stătea deasupra. L-a ridicat și a scotocit printre hainele murdare ale lui Max, bucurându-se că avea mânuși. Cam pe la jumătate a găsit ceva util. Un hanorac șifonat, gri și cu fermoar. Pip l-a scos și l-a lăsat pe patul lui Max, după care a umplut iarăși coșul, așa cum îl găsisese.

După asta, s-a îndreptat spre dulapul din perete. Pantofi. Avea nevoie de o pereche de încălțări de-ale lui. Preferabil unele cu model unic pe talpă. Pip a deschis ușile și s-a uitat înăuntru, privirea căzându-i pe grămada haotică de încălțări care o întâmpinau pe jos. S-a aplecat și s-a întins spre partea din spate. Dacă încălțările erau acolo, probabil însemna că Max nu le purta prea des. Pip a aruncat o pereche de teniși negri de alergat; tălpile erau prea plate și netede de la uzură. În apropiere, a dat de un tenis alb, ochii ei urmărind liniile în zig-zag ale tălpilor. Da, ar fi lăsat urme bune, iar astea nu erau încălțările pe care le folosea când ieșea zilnic să alerge. A scotocit prin grămada de încălțări desperecheate, căutând perechea tenisului, scoțând-o dintr-o încurcătură de șireturi.

S-a îndreptat și era pe cale să închidă ușile când altceva i-a atras atenția. O șapcă de baseball verde-închis cu un V alb deasupra. *Da, și asta mi-ar putea fi de folos, mulțumesc, Max!* a gândit ea, adăugând-o pe listă când a luat-o.

Cu hanoracul gri, tenișii albi și șapca în brațe, a coborât la parter, pășind printre respirațiile profunde ale lui Max. A lăsat grămada de haine jos, lângă rucsac.

Un ultim lucru, iar apoi pleca de aici. Cel de care se temea cel mai mult să îl facă.

S-a întins și a mai scos o pungă resigilabilă de sandvici.

Pip și-a ținut respirația, deși nu era nevoită să o facă. Dacă Max ar fi auzit ceva, ar fi fost sunetul inimii ei, izbindu-se de coaste. Cât timp putea s-o mai țină în ritmul ăsta înainte să cedeze? În liniște și prin spatele lui, s-a apropiat de partea cealaltă a canapelei, unde băiatul își ținea capul, ascultând cum sunetele respirației lui îi făceau buza de sus să tremure.

S-a apropiat și apoi s-a lăsat pe vine, înjurându-și glezna când osul a pocnit, răsunând prin camera liniștită. A deschis punga și a ridicat-o spre ceafa lui Max. Cu cealaltă mână înmănușată, și-a apropiat degetul mare și arătătorul și, ușor și lent, le-a trecut prin părul lui Max, spre scalp. Era cât se poate de blândă smulgându-i firele de păr, dar asta trebuia să facă. Nu putea să le taie; îi trebuiau rădăcinile și celulele pielii atașate de păr, care-i purtau ADN-ul. Cu grijă, a apucat între degete un smoc din părul lui blond..

Și-a smucit mâna înapoi.

Max a pufnit. O respirație grea și sacadată în piept. Dar nu s-a mișcat.

Pip și-a simțit bătăile inimii, chiar prin dinți, când a studiat firele de păr prinse între degetele ei. Lungi, ondulate, cu câțiva bulbi vizibili de piele la rădăcină. Nu erau multe, dar trebuia să se descurce cu atât. Nu voia să riște încercând din nou.

Și-a introdus degetele în punga de sandvici și le-a frecat, firele blonde căzând, aproape invizibile. Câteva încă se agătau de mânușile de cauciuc. Pe acelea le-a șters de canapea, a închis punga și s-a îndepărtat.

Revenind pe hol, a pus hanoracul lui Max într-o pungă mare de plastic pentru congelator, iar încălțărilor și șapca în

alta, înainte să le bage pe toate în rucsac. Acum era plin, fermoarul abia închizându-se, dar era în regulă, pentru că avea tot ce îi trebuia. A pus bine punga cu părul lui Max în buzunarul din față, iar apoi l-a ridicat pe umeri.

A stins lumina în living înainte să plece, neștiind de ce a făcut-o. Luminile galbene, oricât de stridente ar fi fost, nu ar fi putut să îl trezească pe Max. Dar nu voia să riște; când se întorcea peste câteva ore, tot în starea asta trebuia să-l găsească. Pip avea încredere în pastile, de vreme ce Max o făcuse cu siguranță de nenumărate ori, dar nu atât de multă încredere în altceva. Nici măcar în sine însăși.

Pip a luat cheile de pe podea și a ieșit, închizând ușa după ea. A apăsat un buton de pe telecomandă, iar stopurile mașinii negre a lui Max au pâlpâit, arătându-i că era descuiată. A deschis portiera șoferului, a lăsat cheile pe scaun, iar apoi a închis-o, lăsând automobilul în urma ei când a coborât pe alee și pe stradă.

Și-a scos mănușile de cauciuc. Erau bine lipite de mâinile transpirate – sudoare sau sângele lui Stanley, era prea întuneric ca să își dea seama – și a trebuit să le tragă cu dinții ca să le scoată. Aerul serii părea rece și prea solid pe pielea goală a degetelor când a băgat mănușile în buzunar.

Mașina o aștepta în apropiere. Era în așteptarea ei și a următorului pas al planului.

Alibiul ei.

Treizeci și opt

— Ei, poftim! Bună! *Quelle surprise!* Ce cauți aici, *muchacha?*

Zâmbetul a dispărut de pe chipul Carei după o clipă, când fata a deschis de tot ușa, lumina de pe hol răsfrângându-se în ochii lui Pip. Și-a dat seama. Pip o știa în stare. Nu era o simplă prietenă, mai degrabă o soră. Ceva era în neregulă cu ochii lui Pip, în spatele lor, această zi lungă și îngrozitoare fiind întipărită cumva în ei și, bineînțeles, Cara și-a dat seama. Dar nu avea să afle vreodată. Nu totul. Exact ca și ceilalți. Ignoranța îi făcea să fie în siguranță.

— Ce este în neregulă? a întrebat Cara, pe un ton mai grav. Ce s-a întâmplat?

Lui Pip i-a tremurat buza inferioară, dar s-a abținut.

— Eu, ăăă..., a început ea, tremurând.

Era sfâșiată între nevoia de a o avea pe Cara alături și nevoia de a o ști în siguranță. Între fosta ei viață normală – stând chiar în fața ei, clipind – și ce mai rămăsese acum pentru ea.

— Am nevoie de ajutorul tău. Nu trebuie să accepți, poți să îmi spui să plec, dar...

— Bineînțeles! a întrerupt-o Cara, atingând-o pe umăr și conducând-o pe ușă. Intră!

S-au oprit amândouă pe hol, expresia din ochii Carei fiind cea mai serioasă din câte văzuse vreodată Pip.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Ravi este bine?

Pip a clătinat din cap și s-a smiorcăit.

— Mda, nu, Ravi este bine. Nu are nicio legătură cu el.

— Familia ta?

— Nu, ei... Toți sunt bine, a spus Pip. Doar că trebuie să îți cer să mă ajuți cu ceva, dar nu poți să afli de ce. Nu mă poți întreba vreodată, iar eu nu îți pot spune.

Sunetele din fundal ale televizorului s-au întrerupt, auzindu-se pași care se îndreptau spre ele. O, la naiba, Steph nu era aici, nu-i așa? Nu, nu, nu! Nimeni altcineva nu trebuia să știe despre asta, doar oamenii ăștia, cei care ar fi căutat-o pe Pip dacă ar fi dispărut.

Nu era Steph. Naomi a apărut pe hol, ridicând o mână și fluturând-o puțin.

Pip nu credea că avea să fie aici, nu plănuise ca Naomi să fie aici. Dar era în regulă, acum, că se gândea la asta; Naomi era una dintre ele, din același cerc închis. Dacă draga de Cara îi era ca o soră, atunci îi era și Naomi. Iar Pip nu putea să nu o implice acum și pe ea; în concluzie, planul s-a schimbat și s-a adaptat ca să mai accepte o persoană.

Cara nu o văzuse pe sora ei.

— Despre ce naiba vorbești, Pip? a spus ea grăbită.

— Tocmai ți-am explicat că nu pot să-ți spun. Niciodată nu o să-ți pot spune.

Fetele au fost întrerupte, însă nu de Naomi, ci de o sonerie stridentă care se auzea din buzunarul din față al lui Pip.

Ea și Cara au făcut ochii mari.

— Scuze, trebuie să răspund! a spus Pip, întinzând mâna spre telefon ca să răspundă.

S-a întors cu spatele la Cara și a dus micul telefon la ureche.

— Alo! a spus ea.

— Bună, eu sunt! i-a răspuns Connor de la capătul celălalt.

— Totul e bine? l-a întrebat Pip și, în spatele ei, a auzit-o pe Naomi întrebând-o pe Cara ce naiba se întâmplă.

— Da! Totul este în regulă, a spus Connor, cu respirația puțin tăiată. Jamie ne duce acum spre Wycombe. Telefonul e la locul lui, în spatele primei pietre. Nu am intrat pe poartă, nici măcar nu ne-am uitat. Totul este în regulă.

— Mulțumesc! a spus Pip, pieptul ei relaxându-se puțin. Mulțumesc, Co...

Mai că-i rostise numele, dar s-a oprit înainte să fie prea târziu, aruncând o privire spre Cara și Naomi. Fetele nu trebuiau să știe că mai e implicat cineva; așa îi ținea în siguranță pe toți.

— E ultima dată când vorbim despre asta. Nu s-a petrecut niciodată, înțelegi? Să nu deschizi subiectul: nici la telefon, nici în mesaje, nici măcar între voi! Niciodată!

— Știu, dar...

Pip a vorbit peste el.

— Acum o să închid! Și vreau să distrugi telefonul ăla. Fă-l în două, cu tot cu cartela SIM! Apoi aruncă-l într-un coș public de gunoi!

— Da, da, bine, așa o să facem! a spus Connor, adresându-se apoi fratelui său: Jamie, Pip zice să distrugem telefonul, să îl aruncăm la coș.

Undeva, în depărtare, Pip a auzit vocea lui Jamie peste sunetul roților în mișcare.

— Să considere că s-a făcut!

— Trebuie să plec! a spus Pip. Pa!

Pa. Un cuvânt atât de normal într-o conversație atât de anormală!

Pip a închis telefonul și l-a coborât, întorcându-se lent ca să se uite la Cara și Naomi, stând una lângă cealaltă în spatele ei, cu aceeași expresie confuză și temătoare în ochi.

— Ce naiba? a spus Cara. Ce se întâmplă? Cu cine vorbeai? Ce telefon e ăla?

Pip a oftat. Fusese o vreme când îi povestea totul Carei, fiecare detaliu banal din zi, iar acum nu îi putea spune nimic. Nimic în afară de rolul ei. Între ele se ridica o barieră care nu existase înainte: solidă, negrăită.

— Nu pot să-ți spun, a zis Pip.

— Pip, te simți bine? a intervenit Naomi. Ne sperii!

— Îmi pare rău, eu...

Vocea lui Pip s-a poticnit. Nu o putea face. Voia să le explice, dar planul nu o lăsa. Trebuia să mai dea un telefon. Chiar acum.

— O să îți explic imediat, cât pot, dar mai întâi trebuie să sun pe altcineva. Pot să folosesc telefonul fix?

Cara a clipit la ea, iar Naomi a ridicat din sprâncene.

— Sunt confuză, a zis Cara.

— Durează doar două minute și apoi vă explic. Pot folosi telefonul?

Fetele au încuviințat lent și nesigur.

Pip le-a ocolit repede pe cele două surori spre bucătărie, auzindu-le pașii când au urmat-o. A lăsat rucsacul pe unul dintre scaune și a deschis buzunarul din față, scoțând cartea de vizită a lui Christopher Epps. A luat telefonul fix al familiei Ward și i-a format numărul de mobil, memorând câte trei cifre.

Cara și Naomi o priveau când a dus la ureche telefonul care suna.

S-a auzit un pârâit în partea cealaltă, cineva dregându-și glasul.

— Alo? a spus Epps cu o urmă de nesiguranță, nesiguranța provocată de un număr necunoscut care suna noaptea.

— Bună seara, Christopher Epps! a zis Pip, încercând să nu pară răgușită. Eu sunt, Pip Fitz-Amobi.

— O!

Avocatul părea surprins.

— Oh! a exclamat din nou bărbatul, recăpătându-și treptat controlul și dregându-și încă o dată glasul.

— Scuze, știu că este sâmbătă seara și e târziu! Dar când mi-ați dat cartea de vizită, ați spus să sun oricând.

— Da, așa am zis, nu? a spus Epps. Așadar, cum pot să te ajut, domnișoară Fitz-Amobi?

— Păi...

Pip a tușit încet.

— Am făcut ce mi-ați spus după ședința de mediere. Am plecat și m-am gândit la asta câteva săptămâni, când lucrurile nu au mai fost atât de încărcate de emoții puternice.

— Da? Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Da! a zis Pip, detestând ce urma să zică și imaginându-și expresia triumfătoare de pe chipul arogant al lui Epps, deși acesta nu știa care era adevăratul motiv al telefonului. Așadar... m-am gândit mult la asta și cred că aveți dreptate: este în avantajul tuturor să evităm un proces. Așadar, cred că am să accept înțelegerea oferită. Cele cinci mii de lire daune.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, domnișoară Fitz-Amobi! Dar nu erau doar cinci mii, îți amintești? a spus Epps, rostind clar cuvintele, ca și când ar fi vorbit cu un copil. Cea mai importantă parte a înțelegerii era faptul de a-ți cere scuze public și a da o declarație prin care-ți retragi calomniile și totodată explici limpede că înregistrarea audio pe care ai publicat-o a fost născocită. Clientul meu nu o să accepte nicio înțelegere fără astea.

— Da! a spus Pip scrâșnind din dinți. Îmi amintesc, mulțumesc! O să fac toate alea! Bani, scuzele publice, retrag declarația și înregistrarea audio. O să le fac pe toate! Vreau doar să se termine acum.

Un pufnet satisfăcut la capătul celălalt.

— Ei bine, trebuie să recunosc: cred că faci alegerea corectă. Este mai bine pentru toți cei implicați. Mulțumesc pentru că ești atât de matură în privința asta!

Pip a strâns telefonul, care i-a intrat în mână, furia licărind roșu în spatele ochilor ei până ce a alungat-o clipind.

— Nu e nicio problemă. Mulțumesc pentru că m-ați convins! a spus ea, tresărind când și-a auzit vocea. Deci, presupun că puteți să-l anunțați pe Max că am acceptat înțelegerea.

— Da, așa o să fac, a spus Epps. O să se bucure foarte mult să audă asta. Și luni o să-l sun pe avocatul tău ca să demarăm formalitățile. Sună bine?

— Sună bine, a spus Pip; niște cuvinte fără importanță, la fel de neînsemnate ca „în regulă”.

— Bun, ei bine, o seară frumoasă, domnișoară Fitz-Amobi!

— Și dumneavoastră!

Legătura s-a întrerupt. Și l-a imaginat pe Epps, dincolo de tonul mort, la kilometri distanță, căutând prin telefon ca să găsească alt număr. Deoarece nu era doar avocatul, ci și prietenul familiei. Și urma să face exact ce își dorea Pip.

— Ai înnebunit? a fixat-o Cara cu privirea, căscând ochii mari.

Chipul i se deformată în jurul lor, dar erau aceeași ochi ai fetei neliniștite în vârstă de șase ani, cât avea când se întâlniseră prima dată.

— De ce naiba ai acceptat înțelegerea aia? Ce dracu' se întâmplă?

— Știu, știu! a spus Pip, ridicând resemnată mâinile. Știu că nimic din toate astea nu are nicio logică. S-a întâmplat ceva, și am probleme, dar există o cale de scăpare. Singurul lucru pe

care ți-l pot spune este ce am nevoie să faci. Pentru propria ta siguranță.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cara, cu disperare în glas.

— Nu ne poate spune, a zis Naomi, întorcându-se spre sora ei cu o expresie care trăda că înțelesese. Nu ne poate spune deoarece vrea să putem nega credibil.

Cara s-a întors din nou spre Pip.

— C-ceva rău? a întrebat ea.

Pip a dat aprobator din cap.

— Dar o să fie bine, pot să remediez situația. Am nevoie doar de ajutor la partea asta. Mă ajuți?

S-a auzit un plescăit în gâtul Carei.

— Bineînțeles că te ajut! a spus ea încet. Știi că aş ucide pentru tine. Dar...

— Nu e nimic rău, a întrerupt-o Pip, coborându-și privirea la telefon. Uite, tocmai s-a făcut 21.43, vezi? a spus ea, arătându-i ora. Nu te uita la mine, uită-te la oră, Cara! Vezi? Nu o să fii nevoită să minți deloc. Tot ce s-a întâmplat este că am venit pe aici în urmă cu câteva minute și l-am sunat pe avocatul lui Max de pe telefonul tău fix, deoarece mi-am pierdut telefonul.

— Ți-ai pierdut telefonul? a spus Cara.

— Nu ăsta-i necazul, a răspuns Pip.

— Serios? a zis Cara, râzând neliniștită.

— Ce vrei să facem? a întrebat Naomi, strângând din buze. Dacă are vreo legătură cu Max Hastings, știi că mă implic.

Pip nu i-a răspuns pentru că nu voia să știe mai mult decât era necesar. Dar se bucura că Naomi era aici cu ele; părea cumva corect. Cercul complet.

— Trebuie doar să veniți cu mine. În mașină. Să rămâneți cu mine câteva ore, ca să fiu și cu voi, și nu în altă parte.

După schimbarea expresiei de pe chipurile celor două surori, Pip și-a dat seama că fetele înțelegeau sau că aproape înțelegeau.

— Ai nevoie de un alibi, a spus Cara ce nu se rostise.

Pip a încuviințat, dând foarte ușor din cap.

— Nu trebuie să minți, a spus ea. Despre nimic, niciun detaliu. Nu trebuie decât să spunei și să știi exact ce o să facem. Nu e nimic greșit sau ilegal. Vă petreceți timpul cu prietena voastră, pur și simplu, și asta e tot ce știți. Este 21.44 și trebuie doar să veniți cu mine.

Cara a dat din cap, iar expresia ei era acum diferită, mai tristă. Mai aducea a frică, dar nu pentru ea. Pentru prietena care stătea în fața ei, dezvăluindu-se. Prietena pe care o cunoștea foarte bine. Erau prietene care ar fi murit una pentru alta, care ar fi ucis una pentru cealaltă, iar Pip urma să fie prima care să se bazeze pe asta.

— Unde mergem? a întrebat Naomi.

Pip a expirat și le-a zâmbit încordat. A închis din nou fermoarul rucsacului și l-a pus pe umăr.

— La McDonald's, a spus ea.

Treizeci și nouă

Nu prea au vorbit mult în mașină. Nu știau ce să spună, ce aveau voie să spună și nici măcar cât de mult să se miște. Cara stătea pe scaunul din dreapta, cu mâinile între picioare și umerii ridicați și rigizi, ocupând cât mai mult spațiu posibil.

În spate, Naomi stătea prea dreaptă, spatele ei neatingând nici măcar spătarul. Pip s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut razele farurilor și ale luminilor stradale pe chipul lui Naomi, însuflețindu-i din nou ochii.

Pip se concentra la drum, nu la liniște. Condusese pe autostrăzi, încercând să fie filmată de cât mai multe camere. Acum voia să fie văzută; asta era ideea. Sigură, de necontestat. Dacă ar fi fost nevoie, poliția ar fi putut parcurge drumul făcut de Pip și mașina ei, reconstituindu-i pașii cu ajutorul camerelor. Dovada că era aici și nu în altă parte, ucigând un om.

— Ce mai face Steph? a întrebat Pip când liniștea din mașină a devenit prea apăsătoare.

Închisese radioul în urmă cu ceva timp; era prea ciudat, prea agresiv de normal în cea mai neobișnuită călătorie pe care aveau s-o facă vreodată toate trei.

— Ăăă...

Cara a tușit puțin, uitându-se pe geam.

— Mda, face bine.

Asta a fost tot, liniștea lăsându-se din nou. Ei bine, la ce se așteptase Pip, dacă le implicase în planul ei? Le cerea prea mult.

Pip și-a ridicat privirea și a zărit în față logoul restaurantului McDonald's; farurile au luminat M-ul auriu până a strălucit. Era într-o benzinărie, chiar la periferia din Beaconsfield. De aceea îl alesese împreună cu Ravi. Erau camere peste tot.

Pip a ieșit din sensul giratoriu și a intrat în benzinărie, într-o parcare imensă, încă plină cu oameni și mașini, deși tocmai trecuse de ora 22.

A înaintat, așteptând un loc mai în față, chiar lângă clădirea mare și gri din sticlă. A parcat și a oprit motorul.

Liniștea era și mai apăsătoare, acum, că motorul nu o mai ascundea. Întreruptă de un grup de bărbați, în mod clar beți, care au scos sunete ascuțite când au apărut clătinându-se în fața mașinii și au ieșit din benzinăria bine luminată.

— Au început devreme, a spus Cara, dând din cap spre grup și spărgând liniștea.

Pip a profitat de ocazie.

— Pare genul meu de ieșire seara, a zis ea. În pat până la 23.

— Și genul meu, a spus Cara, întorcându-se și schițând un zâmbet. Dacă se termină cu chipsuri.

Râsetul gutural și sec al lui Pip s-a transformat într-o tuse. Se bucura foarte mult că erau cu ea, chiar dacă se detesta că fusese nevoită să le roage să o însoțească.

— Îmi pare rău pentru asta! a spus ea, holbându-se la alte grupuri de oameni din față.

Oameni plecați la mare distanță, care aveau mult de mers până acasă, sau oameni care nu aveau de străbătut distanțe prea mari. Oameni în vizită cu copilași somnoroși, oameni ieșiți în oraș sau care își petreceau seara acasă, luând de mâncare de pe drum. Oameni obișnuiți care-și trăiau viețile normale. Pe de altă parte, ele trei erau în mașina asta.

— N-ai de ce, a vorbit acum Naomi, punând o mână pe umărul lui Pip. Tu ai face-o pentru noi.

Iar Naomi avea dreptate; ar fi făcut-o și o făcuse. Păstrase secretul fugii de la locul accidentului în care fusese implicată Naomi. Pip găsisse o altă metodă să îl dezvinovățească pe Sal, astfel încât Cara să nu își piardă și sora în același timp. Dar asta nu o făcea să se simtă mai bine față de ce le ceruse acum. Genul de favoare pe care sperai să nu fii nevoit să o întorci.

Dar oare Pip nu își dăduse încă seama? Totul se întorcea; cercul complet îi târa pe toți înapoi.

— Exact! a spus Cara, atingând ușor cu degetul zgârietura prost mascată de pe obrazul lui Pip ca și când, așa, i-ar fi spus ce se întâmplase, lucrul pe care nu avea să-l afle vreodată sigur. Vrem doar să fii bine. Spune-ne ce să facem! Preia conducerea și spune-ne ce să facem!

— Tocmai asta e, a zis Pip. De fapt, nu trebuie să faceți nimic. Comportați-vă normal! Fiți vesele! Ca și când nu s-a întâmplat nimic rău.

— Tatăl nostru l-a ucis pe fratele mai mare al iubitului tău și a ținut o fată în pod vreme de cinci ani, a spus repede Cara, aruncând o privire la Naomi. Te-ai ales cu două experte în comportamentul normal.

— Suntem la dispoziția ta! a adăugat Naomi.

— Mulțumesc! a spus Pip, știind în sinea ei cât de nepotrivit era acest cuvânt. Să mergem!

Pip a deschis portiera și a coborât, luând rucsacul pe care i-l dădea Cara. L-a pus pe umăr și s-a uitat împrejur. În spatele ei era un stâlp înalt de iluminat care arunca o strălucire industrială galbenă peste parcare. La jumătatea stâlpului, Pip a văzut două camere întunecate, una îndreptată spre ele. S-a asigurat

să se uite în sus, studiind stelele o clipă, astfel încât camera să îi poată prinde fața. Un milion de lumini erau pe cerul întunecat.

— Bine! a spus Naomi, închizând portiera și strângându-și puloverul în jurul ei.

Pip a încuiat mașina și au plecat împreună, toate trei intrând în benzinărie pe ușile automate.

Aici găseai aceeași energie ca în toate benzinăriile: dădeai peste cei prea obosiți care se întâlneau cu cei prea agitați, peste cei aproape de succes și peste cei care se aflau la început de drum. Pip nu se încadra în niciuna dintre categorii. Sfârșitul nu era pe-aproape – noaptea asta lungă abia începuse –, dar trecuse de jumătatea planului, lăsând căsuțe bifate în mintea ei. Memorându-le bine. Trebuia doar să continue. Să pună un picior înaintea celuilalt. Mai erau două ore până trebuia să se întâlnească cu Ravi.

— Pe aici! a spus ea, conducându-le pe Cara și Naomi spre restaurantul McDonald's din capătul clădirii.

Bărbații beți erau deja acolo, la o masă din mijloc. Tot mai scoteau sunete ascuțite, dar acum cu gurile pline de cartofi prăjiți.

Pip a ales un separeu pe lângă ei, dar nu prea aproape, și și-a lăsat rucsacul pe un scaun. L-a deschis ca să scoată portofelul, iar apoi a închis la loc fermoarul, înainte ca Naomi și Cara să vadă ceva ce nu trebuia.

— Luați loc! le-a spus Pip, zâmbind la camerele pe care nu le vedea, dar știa că trebuiau să fie pe acolo pe undeva.

Cara și Naomi s-au așezat de-a lungul separeului strălucitor din plastic, materialul scârțâind pe hainele lor.

— O să aduc eu mâncarea. Voi ce vreți să mâncați?

Surorile s-au uitat una la cealaltă.

— Ei bine, noi am luat deja cina acasă, a spus timidă Cara.

Pip a dat din cap.

— Deci, un burger vegetal pentru tine, Naomi. Și nuggets de pui pentru Cara, bineînțeles, nici măcar nu trebuie să întreb. Cola?

Ele au dat din cap

— Bun, perfect! Revin imediat!

În drum spre teighea, Pip a ocolit masa cu bețivii, cu porțofelul legănându-i-se în mână. La coada din față stăteau trei oameni. Pip s-a uitat înainte, observând camerele de supraveghere montate pe tavan, în spatele teighelei. A făcut un mic pas în lateral ca să fie bine văzută, așteptând la coadă. Încerca să se comporte normal și natural, ca și când nu ar fi știut că e urmărită. Și nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva teatrul și minciunile erau acum noul normal pentru ea.

Pip s-a bâlbâit când a ajuns la rând, zâmbind casierului ca să își ascundă ezitarea. Nu voia să mănânce, cum nici Cara și Naomi nu voiau. Dar nu conta ce voia ea. Toate astea erau un teatru, o piesă pentru camere, o poveste credibilă a urmelor pe care le lăsa.

— Bună! a zâmbit ea, revenindu-și. Poți să-mi dai un meniu cu burger vegetal și... ăăă, două meniuri cu nuggets de pui, te rog! Și cola pentru toate.

— Da, sigur! a spus casierul, apăsând ceva pe ecranul din fața lui. Vrei și sos?

— Ăăă... doar ketchup, te rog!

— Sigur, i-a răspuns băiatul, scărpinându-se în cap pe sub șapcă. Asta-i tot?

Pip a dat din cap, încercând să nu își ridice privirea la camerele din spatele capului casierului când acesta a strigat comanda unui coleg. Pentru că s-ar fi uitat direct în ochii detectivului care ar fi putut urmări această filmare în săptămânile

următoare, provocându-l să nu o creadă de data asta. Poate în ochii lui Hawkins, nu-i așa? Jason era din Little Kilton, deci probabil crima avea să fie investigată de ofițerii de poliție din Thames Valley, al căror sediu era secția din Amersham. Un joc nou, cu alți jucători: ea împotriva inspectorului Hawkins, Max Hastings fiind propunerea ei.

— Hei!

Casierul a fixat-o cu privirea, mijind ochii.

— Am spus că totul costă paisprezece lire și opt pence.

— Scuze!

Pip a deschis fermoarul portofelului.

— Plătești cu cardul? a întrebat-o el.

— Da, a spus ea, aproape prea forțat, abătându-se de la personaj pentru o clipă.

Bineînțeles că trebuia să plătească așa; trebuia să lase o urmă incontestabilă a faptului că fusese aici la ora asta. A scos cardul de debit și l-a atins de cititorul de carduri contactless. Acesta a țiuuit, iar casierul i-a dat un bon. Trebuia să-l păstreze și pe acela, a gândit ea, împăturindu-l frumos și băgându-l în portofel.

— Durează doar un minut! a spus casierul și i-a făcut semn să plece ca să poată prelua comanda bărbatului care stătea în spatele ei.

Pip a rămas în stânga, rezemându-se de meniul luminat, încă în văzul camerelor. Și-a aranjat chipul pentru Hawkins, relaxat și absent, dar care, de fapt, îi studia poziția picioarelor, arcuirea umerilor și expresia. A încercat să nu se agite prea mult cât a așteptat, în caz că polițistul ar fi crezut că părea neliniștită. Nu era neliniștită; venise doar ca să mănânce niște porcării cu prietenele ei. A aruncat o privire spre Cara și Naomi

și le-a făcut semn cu mâna. *Vezi, Hawkins?* Nu făcea decât să ia masa cu prietenele ei, nu aveai ce să vezi aici.

Cineva i-a dat lui Pip comanda, iar ea i-a mulțumit, zâmbind la camere, pentru Hawkins. A luat cele trei pungi de hârtie într-o mână și a echilibrat tava de carton cu băuturile în cealaltă, mergând cu atenție spre masa lor.

— Poftim!

Pip i-a dat tava cu băuturi Carei și a lăsat pungile cu mâncare pe masă.

— Asta e a ta, Naomi! a spus ea, dându-i punga din față.

— Mulțumesc! i-a răspuns Naomi, ezitând să o deschidă. Deci...

Fata s-a oprit, căutând răspunsuri în ochii lui Pip.

— Doar vorbim și mâncăm?

— Exact!

Pip i-a zâmbit, ba chiar a și râs puțin, de parcă Naomi ar fi spus ceva amuzant.

— Doar mâncăm și vorbim! a confirmat ea, apoi a desfăcut punga de hârtie și a băgat mâna înăuntru, scoțând cutia cu șase nuggets și cartofi prăjiți, dintre care câțiva au rămas abandonati și umezi pe fundul pungii. O, am luat ketchup! a spus ea, dându-le amândurora câte o cutiuță.

Cara a luat micul recipient, coborându-și privirea la brațul întins al lui Pip, unde mâneca aluneca înapoi spre cot.

— Ce ai pățit la încheieturi? a întrebat ea încet, nesigură, cu ochii la pielea rănită și zgâriată lăsată în urmă de banda adezivă. Și la față?

Pip și-a dres glasul, trăgându-și înapoi mâneca peste mână.

— Nu vorbim despre asta, a spus ea, evitând privirea Carei. Vorbim despre orice, numai despre asta nu.

— Dar dacă cineva te-a rănit, putem..., a început Cara, întreruptă însă de Naomi.

— Cara, pot să aduci niște paie? a întrebat ea, ca o soră mai mare.

— Sigur, i-a răspuns Cara și a părăsit separeul, îndreptându-se către teigheaua de la câteva mese distanță pe care se aflau un suport de paie și șervețele.

S-a întors imediat cu câteva pentru fiecare.

— Mulțumesc! a spus Pip, înfigând paiul în capacul paharului de cola și luând o gură.

Sucul i-a ars gâtul, rănit din pricina țipetelor de mai devreme.

A luat un nugget. Nu voia și nu putea să-l mănânce, dar l-a băgat oricum în gură și l-a mestecat. Textura părea cauciucată, lăcând-o să saliveze. L-a înghițit forțat, observând că prietena ei, Cara, nu începuse să mănânce, uitându-se prea fix la ea.

— Doar că, a spus Cara în șoaptă, dacă te-a rănit cineva, l-aș uide pe...

Pip s-a înecat, înghițind din nou mâncarea regurgitată.

— Deci, Cara, a spus când și-a revenit. Tu și Steph ați hotărât unde plecați în vacanță? Știu că ați zis că vă doriți foarte mult să ajungeți în Thailanda..

Cara s-a uitat la Naomi înainte să răspundă.

— Ăăă, da, a zis ea, deschizând în sfârșit cutia cu nuggets și înmuind unul în ketchup. Da. Vrem să mergem în Thailanda și probabil să facem scufundări acolo. Steph chiar vrea să mergem și în Australia, poate într-un fel de tur.

— Sună grozav! a exclamat Pip, alegând cartofii prăjiți de data asta și înghițind în silă câțiva. N-o să uiți să pui în bagaj crema de protecție solară, nu-i așa?

Cara a pufnit.

— Doar tu ai fi putut să zici așa ceva!

— Ei bine, a zâmbit Pip, tot eu sunt.

Spera că era adevărat.

— N-o să te apuci de skydiving și bungee jumping, nu-i așa? a întrebat Naomi, mai mușcând o dată din burgerul ei vegetal și mestecând jenată. Tata s-ar speria dacă ar ști că te arunci de pe un pod sau dintr-un avion.

— Mda, nu știu, a îngăimat Cara și a clătinat din cap, privindu-și mâinile. Scuze, e foarte ciudat, eu nu...

— Te descurci foarte bine! a spus Pip, bând o gură de cola ca să poată înghiți mâncarea. Foarte bine!

— Totuși, vreau să te ajut.

— *Chiar* mă ajuți.

Pip s-a uitat în ochii Carei, încercând să îi vorbească telepatic. Acum, ele îi salvau viața. Erau la un McDonald's dintr-o benzinărie, mâncau forțat cartofi prăjiți și purtau o conversație nenaturală și jenantă, dar, de fapt, îi salvau viața.

În spatele lui Pip s-a auzit o bufnitură. Ea a întors capul, văzând că unul dintre bărbații beți se împiedicase de un scaun și căzuse la pământ. Dar nu ăsta era sunetul care ajunsese la urechile lui Pip. Și, într-un fel, a surprins-o că sunetul nu era pocnetul craniului lui Jason Bell care se spărgea. Era un alt foc de armă care lăsa o gaură de nevindecat în pieptul lui Stanley Forbes și colora transpirația de pe mâinile ei în roșu-închis.

— Pip? a strigat-o Cara. Te simți bine?

— Da! a spus ea, ștergându-și mâinile de un șervețel. Bine. Bine. Știi ce? a zis ea și s-a aplecat ușor în față, arătând spre telefonul Carei, care stătea cu ecranul în jos pe masă. Ar trebui să facem fotografii. Și videoclipuri.

— Cu ce?

— Cu noi, a zis Pip. Să immortalizăm timpul petrecut împreună și-n care părem normale. Metadatele o să aibă o înregistrare a timpului și o localizare geografică. Haide!

Pip s-a ridicat de pe scaun și s-a mișcat spre separeu, așezându-se lângă Cara. A luat telefonul Carei și a deschis camera.

— Zâmbiți! a spus, ținând telefonul în față ca să facă un selfie cu toate trei, Naomi ridicând paharul McDonald's și simulând un toast. Da, a fost bine, Naomi!

Pip a studiat fotografia. Își dădeam seama că niciunul dintre zâmbete nu era sincer, dar Hawkins nu ar fi avut de unde să știe.

Lui Pip i-a mai venit o idee, părul ridicându-i-se pe brațe când și-a dat seama de unde răsărise. Poate că făcea un pas după celălalt, îndeplinind planul, dar pașii ei nu erau aliniați. Mergeau în cerc, ajungând exact la început.

— Naomi, a spus ea, ridicând din nou telefonul. În următoarea, poți să te uiți la telefonul tău și să înclini ecranul ca să îl vedem în fotografie? Pe ecranul de blocare, ca să arate ora.

Ambele s-au holbat o clipă la ea, înțelegând. Și poate și ele simțeau că cercul atotvăzător le aducea înapoi. Știau de unde îi venise ideea. Exact așa înțelesese Pip că prietenii lui Sal Singh îi lăsaseră fără alibi. O fotografie făcută de Sal, în fundalul căreia Naomi, care avea 18 ani, se uita la ecranul de blocare al telefonului ei la ora care îi dădea de gol. Dovedind că Sal fusese acolo mult timp după ce prietenii spusese inițial că plecase. Dovedind că el nu avusese timp să o ucidă pe Andie Bell.

— D-da, a spus tremurând Naomi. Bună idee!

Pip s-a uitat la toate trei prin camera frontală a telefonului Carei, așteptând ca Naomi să stea corespunzător în fața obiectivului. A făcut fotografia. Și-a schimbat zâmbetul și privirea, apoi a mai făcut una, Cara foindu-se lângă ea.

— Bun! a spus ea, studiind-o, privirea ei fiind atrasă de numerele albe de pe ecranul principal al lui Naomi, care arătau că fotografia fusese făcută exact la 22.51; numerele care o ajutaseră să mai rezolve un caz, iar acum o ajutau să mai rezolve unul. Dovadă concretă.

Încearcă să nu crezi asta, Hawkins!

Au făcut mai multe fotografii. Și videoclipuri: Naomi a filmat-o pe Cara când încerca să vadă câți cartofi prăjiți îi încăpeau deodată în gură, scuipându-i în coșul de gunoi în timp ce bărbații beți de la masa alăturată o încurajau; Cara, concentrându-se la chipul lui Pip când bea cola și făcând un prim-plan cu nările prietenei sale, care întreba nevinovată: „Mă filmezi?” Era o replică pe care o exersase.

Era un teatru. Fals și regizat. Un spectacol pentru inspectorul Hawkins, cu premiera peste câteva zile. Chiar săptămâni.

Pip a mai mâncat forțat un pic, stomacul protestând, înspumându-se și clocotind. Apoi a simțit acel gust metalic pe limbă.

— Scuzați-mă! a spus și s-a ridicat brusc în picioare, fetele uitându-se la ea. Trebuie să fac pipi.

Pip s-a grăbit prin mulțime, tenișii ei scârțâind pe podeaua proaspăt spălată când s-a îndreptat spre toaletă.

A intrat pe ușă, aproape dând peste cineva care își usca mâinile.

— Scuze! a reușit Pip să spună, dar venea, venea; se ridica în gât.

A intrat repede într-un separeu și a închis ușa după ea, dar nu a mai avut timp să o încuie.

A căzut în genunchi și s-a aplecat peste toaletă exact la timp.

A vomitat. A străbătut-o un fior și a vomitat din nou. Corpul i se zdruncina, încercând să scape de toată întunecimea.

Dar aceasta nu știa că totul era în mintea ei? A vomitat din nou bucăți nedigerate de mâncare până a vărsat doar apă decolorată. Până i s-a golit stomacul și a râgâit fără să mai iasă nimic, dar întunericul a rămas.

Pips-a așezat lângă toaletă, ștergându-sela gură cu dosul mâinii. A tras apa și a rămas acolo o clipă, gâfâind și sprijinindu-și gâtul de gresia rece a peretelui toaletei. Transpirația i-a curs pe tâmpile și pe partea interioară a brațelor. Cineva a încercat să intre în separeu, dar Pip a închis ușa cu un picior.

Nu trebuia să stea prea mult aici. Trebuia să se controleze. Dacă ceda, se strica și planul, iar ea nu avea să reușească. Doar alte câteva ore, alte câteva căsuțe de bifat în mintea ei, iar apoi ar fi scăpat. Ar fi fost în siguranță. *Ridică-te!* și-a spus ea, iar Ravi cel din mintea ei a repetat cuvintele, deci trebuia să asculte.

Pip s-a ridicat în picioare tremurând și a deschis ușa. Două femei cam de vârsta mamei ei se uitau la ea când s-a îndreptat spre chiuvetă ca să se spele pe mâini. Să se spele și pe față, dar nu prea mult, încât să șteargă fondul de ten care acoperea semnele lăsate de banda adezivă. Și-a clătit gura cu apă rece și a scuipat-o. A încercat să bea o gură.

Privirile lor s-au îndârjit, pline de dezgust, după felul în care își țineau buza superioară.

— Prea mult Jäger, a spus Pip, ridicând din umeri la ele. Ai ruj pe dinți! i-a zis uneia din femei înainte să iasă din baie.

— E totul în regulă? a întrebat Naomi când Pip s-a așezat din nou.

— Mda!

Pip a dat din cap, dar tot mai lăcrima.

— Nu mai mănânc, a zis ea și a împins mâncarea, apoi s-a întins spre telefonul Carei ca să se uite la ceas.

Era 23.21. Probabil trebuiau să plece în următoarele zece minute.

— Ce ați spune de o McFlurry înainte de plecare? le-a întrebat pe fete, gândindu-se la ultima plată cu cardul ei, altă urmă pe care o lăsa pentru Hawkins.

— Chiar nu mai pot mânca nimic, a refuzat-o Cara, clătănând din cap. Mi se face rău!

— Două McFlurry vin imediat! Pip s-a ridicat în picioare, luându-și portofelul și adăugând în șoaptă: La pachet. Sau le arunci la coș când te las acasă.

Pip a așteptat din nou la coadă, făcând pe rând câțiva pași. A comandat înghețatele și i-a spus casierului că nu îi pasă de aromă. A atins cardul ca să le plătească, țiuitul dându-i un soi de liniște. Aparatul era de partea ei, spunând lumii că fusese chiar aici, până ce plecase la 23.30. Aparatele nu mințeau; doar oamenii o făceau.

— Poftim! a spus Pip, dându-le înghețatele prea reci, bucurasă să fie departe de mirosul lor. Să mergem!

Nu au vorbit mult nici la întoarcere, mergând pe aceleași autostrăzi pe care veniseră. Pip nu mai era cu ele, înaintase în timp, înapoi la Green Scene Ltd și la râul de sânge de pe beton. Rememora tot ce ea și Ravi mai aveau încă de făcut. Rememora pașii, ca să nu uite nimic. Nimic nu putea fi uitat.

— Pa! le-a spus fetelor, aproape râzând la cât de ridicol și neînsemnat părea cuvântul, când Cara și Naomi au coborât din mașina ei, ținând încă în mâini înghețatele neatinse. Mulțumesc! Eu... N-am să pot să vă mulțumesc niciodată suficient pentru... dar nu mai putem vorbi vreodată despre asta. Nu mai deschidem niciodată subiectul. Și nu uitați: nu trebuie să mințiți! Am venit aici, am dat telefon, apoi am mers la McDonald's și după asta v-am lăsat acasă la 23.51, a zis Pip

când s-a uitat la ceasul de pe bord. E tot ce știți. E tot ce spuneți, dacă vă întreabă cineva.

Ele au dat din cap. Acum înțelegeau.

— Tu o să te descurci? a întrebat Cara, ezitând cu mâna pe portiera din dreapta.

— Cred că da. Sper că da.

La drept vorbind, mai erau multe lucruri care ar fi putut decurge prost, făcând inutile toate încercările astea, iar Pip nu și-ar mai fi revenit bine. Dar nu putea să le zică așa ceva.

Cara încă ezita, așteptând un răspuns mai hotărât, dar Pip nu putea să-i ofere unul. Probabil că fata și-a dat seama, pentru că s-a întins ca să-i strângă mâna lui Pip înainte să închidă portiera și să se îndepărteze.

Surorile au urmărit cum Pip a ieșit de pe aleea lor cu spatele, făcându-i o ultimă dată semn din mână.

Bine! a dat Pip din cap în sinea ei, coborând dealul. *Alibi: rezolvat.*

A urmat luna și planul, care, în clipa aia, erau unul și același lucru, ducând-o înapoi acasă și la Ravi.

Patruzeci

Părinții ei erau deja în pat când Pip a ajuns acasă, așteptând-o. Ei bine, un părinte.

— Ți-am spus să nu întârzii prea mult, a șoptit mama ei, mijind ochii în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Ne trezim la opt pentru Legoland.

— Abia a trecut de miezul nopții, a ridicat Pip din umeri din pragul ușii. Se pare că nopțile târzii sunt mult mai târzii decât cele de la facultate. Mă antrenez.

Cu o carte deschisă pe piept, tatăl ei adormise.

— O, și, doar ca să știi, mai devreme mi-am pierdut telefonul, a șoptit Pip.

— Poftim? Când? a întrebat mama, încercând și nereușind să vorbească în șoaptă.

Tata și-a mai mormăit o dată încuviințarea, fără să știe cu ce era de acord.

— Cred că atunci când am ieșit la alergat, a spus Pip. Probabil mi-a sărit din buzunar și nu mi-am dat seama. O să-l înlocuiesc săptămâna viitoare, nu-ți face griji!

— Trebuie să ai mai multă grijă de lucrurile tale! a oftat mama.

Ei bine, Pip avea să piardă sau să strice mai mult decât un telefon în seara asta.

— Mda, știu! Să mă maturizez, a spus ea, să mă antrenez și pentru asta. În orice caz, acum mă duc la culcare. Noapte bună!

— Noapte bună, draga mea! i-a răspuns mama, iar tata a mormăit a treia oară.

Pip a închis ușor ușa de la camera lor și, mergând pe palier, a auzit-o pe mama spunându-i soțului să lase cartea dacă adormise deja, pentru numele lui Dumnezeu.

Pip a intrat în dormitor, închizând ușa în urma ei. Zgomotos – nu destul de zgomotos, încât să îl trezească pe Josh, care era deja morocănos, dar destul de zgomotos, încât mama ei să audă că se ducea la culcare.

Aici mirosea a clor, iar Pip a deschis dulapul, aplecându-se ca să se uite în găleata în care pluteau grămezi de haine și bandă adezivă. A împins tenișii înapoi în lichid. Semnele albastre de pe margini începuseră să se albească, dispărând în contrast cu materialul, la fel ca petele de sânge de pe bombeuri.

Bun! Totul mergea conform planului. Doar că nu prea mergea. Întârziase deja la întâlnirea cu Ravi. Spera că băiatul nu stătea locului și intra în panică, deși îl cunoștea mai bine decât spera. Pip trebuia să mai aștepte câteva minute. Ca mama ei să adoarmă.

Și-a verificat din nou rucsacul, reîmpachetând toate lucrurile în ordinea în care credea că urma să aibă nevoie de ele. Și-a strâns coada de cal cu încă un elastic, legându-l într-un coc lejer, iar apoi și-a pus un fes, ca să aranjeze totul, ascunzând înăuntru orice șuviță de păr. Pe urmă a tras de curelele rucsacului și a așteptat lângă ușa dormitorului. Deschizând-o centimetru cu centimetru ca să nu facă zgomot, Pip și-a scos capul afară și s-a uitat pe palier, urmărind lumina slabă și galbenă a veiozei de pe noptiera mamei ce se zărea pe sub ușa de la dormitorul părinților ei. Auzea deja huruitul ușor al sforăiturilor tatălui ei, folosindu-se de momentele de liniște dintre ele ca să măsoare timpul care trecea.

Lumina s-a stins, lăsând doar întuneric în urmă, iar Pip a mai așteptat câteva minute. Apoi a închis ușa dormitorului ei și a mers pe hol, pășind cu grijă și în liniște. Coborând scările și amintindu-și de data asta să pășească peste treapta care scârțâia, a treia de jos.

A ieșit din nou pe ușa din față, în frig, și s-a sprijinit ușor de ea, astfel încât singurul sunet scos să fie țacănitul încuietorii care aluneca în mecanism. Oricum mama ei avea un somn profund – cu siguranță –, ținând cont de bărbatul care dormea lângă ea mormăind și sforăind.

Pip a mers pe alee, pe lângă mașina parcată și pe Martisend Way, cotind la dreapta. Chiar dacă era târziu și întuneric, iar ea mergea singură, nu se temea. Sau, dacă se temea, era o ușoară teamă, una obișnuită, aproape neremarcabilă în comparație cu groaza pe care o simțise cu doar câteva ore în urmă, semnele acesteia încă marcându-i tot corpul.

Pip a zărit mai întâi mașina; un Audi negru aștepta la colț, în intersecția unde drumul lui Pip îl întâlnea pe cel al lui Max.

Probabil Ravi o văzuse, farurile mașinii lui Max aprinzându-se și trimitând două raze albe prin noaptea întunecată. Era cu mult trecut de miezul nopții. Era sigură că Ravi se panica din cauza orei, dar acum era aici.

Pip și-a folosit mânăca pentru a deschide portiera și s-a așezat pe locul din dreapta.

— E ora 00.18! a zis Ravi și s-a întors spre ea, cu ochii mari de groază, exact așa cum crezuse Pip. Te-am așteptat. Credeam că ți s-a întâmplat ceva.

— Scuze! a spus Pip și a închis portiera cu mânăca trasă. Nu s-a întâmplat nimic rău! Pur și simplu am întârziat puțin.

— „Puțin” înseamnă vreo șase minute, a zis Ravi fără să își mute privirea. Atât am întârziat eu; a durat mai mult decât

credeam ca să traversez pădurea spre casa lui Max. Optsprezece minute înseamnă c-ai întârziat *mult mai mult*.

— Cum te-ai descurcat? a întrebat Pip, aplecându-se în față ca să își lipească fruntea de a lui, așa cum el și-o lipea mereu de a ei; ca să îi ia jumătate din durerea de cap sau din nervi, spunea Ravi.

În cazul ăsta, Pip lua jumătate din frica lui, deoarece era una obișnuită, iar ea putea să-i facă față.

Funcționa, chipul lui Ravi relaxându-se puțin când ea s-a retras.

— Mda, a spus el. Totul a decurs bine. Am fost la bancomat și la benzinărie. Am plătit totul cu cardul. Da, bine. Rahul a comentat că par distras, dar a crezut doar că m-am certat cu tine sau cam așa ceva. Totul a fost în regulă. Părinții mei cred că dorm. Dar tu? Cum te-ai descurcat?

Ea a dat din cap.

— Nu știu cum, dar totul a decurs bine. Am luat tot ce aveam nevoie de la Max. Ai luat mașina fără probleme?

— Evident, a spus el, arătându-i din priviri mașina neagră. Bineînțeles că are și o mașină frumoasă. Părea să fie încă liniște în casă. Întuneric. A durat mult până a adormit?

— Cincisprezece-douăzeci de minute, a răspuns Pip. Nat a fost nevoită să îi ardă una ca să mai tragă de timp, dar cred că asta o să se potrivească mai bine cu povestea.

Ravi s-a gândit o clipă.

— Da, și poate Max o să creadă dimineată că de asta îl doare capul. Și telefonul lui?

— Connor și Jamie l-au plantat chiar înainte de 21.40. Am sunat la Epps imediat după aceea.

— Și alibiul tău? a întrebat el.

— Sunt acoperită. De la 21.41 până la puțin după miezul nopții, multe camere. Mama m-a auzit ducându-mă la culcare.

Ravi a dat din cap, uitându-se prin parbriz la aerul care plutea prin lumina strălucitoare a farurilor.

— Atunci să sperăm că am reușit să prelungim ora decesului cu măcar trei ore.

— Apropo de asta, a spus Pip, băgând mâna în rucsac, trebuie să ajungem repede la complex și să îl întoarcem din nou. Deja a stat o vreme pe o parte.

Apoi fata a scos o mână de mănuși din cauciuc, dându-i lui Ravi o pereche și celălalt fes al ei.

— Mulțumesc! i-a răspuns el când și-a pus fesul, Pip ajutându-l să strângă orice șuviță rebelă, apoi și-a scos mănușile mov cu un deget pe care le purta deja, întinzându-și degetele în cele transparente. Doar pe astea le-am găsit acasă la mama, a adăugat și i-a dat mănușile mov lui Pip, care le-a băgat în rucsac. Cred că știu ce îi cumpăr de ziua ei.

Ravi a pornit mașina, motorul bâzâind încet și vibrând sub picioarele lui Pip.

— Pe drumuri secundare? a întrebat el.

— Da! i-a răspuns Pip. Să mergem!

Patruzeci și unu

Porțile de la Green Scene Ltd se încruntau la ei, deschise, dar neprimitoare, reflectând lumina puternică a farurilor în ochii lor.

Ravi a tras mașina chiar în fața porților, oprind motorul, iar când s-a făcut liniște, au auzit în noapte sunetul altui motor mergând în gol. Era al mașinii lui Jason Bell, din față, dincolo de porți, care păstra cadavrul rece pentru ei.

Pip a coborât, iar sunetul portierei închise s-a auzit ca un tunet în noapte. Dar dacă nimeni nu o auzea țipând, n-avea să audă nici asta.

— Stai! i-a spus lui Ravi când a coborât și el și s-a îndreptat spre poarta deschisă. Telefonul! i-a amintit ea, mergând de-a lungul bolovanilor care flancau aleea, legând drumul de poartă.

S-a oprit la piatra mare aflată cel mai aproape de drum și a înconjurat-o, aplecându-se. A oftat de ușurare. Acolo o aștepta telefonul lui Max, în punga închisă de sandvici.

Pip le-a mulțumit din nou în gând lui Jamie și lui Connor când a întins mâna și a luat mobilul. Cu mânuși și prin punga de plastic, a apăsât butonul lateral, iar ecranul de blocare s-a luminat. Privirea i s-a mișcat repede pe acesta, lumina albă fiind atât de strălucitoare, încât Pip a văzut o aură argintie în jurul lui, furișându-se spre ea ca o ceață. Și poate că era: acum erau multe fantome aici, Jason alăturându-se celor cinci femei pe care le ucisese și fantomei lui Pip, desprinsă de timp, mergând pe drum pe ecranul unui calculator. Fata a mijit ochii și s-a uitat dincolo de lumina strălucitoare.

— Da, a șoptit ea, întorcându-se ca să ridice degetul mare spre Ravi.

— Ce e? a întrebat el, venind în grabă.

— Un apel pierdut de la *Christopher Epps* la 21.46. Un apel pierdut de la *mămica* la 21.57 și altul la 22.09. Și ultimul de la *tata*, la 22.48.

— Perfect! a zis Ravi și a zâmbit larg, dinții strălucindu-i în noapte.

— Perfect! a confirmat Pip, punând la loc sigur telefonul din pungă, în rucsac.

Crezuseră că îl sunau pe Max ca să îi dea vești bune, că Pip urma să accepte înțelegerea și să își retragă declarația. Dar nu asta făcuseră; căzuseră direct în capcana întinsă de Pip și de Ravi. Apelurile de pe telefonul lui Max trecuseră prin turnul local de telefonie mobilă de aici. Ceea ce însemna că îl plasau pe Max și telefonul lui chiar la locul scena crimei, chiar în mijlocul intervalului de timp manipulat al orei decesului.

Deoarece Max Hastings îl ucisese pe Jason Bell, nu Pip. Iar părinții lui și avocatul tocmai o ajutaseră să reușească.

Pip s-a ridicat, iar Ravi a luat-o de mână, împletindu-și degetele cu ale ei, mânușile de plastic lipindu-se între ele. A strâns-o ușor.

— Aproape am terminat, sergent, i-a zis, sărutând-o pe frunte, care o durea în locul din care smulsese banda. Ultimul efort.

Pip i-a studiat fesul și s-a asigurat că niciun fir din părul lui lung nu iese afară.

Ravi i-a eliberat mâna ca să bată din palme.

— Bun, să o facem! a spus el.

Au intrat pe porți, pașii lor scârțâind pe pietriș. Îndreptându-se spre două stopuri roșii care străluceau în noapte; cele ale mașinii lui Jason și geamătul ușor al motorului pornit.

Pip s-a uitat din nou la propria reflexie din geamul din dreapta, noaptea asta lungă văzându-se pe chipul ei când a deschis portiera.

Era frig înăuntru, foarte frig, degetele amorțind prin mânuși când au pășit pragul. Ea s-a aplecat și a văzut că scoate aburi pe gură.

Ravi a deschis ușa din spate din partea opusă ei.

— La naiba, e frig! a spus el, aplecându-se și pregătindu-și brațele, apucându-l de glezne pe Jason prin prelata neagră. Și-a ridicat privirea și s-a uitat când Pip și-a strecurat mâinile sub umerii lui Jason, întrebând-o: Gata? Trei, doi, unu, acum!

L-au înșfăcat, iar apoi Pip a ridicat un genunchi ca să sprijine corpul, punându-și piciorul pe banchetă.

— Bun! a spus ea, brațele slăbindu-i acum și chinuindu-se cu greutatea, dar încurajată de promisiunea supraviețuirii.

Ușor și folosindu-se de genunchi ca să se orienteze, au răsucit prelata înfășurată, întorcând cadavrul, și l-au lăsat înapoi pe banchetă. Din nou cu fața în jos, la fel cum murise.

— Cum arată? a întrebat Ravi, când Pip a desfăcut o parte a prelatei, încercând să ignore ceafa distrusă a lui Jason.

Se simțea detașată de persoana care făcuse asta, separată cumva, deoarece, de atunci, trăise o sută de vieți în câteva ore. Pip i-a împuns gâtul, simțind mușchii de sub piele și coborând spre umerii lui peste cămașa pătată de sânge.

— S-a instalat *rigor mortis*, a spus ea. Începe de la maxilar și gât, dar nu a mai înaintat.

Ravi a privit-o cu ochi întrebători.

— Asta e bine, a spus Pip, răspunzând la întrebarea nerosită. Înseamnă că am reușit să amânăm debutul... destul de mult. Nici măcar nu a ajuns la antebrățe. De obicei, *rigor mortis* se termină în șase până la douăsprezece ore. A murit cu mai bine de șase ore în urmă, și este încă instalată doar în partea superioară a corpului. E bine, a spus, încercând să se convingă pe sine, dar și pe Ravi.

— Bine, în regulă, a zis Ravi, cuvintele ieșindu-i din gură ca un abur în aerul rece. Și cealaltă chestie?

— Lividitatea, a spus Pip, care a scrâșnit din dinți și a desfăcut mai mult prelata.

S-a aplecat înainte și a ridicat doi centimetri partea din spate a cămășii lui Jason, uitându-se cu mai multă atenție la pielea de dedesubt.

Părea tumefiată, căpătând o nuanță pestriță mov-roșatică de la sângele care se adunase înăuntru.

— Da, s-a declanșat, a spus Pip, cu un picior în spațiul de la picioare al mașinii ca să se apropie.

S-a întins și a apăsat cu degetul mare înmănușat pielea de pe spatele lui Jason. Când l-a retras, semnul degetului a rămas: un mic semicerc alb, o insulă înconjurată de piele decolorată.

— Da, nu s-a stabilizat. Încă se albește.

— Ceea ce înseamnă...

— Ceea ce înseamnă că acum îl întoarcem, sângele o să se miște din nou și-o să înceapă să se adune în partea cealaltă. O să facă să pară că nu au trecut deja cinci ore de când stă în poziția asta. O să ne câștige timp.

— Mulțumim gravitației! a spus Ravi, dând gânditor din cap. Adevăratul executant.

— Da, ei bine...

Pip și-a aplecat capul și a ieșit din mașină.

— Acum cele două procese încep cu adevărat să se accelereze deoarece este timpul să îl...

— Încălzim la microunde.

— Vrei să nu mai spui asta?

— Glumesc doar ca să te destind, a zis serios Ravi, ridicând mâinile înmănușate. Asta-i datoria mea în echipă.

— Te subapreciezi, a spus Pip, iar apoi a arătat spre pungile cu gheață împrăștiate prin mașină. Poți să le iei?

Ravi le-a luat în brațe.

— Încă sunt bocnă. Am făcut foarte frig înăuntru.

— Da, ne-am descurcat bine, a spus Pip, mergând spre partea din față a mașinii și deschizând portiera din dreapta.

— O să le duc înapoi, a zis Ravi și a gesticulat spre pungile de gheață.

— Bine, clătește-le, în caz că miros a... știi tu! a strigat Pip. O, și Ravi, vezi dacă găsești acolo produse de curățat. Spray antibacterian, niște cârpe. Poate o mătură, ca să putem îndepărta orice fir de păr.

— Da, o să caut, a spus el, fugind spre clădirea de birouri și ridicând pietrișul în jurul lui.

Pip s-a așezat la volan, aruncând o privire peste umăr spre Jason Bell, ținându-l sub observație. Era din nou singură. Doar ei doi în acest loc mic și limitat. Și chiar dacă el era mort, Pip nu avea încredere că Jason n-ar fi apucat-o când s-ar fi întors cu spatele. *Nu fi prostuță!* Era mort de șase ore, chiar dacă părea că nu trecuseră decât două. Mort și neajutorat, nu că ar fi meritat vreun ajutor.

— Nu încerca să mă faci să mă simt prost, i-a spus încet Pip, întorcându-se ca să studieze butoanele și cadranele de pe bord. Ticălos malefic!

A apucat butonul rotativ – acum la setarea cea mai rece – și l-a răsucit până în partea cealaltă, unde indicatorul arăta un triunghi roșu. Sistemul era deja la treapta superioară, 5, iar aerul intra șuierând strident prin gurile de aerisire. Pip a pus o mână înmănușată în fața uneia și a ținut-o acolo când aerul a trecut de la rece la cald și apoi la fierbinte. Parcă ar fi fost un uscător de păr ținut aproape de degete. Nu era o știință exactă; nu știa cu cât ar fi reușit să ridice temperatura corpului lui Jason. Dar aerul i se părea destul de fierbinte și aveau ceva timp să îl încălzească, în vreme ce se ocupau de restul scenei. Dar nu prea mult, deoarece căldura ar fi început să accelereze *rigor* și *livor mortis*. Era o acțiune de echilibrare între cei trei factori.

— Încălzește-te bucuros! a spus Pip și a coborât din mașină, închizând portiera în urma ei.

A închis și celelalte portiere, izolându-l iarăși pe Jason în mașina care se încălzea, mormântul lui temporar.

S-a auzit un zdrăgănit în spatele ei. Pași.

Pip s-a întors cu un suspin deja în gât, însă era doar Ravi, care revenea din birou.

I-a spus din priviri să se oprească.

— Scuze! a spus el. Uite ce am găsit!

Într-o mână ținea o pungă mare, plină cu diverse sprayuri antibacteriene, clor și cârpe de șters praful. Deasupra grămezii era un prelungitor înfășurat, negru, de tip industrial. Iar în cealaltă mână, prins în pliul cotului și atârându-i la gât, era cablul unui aspirator. Roșu, cele două butoane ca niște ochi uitându-se cu sfială spre cer.

— Am găsit un Henry Hoover, a spus el, scuturând puțin aparatul și făcându-l să salute.

— Da, văd, a zis Pip.

— Și prelungitorul ăsta foarte lung, ca să putem să ajungem prin toate locurile pe unde ai fost, în caz că a rămas vreun fir de păr în urmă. Și în portbagaj, a adăugat băiatul și a dat din cap spre mașina lui Jason.

— Mda, a spus Pip, descurajată de zâmbetul nevinovat și permanent al lui Henry Hoover, extrem de de fericit să îi ajute să curețe locul unei crime. Mă tem că totuși ți-a furat slujba.

— Poftim? Faci glume ca să destinzi atmosfera? a întrebat Ravi. Este în regulă, se pricepe mai bine la asta, iar eu oricum mă pricep mai mult să dau dispoziții. Sunt directorul adjunct al echipei Ravi și Pip.

— Ravi?

— Da, corect, scuze, agitația mă face să vorbesc mult. Încă nu m-am obișnuit să văd de aproape un cadavru. Să ne apucăm de treabă!

Au început în depozitul de chimicale, pășind cu atenție peste și pe lângă balta de sânge. Nu trebuiau să o curețe, aveau să lase sângele acolo, neatins; Max trebuia să îl fi ucis pe Jason undeva, la urma urmei. Și trebuia ca sângele să fie un semnal, să spună primilor oameni sosiți la locul faptei că se întâmplase ceva foarte rău acolo, aceștia urmând să dea de cadavru cât timp Jason era încă rigid și cald. Asta era important.

Ravi a băgat prelungitorul într-o priză din depozitul uriaș, unde erau ținute utilajele, și a început să aspire. A trecut de nemăsurate ori prin locurile pe care i le-a arătat Pip. Peste tot pe unde fusese târâtă, pe unde mersese și alergase panicată. Peste tot a fost și el. Atent să păstreze o margine în jurul locului unde murise Jason și a râului de sânge.

Pip s-a ocupat de rafturi, cu un spray în mână și o cârpă în cealaltă. A urcat și coborât pe rafturile răsturnate, pe stâlpii de metal, pulverizând și ștergând tot ce atinsese. Fiecare parte și

fiecare unghi. Găsind șurubul și piulița pe care le scosese din raft și ștergându-le și pe acestea. Amprentele ei erau deja la dosar; nu putea lăsa în urmă nici măcar una parțială.

S-a urcat din nou pe rafturile prăbușite, ca pe o scară, ștergând cu grijă ce ar fi putut atinge: marginea rafturilor de metal, cuvele de plastic cu insecticid și îngrășământ. Urcând pe zid și în jurul ferestrei sparte, lustruind chiar și cioburile de sticlă lăsate în ramă, în caz că le atinsese.

A coborât cu atenție, evitându-l pe Ravi în timp ce acesta aspira, și s-a îndreptat către trusa de unelte de pe bancul de lucru din capătul îndepărtat. Pip a scos tot ce era înăuntru; ar fi putut atinge orice când băgase mâna. Rând pe rând, a șters toate sculele, chiar și burghiele și piesele metalice. A terminat un spray și a fost nevoită să aducă altul ca să continue. Atinsese și bilețelul cu mesajul despre sculele Echipei Albastre; își amintea că o făcuse. A dezlipit hârtiuța, a mototolit-o și a băgat-o în buzunarul din față al rucsacului ca să o ia acasă.

Sângele aproape se uscaseră pe ciocan când Pip l-a luat de unde era, smocuri din părul lui Jason fiind încă lipite de sângele încheșat. Pip a lăsat capătul așa cum era, ștergând mânerul de nenumărate ori și îndepărtând orice urmă lăsată de ea. Punându-l teatral din nou în apropierea râului de sânge.

Clanțele ușilor, încuietorile, inelul mare cu chei de la Green Scene al lui Jason, întrerupătoarele, sertarele din clădirea de birouri pe care le atinsese Ravi. Toate, șterse de nenumărate ori. Din nou rafturile, ca să fie sigură.

Când Pip și-a ridicat în sfârșit privirea, bifând o altă căsuță în minte, s-a uitat la ceasul de pe telefonul cu cartelă. Tocmai trecuse de ora 2:30 dimineața; făcuseră curat aproape două ore, iar Pip era transpirată în hanorac.

— Cred că am terminat, a spus Ravi când a ieșit iarăși din depozitul mai mare, cu o canistră goală în mâini.

— Mda, a dat din cap Pip, cu respirația puțin tăiată. A mai rămas doar mașina. În mare parte portbagajul. Și cheile de la mașina lui. Dar au trecut deja aproape două ore, a spus ea, uitându-se prin ușa deschisă a depozitului, înapoi în noaptea întunecată. Cred că este timpul.

— Să îl luăm? a verificat Ravi.

Pip și-a dat seama că voia să facă o glumă, dar se răzgândise.

— Da! O să îl întoarcem iarăși, dar nu vreau să înțepenească prea mult; trebuie să fie încă rigid când o să-l găsească. Acum cred că sunt peste 40 de grade înăuntru, poate și mai mult. Sper că asta i-a ridicat temperatura până spre 30 de grade. Cadavrul o să înceapă să se răcească iarăși odată ce-l scoatem afară, cu 0,8 grade pe oră până ajunge la temperatura mediului înconjurător.

— Explică-mi în termeni cu care *scapi de crimă!* a îndemnat-o Ravi, bâjbâind în partea de sus a canistrei.

— Ei bine, dacă este găsit, iar legistul îl examinează inițial la locul crimei pe la 6 dimineața, adică peste trei ore și jumătate, folosind invers regula cu 0,8 grade, ar trebui să arate că a murit mai probabil pe la ora 21 sau 22. Și rata de înțepenire și lividitate ar trebui să susțină asta.

— Bun! a spus Ravi. Atunci să îl scoatem din mașină!

El a urmat-o afară, spre mașina lui Jason, uitându-se prin geam.

— Stai!

Pip a ingenuncheat și a deschis rucsacul.

— Îmi trebuie lucrurile pe care le-am luat de acasă de la Max.

A scos punga de congelator în care se aflau hanoracul gri al lui Max, unul dintre tenișii lui albi și șapca. Ravi s-a întins spre punga cu încălțărilor.

— Ce faci? a întrebat Pip, mai tăios decât a vrut, făcându-l să tresară și să își retragă mâna.

— Îmi pun încălțărilor lui Max? a răspuns el nesigur. Credeam că vrei să lași urme prin noroi, unde aruncăm cadavrul. Urmele încălțărilor.

— Da, corect, a zis Pip, scoțând altceva din sac: cele cinci perechi de șosete făcute ghem. De asta le-am adus. *Eu* încălț tenișii. Eu îl târăsc acolo, a adăugat, apoi și-a scos tenișii Converse și a început să își pună șosetele, câte o pereche pe rând, căptușindu-și picioarele.

— Pot să te ajut, a spus Ravi, urmărind-o.

— Nu poți.

Pip a băgat primul picior căptușit în tenișii lui Max, strângând bine șireturile.

— Nu poate să existe decât un rând de urme. Doar ale lui Max. Iar tu nu arunci cadavrul, nu te las să faci asta. Eu trebuie să o fac. Eu l-am ucis, eu te-am băgat în situația asta.

Pip a legat și șireturile celui de-al doilea tenis și s-a ridicat, încercând aderența la pietriș. Picioarele i s-au mișcat puțin în sus și în jos când a pășit, dar avea să se descurce.

— Vreau să spun, nu *tu* ne-ai băgat în asta, ci *el*, a zis Ravi, gesticulând cu degetul mare înapoi spre cadavrul lui Jason. Ești sigură că te descurci?

— Dacă Max poate să târâie cadavrul lui Jason printre copaci, atunci și eu pot.

Pip a deschis punga cu hanoracul lui Max și l-a tras peste al ei. Ravi a ajutat-o, atent să nu-i deranjeze fesul și asigurându-se că nu lasă niciun fir de păr în spatele gulerului.

— Ești gata, a anunțat-o Ravi și a făcut un pas înapoi ca să se uite la ea. Pot cel puțin să te ajut să îl scoți din mașină.

Da, putea cel puțin să o ajute cu asta. Pip a dat din cap, mergând spre portiera din spate a mașinii, pe partea unde era capul lui Jason. Ravi a ocolit-o spre partea opusă.

Au deschis portierele în același timp.

— Uau! a spus Ravi, aplecându-se. Se încălzește aici!

— Nu o face! a zis categoric Pip, peste bancheta din spate.

— Ce? a bombănit el și s-a încruntat la ea peste prelată. Nu voiam să cânt. Până și eu știu când întrec limita.

— Sigur!

— Am vrut să spun că este foarte cald înăuntru. Cred că sunt mai mult de 40 de grade. Ca și când am fi deschis un cup-tor, iar fierbințeala ne-ar fi lovit în față.

— Da! a spus Pip. Tu îl împingi în partea aia, iar eu încerc să îl trag afară.

Pip a reușit să îl scoată din mașină, folosindu-se de inerția lui Ravi din partea cealaltă. Picioarele lui Jason înfășurate în prelată au aterizat pe pietriș cu un trosnet.

— L-ai prins? a întrebat Ravi, ocolind mașina.

— Da!

Pip l-a lăsat ușor jos. S-a întors la rucsacul ei, a deschis buzunarul din față și a scos punga de sandvici în care pusese gră-măjoare de fire din părul lui Max.

— Am nevoie de asta, i-a explicat lui Ravi, băgând-o în buzunarul din față al hanoracului lui Max.

— Ai de gând să-l lași în prelată?

Ravi a urmărit-o când s-a întors la cadavru, chinuindu-se să îl ridice din nou pe Jason de subsuori, brațele lui fiind acum rigide și neclintite.

— Mda, poată să rămână în prelată, a spus Pip, mormăind din cauza efortului când a încercat să-i târască picioarele prin pietriș, bucuroasă că prelata era acolo, ca fața moartă a lui Jason să nu o privească în timp ce făcea asta. Și Max ar fi putut încerca să îl acopere.

Pip s-a retras un pas și l-a târât.

A încercat să nu se gândească la ce făcea. Să ridice o barieră în mintea ei, un gard care să țină gândurile afară. Era doar una dintre căsuțele de bifat, își spunea ea. Trebuia să se concentreze la asta: la una dintre sarcinile incluse în plan, ca în cazul tuturor planurilor pe care le făcuse vreodată, chiar și în al celor mici și banale. Situația de față nu era diferită.

Doar că era, i-a amintit acea voce misterioasă, cea care se ascundea lângă rușine, distrugându-i bariera bucată cu bucată. Deoarece era târziu în noapte; se aflau în intervalul orar în care „prea târziu” devenea „prea devreme”, iar Pip Fitz-Amobi târa un cadavru.

Patruzeci și doi

Jason cel mort era greu, iar Pip se mișca destul de lent, mintea ei încercând să se distanțeze de chestia din mâinile ei și chiar și de mâini.

A fost un pic mai ușor când a trecut de pe pietriș pe iarbă, uitându-se înapoi la fiecare doi pași, ca să nu se împiedice.

Ravi a rămas pe pietriș.

— Mă apuc să curăț portbagajul! a spus el. Să dau fiecare centimetru cu aspiratorul.

— Șterge și laturile din plastic! i-a strigat Pip, gâfâind. Le-am atins.

Ravi i-a făcut semn că e totul în regulă, iar ea s-a întors.

Pip l-a sprijinit o clipă pe Jason de piciorul ei, ca să-i mai ia din greutate și ca să își odihnească brațele. Mușchii umerilor deja protestau, dar trebuia să continue. Asta era treaba ei, povara ei.

L-a târât pe Jason în pădure, tenișii lui Max strivind primele frunze căzute. Câteva clipe a pus cadavrul pe jos, întinzându-și brațele dureroase și mișcând capul dintr-o parte în alta ca să își dezmoștească gâtul. S-a uitat la lună, întrebându-se ce naiba face aici, după care s-a întors la chinul ei.

L-a tras printre doi copaci și pe după un altul. Frunzele s-au adunat în jurul picioarelor lui Jason când le-a târât după el, adunându-le pentru locul lui de veci.

Pip nu a înaintat prea mult. Nu era nevoie să o facă. Erau cam la 15 metri în pădure, unde copacii începeau să se îndesească,

blocând calea. De la distanță îl auzea pe Ravi, care dădea cu aspiratorul. S-a uitat în urmă, reperând trunchiul unui copac mai mare, bătrân și noduros. Era destul de bun.

Așadar, l-a târât pe Jason în spatele copacului și l-a lăsat jos. Prelata din plastic și frunzele uscate i-au șoptit amenințări misterioase când trupul s-a lăsat pe pământ, cu fața în jos, în bucata de material impermeabil.

S-a aplecat lângă el și a împins, rostogolind cadavrul care înțepenea. Acum era cu fața în sus, iar sângele avea să-i ajungă din nou pe spate.

Prelata se mișcase puțin când îl întorsese, un colț alunecând în jos ca să îi arate o ultimă dată chipul lui mort. Ca să-i întipărească acea imagine pentru totdeauna pe retină, o nouă oroare care o aștepta în întuneric ori de câte ori clipea. Jason Bell! Strangulatorul din mlaștină. Ucigașul Bandă Adezivă. Monstrul care o alungase pe Andie Bell, creând acest cerc zimțat, caruselul îngrozitor în care erau cu toții blocați.

Totuși, Pip era în viață și avea să fie bântuită de chipul lui. Dacă ar fi fost invers, așa cum ar fi trebuit să fie, lui Jason nu i-ar fi păsat destul, încât să fie bântuit de al ei. Încercase să i-l răpească. I-ar fi plăcut să o vadă așa, cu fața înfășurată în bandă, pielea împestrițându-se și căpătând culoarea unei vânătaii, corpul întărindu-se ca și când ar fi fost făcut din beton, nu din carne. O păpușă învelită și un trofeu deopotrivă, ca să îi amintească întotdeauna cum îl făcea să se simtă văzând-o moartă. Stimulat. Entuziasmat. Puternic.

Deci, da, Pip avea să-și aducă aminte de chipul lui mort și asta avea s-o facă bucuroasă. Deoarece însemna că nu mai trebuia să se teamă de el. Câștigase, Jason era mort, iar imaginea cadavrului său, dovada, era trofeul ei, fie că și-o dorea, fie că nu.

A dat la o parte o bucată de prelată, descoperind jumătate din el, de la față până la picioare, și a scos punga de sandvici din buzunarul lui Max.

A deschis-o și, cu mâna înmănușată, a apucat o parte din firele de păr blond-închis. Aplecându-se, le-a presărat peste cămașa lui Jason, două prinzându-se chiar sub guler. Mâna lui moartă era rigidă și nu se deschidea, dar Pip a strecurat câteva fire prin golul dintre degetul mare și arătător, acestea rămânându-i în palmă. Lumina slabă a lunii i-a arătat că mai avea doar câteva în pungă. A mai scos doar unul și l-a pus sub unghia degetului mare de la mâna dreaptă a lui Jason.

S-a îndreptat, a închis punga și a vârât-o în buzunar. L-a studiat, creând scena în acel loc întunecat din mintea ei și aducând la viață planul. Se luptaseră și dărmaseră un rând de rafturi în depozit. Jason îl lovise pe Max cu pumnul în față, făcându-i o vânătaie, poate smulgându-i și niște păr în același timp. Uite, iată-l, prins sub o unghie și în pliurile degetelor, agățându-se de hainele lui! Max plecase furios și revenise și mai furios, furișându-se cu un ciocan în mână spre Jason, aflat în depozit. Îi strivise capul. O crimă la nervi. Sub impulsul furiei. Apoi se calmase și își dăduse seama de fapta lui. Îl acoperise pe Jason cu prelata și-l târâse printre copaci. *Ar fi trebuit să-ți acoperi părul, Max, când încerci să cureți locul crimei.* Reușise să șteargă amprente de pe armă și să facă curățenie în încăperea în care îl ucisese pe Jason, dar uitase de păr, nu-i așa? Prea blond și subțire, încât să îl vadă. Prea panicat după ce ucisese un om.

Cu tenisul, Pip a pus la loc prelata peste Jason. Cu tenisul lui Max. Cu siguranță Max s-ar fi chinuit cel puțin să acopere cadavrul, să îl ascundă. Dar nu prea bine și nu prea departe,

deoarece Pip voia ca poliția să îl găsească imediat, la prima căutare în zona proprietății.

L-a înconjurat pe Jason, apăsând în noroi tălpile cu model în zig-zag ale încălțărilor lui Max, sumedenie de frunze adunându-se în jurul urmei.

Nu ar fi trebuit să porți teniși cu o talpă atât de deosebită, nu-i așa, Max? Și cu siguranță nu ar fi trebuit să îți lași telefonul deschis cât timp ai fost aici, ucigând un bărbat și curățându-te după aceea.

Pip s-a întors și a plecat. Jason cel mort nu a strigat-o când l-a părăsit și a mai lăsat un set de urme cu încălțărilor lui Max, înapoi printre copaci și iarbă, pe pietriș.

A intrat pe ușă în depozitul de chimicale, lăsând noroiul de pe încălțărilor lui Max pe beton.

— Hei, tocmai am aspirat aici! a spus Ravi, prefăcându-se deranjat, cu un zâmbet ascuns și stând în pragul ușii din celălalt capăt.

Pip știa că încerca să o calmeze, să o facă să se simtă din nou normală după ceea ce săvârșise. Totuși, era prea concentrată să își oprească gândurile, urmărind în minte căsuțele nebifate. Nu mai rămăseseră multe.

— Max l-a adus, când s-a întors după ce a aruncat cadavrul, a spus ea încet, cu o voce de parcă ar fi fost în transă, apropiindu-se tot mai mult de râul de sânge închegat.

Apoi s-a sprijinit pe un călcâi și apoi pe bombeu, apăsându-le în sânge.

— Ce faci? a întrebat-o Ravi.

— Max a călcat întâmplător în sânge când s-a întors, i-a răspuns ea, aplecându-se și înmuind și capătul mânecii lui Max în râu și apoi scoțându-l cu o mică pată roșie pe gri. S-a

pătat puțin pe haine. O să încerce să spele pata acasă, dar nu o să se descurce prea bine.

Pip a scos și ultimele fire de păr rămase din punga de sandvici, aruncându-le în balta de sânge lipicios care se închega.

Apoi s-a îndreptat spre Ravi, pantoful stâng al lui Max lăsând un semn lipicios și roșu pe beton, estompat însă până să ajungă la al treilea pas.

— Bine, bine! a spus cu blândețe Ravi. Aș putea s-o primesc acum înapoi pe Pip? Nu pe Max Hastings.

Pip a încuviințat cu o mișcare din cap, fără să se mai uite în gol și îmblânzindu-și privirea când s-a uitat la Ravi.

— Da, am terminat! a spus ea.

— Bun! Am terminat cu portbagajul. L-am aspirat de vreo patru ori. M-am ocupat și de tavan, și de învelitoarea aia. Am șters toate piesele de plastic cu spray antibacterian. Am oprit motorul și am șters și cheile. Apoi am dus produsele de curățat și aspiratorul unde le-am găsit. Cârpele pe care le-am folosit sunt în rucsacul tău. Cred că ți-am șters toate urmele. Toate urmele noastre.

Pip a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Focul o să se ocupe de restul.

— Apropo de asta, a zis Ravi și i-a arătat ce avea în mâini: canistra; a scuturat-o ca să îi arate că era plină pe jumătate. Am reușit să scot motorina din mașinile de tuns iarba. Am găsit un dispozitiv cu tub pe rafturi. Îl bagi pur și simplu în rezervor, suflă în el, iar motorina începe să iasă.

— Atunci trebuie să scăpăm și de tubul ăla, a spus Pip, începând deja să ticluiască în minte o altă listă cu sarcini.

— Mda, m-am gândit că ai putea face la fel și cu hainele tale. Câte mai crezi că trebuie să umplu? a întrebat el, scuturând din nou canistra.

Pip s-a gândit.

— Probabil trei.

— Așa mă gândeam și eu! Haide, este destulă motorină în mașinile de tuns iarba!

Ravi a condus-o din nou în depozit, utilajele pâlپând sub neoanele industriale care bâzâiau. S-au îndreptat spre o mașină de tuns iarba, iar Pip l-a ajutat când băiatul a introdus micul tub în rezervor, creând un sigiliu în jurul deschizăturii cu mâna înmănușată înainte să înceapă să sufle.

Imediat s-a simțit un miros puternic de motorină când lichidul maro-gălbui a curs prin tub, prelingându-se în canistra pe care o ținea Pip. Când aceasta s-a umplut, au trecut la altă canistră și la altă mașină de tuns iarba.

Pip avea amețeli din cauza aburilor, a lipsei de somn, a călătoriei spre și dinspre moarte; nu era sigură de motiv. Știa că vaporii se aprindeau, nu lichidul, iar dacă erau în ea, atunci poate și trupul ei s-ar fi aprins.

— E aproape gata, a spus Ravi, dar Pip nu și-a dat seama dacă se adresa ei sau canistrei.

Băiatul s-a ridicat și a bătut din palme când a treia canistră aproape s-a umplut.

— Ne trebuie ceva cu care să aprindem focul, mă refer la ceva inflamabil.

Pip s-a uitat prin încăpere, cercetând rafturile.

— Uite! a spus ea și s-a îndreptat spre o cutie de carton plină cu ghivece mici din plastic.

Apoi a rupt câteva bucăți de carton, băgându-le în buzunarul lui Max.

— Perfect! a spus Ravi, luând două canistre, astfel încât Pip să fie nevoită să care doar una.

Părea mai grea decât ar fi trebuit, greutatea cadavrului cumva încă obosindu-i mușchii.

— Ar trebui să aducem focul și aici, înăuntru, a zis Pip, stropind un rând de mașini de tuns iarba încă pline cu motorină și lăsând o dâră în urma ei când s-a întors spre depozit. Vrem ca obiectele să explodeze. Să spargă geamurile, ca să îl acopere pe cel spart de mine.

— Sunt multe care pot să explodeze pe aici, a spus Ravi, stingând lumina cu cotul când a urmat-o.

Băiatul a înclinat o canistră, lăsând o urmă groasă de motorină alături de cea a lui Pip când au pășit la unison. Ea a stropit bancul de lucru, iar Ravi a continuat spre rafturile răsturnate, ridicând mult recipientul ca să stropească peste tot cu motorină, lichidul împrôșcând cuvele de plastic și prelingându-se pe rafturile de metal.

Au acoperit camera, zidurile, podeaua, un nou râu apărând pe beton, lângă cel de ierbicid din șanț. Canistra lui Pip era aproape goală, ultimele picături curgând pe pământ când a evitat balta de sânge; nu voiau ca băltoaca să se aprindă. Focul trebuia să atragă poliția aici, iar sângele să îi trimită la Jason. Așa avea să se termine în sfârșit noaptea asta, în foc și sânge, și o căutare prin pădure ca să găsească ce lăsase Pip.

Ravi și-a golit și el canistra, aruncând-o peste umăr înapoi în încăpere.

Pip a ieșit afară și a lăsat briza nopții să îi atingă fața, inspirând până a simțit din nou că-și vine în fire. Nu a reușit până n-a venit Ravi să o apuce de mână înmănușată, micul gest ancorând-o astfel în realitate. Ultima canistră era în cealaltă mână a lui.

În ochii lui se citea o întrebare, iar Pip a dat aprobator din cap.

Ravi s-a întors spre mașina de teren a lui Jason. A început din portbagaj, udând podeaua cu covor și marginile de plastic. A turnat motorină peste învelitoarea retractabilă și pe materialul moale de pe tavan, acoperind bancheta din spate și locul de la picioare și din față. A lăsat canistra pe bancheta din spate, unde zăcuse Jason, niște motorină încă plescăind înăuntru.

Bum! a mimat el cu mâinile.

Între timp, Pip își scosese șapca de baseball a lui Max, ca să nu o atingă și să nu lase vreo urmă, rămânând doar cu fesul pe care-l purta deja. Și un ultim lucru din rucsac înainte să îl pună pe umeri. A lăsat să cadă înăuntru tubul de cauciuc pe care-l atinsese cu gura Ravi și a scos bricheta pe care o folosea mama ei ca să aprindă lumânarea parfumată *Aromă de Toamnă* în fiecare seară.

Pip a pregătit bricheta într-o mână, scoțând fâșiile de carton.

A aprins-o, iar o flacără mică și albăstruie s-a ivit. Pip a ținut-o la colțul cartonului, așteptând să ia foc. A lăsat flacăra să se întetească, șoptindu-i, salutându-i apariția în lume.

— Dă-te înapoi! i-a spus lui Ravi când s-a aplecat în față și a aruncat hârtia aprinsă în portbagajul mașinii lui Jason.

Un vârtej de flăcări galbene și strălucitoare a izbucnit cu un vuiet puternic, involburându-se și întinzându-se spre fața ei.

Incredibil de fierbinți, uscându-i ochii și lăsând-o cu respirația tăiată.

— Nimic nu curăță ca focul, a spus Pip, dând bricheta și o altă fâșie de carton lui Ravi când acesta s-a îndreptat către depozit.

Bricheta s-a aprins, iar flacăra a devorat lent cartonul. Până când Ravi l-a aruncat în noul lor râu, iar flăcăruia a explodat într-un infern înalt și furios, fantomele țipând când plasticul a început să se topească, iar metalul să se deformeze.

— Dintotdeauna mi-am dorit în secret să incendiez ceva, a spus Ravi, întorcându-se la ea și luând-o din nou de mână, degetele lor lipindu-se când pietrișul le-a scârțâit sub picioare, iar flăcările au pâlpâit în spate.

— Ei bine, a spus Pip cu vocea răgușită, incendierea este o altă infracțiune de care scăpăm basma curată în seara asta.

— Cred că până acum am comis o grămadă, a răspuns el. Bingo!

Au mers spre mașina lui Max.

Au ieșit din nou pe porțile firmei Green Scene Ltd, ale căror stâlpi țepoși de metal erau ca un maxilar deschis, scuipându-i afară în timp ce se ofileau și ardeau.

Pip a clipit când au trecut de porți, imaginându-și-le peste câteva ore înconjurate de banda alb-albastră folosită la locul crimei, blocând calea, închipuindu-și vuietul vocilor șoptite și radiourile poliției în ruinele înnegrite de fum. Un sac pentru cadavre și roțile scârțâitoare ale unei târgi.

Urmând focul, sângele și povestea pe care le-o vindea ea. Asta aveau să facă toți. De acum pisica nu mai era în ograda ei.

Degetele li s-au despărțit când Pip s-a așezat la volan și a închis portiera. Ravi a deschis portiera din spate, urcând în mașină și întinzându-se pe locul de la picioare ca să se ascundă. Nu putea fi văzut. Circulau pe drumuri principale înapoi spre Little Kilton, ca să fie văzuți de cât mai multe camere. Deoarece nu Pip conducea: de data asta o făcea Max, mergând spre casă după ce spărsese capul unui bărbat și incendiasse locul crimei. El era aici, purtându-și hanoracul și șapca, dacă vreuna dintre camere ar fi reușit să filmeze prin geamuri. Apăsând pedalele cu încălțările și lăsând urme de sânge.

Max a pornit motorul și a dat în marșarier. S-a îndepărtat când au început exploziile în urma lor. Rânduri de mașini de

tuns iarba explodau, trăgând spre cerul nopții ca niște focuri de armă. Șase găuri în pieptul lui Stanley.

O explozie galbenă a luminat cerul, micșorându-se tot mai mult în oglinda retrovizoare. Cineva avea să audă, și-a spus Pip în timp ce Max conducea, altă explozie zguduind pământul din jurul lor, mult mai puternică decât o mie de țipete. O coloană de fum înăbușind luna care apunea.

Patruzeci și trei

Max Hastings a ajuns acasă la 3.27, după ce l-a ucis pe Jason Bell.

Pip a intrat pe aleea din fața reședinței Hastings, parcând mașina exact unde fusese înainte, la începutul nopții. A oprit motorul: farurile s-au stins, iar întunericul s-a furișat înăuntru.

Ravi a ieșit din spate, întinzându-și gâtul.

— Mă bucur că s-a aprins indicatorul de combustibil, doar ca să mai dea nopții un impuls de adrenalină. Chiar avea nevoie de o ultimă doză.

— Da, a încuviințat Pip, a fost o răsturnare de situație foarte amuzantă.

Bineînțeles că era imposibil să oprească mașina ca să facă plinul; trebuiau să fie Max Hastings, iar benzinăriile erau pline de camere de supraveghere. Ajunseseră totuși acasă – Pip uitându-se constant la lumina de avertizare –, iar acum asta nu mai conta.

— Ar trebui să intru singură, a spus Pip, luând rucsacul și scoțând cheile mașinii. Să mă grăbesc și, pe cât posibil, să nu scot niciun zgomot. Nu știu cât de adânc este încă somnul lui. Poți să te duci pe jos acasă.

— O să te aștept, a zis Ravi, coborând din mașină și închi-zând-o cu grijă. Ca să mă asigur că ești bine.

Pip a coborât și i-a studiat chipul pe întuneric, o dungă roșie apărând în ochii lui când a apăsat telecomanda ca să încuie mașina lui Max.

— Este inconștient, a spus ea.

— Tot un violator este, i-a răspuns Ravi. O să aștept! Haide, termină-ți treaba!

— Bine!

Pip a mers în liniște până în partea din față a casei, aruncând o privire la camerele din ambele părți acoperite cu bandă. A vârât cheia în broască și a intrat în casa întunecată și adormită.

A auzit respirația lui Max dinspre canapea, profundă și zgomotoasă, și a înaintat la fiecare inspirație și expirație ca sunetele să îi mascheze pașii. A șters cheile mașinii de hanoracul lui Max; nu atinsese nici cheile și nici hanoracul cu mâinile goale, dar voia să se asigure.

Mai întâi s-a dus la etaj, pășind ușor și precaut, murdărind covorul cu noroi de la locul faptei. A aprins lumina în dormitorul lui Max și a lăsat rucsacul pe podea, scoțându-și șapca de pe cap și hanoracul de pe cel pe care îl purta pe dedesubt, atentă să nu își miște căciula. Pip s-a uitat la materialul gri, să vadă dacă se lipise vreun fir de păr negru de-al ei. Nu era nici măcar unul.

A studiat mânecile, ca să o găsească pe cea cu pata de sânge. S-a mișcat în liniște pe palier, spre baie. A aprins lumina și a deschis robinetul. A scufundat mâneca însângărată în apă și a frecat-o cu degetele înmănușate până când sângele a ajuns să fie o pată maro. A luat hanoracul din nou în dormitorul lui și s-a dus la coșul de rufe în care îl găsise. A dat la o parte grămada înaltă de haine și a aruncat înăuntru hanoracul gri, împingându-l până la fund.

A desfăcut șireturile încălțărilor lui Max, picioarele ei părând mult prea mari și ridicole cu cele cinci perechi de șosete în plus. Tălpile cu model în zig-zag ale tenișilor erau încă pline de noroi, bucăți din acesta desprinzându-se când Pip a pus

încălțările în spatele dulapului și a făcut o altă grămadă de pantofi în jurul lor, ca să îi ascundă. De Max, nu de oamenii care contau cu adevărat, echipa de criminaliști.

S-a întors după șapcă și a lăsat-o unde o găsisese, echilibrand-o pe umerase, iar apoi a închis șifonierul. S-a întors la rucsacul ei, și-a pus propriile încălțări și a băgat mâna înăuntru după punga de sandvici în care era telefonul lui Max. S-a furișat înapoi la parter cu acesta în mână.

A mers pe hol, apropiindu-se tot mai mult de el când tot ce voia să facă era să se retragă și să se ascundă, în caz că doi ochi strălucitori s-ar fi deschis în mijlocul unei fețe ascuțite. Era fața unui criminal; asta trebuia să creadă toată lumea.

Încă un pas și l-a zărit pe Max peste spătarul canapelei, exact în aceeași poziție în care îl lăsase cu mai mult de șase ore în urmă. Cu obrazul turtit de cotiera canapelei și cu o pungă decongelată de mazăre, un fir de salivă legându-l de aceasta. Vânătaia se închisese la culoare în jurul ochiului. Respira atât de profund, încât îi tremura tot corpul.

Încă dormea buștean. Pip a verificat, înghiontind canapeaua, gata să se ascundă dacă băiatul s-ar fi mișcat. Nu a făcut-o.

A înaintat și a scos telefonul din punga de sandvici, lăsându-l înapoi pe măsuța de cafea. A luat sticla albastră de apă și a dus-o în bucătăria întunecată ca să o spele de câteva ori și să o umple din nou, astfel încât să nu rămână nicio urmă, niciun reziduu de droguri pe fund.

A pus-o înapoi de unde o luase, cu dopul deschis, îndreptându-și privirea spre chipul lui Max când acesta a inspirat profund și tremurător, părând parcă să ofteze.

— Mda, a șoptit Pip, privindu-l de sus.

Max Hastings. Marea ei încercare. Oglinda întoarsă după care își definea propria persoană și tot ce era el și nu era ea.

— E nasol când cineva îți strecoară ceva în băutură, iar apoi îți distruge viața, nu? i-a șoptit Pip.

Apoi s-a îndepărtat și a revenit în noapte, ferindu-și ochii de stelele prea strălucitoare.

— Te simți bine? a întrebat-o Ravi.

Din gâtul ei a ieșit un sunet, o răsuflare cam ca un râset. Știa la ce se referea el, dar întrebarea o afecta mai mult, râs-nându-i prin stomac și rămânând înăuntrul. Nu, nu se simțea bine. După ziua de azi, nu mai putea niciodată să se simtă bine.

— Sunt obosită, a spus ea, cu buza de jos tremurându-i.

Fără să se mai gândească la asta, și-a recăpătat controlul. Nu putea încă să cedeze. Nu terminase, dar era atât de aproape!

— Bine, a adăugat Pip. Trebuie doar să dezlipesc banda de pe camere.

Ravi a așteptat-o pe drum cât fata s-a ocupat de asta. În același fel în care pusese mai devreme banda, s-a apropiat de partea din față a casei, a dezlipit-o și a ocolit prin spate, de data asta ca să o scoată pe cealaltă. Dar bineînțeles că nu Pip o făcea, ci Max Hastings. Și acum era ultima dată când trebuia să fie în locul lui. Nu îi plăcea să fie în mintea lui sau ca el să fie în mintea ei. Nu era binevenit acolo.

Pip a sărit gardul din față și l-a găsit pe Ravi pe strada luminată de razele lunii. Niciunul nu o părăsise încă, luna arătându-i drumul.

Și-au scos în sfârșit mânușile de cauciuc, pielea de pe ambele mâini fiind umedă și încrețită când Pip și-a împletit degetele cu ale lui, așa cum și trebuia, cu speranța că nimic nu se schimbasesc. Ravi a condus-o acasă; nu au vorbit, ci pur și simplu s-au ținut de mână, ca și când ar fi împărțășit deja totul și nu ar mai fi fost nimic de spus. Doar două cuvinte și-au zis,

singurele care contau când Ravi și-a luat rămas-bun de la ea pe aleea din fața casei.

A strâns-o prea tare în brațe, de parcă gestul ar fi fost singurul lucru care o împiedica să dispară. Deoarece o făcuse deja o dată azi; dispăruse și își luase adio de la el. Pip și-a lipit de umărul lui fața caldă, cu toate că nu avea motive să fie.

— Te iubesc! a spus ea.

— Și eu te iubesc, i-a răspuns el.

Pip a prețuit cuvintele și l-a forțat pe Ravi cel din mintea ei să le repete când a descuiat în liniște ușa de la intrare și s-a furișat înăuntru.

A urcat la etaj, sărind peste treapta care scârțâia și intrând din nou în dormitor și în mirosul de clor.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să plângă.

S-a trântit pe pat și și-a acoperit fața cu perna, ascunzând-o, exact așa cum procedase Ucigașul BA. Suspinele tăcute și dureroase au făcut-o să se zguduie, rănindu-i gâtul, desfăcând itele din pieptul ei și lăsându-le destrămate și expuse.

Și-a îngăduit să plângă preț de câteva minute, să o jelească pe fata care nu putea să mai fie niciodată.

Apoi s-a ridicat și s-a adunat, deoarece încă nu terminase. Era mai extenuată ca niciodată, împleticindu-se pe covor, ca o moartă încă vie.

Cu grijă, a scos din cameră găleata cu amestecul de clor, pășind odată cu expirația zgomotoasă a tatălui ei care se auzea pe hol, și a intrat în duș, răsturnând încet lichidul în scurgere. Hainele și banda rămase în urmă erau ude, clorul începând să le decoloreze.

Pip a luat găleata și toate celelalte lucruri din nou în camera ei, închizând ușa, dar nu de tot; în următoarele câteva ore tot urma să intre și să iasă.

Din rucsac, a scos una dintre pungile mari de congelator – acum goală – ca să protejeze covorul și a răsturnat lucrurile ude și decolorate din găleată, peste care le-a adăugat pe toate celelalte din rucsac de care trebuia să scape. Trebuia să le distrugă și să scape de ele, ca să nu mai aibă nicio legătură cu ea. Știa exact cum să o facă.

Din primul sertar al biroului, a scos o foarfecă, strecurându-și degetele prin mânerul de plastic. S-a așezat deasupra grămezii și a studiat-o, făcând o altă coloană cu căsuțe pe care să le bifeze în minte. Sarcini mici și rezolvabile, rând pe rând.

☐ Bustieră	☐ Mănușile de	☐ Tricou de
☐ Colanți	bucătărie ale	schimb
☐ Hanorac	Nishei Singh	☐ Bandă adezivă
☐ Teniși	☐ Cârpe de șters	☐ Telefon cu
☐ Tub de cauciuc	☐ Pastile de	cartelă
☐ Mănuși Green	Rohypnol	☐ Telefonul cu
Scene x2	☐ Chiloți de	cartelă al lui
☐ Mănuși de cauciuc folosite x3	schimb	Jason

Pip a început cu primul obiect, ridicând bustiera mototolită și decolorată pe care o purtase; pata de sânge uscat nu se mai vedea cu ochiul liber, dar urmele aveau să rămână mereu.

— Era bustiera mea preferată, ticălosule! a mormăit ca pentru sine când a apropiat foarfeca, tăind materialul elastic în fâșii mici, iar apoi în pătrate încă și mai mici.

A procedat la fel cu colanții, hanoracul și toate hainele cu care Jason Bell sau sângele lui intrase în contact. Și cârpele de șters. Cât le-a ciopârțit, și-a imaginat o scenă care se petrecea

undeva, la vreo 16 kilometri distanță: pompierii soseau la incendiul scăpat de sub control de la o firmă mijlocie de curățenie în urma unui apel primit de la un cetățean îngrijorat, care nu era destul de aproape să audă țipetele, dar suficient, încât să audă sunetul exploziilor în noapte, întrebându-se dacă erau artificii.

O grămadă de pătrate de diferite materiale se înălța în fața ei.

Au urmat mănușile, tăindu-le pe cele din cauciuc în bucăți de cinci centimetri. Mănușile de lucru de la Green Scene erau confecționate dintr-un material mai gros, mai greu de tăiat, dar Pip a insistat, asigurându-se că distruge sigla. Și mănușile de bucătărie ale mamei lui Ravi trebuiau distruse, chiar dacă nu aveau legătură cu locul crimei, dar Ravi le purtase când luase mașina lui Max și ar fi putut să rămână fibre înăuntru. Nu putea să comită nicio greșală; chiar și una microscopică ar fi însemnat distrugerea planului și a lui Pip.

A tăiat banda adezivă în bucăți de cinci centimetri și a găsit golul de la sprânceana stângă, unde mici fire de păr rămăseseră lipite de banda care îi înfășurase fața. Și, în sfârșit, a tăiat tubul de cauciuc în bucăți mici, dând la o parte tenișii și cele două telefoane cu cartelă; de ele trebuia să scape în alt mod.

Dar restul, toată grămada din fața ei, ajungea într-un singur loc: în toaletă.

Noroc cu canalizarea orașului! Cât timp nu se blocau țevile din casă – iar ea tăiasse bucățile destul de mici, ca să se asigure că nu se întâmpla asta –, toate dovezile incriminatorii urmau să ajungă în stația de epurare publică, orice legătură cu ea sau casa asta fiind imposibil de făcut. Nu că ar fi fost găsite vreodată; oamenii aruncă tot felul de lucruri în toaletă. Toate aveau să fie filtrate din canalizare și să ajungă într-o groapă de gunoi

pe undeva sau chiar să fie incinerate. Doar așa putea să le facă să dispară. Fără urme. Sigur, de necontestat. Nu se întâmplase nimic niciodată.

Pip a luat mai întâi punga transparentă cu pastilele rămase de Rohypnol; nu îi plăcea cum se uitau la ea și nu avea încredere să le păstreze. A înșfăcat o mână de material tăiat și, mergând în liniște, s-a îndreptat spre baie, a închis ușa, și-a coborât mâinile în vasul de toaletă și le-a aruncat pe toate înăuntru.

A tras apa și le-a privit dispărând, pastilele fiind ultimele aspirate de vârtej. Ai ei nu ar fi trebuit să se trezească; dormeau tun. Iar apa se trăgea fără zgomot, mai ales dacă ușa de la baie era închisă.

Vasul de toaletă s-a reumplut ca de obicei. Bun! Nu trebuia să exagereze, ci să arunce de fiecare dată o cantitate mică și să aștepte câteva minute după ce trăgea apa, ca să nu se adune prin țevi.

Pip a calculat rapid în minte. Avea toaleta de aici, în baia de la etaj, și pe cea de jos de lângă ușa de la intrare. Două toalete, câteva grămezi mici din mormanul de dovezi. Avea să dureze o vreme. Dar trebuia să termine înainte să se trezească familia. Pe de altă parte, nu putea lăsa extenuarea să o facă să se grăbească, să ia prea mult deodată și să blocheze țevile.

Pip s-a întors ca să mai ia o mână de resturi, împărțindu-le între cele două palme făcute căuș când s-a furișat la parter – a sărit a treia treaptă – și a aruncat-o în toaletă.

Făcând drumuri când spre baie, când spre toaleta de la parter, a lăsat suficient timp între fiecare reumplere, îndoindu-se de fiecare dată când trăgea apa, trăind o secundă de panică atunci când părea că toaleta nu se reumplea și că probabil se înfundase, iar ea era terminată, dar apa revenea întotdeauna.

S-a întrebat dacă pompierii chemaseră poliția imediat ce văzuseră mașina incendiată și simțiseră miros de motorină. Era un caz clar de incendiere. Sau aveau să aștepte, până ar fi stins incendiul și ar fi văzut podeaua însângерată de beton în clădirea distrusă?

Alt pumn de resturi. Altă apă trasă. Pip a profitat de procesul repetitiv ca să-și odihnească mintea, lăsând mâinile să facă toată treaba, fără să gândească. Urcând și coborând, spre grămadă și ieșind.

La 6 dimineața, mintea i s-a reactivat în spatele ochilor uscați, întrebându-se dacă poliția ajungea acum la locul înnegrit de fum, dând din cap când pompierii scoteau în evidență semnele clare ale unei înșelăciuni. Era limpede că cineva fusese rănit grav aici, poate chiar ucis. „Uitați-vă la ciocan, credem că acesta ar putea fi arma!” Unde începeau căutările în împrejurimi? Nu ar fi durat mult să găsească prelata și pe bărbatul mort dinăuntru.

Ar fi fost atunci un detectiv chemat la locul crimei? Oare inspectorul Hawkins, deranjat din somnul de dimineață, care-și puneja jacheta de un verde-închis în timp ce-i suna pe cei din echipa criminalistică, spunându-le să vină imediat?

Pip a coborât la parter. A tras apa. A urcat la etaj. Cu mâinile pline.

„Asigurați locul crimei!” ar fi strigat Hawkins, răcoarea de la primele ore ale dimineții înghețându-i fața și ochii. „Unde este legistul? Nimeni altcineva nu se apropie de cadavru până nu se fac fotografii și nu se ia mulajul încălțărilor!”

A tras apa.

Timpul se fixase între șase și șapte. Legistul ar fi trebuit să fie acum la locul crimei, purtând un costum de plastic. Ce avea să facă mai întâi? Să ia temperatura cadavrului? Să pipăie

mușchii ca să simtă rigiditatea? Să apese cu degetul mare pe spatele lui Jason, ca să vadă dacă pielea decolorată își revenea? Caldă, rigidă, decolorată; Pip a repetat cuvintele ca pe o mantră în mintea ei. Caldă, rigidă, decolorată.

Oare făceau acum testele alea, încercând să stabilească intervalul orar în care murise bărbatul? Notând observațiile inițiale și făcând fotografiile, Hawkins urmărind totul de la distanță? Se întâmpla acum? Doar 16 kilometri o despărțeau de persoana la care se rezuma totul, cea care decidea dacă Pip trăia sau nu.

A coborât scările. A tras apa.

Aflaseră deja cine era bărbatul mort? Inspectorul Hawkins îl cunoștea – poate erau chiar prieteni –, ar fi trebuit să îi recunoască fața. Când avea să-i spună lui Dawn Bell și să o sune pe Becca?

Pip a scotocit prin punga transparentă de pe covor. Asta era, rămăseseră doar patru bucăți. Una care părea să fi făcut cândva parte din colanții ei, două bucăți din mănușile de cauciuc și o bucată din hanorac.

Pip s-a îndreptat și a inspirat adânc înainte să tragă apa, privind ultimul vârtej care a făcut totul să dispară.

Totul dispăruse.

Nu se petrecuse nimic niciodată.

Pip s-a dezbrăcat și a făcut din nou duș. Nu avea nimic pe piele, dar tot i se părea murdară, însemnată cumva. Și-a lăsat hanoracul negru și colanții deasupra coșului de rufe; pe haine nu ar fi trebuit să fie nimic incriminator, dar tot intenționa să le spele, ca să fie sigură.

A îmbrăcat o pijama și s-a înfășurat în pătură, tremurând sub ea.

Nu putea închide ochii. Era tot ce își dorea să facă, dar știa că nu poate, deoarece în orice clipă...

Pip a auzit sunetul alarmei din dormitorul părinților, ciritul strident care se voia blând, dar nu era, pentru că volumul telefonului mamei era setat la maximum. Pip credea că seamănă cu sfârșitul lumii, cu zgomotele scoase de un stol de porumbei fără cap care se izbeau în geam.

Era 7.45 dimineața. Mult prea devreme pentru o zi de duminică. Dar părinții ei promisese să îl ducă pe Joshua la Legoland.

Pip nu avea să îi însoțească.

Nu putea, deoarece își petrecuse toată noaptea vomitând și stând pe toaletă, trează când din cauza uneia, când din cauza celeilalte, în timp ce o durea stomacul și tremura. Trăgând apa de o sută de ori și ajungând înapoi aici, aplecată deasupra toaletei. Așa se explica faptul că găleata din coșul de gunoi era în camera ei și că mirosea a clor. Încercase să mascheze mirosul de vomă.

Pip a auzit șoapte pe hol când mama l-a trezit pe Josh, frațele ei scoțând un mic strigăt de entuziasm când și-a amintit motivul trezirii atât de dimineață. Apoi un dialog și căscatul zgomotos al tatălui când se dădea jos din pat și se întindea.

În ușa de la camera lui Pip s-au auzit câteva bătăi ușoare.

— Intră! a spus Pip, cu vocea răgușită.

Nici măcar nu trebuia să încerce să pară bolnavă; părea distrusă. Era distrusă? Credea că era dinainte să înceapă cea mai lungă zi.

Mama și-a băgat capul înăuntru, iar fruntea i s-a încruntat imediat.

— Aici miroase a clor, a spus ea confuză, uitându-se la găleata de lângă patul lui Pip. O, nu, dragă, ți-a fost rău? Josh mi-a zis că te-a auzit toată noaptea cum trăgeai apa.

— Am vomat de la ora două, a spus Pip. Și m-am deranjat și la stomac. Scuze, încercam să nu trezesc pe nimeni. Am adus găleata aici, dar mirosea urât, așa că am curățat-o cu clor.

— O, nu, draga mea!

Mama s-a apropiat ca să se așeze pe pat și i-a atins fruntea cu dosul mâinii.

Pip aproape a cedat la atingerea ei. La normalitatea absolut devastatoare a scenei. În fața unei mame care nu știa cât de aproape fusese să-și piardă fiica. Și care ar mai fi putut să o piardă, dacă planul ar fi eșuat, dacă cifrele pe care i le spunea legistul lui Hawkins chiar acum nu erau așa cum avea ea nevoie să fie. Dacă la autopsie s-ar fi găsit ceva ce ar fi trecut cu vederea.

— Chiar pari fierbinte. Crezi că ai răcit? a întrebat-o cu o voce la fel de blândă ca atingerea, iar Pip s-a bucurat că era în viață ca să o audă din nou.

— Probabil. Sau poate e de la ce am mâncat.

— Ce-ai mâncat?

— Chestii de la McDonald's, a spus Pip, zâmbind cu buzele lipite.

Mama a făcut ochii mari, parcă zicându-i *bravo ție!* S-a uitat în spatele ei, spre ușă.

— I-am promis lui Josh că mergem azi la Legoland, a spus nesigură.

— Ar trebui să vă duceți, a spus Pip. Vă rog să vă duceți!

— Dar nu te simți bine, a zis mama. Ar trebui să rămân ca să am grijă de tine.

Pip a clătinat din cap.

— Sincer, mă simt mai bine. Cred că mi-am revenit. Vreau doar să dorm. Serios! Vreau să mergeți voi! S-a uitat în ochii mamei cât aceasta a cântărit totul și a adăugat: Gândește-te cât de enervant o să fie Josh dacă nu vă duceți!

Mama a zâmbit, a atins-o pe Pip sub bărbie, iar Pip a sperat că nu a simțit cum tremură.

— Nu te pot contrazice! Ești sigură că te simți bine? Poate reușesc să-l chem pe Ravi ca să vină și să vadă ce faci.

— Mamă, serios, sunt bine! O să mă culc! O să dorm toată ziua. Mă antrenez pentru facultate.

— Bun! Ei bine, lasă-mă cel puțin să îți aduc un pahar cu apă.

Bineînțeles că intrase și tata, după ce i se spusese că Pip nu se simțea bine și nu îi însoțea.

— O, nu, nu ștregărița mea! a exclamat bărbatul și s-a așezat lângă, făcând tot patul să se lase în jos, cu Pip aproape rostogolindu-se în poala lui deoarece nu mai avea forță. Arăți groaznic. Ai căzut la datorie?

— Da! a răspuns ea.

— Să bei multă apă, a spus el. Și să mănânci simplu, chiar dacă nu îmi place să o spun. Pâine prăjită goală, orez.

— Mda, știu, tată!

— Bine! Mama spune că ți-ai pierdut telefonul și se pare că mi-ai zis asta aseară, dar nu-mi amintesc. O să sun peste câteva ore pe fix, să văd că ești vie.

Tatăl urma să iasă pe ușă.

— Stai!

Pip s-a ridicat, apucându-se de pătură. El a ezitat puțin în pragul ușii.

— Te iubesc, tată! a spus încet, deoarece nu își amintea când o făcuse ultima dată, iar ea era încă în viață.

Tata a zâmbit.

— Ce vrei de la mine? a râs el. Portofelul meu este în camera cealaltă.

— Nu, nimic, a spus ea. Doar spuneam.

— A, ei bine, atunci o să o spun și eu. Te iubesc, buclucașo!

Pip a așteptat până ce au plecat cu toții și a auzit sunetul mașinii care ieșea de pe alee, dând la o parte draperiile ca să îi urmărească îndepărtându-se.

Apoi, cu ultima picătură de forță, s-a ridicat și a mers clătînându-se prin cameră, târându-și picioarele. A luat tenișii uzi pe care îi ascunsese din nou în rucsac și cele două telefoane cu cartelă.

Mai rămăseseră trei căsuțe de bifat; putea s-o facă – să se târască spre linia de finis, Ravi cel din mintea ei spunându-i că e în stare să reușească. A scos prin glisare capacul din spate al telefonului. A scos bateria și cartela SIM. A rupt cartela mică din plastic între degete la mijlocul cipului, la fel cum făcuse și cu cea a lui Jason, și a dus totul la parter.

A intrat în garaj și s-a îndreptat spre trusa cu unelte a tatălui ei. A pus la loc rola de bandă adezivă, rostind din nou în șoaptă „Nenorocita de bandă adezivă!” Apoi a luat bormașina, apăsând butonul ca să privească o clipă cum se rotește mandrina, răsucind aerul. A găurit micul telefon Nokia pe care îl păstrase în sertar, chiar prin ecran, spărgându-l, plasticul negru împrăștiindu-se în jurul noii găuri. Și la fel a procedat și cu telefonul care aparținuse Ucigașului BA.

Un sac negru de gunoi pentru teniși, legat strâns. Altul pentru cartelele SIM și baterii. Altul pentru micile telefoane distruse.

Pip și-a luat haina lungă, atârnată în cuierul de lângă ușa de la intrare, și s-a încălțat cu pantofii mamei, chiar dacă nu se potriveau.

Era încă devreme, mai nimeni nu ieșise să se plimbe prin oraș. Pip a mers, clătinându-se, cu sacii de gunoi într-o mână, ținând strâns haina în jurul ei cu cealaltă. În față, a văzut-o pe doamna Yardley plimbându-și câinele. Pip s-a întors în direcția opusă.

Luna dispăruse, așadar Pip trebuia să se îndrume singură, dar era ceva în neregulă cu ochii ei, lumea mișcându-se ciudat în jur, bâlbâindu-se, ca și când nu s-ar fi încărcat corect.

Era foarte obosită. Corpul îi ceda. Nu putea să-și miște picioarele, ci doar să le târâie, împiedicând-se de bordura trotuarului.

Urcând pe West Way, Pip a ales la întâmplare o casă: numărul 13. Dacă se gândea mai bine, poate nu era chiar întâmplător. S-a îndreptat spre tomberonul cu roți din capătul aleii, cel negru, pentru gunoi menajer. Pip a ridicat capacul și a văzut că înăuntru erau deja saci negri. L-a ridicat pe primul, simțind un damf de putregai, și a pus sacul cu tenișii dedesubt, ascunzându-l printre celelalte gunoaie.

A mers apoi pe Romer Close, strada pe care locuise Howie Bowers. Pip s-a apropiat de casa lui, deși nu mai putea fi a lui, și a deschis tomberonul, împingând înăuntru sacul negru cu cartelele SIM și bateriile.

Pip a lăsat ultimul sac, cel în care se aflau un Nokia 8210 și celălalt Nokia, cu găuri date în mijloc, în tomberonul din fața casei de pe Wyvil Road, cea în grădina căreia se afla copacul roșu care îi plăcea atât de mult.

I-a zâmbit copacului când a bifat ultima căsuță din minte. Toată noaptea le bifase, iar acum terminase, lista dispărând din gândurile ei.

Tomberoanele erau golite marțea. Pip știa deoarece în fiecare luni seară mama ei striga prin casă: „O, Victor, ai uitat să scoți gunoiul!”

Peste două zile, telefoanele cu cartelă și tenișii aveau să se afle în drum spre groapa de gunoi, dispărând împreună cu celelalte lucruri.

Scăpase de ele și terminase!

Pip s-a întors acasă, intrând pe ușă și împleticindu-se când picioarele au încercat să cedeze sub ea. Acum tremura și poate că asta făcea un corp după o asemenea noapte, distrus de adrenalina care îl impulsionează să continue când trebuia să o facă.

Dar nu mai avea nimic de făcut.

Pip a căzut pe pat, prea slăbită să își pună măcar capul pe pernă. Era bine și așa; era un loc comod, sigur și liniștit.

Planul se terminase pentru moment. Era în pauză.

Nu mai avea nimic de făcut. De fapt, era indicat să nu facă nimic, doar să își trăiască viața ca și când ar fi ieșit să mănânce cu prietenele, iar apoi s-ar fi dus pur și simplu la culcare. Mai târziu, trebuia să-l sune pe Ravi de pe fix și să îi povestească despre telefonul pe care-l pierduse, ca să existe o înregistrare a conversației, deoarece bineînțeles că nu se văzuse cu el. Și luni să-și înlocuiască telefonul.

Trebuia doar să trăiască și să aștepte.

Fără să îi caute numele pe Google. Fără să meargă pe lângă casa lui ca să arunce o privire. Fără să reîncarce nerăbdătoare paginile de știri. Asta ar fi făcut un criminal, iar Pip nu putea fi așa ceva.

Vestea urma să se afle la timpul ei. Jason Bell a fost găsit mort. Omucidere.

Până atunci, trebuia doar să trăiască, să vadă dacă își amintea cum să o facă.

A închis ochii, respirația devenind mai profundă în pieptul pustiit când o nouă întunecime s-a furișat înăuntru, făcând-o să dispară.

Pip a dormit în sfârșit.

Patruzeci și patru

Pip a așteptat.

Pielea rănită a început să i se vindece pe față și în jurul încheieturilor mâinilor, iar ea a așteptat.

Nu s-a întâmplat luni; Pip a stat pe canapea cât s-au dat știrile de la ora zece, mama strigând ca să îi amintească tatălui ei să ducă gunoiul.

Nu s-a întâmplat nici marți. Pip a ținut deschis televizorul cu știrile BBC în fundal toată ziua cât și-a instalat noul telefon. Nimic! Niciun cadavru găsit! L-a ținut deschis chiar și când a venit Ravi mai târziu în seara aia, vorbind cu priviri bânuite și atingându-și puțin mâinile, deoarece nu puteau folosi cuvinte. Nu înainte să ajungă în spatele ușii închise a dormitorului ei.

Nu îl găsiseră? Era imposibil: incendiul, sângele... Cu siguranță angajații de la Green Scene știau, cu siguranță li se spusese că e ceva în neregulă, de ce nu se puteau apuca de lucru: incendiul, locul crimei. Pip ar fi putut pur și simplu să caute informațiile...

Nu! Nu putea căuta nimic! Ar fi lăsat o urmă.

Trebuia doar să aștepte, să se lupte cu impulsul de a afla. Asta ar fi dat-o de gol.

Îi era greu să doarmă; la ce se așteptase? Rămăsese fără pastile și poate acum i-ar fi trebuit chiar mai mult, deoarece de fiecare dată când închidea ochii se temea că nu avea să-i mai deschidă din nou, că erau lipiți cu bandă, la fel și gura când

încerca să respire. Bătăile inimii erau ca focurile de armă. Doar extenuarea o liniștea.

— Bună, somnoroaso! i-a spus mama, miercuri dimineață, când Pip a coborât scările clătinându-se și sărind a treia treaptă deja din obișnuință. Câteva dintre prezentările mele s-au anulat în dimineața asta, așa că am făcut cafea și micul dejun pentru noi.

Clătite.

Pip s-a așezat la insula din bucătărie și a luat o gură mare de cafea, prea fierbinte pentru gâtul ei încă rănit.

— Știi, o să-mi lipsești când o să pleci la facultate, i-a spus mama din partea opusă.

— O să mă vezi în continuare tot timpul, a spus Pip, cu gura plină, dar fără să îi fie foame, însă mâncând pentru că voia să o mulțumească pe mama ei.

— Știu, dar nu este chiar la fel, nu-i așa? Ai crescut deja! Ce trece timpul!

Mama a pocnit din degete și s-a uitat la telefon când acesta a țiuuit de pe teighea.

— Ce ciudat! a spus ea, luând mobilul. Siobhan de la serviciu tocmai mi-a trimis un mesaj și mi-a zis să dau pe canalul de știri.

Lui Pip i s-a strâns inima, iar mintea i s-a umplut cu sunetul coastelor rupte. Gâtul îi era prea rece, iar fața, prea caldă. Asta era, nu-i așa? La ce altceva s-ar fi putut referi Siobhan? Pip a încercat să nu afișeze nicio emoție, înfigând furculița în clătite ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— De ce? a rostit nonșalant, privind chipul aplecat al mamei.

— Nu știu, mi-a zis doar să dau pe canalul de știri. Poate s-a întâmplat ceva la școală.

Mama a coborât de pe scaun și s-a grăbit în living.

Pip a așteptat o clipă, apoi două, încercând să-și reprime panica, respirând adânc. Țsta era: momentul când totul devenea real și ireal; trebuia să joace teatru și să o facă bine, să joace pentru viața ei. A lăsat furculița și s-a dus după mama ei.

Femeia ținea deja telecomanda în mână, televizorul deschizându-se direct la știrile BBC, pe canalul urmărit de Pip cu o seară în urmă.

O crainică, decupată de un text care rula în burtiera ecranului.

Știri de ultimă oră.

Un rid a apărut pe fruntea prezentatoarei când acesta a vorbit spre cameră:

— ... în Buckinghamshire, un oraș care a avut parte de o mulțime de tragedii. În urmă cu șase ani, doi adolescenți – Andie Bell și Sal Singh – au murit în ceea ce a devenit de atunci unul dintre cele mai discutate cazuri de crimă din țară. La începutul acestui an, un bărbat confirmat ca fiind Copilul Brunswick și care a locuit în Little Kilton sub numele de Stanley Forbes a fost împușcat și a murit. Suspectul, Charlie Green, a fost arestat și inculpat abia săptămâna trecută. Și iată-ne acum, în același mic oraș în care cetățeanul Jason Bell, tatăl lui Andie Bell, a fost găsit mort.

Mama, care stătea cu gura deschisă de groază, a suspinat. Pip a imitat-o.

— Poliția consideră moartea lui ca fiind suspectă și ne-a dat o declarație în fața secției din Amersham în urmă cu puțin timp.

Cadrul a lăsat în urmă redacția, înfățișând o scenă luminoasă de afară, cu un cer gri și o clădire întunecată pe care Pip o cunoștea prea bine. Locul cel rău.

Un podium fusese montat în parcare, cu un microfon care se legăna ușor în vânt.

Bărbatul stătea în spatele acestuia, cu cămașa și jacheta curate, cea verde, peticită la coate fiind în mod clar considerată nepotrivită pentru conferințe de presă.

Inspectorul Hawkins și-a dres glasul.

— Azi confirmăm cu tristețe că Jason Bell, în vârstă de 48 de ani, localnic din Little Kilton, a fost găsit mort duminică dimineața. Cadavrul lui a fost descoperit la serviciu, la firma pe care o deținea, cu sediul în Knotty Green. Investigăm moartea lui Jason ca fiind omucidere. Din nefericire, nu pot face și alte precizări întrucât ancheta este abia la început. Facem apel la orice martor care era în zona Knotty Green sâmbătă seara, mai ales în apropiere de Whiterbridge Lane, și care ar fi putut vedea ceva dubios.

Niciun martor, a gândit Pip, spunându-i din priviri prin ecranul de sticlă al televizorului. Nimeni nu îi auzea țipetele. Și mai era ceva: sâmbătă seara, asta spusese el, nu-i așa? Dar la ce oră se referea? Ar fi putut să fie orice oră, de la 19 sau poate chiar mai devreme, în funcție de persoana pe care o întrebai. Termenul era prea larg, prea vag; tot nu știa dacă reușiseră.

— Aveți vreo întrebare? a zis Hawkins și a făcut o pauză, uitându-se pe lângă cameră. Da! a arătat el spre cineva.

— Cum a fost ucis? s-a auzit vocea unei persoane care nu era în cadru.

Hawkins s-a strâmbat.

— Știți că nu vă pot dezvălui, ancheta este în desfășurare!

Cu un ciocan în cap, a răspuns Pip în minte. Lovit de cel puțin nouă ori. Ucis cu sălbăticie. O moarte foarte violentă.

— E îngrozitor! a spus mama ei, cuprinzându-și fața cu mâinile.

Pip a dat aprobator din cap.

— Are vreo legătură cu moartea fiicei lui, Andie? s-a auzit o altă voce din spatele camerei.

Hawkins l-a studiat pe bărbat timp de o secundă.

— Andie Bell a murit tragic în urmă cu mai mult de șase ani, iar cazul ei a fost închis anul trecut. Eu însumi am condus ancheta când Andie a dispărut. Am o legătură specială cu familia Bell și promit că voi afla ce s-a întâmplat cu Jason, cine l-a ucis. Mulțumesc!

Hawkins s-a retras de pe podium, fluturând puțin mâna, iar studioul a revenit în cadru.

— Îngrozitor, îngrozitor! a spus mama lui Pip, clătinând din cap. Nu pot să cred! Biata familie! Jason Bell este mort. Ucis.

Femeia s-a întors apoi ca să se uite la Pip, chipul ei devenind serios.

— Nu! a zis ea cu hotărâre, ridicând un deget.

Pip nu știa ce expresie greșită afișase. Jason Bell merita să moară, dar mama ei nu își putea da seama de asta doar uitându-se la ea, nu?

— Poftim? a întrebat Pip.

— Știu exact ce este licărul din ochii tăi, Pip. *Nu* o să devii obsedată și de asta! *Nu* o să începi să investighezi și cazul ăsta!

Pip s-a uitat din nou la televizor și a ridicat din umeri.

Doar că exact asta intenționa să facă.

Asta ar fi făcut, dacă ar fi auzit cu adevărat pentru prima dată despre crimă. Asta făcea ea: investiga. Era atrasă de morți, oameni dispăruți, și căuta motivul și metoda. Era normal și de așteptat. Iar Pip trebuia să se comporte normal, așa cum se așteptau oamenii.

Începea ultima parte din planul ei, refăcut în seara din urmă de nenumărate ori în șoapte încordate împreună cu Ravi. Urma să intervină, dar nu prea mult. Să îndrume, nu să conducă.

Poliția avea criminalul. Trebuia doar să știe cum să îl caute.

Pip ar fi putut să-i înghiontească pe polițiști în direcția corectă, ca să găsească persoana din spatele tuturor dovezilor pe care le lăsase pentru ei. Avea modul perfect, așteptat și normal ca să o facă. Podcastul.

Sezonul 3 din Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cuminți: Cine l-a ucis pe Jason Bell?

Iar ea știa exact pe cine să intervieveze mai întâi.

Patruzeci și cinci

Chipul lui Pip în semiobscuritate, slab luminat de strălucirea fantomatică a laptopului ei, umbrele fiind ca niște vânătași în jurul ochilor. O voce în urechile ei, a lui Jackie de la cafenea și a ei, într-un interviu înregistrat cu o zi în urmă, Cara șoptind în fundal. Totul decursese perfect: Pip o îndemnase doar cât era necesar, ca să o facă să spună ce trebuie, propozițiile dansând în jurul lor și în liniștea care era plină de înțeles. Felul în care vocea lui Jackie șuierase printre dinți când rostise numele lui Max îi ridicase părul pe ceafă lui Pip.

L-a ascultat din nou, la miezul nopții, cu o pereche veche de căști conectate la laptop. Probabil că Josh îi furase din nou căștile ca să joace FIFA, dar era în regulă; putea lua orice de la ea. Cu doar o săptămână în urmă crezuse că nu avea să-l mai vadă, deși se transformase în fantoma la care el încerca să nu se gândească. Putea lua orice voia, iar Pip l-ar fi iubit de două ori mai mult.

A studiat liniile albastre ale programului de înregistrare, imaginea dezordonată a vocii ei, fermă când trebuia să fie, liniștită când era cazul, ridicându-se și coborând, munți și văi. A izolat înregistrarea și a copiat-o într-un fișier nou.

Pip și l-a imaginat pe Hawkins ascultând aceleași cuvinte peste câteva zile; și l-a imaginat devenind atent, împingând scaunul cât această Pip suspendată în timp trăgea sforile. Aceeași Pip pe care avea s-o vadă zâmbind pe înregistrarea camerei de supraveghere din McDonald's, dacă ar fi avut vreodată nevoie

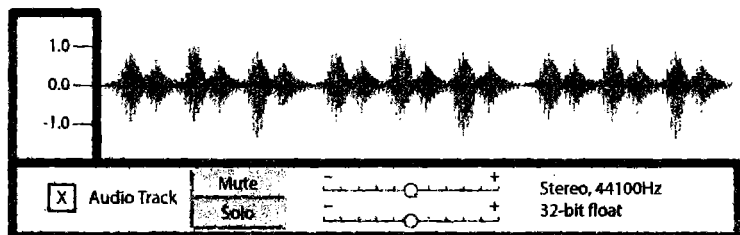
să se uite. Pip nu putea include numele lui Max, Hawkins trebuia să-l afle singur, dar îi arăta exact unde să caute.

Urmează calea, Hawkins! Calea cea mai ușoară era chiar aici, iar el trebuia doar să o urmeze, așa cum o făcuse cândva cu Sal Singh. Pip îi ușura munca. Tot ce trebuia să facă era să o urmeze, să intre în lumea pe care o crea doar pentru el.

Denumirea fișierului:

Reclamă pentru sezonul 3 din CIPFPC: Cine l-a ucis pe Jason Bell?.wav

[Se aude muzică introductivă]

[Introducere fișier audio]

Crainicul: *Little Kilton [...] un oraș care a văzut mai multe tragedii [...] confirmarea de azi din partea poliției locale că rezidentul Jason Bell, tatăl lui Andie Bell, a fost găsit mort [...] poliția tratează moartea lui ca suspectă [...]*

[Sfârșitul înregistrării]

[Introducere fișier audio cu sirena poliției]

Pip: Bună! Numele meu este Pip Fitz-Amobi și locuiesc într-un mic oraș. În urmă cu șase ani, doi adolescenți au fost uciși în acest mic oraș. În urmă cu câteva luni, un bărbat a fost împușcat mortal în acest mic oraș. Cum era vorba aia? Că lucrurile se întâmplă întotdeauna de trei ori, chiar și crima. Trăim într-un mic oraș și, în acest weekend, am aflat că a mai murit cineva.

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Jason Bell [...] localnic din Little Kilton, a fost găsit mort sâmbătă dimineață [...]*

[Finalul înregistrării]

Pip: Jason Bell, tatăl lui Andie și al Beccăi Bell, a fost găsit mort la sediul firmei sale, în apropierea orașului, săptămâna trecută.

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Investigăm moartea lui Jason ca fiind omucidere [...]*

[Sfârșitul înregistrării]

Pip: Nu a fost vorba despre un accident sau o moarte naturală. Cineva l-a ucis, dar, în afară de asta, multe dintre detaliile cazului sunt încă necunoscute. Judecând după informațiile oferite de poliție când a făcut apel la martorii din zonă, se pare că omorul s-a petrecut în seara de 15 septembrie. Jason a fost găsit la serviciu, la sediul firmelor de întreținere și curățenie pe care le deținea, Green Scene și Clean Scene Ltd. Asta e tot. Nu se cunosc detalii, în afară de un singur lucru: există un criminal în libertate și cineva trebuie să îl prindă. Alăturați-vă nouă pentru un nou sezon în care vom încerca să înțelegem acest caz, precum și ancheta în desfășurare a poliției. Cineva l-a ucis, așadar cineva îl voia mort, și trebuie să existe pe undeva vreo urmă. Oamenii vorbesc într-un oraș mic. Și s-au vorbit multe în ultima săptămână; orașul este practic plin de secrete șoptite și priviri aruncate pe furiș. Majoritatea nu merită ascultate, dar sunt unele care nu pot fi ignorate.

[Introducere înregistrare]

Pip: *Bună, Jackie, doar ca să te prezint, ești patroana unei cafenele independente din Little Kilton, de pe strada principală.*

Jackie: *Da, eu sunt.*

Pip: *Îmi poți spune ce s-a întâmplat?*

Jackie: *Ei bine, Jason Bell a fost aici în urmă cu câteva săptămâni și a stat la coadă ca să își comande cafeaua. Venea destul de des. Și la rând în fața lui era [...Bip...] [...]* Jason l-a împins, i-a vărsat cafeaua [...] i-a spus să se dea din calea lui.

Pip: *Ai spune că a fost o altercație?*

Jackie: *Da, aş putea spune că a fost destul de violent. [...] Era foarte clar că se antipatizau.*

Pip: *Și ai zis că s-a întâmplat cu doar două săptămână înainte ca Jason să fie ucis?*

Jackie: *Da!*

Pip: *Sugerezi că [...BIP...] ar putea fi cel care l-a ucis?*

Jackie: *Nu, eu... nu, bineînțeles că nu. Doar că sunt de părere că erau deja neînțelegeri între ei.*

Pip: *Dușmănie?*

Jackie: *Mda [...] din cauza lucrului pe care [BIP] i l-a făcut fiicei lui Jason, Becca. Chior dacă nu a fost condamnat. Sunt sigură că i-a dat lui Jason destule motive să îl urască.*

[Sfârșitul înregistrării]

Pip: *Nu știu ce părere ai tu, dar eu, una, am deja un nume pe lista mea de suspecti. Toate acestea și mai mult urmează în primul episod. Nu rata sezonul 3 din Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumini: Cine l-a ucis pe Jason Bell?*

[Introducere înregistrare]

Inspectorul Hawkins: *Promit că voi afla ce s-a întâmplat cu Jason, cine l-a ucis.*

[Sfârșitul înregistrării]

Pip: *Și eu.*

[Se aude muzică introductivă]

Patruzeci și șase

Totul începuse cu un apel telefonic.

— Bună, Pip, sunt inspectorul Hawkins! Mă întreb dacă ai timp să vii azi la secție ca să discutăm puțin?

— Sigur! îi spusese Pip. Despre ce e vorba?

— Despre reclama pentru podcast pe care ai publicat-o în urmă cu câteva zile, în legătură cu cazul Jason Bell. Am doar câteva întrebări pentru tine, asta-i tot. Este un interviu voluntar.

Pip se prefăcuse că se gândea la asta.

— Bine! Pot să ajung într-o oră?

Ora trecuse deja și, iat-o, stând în fața locului malefic! Clădirea înnegrită a secției de poliție din Amersham, o armă descărcându-se în inima ei, mâinile ude de transpirație și sângele lui Stanley. Pip și-a încuiat mașina și și-a șters mâinile roșii de blugi.

Îl sunase pe Ravi ca să îi spună unde se duce. El nu zisese prea multe, repetând *la naiba* de nenumărate ori, dar Pip îl asigurase că e în regulă, că nu trebuie să intre în panică. Acest lucru era de așteptat; era implicată indirect în caz, fie prin interviul cu Jackie, fie prin telefonul dat avocatului lui Max în acea seară. Doar despre asta era vorba, iar Pip știa exact cum să joace următorul rol. Era la distanță de crima asta – un actor distribuit într-un rol secundar, nimic mai mult. Hawkins voia informații de la ea.

Iar Pip voia în schimb ceva de la el. Ar fi putut să fie răspunsul la toate întrebările de care nu putea scăpa, substratul fiecărui gând în stare de veghe. Momentul în care Pip afla dacă reușiseră sau nu, dacă trucul cu momentul morții funcționase. Dacă funcționase, era liberă. Supraviețuise. Nu fusese nicio dată acolo și nu îl ucisese pe Jason Bell. Dacă nu funcționase... ei bine, nu merita să se gândească încă la asta. A ascuns gândul în ungherul întunecat din mintea ei și a intrat pe ușile automate.

— Bună, Pip!

Eliza, polițista care se ocupa de arestări, i-a zâmbit încordată din spatele biroului de la recepție.

— Mă tem că toate ajung aici, a spus ea, răsfoind un teanc de documente.

— M-a sunat inspectorul Hawkins și m-a rugat să vin la o discuție, a răspuns Pip, băgându-și mâinile în buzunarele de la spate, astfel încât Eliza să nu vadă cum tremură.

Calmează-te! Trebuie să te calmezi!

Ar fi putut să cedeze în sinea ei, dar sub nicio formă nu trebuia să se dea de gol.

— O, da! a zis Eliza și s-a îndepărtat. Atunci mă duc să îl anunț că ai venit.

Pip a așteptat.

A urmărit cum o polițistă pe care o cunoștea, Soraya, a trecut în grabă pe la recepție, oprindu-se doar pentru scurtă vreme ca să facă schimb de amabilități. Pip nu era acoperită de sânge de data asta, în orice caz nu de sângele pe care îl puteai vedea.

Când Soraya s-a îndreptat spre ușa încuiată din spate, altcineva a venit din direcția opusă. Inspectorul Hawkins, cu părul moale pieptănat pe spate, mai palid decât de obicei, mai

cenușiu la față, ca și când și-ar fi petrecut prea mult timp în clădirea asta, iar culorile sale l-ar fi pătruns, revendicându-l.

Probabil nu dormise prea mult de când fusese găsit cadavrul lui Jason.

— Bună, Pip! a salutat-o el și i-a făcut semn să vină, iar ea l-a urmat.

Pe același hol, de la locul rău spre locul și mai rău. Călcând din nou pe urmele ei suspendate în timp. Dar această Pip era cea care deținea controlul, nu fata speriată care tocmai văzuse moartea pentru prima dată. Și poate că-l urma pe Hawkins în camera de interogatoriu numărul 3, dar, de fapt, inspectorul o urma pe ea.

— Ia loc, te rog!

Hawkins i-a arătat un scaun, așezându-se și el. Alături, pe podea, era o cutie deschisă, plină cu o grămadă de dosare, iar pe masa de metal aștepta un reportofon.

Pip s-a așezat pe marginea scaunului și a dat din cap, așteptând ca polițistul să înceapă.

Totuși, bărbatul nu a făcut-o, pur și simplu uitându-se la ea și urmărindu-i privirea.

— Deci, a spus Pip, dregându-și glasul. Ce anume voriați să mă întrebați?

Hawkins s-a aplecat în față, întinzându-se spre reportofon, iar oasele gâtului i-au pocnit.

— Înțelegi că, deși ai venit de bunăvoie, iar noi vrem doar să ne ajuți cu investigația, tot trebuie să te interoghez, citindu-ți drepturile, și să înregistrez convorbirea noastră? a întrebat-o polițistul, privind-o cercetător.

Da, înțelegea. Dacă s-ar fi gândit serios că avea vreo legătură cu asta, ar fi trebuit să fie arestată. Era practica standard, dar în ochii lui era o expresie ciudată, ca și când ar fi vrut ca ea

să se teamă. Lui Pip nu îi era teamă; ea deținea controlul aici, așa că a dat aprobator din cap.

Hawkins a apăsat butonul.

— Sunt inspectorul Hawkins și o intervievez pe Pippa Fitz-Amobi; astăzi este marți, 25 septembrie, ora 11.31. E un interviu voluntar în legătură cu investigarea morții lui Jason Bell și poți pleca oricând, înțelegi?

— Da, a spus Pip, direcționându-și vocea spre aparatul de înregistrat.

— Nu trebuie să zici nimic, dar s-ar putea să-ți afecteze apărarea dacă nu menționezi când ești întrebată ceva ce ar putea fi folosit mai târziu la tribunal. Orice spui poate fi folosit ca dovadă, a adăugat Hawkins și s-a rezemat, scaunul său scârțâind. Deci, a spus el, am auzit reclama pentru noul sezon al podcastului tău, la fel ca alte sute de mii de oameni.

Pip a ridicat din umeri.

— Credeam că v-ar prinde bine un pic de ajutor în cazul ăsta. Având în vedere că ați avut nevoie de mine ca să clasați ultimele două cazuri. De asta mi-ați cerut să vin azi la discuții? Aveți nevoie de ajutorul meu? Vreți să îmi oferiți un interviu în exclusivitate pentru podcast?

— Nu, Pip! a răspuns polițistul, iar aerul i-a șuierat printre dinții. Nu am nevoie de ajutorul tău. E o investigație în curs, un caz de omucidere. Știi că nu pot să mă implic și să public informații importante pe internet. Nu așa funcționează justiția. Standardele jurnalistice ți se aplică și ție. S-ar putea considera chiar o sfidare.

— Nu am publicat nicio „informație importantă”, era doar o reclamă, a spus ea. N-am aflat încă alte detalii despre caz, în afară de ce ați declarat la conferința de presă.

— Ai publicat un interviu cu... – Hawkins și-a coborât privirea la notițele lui – Jackie Miller, speculând despre cine l-ar fi putut ucide pe Jason Bell, a spus el, mărink ochii ca și când ar fi marcat un punct împotriva ei.

— Nu tot interviul, a spus Pip, doar cele mai interesante înregistrări. Și nu am dat numele persoanei despre care am vorbit. Știu că asta ar putea prejudicia orice posibil proces în viitor. Chiar știu ce fac.

— Aș spune că subiectul a evidențiat destul de bine despre cine vorbeai, a spus Hawkins, aplecându-se spre cutia cu dosare de lângă el și apoi îndreptându-se cu un mic teanc de hârtii într-o mână. După ce ți-am auzit reclama, am vorbit cu Jackie, ca parte a investigației.

Polițistul a scuturat paginile spre ea, iar Pip a recunoscut copia interviului. Apoi, bărbatul a lăsat copia pe masa de metal, răsfoind-o.

— *Cred că era destulă dușmănie între Max Hastings și Jason Bell, a citit el cu voce tare. Auzi zvonuri prin oraș, mai ales când deții o cafenea pe strada principală... Jason probabil că-l ura pe Max pentru ce i-a făcut Beccăi și modul în care avea legătură cu moartea lui Andie... Cu siguranță mi s-a părut că nici Max nu îl plăcea pe Jason... Era multă furie. A fost destul de violent. Nu m-am mai confruntat cu o astfel de situație între doi clienți. Și, așa cum a spus Pip, nu e îngrijorător că Jason a fost ucis după doar două săptămâni? a terminat de citit Hawkins, care a închis copia și și-a ridicat privirea la Pip.*

— Aș spune că este un prim pas standard într-o investigație, a rostit Pip, fără să își mute privirea din ochii lui; nu intenționa să o facă prima. Să afli dacă s-a petrecut ceva neobișnuit în viața victimei, identificându-i pe cei care aveau vreo intenție rea în privința ei, posibili suspecti. Un incident violent care

a condus la moartea persoanei respective, intervievarea unui martor. Scuze dacă v-am luat-o înainte!

— Max Hastings, a spus Hawkins, limba lui şuierând de trei ori când s-a poticnit, rostind numele.

— Se pare că nu este prea simpatizat în oraș, a zis Pip. Are mulți dușmani. Și se pare că Jason Bell era unul dintre ei.

— Mulți dușmani, i-a repetat Hawkins cuvintele, încruntându-se. Te-ai considera unul dintre inamicii lui?

— Adică, a început Pip și a ridicat din sprâncene, este un violator în serie care a scăpat liber și a rănit niște oameni la care țineam mult. Da, îl urăsc, dar nu știu dacă am onoarea de a fi cel mai rău dușman al lui.

— Te dă în judecată, nu-i așa? a insistat Hawkins, a luat un pix și l-a atins de dinți. Pentru defăimare, pentru o declarație și o înregistrare audio pe care ai publicat-o pe rețeaua de socializare în ziua în care a fost citit verdictul în procesul lui pentru viol.

— Da, voia să o facă, a răspuns Pip. Așa cum am spus, minunat băiat! De fapt, am ajuns totuși la o înțelegere.

— Interesant! a spus Hawkins.

— Da?

— Ei bine...

Polițistul a apăsat butonul pixului de mai multe ori, iar Pip nu a auzit decât *BA, BA, BA*.

— Din cât te cunosc, Pip, după mulțimea de interacțiuni pe care le-am avut, aș spune că sunt surprins că ai decis să accepți înțelegerea, să plătești. Chiar îmi pari genul care ar lupta până la capăt.

— De obicei sunt, a dat Pip din cap. Dar cred că mi-am pierdut încrederea în tribunale, în sistemul de justiție, penal

sau civil. Și am obosit. Vreau să las totul în urmă, să o iau de la capăt la universitate.

— Așadar, când ai decis să accepți înțelegerea?

— Recent, a spus Pip. În urmă cu două săptămâni.

Hawkins a dat din cap în sinea lui, scoțând o altă foaie de hârtie dintr-un dosar de deasupra cutiei.

— Am vorbit cu Christopher Epps, avocatul care îl reprezintă pe Max Hastings în procesul de defăimare, și mi-a spus că l-ai sunat sâmbătă, 15 septembrie, la 21.41. Spune că atunci l-ai informat să accepți înțelegerea pe care ți-a oferit-o cu câteva săptămâni înainte.

Pip a dat aprobator din cap.

— O oră ciudată la care să îl suni, nu crezi? Atât de târziu într-o sâmbătă seara?

— Nu chiar. El mi-a spus să îl sun oricând. M-am gândit la asta toată ziua și am luat în sfârșit o decizie, așa că nu am văzut niciun motiv să mai amân. Din câte știu, voia să deschidă un proces la prima oră luni dimineața.

Hawkins a dat din cap, notând ceva ce Pip nu putea citi pe pagina cu susul în jos.

— De ce mă întrebați despre o conversație pe care am avut-o cu avocatul lui Max Hastings? a întrebat ea, mijind confuză ochii. *Ați început să îl cercetați pe Max ca suspect?*

Hawkins nu a spus nimic, dar Pip nu avea nevoie de vreo confirmare. Știa. Hawkins nu ar fi aflat despre telefonul dat de Pip lui Epps dacă nu ar fi aflat mai întâi de telefonul dat de Epps lui Max după doar câteva minute. Și nu ar fi avut de unde să știe dacă nu ar fi verificat deja registrul apelurilor telefonice ale lui Max. Probabil nici măcar nu avusese nevoie de mandat; probabil Max îi dăduse singur telefonul, la sfatul lui Epps, crezând că nu are nimic de ascuns.

Hawkins putea deja să îl plaseze pe Max la locul crimei la ora la care îl sunase Epps și în funcție de apelurile de mai târziu ale părinților lui; cu siguranță era un motiv de îndoială suficient cât să obțină un mandat de percheziție pentru casa și mașina lui Max, nu? Să ia mostre din ADN-ul lui ca să îl compare cu cel găsit la locul crimei? Asta numai dacă ora la care Max fusese acolo nu se potrivea cu ora decesului lui Jason. Acea ultimă necunoscută.

Pip a încercat să nu lase gândul să îi întunece chipul, uitându-se înainte la Hawkins, cu o urmă de interes în ochii mijiți, dar nu prea mult.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Jason Bell? a întrebat Hawkins, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu la fel de bine ca dumneavoastră. Știam mai multe despre el, dar nu pot să spun că îl cunoșteam, dacă are vreun sens ce zic. Nu prea am stat la discuții, dar, bineînțeles, când cercetam ce s-a întâmplat cu Andie, am studiat multe aspecte din viața lui. Căile noastre s-au intersectat, dar nu ne-am *cunoscut* cu adevărat.

— Totuși, pari hotărâtă să afli cine l-a ucis, pentru podcastul tău?

— Cu asta mă ocup, a spus Pip. Nu trebuie să îl cunosc bine ca să cred că merită dreptate. Cazurile din Little Kilton nu par să se rezolve până nu mă implic.

Hawkins a izbucnit în râs peste masă, trecându-și mâna prin barba scurtă.

— Știi, Jason mi s-a plâns după ce ai publicat primul sezon al tău. A spus că era hărțuit de presă, pe internet. Ai crede că este corect să spun că nu te plăcea, din cauza asta?

— Habar n-am, a spus Pip, și nu înțeleg de ce este relevant. Chiar dacă nu mă plăcea, tot merită dreptate, iar eu o să ajut cum o să pot.

— Așadar, te-ai întâlnit recent cu Jason Bell? a întrebat Hawkins.

— Recent?

Pip s-a uitat la tavan, ca și când ar fi încercat să își amintească. Bineînțeles că nu trebuia să se gândească prea mult; trecuseră doar zece zile de când îi târâse cadavrul prin pădure. Și înainte de asta, bătuse la ușa lui Jason ca să îi pună întrebări despre Green Scene și Ucigașul BA, dar Hawkins nu trebuia să afle despre conversația aia. Pip era deja legată indirect de caz, de două ori. Contactul recent cu Jason erau mult prea riscant; ar fi putut chiar să-i facă să o bănuiască și să obțină un mandat pentru mostra ei de ADN, judecând mai ales după cum se uita la ea Hawkins, studiind-o.

— Nu! Nu am vorbit cu el, ca să nu mai spun că nu l-am văzut prin oraș de, ei bine, probabil câteva luni, a spus ea. Cred că ultima dată drumurile ni s-au intersectat la comemorarea de șase ani pentru Andie și Sal, vă amintiți? Ați fost acolo. Noaptea în care a dispărut Jamie Reynolds.

— Deci, asta a fost ultima dată când îți amintești că ai dat de Jason? a întrebat Hawkins. La sfârșitul lui aprilie?

— Corect!

Altă observație notată pe hârtia dictando de pixul scârțâind, sunetul acestuia călătorind tocmai până la ceafa ei. Despre ce scria? Și în clipa aia, Pip a căpătat senzația stranie că nu Hawkins stătea în fața ei și o interoga. Era ea, cea de acum un an. Fata de 17 ani care credea că adevărul era singurul lucru care conta, indiferent de context, ignorând acea zonă sufo-cantă gri. Adevărul era țelul, era călătoria, la fel cum era și

pentru inspectorul Hawkins. Asta era în fața ei: vechiul sine înfruntându-l pe cel de acum. Iar persoana asta nouă trebuia să câștige.

— Numărul de telefon pe care l-ai folosit ca să îl suni pe Christopher Epps, a spus Hawkins, trecându-și degetul peste foaia imprimată, nu este numărul tău de mobil. Sau cel fix de acasă.

— Nu! a spus Pip. L-am sunat de pe telefonul fix al prietenei mele.

— De ce?

— Acolo eram, a zis Pip, și mai devreme în acea zi mi-am pierdut telefonul, adică mobilul.

Hawkins s-a aplecat înainte, strângând din buze când s-a gândit la spusele ei.

— Ți-ai pierdut telefonul în ziua aia? Sâmbătă, 15 septembrie?

Pip a dat din cap, apoi a spus „Da” pentru reportofon, îndemnată de privirea lui Hawkins.

— Am fost după-amiază la alergat și cred că mi-a sărit din buzunar. Nu am reușit să-l găsesc. Am altul acum.

Altă observație pe foaie, alt fior pe șira spinării lui Pip. Despre ce scria? Ea ar fi trebuit să dețină controlul, ea ar fi trebuit să scrie.

— Pip, a făcut Hawkins o pauză, ațintindu-și privirea asupra ei. Poți să-mi spui unde ai fost între 21.30 și miezul nopții în ziua de sâmbătă, 15 septembrie?

Și iată! Ultima necunoscută!

Ceva s-a eliberat în pieptul lui Pip, lăsând în jurul inimii ei cu bătaie de foc de armă mai mult loc să respire. Umerii i s-au despovărat, iar maxilarul i s-a relaxat. Sângele de pe mâinile ei era doar transpirație.

Reușiseră!

Se terminase.

Pip nu a afișat nicio expresie, dar ceva îi sfârâia lângă colțurile gurii, un zâmbet invizibil și un oftat tăcut.

O întreba unde fusese între 21.30 și miezul nopții deoarece aceea era ora estimată a decesului. Reușiseră. Amânaseră cu mai mult de trei ore, iar ea era în siguranță. Supraviețuise. Și Ravi, și toți cei la care apelase să o ajute. Toți erau în regulă. Deoarece Pip nu l-ar fi putut ucide pe Jason Bell; fusese în cu totul altă parte.

Nu putea fi prea nerăbdătoare să îi spună sau să o facă prea teatral.

— E seara în care a fost ucis Jason Bell? a întrebat ea, verificând.

— Da!

— Ăăă, ei bine, am fost acasă la prietenele mele...

— Care prietene?

— Cara Ward și Naomi Ward, a spus Pip, uitându-se în timp ce el își nota. Ele locuiesc pe Hogg Hill. Acolo eram când i-am dat telefon lui Christopher Epps la... ce oră spuneai că era?

— Așa, 21.41 seara, a spus Hawkins, cu răspunsul pregătit pe vârful limbii.

— Da, pe la 21.40. Am ajuns la ele cu câteva minute mai devreme, deci presupun că pe la 21.30 conduceam spre casa lor.

— Bine! a spus el. Și cât timp ai rămas acasă la familia Ward?

— Nu prea mult, a zis Pip.

— Nu? a întrebat-o el, privind-o cercetător.

— Nu, am stat doar puțin timp înainte să ne dăm seama că ne este foame. Așa că am plecat toate trei să luăm mâncare.

Hawkins a mai notat ceva.

— Mâncare? a spus el. Unde v-ați dus?

— La McDonald's, a spus Pip schițând un zâmbet timid, plecând capul. Cel de la benzinăria din Beaconsfield.

— În Beaconsfield?

Polițistul a băgat pixul în gură.

— Ăla e cel mai apropiat loc din care să luați mâncare?

— Ei bine, era cel mai apropiat McDonald's, și asta voiam.

— La ce oră ați sosit la McDonald's?

— Ăăă... Pip s-a gândit o vreme, apoi a răspuns: Nu prea m-am uitat la ceas, mai ales că nu aveam telefon, dar dacă am plecat la scurt timp după ce l-am sunat pe Epps, atunci trebuie să fi ajuns acolo după ora 22.

— Și ai zis că ai condus tu? Erați cu mașina ta? a întrebat el.

— Da!

— Ce mașină ai?

Pip a tras aer pe nas.

— Un Volkswagen Beetle. Gri.

— Și numărul de înmatriculare?

Ea i l-a spus, urmărindu-l când l-a notat și subliniat.

— Deci ai ajuns la McDonald's pe la 22, a spus inspectorul.

Nu e cam târziu pentru cină?

Pip a ridicat din umeri.

— Sunt încă adolescentă, ce pot să spun?

— Ați băut? a întrebat el.

— Nu, a spus ea categoric, deoarece ar fi fost o infracțiune.

— Ar fi fost, a spus Hawkins, uitându-se la foaia lui cu observații. Și cât timp ați stat la McDonald's?

— Da, destul, a zis Pip. Ne-am luat meniurile și am stat acolo cam vreo oră și jumătate, presupun. Apoi am luat niște

înghețate la întoarcere. M-aș putea uita pe aplicația Barclay să văd la ce oră am plătit mâncarea.

Hawkins a clătinat ușor din cap. Nu trebuia să vadă asta pe telefonul ei; avea propriile metode să îi verifice alibiul. Și urma să o vadă pe înregistrare, clar ca ziua, stând la coadă, evitând să se uite la cameră. Două plăți separate făcute cu cardul ei. Planul fusese bine gândit, Hawkins.

— Bine, deci crezi că ai plecat de la McDonald's pe la 23.30?

— Așa cred, da, a spus ea. Fără să verifice.

— Și unde ați plecat de acolo?

— Ei bine, acasă, i-a răspuns Pip încruntându-se deoarece răspunsul era prea evident. Ne-am întors în Kilton, le-am lăsat pe surorile Ward acasă, iar apoi m-am întors la mine.

— La ce oră te-ai întors acasă?

— Repet, nu prea m-am uitat la ceas, mai ales că nu aveam telefon, a spus ea. Dar când am intrat în casă, mama încă mă aștepta în pat; trebuie să fi fost trecut de miezul nopții, deoarece a comentat asta. Urma să ne trezim devreme a doua zi dimineată.

— Și apoi?

Polițistul și-a ridicat privirea.

— Apoi m-am dus la culcare.

Era acoperită în tot intervalul orei estimate a decesului. Pip vedea totul desfășurându-se pe noile riduri de pe fruntea lui Hawkins. Bineînțeles, poate se gândea că Pip ar fi putut să mintă. Trebuia să verifice. Dar ea nu mințea, nu în legătură cu partea asta, iar toate dovezile erau acolo, așteptându-l doar pe el.

Hawkins a expirat și, aruncând din nou o privire peste foaie, ceva l-a deranjat; Pip a văzut-o în ochii lui.

— Interviu s-a oprit la 11.43.

Polițistul a apăsat butonul de *stop* al aparatului.

— Mă duc doar să iau o cafea, a spus el, ridicându-se de pe scaun și adunând dosarele. Ai vrea și tu una?

Nu, nu voia. Se simțea rău din cauză că-i scăzuse adrenalina, stomacul relaxându-se în sfârșit acum, că știa că supraviețuise, câștigase, că Max îl ucisese pe Jason și nu ar fi putut fi ea. Totuși, nu se relaxase complet; expresia polițistului era cea pe care nu o putea înțelege. Hawkins aștepta un răspuns.

— Da, vă rog! a spus ea, chiar dacă nu voia. Cu lapte, fără zahăr.

O persoană nevinovată, cineva care nu avea nimic de ascuns, nimic pentru care să se îngrijoreze, accepta cafeaua.

— Două minute!

Hawkins i-a zâmbit, ieșind pe ușă. Aceasta a tăcânit în urma lui, iar Pip i-a ascultat pașii târșâiți când s-a îndepărtat pe hol. Poate chiar pleca să ia niște cafea, dar probabil să și dea noile informații altui polițist, punându-l să îi verifice alibiul.

A expirat, pleoștindu-se pe scaun. Acum nu trebuia să mai joace teatru, nu se uita nimeni. O parte din ea voia să își cuprindă fața cu mâinile și să țipe. Să urle. Să râdă. Deoarece era liberă și se terminase. Putea să-și reprime groaza și să nu o mai manifeste niciodată. Și poate într-o zi, peste câțiva ani, chiar ar fi uitat asta sau viața și-ar fi reluat cursul normal, ca să o facă să dea uitării senzația că aproape murise. Doar o viață bună ar fi reușit așa ceva, a gândit ea. Una normală. Și poate că urma să o aibă. Poate tocmai o recâștigase.

Telefonul i-a vibrat în buzunar, pe picior. L-a scos și s-a uitat la ecran.

Un mesaj de la Ravi.

Cum îți merge azi?

Trebuiau să fie atenți când își scriau mesaje pentru că lăsau o urmă permanentă. Majoritatea mesajelor lor erau acum codate, simple sau doar unele în care stabileau o oră ca să

discute. *Cum îți merge azi?* însemna de fapt *Ce se întâmplă?* *A funcționat?* Nu era pentru străini, ci un limbaj secret pe care îl născociseră împreună, ca milionul de moduri neînsemnate în care își spuneau *te iubesc*.

Pip s-a uitat la emoticoane. A derulat până ce a găsit simbolul cu degetul mare ridicat și l-a trimis doar pe acela. Putea însemna „Îmi merge bine, mulțumesc!”, dar, de fapt, semnificația era „Am reușit. Am scăpat!” Ravi avea să înțeleagă, să clipească la ecran chiar acum, iar apoi să expire prelung, ușurarea fiind o senzație fizică, desfășurându-se în el, schimbând felul în care stătea pe scaun, forma oaselor lui, senzația pielii. Erau în siguranță, erau liberi; nu fuseseră niciodată acolo.

Pip și-a băgat telefonul în buzunar când ușa sălii de interogatoriu s-a deschis cu un zăngănit, Hawkins intrând cu spatele înainte ca să o împingă, având mâinile ocupate cu două căni.

— Poftim! a zis și i-a dat o cană cu echipa de fotbal Chelsea.

— Mulțumesc! i-a răspuns Pip și a cuprins-o cu mâinile, forțându-se să ia o sorbitură.

Era prea amară, prea fierbinte, dar i-a zâmbit oricum.

Hawkins nu a luat nicio gură. A lăsat cana pe masă și a împins-o mai departe. S-a întins și a apăsă un buton de pe reportofon.

— Interviuul a reînceput la 11.48, a zis el și și-a suflecat mâneca pentru a se uita la ceas

Cei doi s-au privit o secundă. Ce mai voia să o întrebe? Îi explicase telefonul dat lui Epps și îi dăduse alibiul, ce altceva mai voia să știe de la ea? Pip nu putea gândi. Ratase ceva? Nu, totul decursese conform planului, nu ar fi putut rata ceva. *Nu te panica, doar bea, ascultă și reacționează!* Dar mai întâi trebuia să își șteargă mâinile deoarece sângele lui Stanley i le păta din nou.

— Deci, a spus brusc Hawkins, atingând masa cu o mână, podcastul ăsta, ancheta asta, plănuiești să o continui?

— O cam consider datoria mea, a răspuns Pip. Și, așa cum ați spus, odată ce încep ceva, îmi place să văd că ajunge la final. Atât de încăpățânată sunt.

— Știi că nu poți să publici nimic ce ne-ar putea îngreuna investigația, nu? a spus el.

— Da, știu asta. Și nu o s-o fac, pentru că nu știu nimic. Acum nu mă bazez decât pe teorii și contexte vagi. Am învățat recent o lecție despre defăimarea pe internet, așa că n-am să postez nimic fără să menționez „se presupune” sau „conform unei surse”. Iar dacă găsesc ceva concret, oricum o să vin la poliție mai întâi.

— O! a spus Hawkins. Ei bine, apreciez asta! Deci, pentru podcastul ăsta, cum îți înregistrezi interviurile?

De ce trebuia să știe? Sau era asta doar o discuție inutilă, cât aștepta ceva? Ce... Un coleg care să îi verifice alibiul? Cu siguranță ar fi durat câteva ore.

— Doar cu un program audio, a spus Pip. Sau dacă este un apel telefonic, am o aplicație pe care pot s-o folosesc.

— Și folosești microfoane dacă, să spunem, înregistrezi personal pe cineva?

— Da, a dat din cap Pip. Microfoane care se conectează prin USB la laptop.

— O, foarte ingenios! a exclamat el.

Pip a confirmat, dând din cap.

— E ceva mai compact decât ăsta, a spus, gesticulând spre reportofon.

— Da! a râs Hawkins. Foarte. Și trebuie cumva să porți căști când iei un interviu? Să asculți cu ele pe urechi în timp ce înregistrezi?

— Ei bine, a spus Pip, da, îmi pun căștile la început ca să verific nivelul sunetului, să văd dacă persoana este prea aproape de microfon sau dacă se aud zgomote de fundal. Dar, de obicei, nu trebuie să le port în timpul unui interviu.

— O, înțeleg! a zis el. Și trebuie să fie căști profesionale pentru asta? Știi, nepotul meu vrea să înceapă un podcast și vine ziua lui de naștere.

— Oh! a zâmbit Pip. Ăăă, nu, ale mele nu sunt profesionale. Doar niște căști mari care anulează zgomotul, pe care le pun pe urechi.

— Și le poți folosi și la altceva? a întrebat Hawkins. Să asculți muzică sau chiar podcasturi?

— Da, a zis ea, încercând să-i înțeleagă expresia.

De ce vorbeau despre asta?

— Ale mele se conectează prin Bluetooth la telefon; sunt bune să ascult muzică atunci când alerg sau merg.

— A, deci potrivite pentru a fi folosite zilnic?

— Da! a încuviințat Pip.

— Ai spune că le folosești zilnic? Nu vreau să-i cumpăr ceva ce nu o să-i fie de folos, mai ales dacă sunt scumpe.

— Pe ale mele le folosesc tot timpul.

— A, minunat! a zâmbit Hawkins. Știi ce marcă sunt? M-am uitat pe Amazon și unele sunt ridicol de scumpe.

— Ale mele sunt Sony, a răspuns ea.

Hawkins a dat din cap, schimbându-se ceva în ochii lui, aproape un licăr.

— Negre? a întrebat el.

— D-da, a spus Pip, vocea poticnindu-i-se în gât când min-tea s-a repliat, încercând să înțeleagă ce se întâmpla aici.

De ce avea o senzație de apăsare în stomac? De ce își dăduse acesta seama, iar ea încă nu?

— *Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cuminți*, a zis Hawkins, trecându-și o mână peste mânecă, bâjbâind. Așa se intitulează podcastul tău, nu?

— Da!

— Bun nume! a exclamat el.

— Stârnește interesul, a răspuns Pip.

— Știi, mai vreau să te întreb ceva.

Hawkins s-a rezemat, coborând o mână spre buzunarul exterior al jachetei.

— Ai spus că nu ai avut niciun contact cu Jason Bell. De la comemorarea din aprilie, nu?

Pip a ezitat.

— Da!

Lui Hawkins i-a zvâcnit obrazul când și-a mutat privirea din ochii ei, uitându-se la propriile degete când a băgat mâna în buzunarul în care avea ceva voluminos. Pip a observat în sfârșit.

— Explică-mi atunci de ce căștile tale, cele pe care le folosești zilnic, au fost găsite în casa unui bărbat ucis cu care nu te-ai mai întâlnit de câteva luni?

Polițistul a scos ceva din buzunar. O pungă transparentă cu o bandă roșie pe care scria *Dovezi*. Și în pungă erau căștile lui Pip. Erau incontestabil ale ei: cu un abțibild CPIPFC pe care i-l făcuse Ravi, lipit pe o parte.

Erau ale ei.

Găsite în casa lui Jason Bell.

Iar Hawkins tocmai o făcuse să recunoască asta în timpul interviului înregistrat.

Patruzeci și șapte

Șocul nu a durat mult timp, nu înainte să se instaleze disperarea. Coagulându-se în stomacul ei, ridicându-se pe șira spinării, repede ca picioarele unei insecte sau degetele unui mort.

Pip s-a uitat la căștile ei din punga de dovezi și nu înțelegea. Nu, era imposibil! Le văzuse cu o săptămână în urmă, nu-i așa? Când lucra la interviul înregistrat al lui Jackie. Nu, nu, nu reușise să le găsească; crezuse că Josh le împrumutase din nou.

Nu, ultima dată le văzuse... în ziua *aia*. Le scosese și le pusese în rucsac înainte să bată la ușa lui Nat. Dar Jason o răpise.

— Îți aparțin? a întrebat-o Hawkins, privirea lui fiind o prezență fizică pe chipul ei, o mâncărime pe care nu o putea ignora, urmărind semne care să o dea de gol.

Ea nu îi putea arăta niciunul.

— Par asemănătoare, a spus Pip, vorbind lent și categoric pentru a acoperi panica din inima care bătea să îi spargă pieptul. Pot să le văd mai de aproape?

Hawkins a împins punga de dovezi pe masă, iar Pip și-a coborât privirea la căști, prefăcându-se că le studiază cât trăgea de timp ca să se gândească.

Jason avusese rucsacul ei în mașină. Ea îl verificase înainte să plece cu Ravi de la locul crimei și se asigurase că avea tot ce împachetase după-amiaza *aia*. Avusese, cu excepția căștilor. Nu se gândise la ele deoarece le pusese după aceea. Dar apoi, când...

Nu! Ticălosul ăla nenorocit!

Jason trebuie să le fi scos. Când o lăsase acolo, înfășurată în bandă și plecase acasă. Se uitase prin rucsacul ei. Găsise căștile și le luase. Deoarece erau trofeul lui. Simbolul celei de-a șasea victime. Ceea ce ar fi ținut aproape ca să retrăiască fiorul uciderei ei. Căștile lui Pip erau trofeul lui. De aceea le luase.

Ticălos nenorocit!

Hawkins și-a dres vocea.

Pip s-a uitat la el. Cum să reacționeze? Ce mișcare putea să facă? Mai era vreo mișcare pe care ar fi putut s-o facă? O prinsese cu minciuna, punând-o în directă legătură cu victima.

La naiba!

La naiba!

La naiba!

— Da! a spus încet. Sunt sigur ale mele! Abțibildul...

Hawkins a dat din cap, iar acum Pip i-a înțeles expresia și l-a urât pentru asta. O prinsese. Își crease plasa pe care ea nu o văzuse înainte să o cuprindă, sufocând-o. Nu era liberă sau în siguranță.

— Și de ce a găsit căștile tale echipa criminalistică în casa lui Jason Bell?

— E-eu, s-a bâlbâit Pip. Sincer, nu știu. Unde erau?

— În dormitorul lui, a spus Hawkins. În sertarul de sus al noptierei.

— Nu înțeleg! a zis Pip, iar asta nu era adevărat deoarece știa exact de ce erau acolo și cum ajunseseră acolo, dar nu își găsea cuvintele deoarece mintea ei era ocupată, planul spărgându-se într-un milion de bucăți și prăbușindu-se în spatele ochilor ei.

— Ai spus că folosești căștile zilnic? *Tot timpul*, a citat-o el. Totuși, nu ai mai intrat în contact cu Jason Bell din aprilie. Deci, cum au ajuns căștile tale acolo?

— Nu știu, a răspuns Pip, foindu-se pe scaun.

Nu, nu foindu-se, asta o făcea să pară vinovată.

Rămâi nemișcată, uită-te la el!

— Le folosesc tot timpul, dar nu le-am văzut în ultima vreme...

— Definește *ultima vreme*.

— Nu știu, poate o săptămână sau mai mult, a spus ea. Poate le-am lăsat undeva... Nu prea îmi amintesc.

— Nu? a zis Hawkins pe un ton amuzat.

— Nu!

Pip s-a holbat la el, dar privirea ei era mai slabă ca a lui. Simțea sânge pe mâini, arma din inimă, fierea din gât și cușca strâmtă care se strângea în jurul ei, apăsându-i pielea de pe brațe. Înțepând-o, cum o făcuse și banda adezivă.

— Sunt la fel de confuză ca și dumneavoastră.

— Nu ai nicio explicație? a întrebat Hawkins.

— Nu, niciuna! a spus Pip. Nici măcar nu mi-am dat seama că lipsesc.

— Deci, nu ar fi putut să dispară de prea multă vreme? a întrebat el. Poate de vreo nouă sau zece zile? E posibil să le fi pierdut în aceeași zi cu telefonul?

Atunci Pip și-a dat seama. Nu o credea. Nu intenționa să urmeze calea pe care o făcuse pentru el. Nu mai era un străin marginal, ci o linie directă între ea și Jason. Hawkins o găsisese pe adevărata Pip, nu pe cea pe care o plantase ca să o găsească el. Inspectorul câștigase.

— Chiar nu știu, a spus Pip, iar groaza a revenit, acea margine a stâncii din mintea ei, respirația accelerându-i-se, iar gâtul uscându-i-se. Cred că pot să-i întreb pe ai mei, să văd dacă își aduc aminte când m-au văzut ultima dată cu căștile. Dar nu știu cum s-a întâmplat asta.

— Bun, a spus Hawkins.

Trebuia să plece, să iasă înainte ca panica să preia controlul feței ei și să nu o mai poată ascunde. Trebuia să plece – și putea, interviul era benevol. Nu o puteau aresta. Nu încă. Iar câștile erau doar dovezi circumstanțiale; aveau nevoie de mai mult.

— De fapt, cred că trebuie să plec. Plec în curând la cumpărături cu mama ca să facem provizii pentru facultate. Plec săptămâna asta și nu sunt încă organizată. Cum ar zice ea, am lăsat totul în ultima clipă. O să-i întreb pe ai mei dacă își aduc aminte când am folosit ultima dată câștile și o să vă spun mai târziu.

Ea s-a ridicat în picioare.

— Interviul s-a terminat la 11.57.

Hawkins a oprit banda și s-a ridicat și el în picioare, luând punga cu dovezi.

— Te conduc afară, i-a zis inspectorul.

— Nu! a spus Pip de la ușă. Nu vă faceți griji, am fost pe aici de multe ori, știu drumul!

A ieșit din nou pe holul din locul malefic, sângele de pe mâini, de pe față și de peste tot însemnând-o cu roșu când a ieșit clătinându-se din clădire.

Și-a întors laptopul. Panicată, aproape l-a scăpat. O șurubelniță din trusa cu scule a tatălui ei. Pip putea să scoată hard disk-ul, știa exact cum să o facă, să îl pună în cuptorul cu microunde și să îl vadă explodând. Dacă ar fi obținut un mandat și i-ar fi luat calculatorul, nu ar fi putut să vadă că umblase după informații despre Green Scene înainte de moartea lui Jason, al doilea cont de e-mail al lui Andie sau orice legătură cu Jason sau Ucigașul BA. Ora morții se situa undeva între 21.30 și 00.00, iar ea avea

un alibi, căștile erau doar dovezi circumstanțiale, iar ea avea un alibi.

A scos un șurub înainte să își dea seama de adevăr, solid și indiscutabil, prins în mijlocul pieptului ei. Era în faza de negare, dar vocea din mintea ei știa și a îndrumat-o lent spre ieșire.

Se terminase.

Pip a lăsat totul și a plâns în pumni. Dar alibiul ei... Planul funcționase, protesta o ultimă parte din ea. Nu, nu! Nu putea să mai gândească așa, nu mai putea lupta, nu se mai vedea ieșind din asta. Ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost doar ea, dar nu era singura expusă la risc. Ravi, Cara, Naomi, Jamie, Connor și Nat. Ei o ajutaseră deoarece le-o ceruse, deoarece o iubeau, iar ea îi iubea pe ei.

Și iată! Îi iubea, un adevăr simplu și puternic. Pip îi iubea pe toți și nu îi putea lăsa să cadă odată cu ea.

Asta era promisiunea.

Iar dacă asta era începutul sfârșitului, Pip știa un singur fel prin care să îi protejeze pe toți. Trebuia să se asigure că erau scoși din poveste înainte să fie descoperită. Trebuia să făurească o poveste nouă, un nou plan.

O durea să se gândească măcar la asta, să știe ce însemna pentru ea și viața pe care nu avea să o trăiască niciodată.

Era nevoită să mărturisească.

Patruzeci și opt

— Nu, la naiba! i-a spus Ravi, vocea lui frângându-se la telefon, în timp ce respira repede și panicat.

Pip a strâns prea puternic telefonul lipit de ureche. Unul dintre telefoanele ei cu cartelă; nu avea încredere în telefonul ei obișnuit pentru conversația asta. Ar fi putut să dea în vileag toate urmele și legăturile cu Ravi.

— Trebuie să o fac, a spus ea, imaginându-și expresia băiatului, uitându-se în gol în timp ce lumea se năruia în jurul lor.

— Te-am întrebat de mai multe ori! a zis el, furia pârâind acum în vocea lui. Te-am întrebat dacă ai verificat tot ce era în rucsac. Ți-am zis-o, Pip! Te-am întrebat dacă ai verificat!

— Știu, îmi pare rău! Credeam că am făcut-o.

Ea a clipit, lacrimile adunându-se în colțul gurii, iar stomacul ei strângându-se văzându-l în starea asta.

— Am uitat de ele. Este greșeala mea! Totul este din vina mea, de aia trebuie să mărturisesc, ca să fiu doar eu...

— Dar ai un alibi, a spus el, și acum încerca să nu plângă, își dădea seama Pip. Legistul crede că Jason a murit între 21.30 și 00.00, deci ești acoperită întreaga perioadă. Nu s-a terminat, Pip! Căștile sunt dovezi circumstanțiale, ne putem gândi la ceva.

— Sunt o legătură directă între mine și Jason, a zis ea.

— Ne putem gândi la ceva, a rostit mai tare Ravi, acoperindu-i vocea. Născocim un plan nou. La asta ne pricepem.

— Hawkins m-a prins cu minciuna, Ravi. M-a prins cu minciuna, iar asta și căștile îl fac să mă suspecteze. Asta

înseamnă că probabil poate să obțină mandat pentru ADN-ul meu, dacă vrea asta. Iar dacă am lăsat din întâmplare vreun fir de păr, orice, în urmă la locul crimei, atunci s-a terminat. Planul funcționa doar dacă nu avea nicio legătură cu mine, doar indirect prin telefonul dat lui Epps în seara aia și noul podcast. S-a terminat!

— Nu s-a terminat! a strigat el, speriat – Pip a simțit asta prin telefon, cuprinzând-o și pe ea frica, intrându-i în piele ca o ființă vie. Renunți!

— Știu! a spus ea, închizând ochii. Renunț! Pentru că nu pot să te trag după mine. Sau pe familia Reynolds, sau Ward, sau pe Nat. Asta a fost înțelegerea. Dacă ceva decurge prost, eu sunt singura care își asumă vina. A mers prost, Ravi, îmi pare rău!

— Nu a mers prost! a insistat Ravi, iar ea a auzit foșnete la telefon, sunetul pumnului său lovind o pernă. A funcționat! A funcționat, la naiba, iar tu ai un alibi! Cum poți să mărturisești când tot timpul ai fost în altă parte?

— O să le spun ce am făcut cu aerul condiționat din mașină, același truc, doar că nu a funcționat la fel de bine. Alibiul tău te acoperă de la 20.15 în seara aia, deci poate le spun că l-am ucis pe la 20, și asta te scapă. L-am băgat în mașină și am plecat să îmi fac un alibi fals cu Cara și Naomi. Ele nu știau nimic. Sunt nevinovate.

Pip s-a șters la ochi.

— Nu o să mai ancheteze cazul dacă fac asta. O mărturie este singura și cea mai importantă dovadă acuzatoare, știm asta de la Billy Karras. Nu o să fie nevoiți să mai cerceteze. O să îi spun lui Hawkins cine era Jason, ce voia să îmi facă. Nu cred că o să-mi dea crezare, în afară de cazul în care există vreo dovadă că Jason e Ucigașul BA, dar poate că există pe undeva. Există trofee. Legitima apărare nu mai funcționează, în special cu tot complotul elaborat ca să mușamalizez chestia asta,

dar poate un avocat bun ar putea să reducă acuzația de la crimă la omor, iar eu pot...

— Nu! a spus Ravi, disperat și furios. O să fii la închisoare câteva zeci de ani, poate toată viața. Nu o să las să se întâmple asta. Max l-a ucis pe Jason, nu tu. Sunt mai multe dovezi care arată spre el decât spre tine. Putem să reușim, Pip. Totul poate încă să fie bine.

O dorea atât de mult să îl audă așa. Cum ar fi putut să își ia adio, când el era chiar aici, în fața ei? Coastele i s-au strâns în jurul inimii, apăsând până ce aceasta a cedat, gândindu-se că nu avea să îl mai vadă în fiecare zi, ci doar în vizită la două săptămâni în fața unei mese de metal, gardienii veghind ca să se asigure că nu se atingeau. Asta nu era viață, nu una pe care o dorea pentru ea sau pentru el.

Pip nu știa ce să spună, nu putea să îndrepte lucrurile.

— Nu vreau! a spus încet Ravi. Nu vreau să pleci!

— Dacă e să aleg între mine și tine, te aleg pe tine! a șoptit Pip.

— Dar și eu te aleg pe tine! a zis Ravi.

— O să vin să îmi iau rămas-bun înainte să plec, s-a smiorcăit ea. O să cobor la parter ca să iau o ultimă cină normală cu familia. Să le spun adio, chiar dacă ei n-o să știe. Vreau să trăiesc o ultima fărâmbă de normalitate. Iar apoi o să vin să îmi iau adio de la tine și o să plec.

Liniște.

— Bine, a spus în sfârșit Ravi, acum cu o voce mai groasă și însoțită de altceva, de ceva necunoscut lui Pip.

— Te iubesc! a spus ea.

Telefonul s-a închis, tonul răsunându-i în ureche.

Patruzeci și nouă

— Joshua, mănâncă-ți mazărea!

Pip a zâmbit când s-a uitat la tatăl ei, care se prefăcea a fi amenințător, căscând ochii comic de larg.

— Pur și simplu nu îmi place azi, s-a plâns Josh, împingând boabele prin farfurie și lovind-o pe Pip în genunchi pe sub masă cu picioarele.

De obicei, ea îi spunea să înceteze, dar de data asta nu o deranja. Acum era ultima dată, într-o oră plină de ultime dăți, iar Pip nu avea să le mai ia de bune. Voia să le studieze, să și le întipărească în minte ca să facă amintiri care să dureze zeci de ani. Urma să aibă nevoie de ele acolo.

— Asta pentru că *eu* le-am făcut și nu adaug un kilogram de unt, a zis mama, aruncând o privire tăioasă soțului.

— Știi, i-a spus Pip lui Josh, ignorându-și farfuria, mazărea te face un jucător de fotbal mult mai bun.

— Nu-i adevărat! a zis Josh pe un ton care-i spunea *Am zece ani, nu sunt prost*.

— Nu știi, Josh! a rostit gânditor tatăl ei. Nu uita că sora ta știe totul. Și vorbesc serios.

— Hmm...

Josh s-a uitat la tavan, gândindu-se la asta. Și-a mutat privirea la Pip, studiind-o la fel de bine, din motive complet diferite.

— Chiar știe multe lucruri, trebuie să recunosc asta, tată.

Ei bine, și ea credea că știe, de la lucruri despre dovezi inutile și până la moduri în care să scapi după comiterea unei

crime. Dar se înşelase, iar o mică greşală prăbuşise totul. Pip s-a întrebat cum avea să vorbească peste câţiva ani familia ei despre ea. S-ar mai fi lăudat tatăl ei, spunând tuturor că nu există ceva ce să nu ştie buclucaşa lui? Sau ar fi devenit un subiect tabu, unul care nu trecea de aceste patru ziduri? Un secret ruşinos, încuiat ca o fantomă prinsă în casă. Oare Josh ar fi inventat scuze când ar fi vizitat-o, ca să nu fie nevoit să le spună prietenilor ce era ea? Poate chiar ar fi pretins că nu avusese niciodată o soră. Pip nu l-ar fi condamnat, dacă asta ar fi trebuit să facă.

— Dar tot nu înseamnă că îmi place mazărea, a continuat Josh.

Mama a zâmbit exasperată, aruncându-i lui Pip o privire care spunea în mod clar: *Aşa sunt băieţii!*

Pip a clipit la ea. *Mie-mi spui?*

— Oricum, lui Pip o să îi lipsească mâncarea gătită de mine, nu-i aşa? a întrebat mama ei. Când o să plece la facultate.

— Da, a dat Pip din cap, luptându-se cu nodul din gât. O să-mi lipsească multe lucruri.

— Dar cel mai mult o să-ţi fie dor de tăticul tău fantastic, nu-i aşa? a spus tata, făcându-i cu ochiul.

Pip a zâmbit şi a simţit că o ustură ochii şi i se întunecă privirea.

— Tata este fabulos! a spus ea, luând furculiţa şi uitându-se în jos ca să îşi ascundă ochii.

O cină obișnuită cu familia, doar că nu era așa. Totuși, niciunul dintre ei nu știa că era de fapt un adio. Pip fusese foarte norocoasă! De ce nu se gândise înainte la asta? Ar fi trebuit să se gândească la asta în fiecare zi. Iar acum era nevoită să renunțe la toate. La toți. Nu își dorea să o facă. Nu voia asta. Voia să lupte furioasă. Nu era corect. Dar trebuia să o facă. Pip

nu mai făcea diferența dintre bine și rău, corect și greșit – acele cuvinte erau neînsemnate și goale, dar știa că asta trebuia să facă. Max Hastings urma să fie în continuare liber, dar la fel și toți cei la care ținea ea. Un compromis, un schimb.

Mama lui Pip era ocupată să enumere toate lucrurile pe care trebuiau să le aranjeze înainte de duminica asta, toate lucrurile pe care trebuia să le mai cumpere.

— Încă nu ți-ai cumpărat o lenjerie nouă de pat.

— Pot să iau una veche, este în regulă, a spus Pip.

Nu îi plăcea conversația asta, să plănuiască viitorul care nu avea să se desfășoare niciodată.

— Sunt surprinsă că nu ai început să îți faci bagajul, asta e tot, a spus mama. De obicei ești foarte organizată.

— Am fost ocupată, a zis Pip, iar acum ea era cea care plimba mazărea prin farfurie.

— Cu noul podcast? a întrebat tatăl ei. E îngrozitor ce s-a întâmplat cu Jason, nu-i așa?

— Mda, este îngrozitor, a spus încet Pip.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu el?

Josh era atent.

— *Nimic!* a rostit apăsător mama ei, și asta a fost tot, sfârșitul discuției; mama aduna farfuriile goale și aproape goale și le ducea într-o parte.

Mașina de spălat vase a scârțâit când s-a deschis.

Pip s-a ridicat în picioare, neștiind ce să facă. Voia să îi îmbrățișeze și să plângă, dar nu putea deoarece trebuia apoi să le spună lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse. Dar cum ar fi putut să plece, să își ia adio fără asta? Poate doar o îmbrățișare, poate doar pentru Josh.

L-a prins când a coborât de pe scaun, îmbrățișându-l rapid, ca și când s-ar fi luptat, purtându-l în brațe și aruncându-l pe canapea.

— Lasă-mă în pace! a chicotit el, dând cu picioarele spre ea.

Pip și-a luat jacheta și s-a forțat să se îndepărteze de ei, pentru că altfel poate n-ar mai fi reușit să plece. S-a îndreptat spre ușa de la intrare. Era oare ultima dată când avea să o mai deschidă? Oare când ar fi revenit data viitoare ar fi fost o femeie la 40 sau 50 de ani? Se alesese cu riduri într-o singură noapte, încrustate acolo pentru totdeauna. Sau nu s-ar mai fi întors niciodată?

— Pa! a strigat ea cu vocea spartă, iar în piept, cu o gaură neagră care ar fi putut să nu mai dispară.

— Unde pleci? a întrebat-o mama și a scos capul din bucătărie. Are legătură cu podcastul?

— Da, a ridicat Pip din umeri, încălțându-se și fără să se uite înapoi la mama, deoarece o dureau prea mult.

S-a târât spre ușă. *Nu te uita înapoi, nu te uita înapoi!* A deschis-o.

— Vă iubesc pe toți! a strigat tare, mai tare decât voia, pentru că i-a acoperit vocea tremurândă.

A închis ușa în urmă, izbitura izolând-o și separând-o de ei. Totuși, chiar la timp, deoarece acum plângea cu suspine care îi îngreunau respirația când a descuiat mașina și s-a așezat pe scaun.

Și-a încheștat pumnii și a numărat până la trei. Doar până la trei. Iar apoi trebuia să plece. La Ravi. Acum era distrusă, dar următorul adio avea să o spulbere.

A pornit mașina și a plecat, gândindu-se la toți cei de la care nu își putea lua rămas-bun: Cara, Nat, frații Reynolds, Naomi. Dar ei aveau să înțeleagă de ce nu fusese în stare.

Pip a condus pe strada principală, virând spre Gravelly Way, spre Ravi. Spre un adio pe care nu voia să îl rostească. A parcat în fața casei familiei Singh, amintindu-și de fata naivă care bătuse la ușa asta cu mult timp în urmă, prezentându-se și spunându-i lui Ravi că nu credea că fratele lui fusese un criminal. Era atât de diferită de persoana din prezent și totuși avuseseră dintotdeauna ceva în comun: pe Ravi! El era cel mai bun lucru al ei, al acestei fete și al celei de dinainte.

Dar ceva era în neregulă, Pip deja își putea da seama de asta. Nu era nicio mașină pe alee. Nici mașina lui Ravi, nici a părinților lui. A bătut oricum la ușă. Și-a lipit urechea pe sticlă ca să asculte. Nimic. A bătut din nou, lovind cu pumnul în lemn până a durut-o, sângele invizibil curgându-i din monturi.

A ținut deschisă fanta pentru scrisori și i-a strigat numele, întinzându-se după el, în fiecare colț și crăpătură. Nu era aici. Îi spusese că venea, de ce nu era aici?

Asta fusese tot, la telefon? Niciun ultim adio, față în față, privindu-se în ochi? Fără să își bage capul între gât și umărul lui, care era locul ei? Fără să îl îmbrățișeze, refuzând să îi dea drumul, să dispară?

Pip avea nevoie de asta. Avea nevoie de acel moment care să îi dea putere să continue. Dar poate că Ravi nu avea. Era supărat pe ea. Și ultimul lucru rostit înainte ca toate conversațiile lor să se rezume la un telefon cu taxă inversă de la închisoare fusese „Bine”, după care auzise ultimul țcănit când o lăsase să plece. Ravi era pregătit, la fel trebuia să fie și ea.

Situația nu mai suferea amânare. Trebuia să îi spună în seara asta lui Hawkins, acum, înainte să caute mai mult și să descopere vreo legătură cu cei care o ajutaseră pe Pip. Mărturisirea era modul în care avea să-i salveze de ea, în care urma să-l salveze pe Ravi, chiar dacă o ura pentru asta.

— Pa! a spus Pip casei goale și s-a îndepărtat, pieptul tremurându-i când a urcat din nou în mașină și a plecat.

A virat spre autostradă, lăsând în urmă Little Kilton, iar o parte din ea a vrut să se întoarcă și să rămână acolo pentru totdeauna cu oamenii ei, cu cei pe care îi putea număra pe degete, cealaltă parte dorindu-și să incendieze orașul. Să îl vadă dispărând în flăcări.

Acum se simțea amorțită și i-a mulțumit găurii negre din pieptul ei pentru că-i luase și durerea, lăsând amorțeala să se răspândească în timp ce conducea spre Amersham, spre secția de poliție și acel loc malefic. Nu conta decât călătoria asta; nu se gândea la ce urma, era doar cu mașina asta și cele două faruri galbene, înaintând în noapte.

Pip a mers pe autostradă pe sub tunel și a cotit, copacii întunecați apropiindu-se în jurul ei. Farurile veneau spre ea, pe partea cealaltă a drumului, trecând mai departe cu un mic șuierat. Mai era o pereche pe drum, dar ceva era în neregulă. Farurile i-au făcut repede semn, licărindu-i în ochi, și lumea a dispărut între ele. Mașina se apropia tot mai mult. Un claxon apăsător de trei ori: lung-scurt-lung.

Ravi.

Era mașina lui Ravi, și-a dat seama Pip când a trecut pe lângă ea, zărind ultimele trei litere ale plăcuței de înmatriculare în oglindă.

Încetinea în urma ei, legănându-se periculos pe drum ca să întoarcă.

Oare ce făcea? Ce căuta *aici*?

Pip a semnalizat și a ieșit de pe drum, pe o bandă care se bifurca, direct spre o poartă care o împiedica să intre într-o benzinărie parțial distrusă. Stopurile s-au înroșit, proiectând

un graffitti care se scurgea pe clădirea distrusă și albă când a deschis portiera și a coborât.

Ravi parca acum în spatele ei. Pip și-a ridicat mâneca la ochi ca să se ferească de strălucirea farurilor, ca să se șteargă la ochii roșii.

El abia a oprit mașina înainte să sară afară.

Erau doar ei doi, nimeni altcineva împrejur în afară de mașinile care treceau în viteză și clădirea distrusă din spate. Față în față, ochi în ochi.

— Ce faci? a strigat Pip în vântul întunecat.

— Tu ce faci? a strigat Ravi.

— Mă duc la poliție, a spus confuză când Ravi a început să clatine din cap, venind spre ea.

— Ba nu! a zis el, vocea lui profundă înfruntând vântul.

Părul s-a ridicat pe brațele lui Pip.

— Ba da! a spus ea, părând că se ruga.

Era deja cel mai greu lucru de făcut. Deși cel puțin acum îl mai văzuse o dată.

— Nu te duci! a rostit Ravi, mai tare acum, clătinând încă din cap. Tocmai am venit de acolo.

Pip a înțepenit, încercând să-i înțeleagă expresia.

— Cum adică tocmai ai venit de acolo?

— Tocmai am fost la poliție și am vorbit cu Hawkins! a spus el, strigând ca să acopere sunetul altei mașini în trecere.

— Poftim?

Pip l-a fixat cu privirea, iar gaura neagră din pieptul ei i-a înapoiat totul: panica, groaza, durerea, fiorul care îi urca pe șira spinării.

— Despre ce vorbești?

— Totul o să fie bine! i-a strigat Ravi. Nu depui mărturie. Nu l-ai ucis pe Jason, a zis Ravi și a înghițit. Am remediat situația.

— Ce-ai făcut?

Arma s-a declanșat în pieptul ei de șase ori.

— Am remediat-o, a spus el. I-am spus lui Hawkins că eu am fost... cu căștile.

— Nu, nu, nu!

Pip s-a retras.

— Nu, Ravi! Ce-ai făcut?

— Este în regulă, totul o să fie bine.

Ravi a înaintat, întinzând mâna spre ea.

Pip i-a dat mâna la o parte.

— Ce-ai făcut? a întrebat Pip, gâtul ei strângându-se în jurul cuvintelor, rupându-le în două. Ce i-ai spus mai exact?

— I-am spus că împrumut tot timpul căștile tale, câteodată fără să știi. Că probabil le aveam când am fost acasă pe la familia Bell ca să îl văd pe Jason într-o seară, în urmă cu două săptămâni. Pe 12, am spus eu. Întâmplător, am lăsat căștile acolo.

— De ce naiba te-ai fi dus în vizită la Jason? a strigat Pip, iar mintea i se îndepărta de el, făcând-o să se retragă, aproape lipindu-se de poartă.

Nu, nu, nu, ce făcuse?

— Pentru că discutam cu Jason o idee; voiam să înființăm un fel de bursă în numele lui Andie și-al lui Sal, să facem un act de caritate. M-am dus să-i prezint ideile cu Jason, i-am arătat foile tipărite și probabil atunci mi-au căzut căștile din rucsac. Eram în living și stăteam pe canapele.

— Nu, nu, nu! a șoptit Pip.

— Lui Jason i-a plăcut ideea, dar a spus că nu are timp să se implice; așa am lăsat lucrurile, dar am uitat căștile acolo.

Presupun că Jason le-a găsit mai târziu și nu și-a dat seama că îmi aparțin. Asta i-am spus lui Hawkins.

Pip și-a acoperit urechile cu mâinile, ca și când ar fi putut să facă totul să dispară dacă nu l-ar mai fi auzit.

— Nu! a spus ea încet, cuvântul fiind doar o vibrație în spațele dinților.

Ravi a ajuns în sfârșit la ea. I-a îndepărtat brațele de pe față și a luat-o de mâini. Ținând-o strâns, ca și când ar fi ancorat-o de el.

— Este în regulă, am remediat situația. Planul este încă funcțional. Nu l-ai ucis pe Jason. Max a făcut-o. Nu mai există nicio legătură directă cu tine. Nu l-ai văzut pe Jason din aprilie, iar Hawkins nu te-a prins cu minciuna. Eu am făcut-o; am lăsat căștile acolo. Nu ai știut nimic despre asta. Mi-ai spus azi despre discuția de la poliție, și atunci mi-am dat seama că eu am fost cel care s-a întâlnit cu Jason, care a lăsat căștile acolo. Deci, m-am dus la poliție ca să clarific situația. Asta s-a întâmplat. Hawkins m-a crezut. M-a întrebat unde eram pe 15 și i-am spus: în Amersham, cu vărul meu, și i-am enumerat toate locurile prin care am fost. Am plecat acasă cu puțin înainte de miezul nopții. I-am prezentat niște fapte sigure, de necontestat, exact cum am plănuit. Și fără vreo legătură cu tine. Totul o să fie bine.

— Nu am vrut să faci asta, Ravi! a strigat ea. Nu am vrut să vorbești vreodată cu el, să fii nevoit să îți folosești alibiul.

— Dar ești în siguranță, a spus el, ochii licărind la ea în întuneric. Acum nu trebuie să te duci acolo.

— Dar nici tu nu trebuia să o faci! a spus ea. Te-ai implicat direct în toată povestea. Înainte te puteam ține separat, erai separat de tot, dar acum... Dacă Dawn Bell era acasă pe 12? Dacă le spune că minți?

— Nu pot să te pierd, a zis Ravi. Nu intenționez să te las să faci asta. Am stat pe pat după ce m-ai sunat și am făcut ce fac atunci când sunt neliniștit, speriat sau nesigur de ceva. M-am întrebat ce ar face Pip. Ce ar face în situația asta? Așadar, asta am făcut. Am născocit planul ăsta. A fost nesăbuit? Probabil. Aproape stupid, așa cum faci tu. Dar m-am gândit la toate detaliile, dar nu prea mult. Am acționat exact ca tine. Asta ai fi făcut tu, Pip.

Ravi a respirat, ridicând umerii și coborându-i.

— Asta ai fi făcut și tu pentru mine, o știi doar. Suntem o echipă, îți amintești? Noi doi. Și nimeni nu te ia de lângă mine, nici măcar tu!

— La naiba! a strigat Pip în vânt, deoarece băiatul avea dreptate și se înșela, iar ea era deopotrivă fericită și distrusă.

— Totul o să fie bine!

Ravi a tras-o spre el în jachetă; era cald fără să aibă motiv să fie așa.

— A fost alegerea mea și te-am ales pe tine. Nu te duci acolo! i-a spus el, respirând în părul ei, de-a lungul scalpului.

Pip l-a îmbrățișat, privind drumul întunecat peste umărul lui Ravi. Clipind lent la gaura neagră din pieptul ei și încercând să înțeleagă. Nu era nevoită să plece. Nu trebuia să fie aceea femeie de 50 de ani care se uita la fosta casă după câteva decenii, crezând că era cumva mai mică decât își amintea, deoarece o uitase sau aceasta o uitase pe ea. Nu trebuia să îi vadă pe toți cei la care ținea trăindu-și viața fără ea, punând-o la curent peste o masă de metal o dată la câteva săptămâni, vizitele rărindu-se în timp ce își vedeau de viața lor, iar ființa ei se împuțina tot mai mult, până ce dispărea în cele din urmă.

O viață, una reală, una normală, era încă posibilă. Ravi o salvase și, făcând-o, se condamnase singur.

Acum nu avea de ales, nu putea da înapoi.

Trebuia să își arate dinții și să vadă planul mergând până la capăt.

Fără îndoială.

Fără milă.

Sângele de pe mâinile, arma din inimă și planul.

Patru colțuri. Ea și Ravi stăteau într-unul. Ucigașul BA în altul. Max Hastings în fața lor, în vreme ce inspectorul Hawkins în fața lui.

O ultimă luptă, undeva, la mijloc, și ei trebuiau să câștige. Trebuiau să o facă, acum, că și Ravi era expus.

Pip s-a împins în el mai mult, mai puternic, lipindu-și urechea de pieptul lui ca să îi asculte inima, deoarece ea era încă aici și încă putea să o facă.

A închis ochii și i-a făcut o nouă promisiune tăcută, pentru că el o alesese pe ea, iar ea îl alesese pe el: aveau să scape basma curată.

Cincizeci

Orașul clocotea de zvonuri. Din cele șoptite, dar genul de șoaptă care putea fi auzită, mai ales de urechile fine ale lui Pip.

Nu-i așa că e îngrozitor?

Gail Yardley, plimbându-și câinele

Ceva e în neregulă cu orașul ăsta. Abia aștept să plec!

Adam Clark, în apropierea stației

S-a făcut vreo arestare? Vărul tău cunoaște pe cineva de la poliție, nu-i așa?

domnișoara Morgan, în fața bibliotecii

Dawn Bell a venit la magazin săptămâna trecută și nu mi-a părut prea supărată... Doar nu crezi că are vreo legătură cu asta, nu?

Leslie de la magazinul Co-Op

Pip a purtat și ea două conversații în șoaptă, nu în aer liber ca să audă toată lumea. În spatele ușilor închise și pe un ton murmurat.

Prima a fost cu Nat, miercuri, amândouă stând pe patul lui Pip.

— M-a sunat cineva de la poliție. Inspectorul Hawkins. În legătură cu ancheta lor despre moartea lui Jason Bell. M-a întrebat dacă am bătut la ușa casei lui Max Hastings în seara de 15. Dacă l-am lovit în față.

— Și? a întrebat Pip.

— I-am spus că nu știu despre ce vorbește și de ce naiba ar insinua că m-aș duce de bunăvoie acasă la cineva care m-a atacat și m-aș pune în situația în care aș fi singură cu el.

— Bun, asta-i bine!

— I-am spus că eram acasă la fratele meu pe la ora opt în seara aia. Dan era deja beat mort și practic a adormit pe canapea, deci o să verifice și asta.

— Bun!

Era bine. Asta însemna că Hawkins îl interogase deja pe Max cel puțin o dată, probabil după ce făcuse rost de datele de pe telefonul său mobil, punându-l din nou să îi explice unde era în seara în care murise Jason. Max îi spusese că fusese acasă toată noaptea, că adormise devreme și că Nat da Silva îi bătuse la ușă. Dar Hawkins avea deja datele din telefon, vedea că Max nu fusese acasă, vedea apelurile care accesaseră un turn de mobil care îl plasa la locul faptei, iar acum îl prinsese de câteva ori pe Max cu minciuna.

Mai era ceva nespus care plutea între Pip și Nat, iar asta era moartea lui Jason Bell. Nat nu putea întreba, iar Pip nu putea să-i spună, dar Nat probabil știa; expresia ei îi zicea asta lui Pip. Totuși, fata nu și-a mutat privirea, s-a uitat în ochii lui Pip, iar Pip, în ochii ei, și chiar dacă așa ceva nu se putea rosti nicio dată, se înțelegea. Max îl ucisese pe Jason, nu ea. Altă legătură secretă care le unea pe amândouă.

A doua conversație a fost cu Cara, în ziua următoare, la masă, în bucătăria familiei Ward, după ce Pip primise un mesaj în care scria *Poți să vii la mine?*

— Inspectorul ne-a întrebat pe mine și pe Naomi unde am fost în seara de 15, dacă am fost cu tine. I-am spus că da și la ce oră am plecat și sosit, pe unde am umblat. Că a fost doar o seară obișnuită și că eram flămânde, nimic mai mult. I-am

arătat fotografiile și videoclipurile de pe telefonul meu. Mi-a cerut să i le trimit.

— Mulțumesc! a spus Pip, cuvântul părându-i nepotrivit și fragil.

Aceeași expresie era și în ochii Carei. Să-și fi dat oare seama când auzise vestea despre Jason, întrebându-se cine altcineva putea fi criminalul? Probabil că ea și Naomi se uitaseră una la cealaltă și se prinseseră, fie că o rostiseră cu voce tare, fie că nu. Dar și în ochii Carei era ceva de neclintit, și anume încredere, și chiar dacă aceasta fusese pusă la încercare, nu se pierduse. Cara Ward, mai mult o soră decât o prietenă, sprijinul ei constant; expresia cunoscută de pe chipul fetei a ajutat-o pe Pip să scape de nodul din stomac. Nu știa dacă ar fi suportat ca prietena ei să o privească diferit.

Iar asta era un alt lucru bun. Hawkins îi verifica acum alibiul. Vorbise cu martorii și probabil continua, cerând filmările din trafic, căutând traseul parcurs de mașina ei în seara aia. Poate deja văzuse filmările de la McDonald's, plățile cu cardul ei și orele la care fuseseră făcute. Vezi, Hawkins, era exact acolo unde spusese, la kilometri distanță la ora la care fusese ucis Jason?

Urmase o altă conversație – care era probabil mai mult o contradicție – cu părinții ei.

— Cum adică nu pleci duminică? zisese mama ei cu gura căscată.

— Nu plec! Pot să lipsesc în primele zile de la facultate; cursurile încep abia după o săptămână. Încă nu pot să plec, trebuie să termin chestia asta. Urmăresc ceva aici.

Tatăl ei, care rareori țipa, o făcuse. Câteva ore. Din câte se părea, era cel mai rău lucru pe care i-l făcuse ea vreodată.

— Cred că au nevoie de mine, ca să-l găesc pe criminal în locul lor, iar tu spui că o săptămână de beții e mai importantă decât asta?

O încruntare în loc de răspuns.

— Dacă ratez vreun curs, o să recuperez. Întotdeauna o fac. Te rog să ai încredere în mine! Trebuie să ai încredere în mine!

La fel cum avusese Ravi încredere în ea; nu putea părăsi orașul fără să știe că reușiseră. Fără milă, fără rețineri, asta era lupta finală. Pip dăduse totul poliției: îl plasase pe Max la locul crimei în timpul orei estimate a decesului, folosind turnul de telefonie mobilă, lăsase părul lui Max la locul crimei, urmele de încălțări, filmările camerelor din trafic cu mașina lui care se îndepărta după ce incendiase totul, sângele de pe mâneca hanoracului din casa lui și noroiul întărit de pe tălpile încălțărilor. Poate încă nu găsiseră totul, dar era pe cale să le mai ofere ceva: primul episod. Ca să lege povestea și motivul. Atmosfera din acest oraș, ce se întâmplase cu Andie și Becca. Dușmănia dintre doi bărbați, o altercație confirmată de martori, o urmă de mândrie rănită într-o luptă care poate mersese prea departe. Camerele de supraveghere de la casa acestui individ, care cu siguranță l-ar fi susținut, dacă nu ar fi avut nimic de ascuns. Interviu cu Jackie deja ajunsese departe, dar Pip trebuia să îl ducă și mai și.

În cel mai rău caz i se spunea să îl scoată de pe internet, să nu mai intervină, dar paguba era deja făcută, sămburele de îndoială era deja plantat. Nu putea să numească suspectul, dar nici nu era nevoie să o facă; Hawkins avea să știe despre cine vorbea ea, iar asta era doar pentru el. Era singurul ascultător care conta. Trebuia să construiască pentru el un caz împotriva lui Max, astfel încât bărbatul să nu poată construi unul împotriva ei.

59.17MB of 59.17MB uploaded

Crima perfectă. Instrucțiuni pentru fete cumini:

Cine l-a ucis pe Jason Bell?

Sezonul 3 Episodul 1 încărcat cu succes pe
SoundCloud.

Cincizeci și unu

Alt joc, altă întrecere între inima și zgomotul făcut de teniși pe asfalt, creând tipare în afara timpului. Pip și-a umplut mintea cu sunetul acesta, pur și simplu punând un picior înaintea celuilalt, ca să nu se mai gândească. Probabil dacă ar fi alergat destul de repede, ar fi reușit să doarmă în seara asta. Ei bine, în seara asta, ar fi trebuit să fie în alt pat, în alt oraș, dar Little Kilton nu îi dădea încă drumul.

Nu ar fi trebuit să se uite la picioare, ci pe unde mergea. Nu se gândise la asta, nu avea nevoie să se gândească; era încă una dintre rutele ei obișnuite, circuitul ei. Un drum se continua cu altul, iar mintea ei era liniștită.

Doar când a auzit freamăt de voci și vehicule și-a ridicat privirea și și-a dat seama spre ce alerga. Tudor Lane, cam pe la jumătatea distanței, în drum spre locuința familiei Hastings.

Casa era chiar acolo, dar ceva nou și care nu se potrivea i-a atras atenția. Parcate în fața casei, dar ieșind un pic pe stradă, erau trei mașini de poliție și două dube cu pătrățele strălucitoare galbene și albastre pe portiere.

Pip a continuat să meargă, privirea atrăgând-o tot mai aproape, până a reușit să vadă mulțimea de oameni vânzolindu-se pe ușa de la intrare. Îmbrăcați în costume albe din plastic care le acopereau tălpile și capetele. Cu măști pe față și mănuși albastre, de cauciuc, pe mâini. Unul scotea din casă o pungă mare de hârtie și o băga într-o dubă care aștepta, urmat de altul.

O echipă criminalistică acasă la Max.

Pip s-a oprit, cu inima bătându-i mai repede decât își mișca picioarele și izbindu-se de coaste când a văzut haosul ordonat al oamenilor îmbrăcați în plastic. Nu era singura. Vecinii stăteau la marginea aleilor lor, cu ochii mari, șoptind între ei îndărătul mâinilor. O dubă albă era parcată în partea cealaltă a străzii, unde alți oameni se agitau în jurul ei, unul fotografiind locul, iar altul, cu o cameră mare, fixată pe un umăr, pe care o ținea îndreptată spre casă.

Asta era! Nu putea zâmbi, nici nu putea plânge; nu putea afișa nicio reacție în afară de puțină curiozitate, dar asta era! Începutul sfârșitului. Inima i-a alungat gaura neagră din piept în timp ce urmărea totul.

Un agent în uniformă și cu jachetă de un galben strident stătea în spatele unei mașini de poliție, discutând cu doi oameni: un bărbat și o femeie. Bărbatul vorbea furios cu polițistul, vocea lui fiind purtată de vânt. Erau părinții lui Max, întorși din Italia, înghesuiți unul în celălalt, cu pielea foarte bronzată. Pip l-a căutat, dar Max nu era acolo. Și nici inspectorul Hawkins.

— Ridicol! a strigat tatăl lui Max, scoțând telefonul cu mișcări dure și furioase.

— Domnule Hastings, vi s-a arătat deja mandatul de percheziție semnat. Nu ar mai trebui să dureze mult. Dacă ați putea să vă calmați...

Domnul Hastings s-a întors, ducând telefonul la ureche.

— Epps! a strigat el la telefon.

Polițistul s-a întors și el, nescăpându-l din ochi pe domnul Hastings. Pip s-a răsucit pe călcăie înainte să poată fi văzută pe stradă, cu părul legănându-se în urma ei în vreme ce încălțările bocăneau pe trotuar.

Polițistul ar fi putut să o recunoască, iar ea nu trebuia să fie văzută aici. Trebuia să rămână pe margine.

Alergând, s-a întors de unde venise. Alt joc, altă cursă, iar ea câștiga acum.

Nu trebuia să mai dureze mult, nu avea de ce. Polițiștii emisese un mandat de percheziție a casei. Aveau să caute cu atenție și să găsească în camera lui Max hanoracul pătat de sânge, dar și tenișii cu tălpi în zig-zag; poate Pip chiar le văzuse scoase afară; era foarte probabil să se ia și mostre ADN de la Max, ca să se descopere dacă firele blonde găsite în mâna cadavrului lui Jason și în râul de sânge se potriveau. Poate că acolo era Max acum.

A cotit, fără să se mai uite la picioare, ci la cerul cenușiu. Putea dura câteva zile până ce rezultatele testelor ADN aveau să vină de la laborator și să se verifice sângele de pe hainele lui Max, precum și firele de păr de pe corpul lui Jason. Dar imediat ce ar fi venit, Hawkins nu ar mai fi avut de ales. Dovezile erau copleșitoare. Piese se mutau pe tablă, jucătorii uitându-se unii la ceilalți, fiecare din colțul lui.

Pip a mărit ritmul, alergând mai repede și mai tare, și a simțit sfârșitul ajungând-o din urmă.

De la: mariakarras61@hotmail.com

11:39

Pentru: CPIPFCpodcast@gmail.com

Subiect: niște vești!

Bună, Pippa,

Sper că ești bine! Văd din episodul pe care tocmai l-ai lansat că ai găsit cazul pentru cel de-al treilea sezon sau că mai degrabă te-a găsit el. Ce tragedie, biata doamnă Bell! Chiar sper să îl găsești pe cel care a făcut asta!

Înțeleg perfect de ce cazul ăsta a avut prioritate înaintea investigației legate de Ucigașul BA și de Billy, dar de dimineată am primit niște vești pe care cred că ai vrea să le afli. Din câte se pare, cazul lui Billy este revizuit! Au apărut dovezi noi. Nu știi încă toate detaliile, dar pare că este ceva important – noi dovezi ADN sau amprente. D-aia toată lumea își manifestă brusc interesul. Mă întreb dacă au identificat în sfârșit amprenta necunoscută de pe trupul Melissei Denny, cea de-a doua victimă.

Sunt sigură că lucrurile astea durează, dar un avocat de la The Innocence Project a luat legătura cu Billy în privința depunerii motiunii la Comisia de revizuire a cazurilor penale ca să-i anuleze condamnarea. Așadar, se pare că poliția crede că l-a găsit pe adevăratul Ucigaș BA sau, cel puțin, că a găsit suficiente dovezi care să ateste că nu mai este „sigură” (ăsta e termenul, l-am căutat) condamnarea lui Billy.

În orice caz, sunt foarte entuziasmată și bineînțeles că o să te țin la curent! S-ar putea ca băiatul meu să fie acasă de Crăciun, cine știe!

Mulțumesc pentru că ai crezut în mine și în Billy!

Cu cele mai bune gânduri,

Maria Karras

Cincizeci și doi

Pip și-a trecut degetul peste ecranul calculatorului, oprindu-se la ultimul rând al e-mailului.

Mulțumesc pentru că ai crezut în mine și în Billy!

Crezuse în ei, deoarece Pip trebuia să fie cea de-a șasea victimă a Ucigașului BA și, într-un fel, avea să fie întotdeauna. Din clipa în care o răpise Jason, nu fusese nicio îndoială că un nevinovat stătea la închisoare. Dar *planul* îl uitase pe Billy. Supraviețuirea preluase controlul, supraviețuirea, răzbunarea și protejarea lui Ravi și a celorlalți față de plan. Totuși, Billy avea nevoie să fie salvat de Jason Bell la fel de mult ca și ea, iar Pip îl lăsase în urmă, îl lăsase în plan secund. Ar fi putut face ceva, nu-i așa? Planul funcționa doar dacă ea nu știa că Jason Bell era Ucigașul BA, că nu avea nicio legătură cu el, dar s-ar fi putut gândi la ceva.

Când și-a mai dat seama de ceva s-a simțit de parcă ar fi fost lovită în stomac de o piatră rece și dură: Pip credea că nu aveau să existe dovezi importante că Jason Bell era Ucigașul BA. Ceea ce însemna două lucruri: avea să-l lase pentru totdeauna în urmă pe Billy, să se salveze și să îl ascundă în mintea ei. Și al doilea: nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple. Poate Pip ar fi putut merge mai departe prin pădure, cu mașina lui Jason venind spre Green Scene din spatele ei. Ar fi putut să meargă mai departe și să găsească un drum, o casă, o persoană și un telefon. Probabil Hawkins tot nu ar fi crezut-o, dar ar fi cercetat. Poate polițistul ar fi găsit aceeași dovadă pe care o

găsise acum ca să îi susțină declarația și ar fi acționat înainte ca Jason să aibă șansa să o facă din nou. Jason în spatele gratiilor, iar Billy eliberat, mulțumită declarației lui Pip.

Dar nu asta se întâmplase. Iată: o bifurcație a unei căi pe care nu o alesese!

Pip făcuse o altă alegere, stând acolo, în întunericul pădurii. Nu fusese un accident sau un instinct care să-i fi spus să lupte sau să fugă. Văzuse ambele căi și alesese. Se întorsese.

Și poate că acea Pip dintr-o altă viață ar fi decis că făcuse alegerea corectă. Avusese încredere în cei care nu avuseseră niciodată încredere în ea și funcționase. Se salvase; poate deja își revenise, echipa Ravi și Pip mergând mai departe și ducând o viață normală. Dar și această Pip ar fi putut spune că alesese corect. Moartea era singura cale prin care se putea asigura că Ucigașul BA nu avea să mai rănească niciodată pe nimeni. Și pe calea asta, și Max Hastings ajungea la închisoare. Doi iepuri dintr-o lovitură. Doi monștri și ringul morții și al fetelor cu privirea goală ucise de ei. Unul mort, altul condamnat de la 30 de ani până la toată viața, dacă funcționa. Dispăruți și nimeni rămas care să îi caute. Poate așa era mai bine, cine ar fi putut spune?

În orice caz, acum Pip putea să facă ceva ca să îndrepte greșeala aia, ca să își amintească de Billy Karras. Mama lui probabil avea dreptate; când se ocupaseră de cadavrul lui Jason și-i introduseseră amprente în baza de date, apăruse acel semn de întrebare de la cazul Ucigașului BA. Poate alte dovezi ADN pe care le ignoraseră înainte se potriveau cu cele găsite la locul crimelor Ucigașului BA. Și mai erau și trofee. Pip găsisse trei dintre ele, dintre care două uitându-se la o veche fotografie de-a familiei Bell, una pe care, în urmă cu un an, o prinsese cu un bold pe panoul victimelor ucise. Un colier de aur cu un medalion rotund care aparținuse Phillipei Brockfield, înfășurat la gâtul lui

Dawn Bell. Două licăriri de lumină lângă urechile Beccăi: cercei din aur roz cu pietre de un verde-deschis. Aceiași cercei pe care îi purta încă. Aparținuseră Juliei Hunter. Pip își dorea să-i poată transmite cumva un mesaj Beccăi; să îi povestească tot ce se întâmplase, să îi spună de cercei, deoarece Ucigașul BA o mai avea sub control cât timp îi purta la urechi. Că retrăia clipa în care le ucisese pe aceste femei ori de câte ori își vedea soția și fiicele.

Polițiștii percheziționaseră casa lui Jason; dacă găsiseră și luaseră căștile lui Pip, poate găsiseră și trofee de la celelalte victime. Peria mov a lui Andie, colierul pe care îl purta Dawn, ceasul Casio al lui Bethany Ingham, brelocul Tarei Yates.

Iar dacă nu găsiseră încă trofee, Pip putea să-l îndrume pe Hawkins spre ele – nu trebuia decât să-i arate fotografia.

În plus, avea și contul secret de e-mail al lui Andie și ciorna netrimisă. Acel e-mail – cuvintele lui Andie care nu erau ultimele, dar așa păreau – ar fi fost cuiul din coșciugul lui Jason Bell. Trebuia să conducă poliția și spre legătura lui Andie cu HH. Pip ar fi trebuit să schimbe parola contului cu ceva mai puțin evident decât temporara *UcigașulBA6*. A făcut-o acum, schimbând-o cu *EchipaAndieȘiBecca*; credea că lui Andie i-ar fi plăcut cel mai mult.

Era posibil ca polițiștii să aibă o amprentă, dar Pip ar fi putut să le ofere toate celelalte lucruri, să sprijine cazul împotriva lui Jason Bell dincolo de orice îndoială. Ca atunci când condamnarea lui Billy ar fi fost anulată, cazul să nu se deschidă iarăși, cu noile dovezi dezincriminatorii, iar acuzațiile să fie respinse. Ca Billy să fie lăsat în sfârșit să plece acasă; Pip îi datora măcar atât.

Iar dacă toți ar fi știut cine era cu adevărat Jason Bell, Pip nu ar mai fi fost nevoită să-i asculte pe oameni spunând cât de îngrozitor era că fusese ucis.

Pip a repetat în oglindă, cu vocea răgușită și nefolosită toată ziua.

— Bună ziua, domnule Hawkins! Scuze, știu că sunteți foarte ocupat. Doar că... Ei bine, după cum știți, am studiat trecutul lui Jason Bell ca parte a cercetării legate de posibilul său ucigaș. I-am cercetat firma, relațiile personale și așa mai departe. Și, nu știu...

Aici Pip a făcut o pauză, cu o expresie umilă și scrâșnind din dinți.

— Am găsit niște legături tulburătoare cu un alt caz. Nu am vrut să vă deranjez cu ele, dar chiar cred că ar trebui să le studiați.

Banda adezivă și funia luate de la Green Scene Ltd, dar și legăturile firmei cu locurile în care fuseseră aruncate victimele. Înregistrarea vechiului ei interviu cu Jess Walker despre alarma dezactivată la firmă în aceeași seară în care muriseră Tara Yates și Andie. Numele de utilizator al celui de-al doilea cont secret de e-mail al lui Andie și parola tocmai resetată. O fotografie a agendei școlare de pe biroul lui Andie, peria mov de păr de lângă aceasta. Și fotografia asta de familie, cu colierul și cerceii.

— Becca încă îi poartă. Știi pentru că am vizitat-o. Poate că mi se pare, dar nu seamănă exact cu cerceii pe care i-a luat Ucigașul BA de la Julia Hunter ca trofeu?

Vocea din mintea ei care semăna cu a lui Ravi i-a spus să nu o facă. Pip cea adevărată probabil ar fi fost de acord – nu ar fi trebuit să încerce să mai atragă atenția asupra ei. Dar trebuia o să facă, pentru Billy și mama lui și astfel încât cealaltă Pip din altă viață – cea care făcuse cealaltă alegere – să nu aibă dreptate.

Pip a luat tot ce îi trebuia ca să-l elibereze pe bărbat și a plecat.

A străbătut drumul spre secția de poliție din Amersham, dar, de data asta, până la capăt. În pieptul lui Pip nu mai era o gaură

neagră, doar hotărâre; doar furie, frică și determinare. Era ultima ei șansă să îndrepte totul. Să îl salveze pe Billy, să îl conducă pe Hawkins, să îi distrugă pe Jason Bell și Max Hastings, să îl salveze pe Ravi, să se salveze pe ea însăși, să ducă o viață normală. Sfârșitul era începutul și ambele se grăbeau.

A ocupat un loc liber din parcare, s-a uitat la ochii ei în oglinda retrovizoare și s-a pregătit să iasă din mașină.

Și-a pus pe umăr rucsacul cu tot ce era înăuntru și a trântit portiera, sunetul reverberând în liniștea după-amiezii de joi.

Aceasta însă s-a risipit când Pip s-a apropiat de clădirea din cărămidă și locul malefic. Mai multe roți au vuit pe betonul din spatele ei, oprindu-se.

Pip s-a oprit brusc în fața ușilor automate și s-a uitat peste umăr.

Trei mașini tocmai parcaseră în apropiere de intrare. O mașină de poliție cu galben și albastru în față, urmată de una de teren fără însemne și de o altă mașină de poliție în spate.

Doi polițiști în uniformă pe care Pip nu îi cunoștea au coborât din prima mașină, unul vorbind la radioul prins la umăr. Portierele mașinii de poliție din spate s-au deschis, iar Daniel da Silva și Soraya Bouzidi au coborât. Buzele lui Daniel s-au încordat, devenind o linie macabră când s-a uitat în ochii lui Pip.

Portiera șoferului mașinii negre, fără însemne, s-a deschis, iar inspectorul Hawkins, cu jacheta lui verde cu petice la coate și închisă până la gât, a coborât. Nu a observat-o pe Pip, care stătea acolo, la șase metri distanță, când s-a îndreptat spre portiera din spate a mașinii, a deschis-o și s-a aplecat înăuntru.

Pip i-a văzut mai întâi picioarele atingând betonul și apoi mâinile, încătușate în față, când Hawkins l-a scos din mașină.

Max Hastings era arestat!

— Îți spun că ai făcut o mare greșală! i-a zis Max lui Hawkins.

Vocea îi tremura și, în clipa aia, Pip nu și-a dat seama dacă din cauza furiei sau a fricii. Spera că din cauza fricii.

— Nu am nicio legătură cu asta, nu înțeleg...

Max s-a oprit și, când și-a îndreptat ochii spălăciți spre secția de poliție și a văzut-o pe Pip acolo, a înțeles. A început să respire sacadat, iar ochii i s-au mărit, întunecându-se.

Hawkins nu a observat, făcându-le semn Sorayei și unuia dintre ceilalți polițiști să se apropie.

Ei nu se așteptaseră la asta. Nici Pip nu se așteptase. Cu o mișcare rapidă, Max și-a smucit brațul, aruncându-l la pământ pe Hawkins, și s-a îndepărtat, fugind prin parcare, prea repede ca ea să aibă timp să clipească.

Max s-a izbit cu putere în Pip, cuprinzându-i gâtul cu mâinile încătușate și împingând-o înapoi în clădirea de cărămidă, de zidul căreia capul tinerei s-a lipit cu un pocnet.

În spate s-au auzit strigăte și foșnete, dar Pip vedea un singur lucru: licărul ochilor lui Max la doar câțiva centimetri distanță. O strângea de gât cu mâinile, vârfurile degetelor intrându-i în piele.

El și-a dezgolit dinții, ea a făcut la fel.

— Tu ai făcut-o! i-a strigat în față, scuipând-o. Tu ai făcut cumva asta!

Băiatul a apăsat mai tare, mișcându-i capul lui Pip de cărămizi.

Ea nu l-a îndepărtat; mâinile îi erau libere, dar nu l-a împins. S-a uitat în spate și a șoptit ca să audă doar Max:

— Ești norocos că nu te-am ucis și pe tine.

Max a țipat la Pip ca un animal încolțit, fața înroșindu-i-se, iar vene urâte umflându-i-se lângă ochi.

— Cătea nenorocită! a strigat el, izbindu-i capul chiar în clipa în care Hawkins și Daniel l-au ajuns din urmă, trăgându-l de pe ea.

A urmat o încăierare, Max fiind doborât la pământ și lovind cu picioarele spre ei când ceilalți polițiști au venit în grabă.

— Ea a făcut-o! a strigat Max. Nu eu! Nu am făcut nimic! Sunt nevinovat!

Pip și-a pipăit ceafa: nu sângera. Nu avea sânge nici pe mâini.

— Nu am făcut-o eu!

Polițiștii l-au ridicat din nou în picioare.

Max și-a întors capul spre ea și, pentru o clipă, a arătat exact cum trebuia: cu ochii mijiiți și violenți, cu gura deschisă, hidos și larg, cu fața roșie și diformă. Iată-l: pericolul, lipsit de prefăcătorie și aparențe înșelătoare.

— Ea a făcut asta! a strigat Max. Ea a făcut-o! Este nebună!

— Duceți-l înăuntru! a strigat inspectorul Hawkins, acoperindu-l pe Max și îndrumându-i pe Soraya și pe ceilalți doi polițiști când mai că l-au luat pe sus pe băiat, care se zvârcolea, și au trecut de ușile automate, spre recepție.

Înainte să îi urmeze în clădire, Hawkins s-a întors spre Pip, arătând-o cu degetul.

— Te simți bine? a întrebat-o cu respirația tăiată.

— Bine! a dat ea din cap.

— Bun!

Apoi polițistul a dat din cap, după care s-a grăbit să intre în clădire, urmând sunetul țipetelor frenetice ale lui Max.

Cineva a tras aer pe nas în spatele ei, iar Pip s-a întors, îndreptându-și privirea la el. Era Daniel da Silva, care-și netezea uniforma, șifonată și strâmbă acolo unde Max trăsese de ea.

— Îmi pare rău! a spus el apăsător. Te simți bine? Se pare că te-a încolțit destul de tare.

— Da, sunt bine, i-a răspuns Pip. N-am decât un cucui, dar o să fie în regulă. Tata spune că oricum am prea mulți neuroni, deci îmi pot permite să pierd câteva.

— Bun!

Dan a tras din nou aer pe nas, schițând un zâmbet trist.

— Max Hastings? a spus încet Pip, o întrebare ascunzându-se în spatele numelui.

— Mda! a zis Dan.

— Îl pun sub acuzare? a întrebat ea, amândoi privind ușile de la intrare dinspre care se auzeau sunetele înăbușite ale vocii lui Max. Pentru crimă?

Daniel a dat aprobator din cap.

Pip simțise o apăsare pe umeri, o umbră grea strângându-i pieptul. Dar când l-a privit pe Daniel mișcându-și capul în sus și în jos, aceasta a eliberat-o în cele din urmă. Max era acuzat de uciderea lui Jason. Inima îi bătea repede în coaste, dar nu de frică; era altceva, ceva asemănător speranței.

Se terminase. Ea câștigase. Patru împotriva altor patru și iat-o, încă rezista!

— Ticălosul! a șoptit Dan, aducând-o pe Pip înapoi în prezent, aici, în locul malefic, privind acele uși. Nu spune nimănui ce am spus, dar... Jason Bell mi-a fost ca un tată, iar *el*...

Daniel s-a oprit, uitându-se la ușile de sticlă dincolo de care Max dispăruse cu totul.

— El...

Daniel s-a șters la ochi și a tușit în pumn.

— Îmi pare rău! a spus Pip, și nu era o minciună.

Nu îi părea deloc rău că Jason era mort, nici că îl ucisese, dar îi părea rău pentru Daniel. Pip îl crezuse capabil de violență de trei ori, total convinsă că el trebuia să fi fost Ucigașul BA. Nu

era el, era doar încă unul dintre acele suflete care pluteau în griul vast, în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Brusc, și-a mai dat seama de ceva, așa cum părea s-o facă mereu zilele astea: Jason Bell se folosise de Daniel. El era motivul pentru care Dan se înrolase în poliție; Jason îl convinsese să o facă și îl sprijinise în timpul instrucției. Becca îi povestise lui Pip toate astea anul trecut, iar acum înțelegea care era situația. Jason nu îl considerase pe Daniel drept fiul pe care nu îl avusese niciodată. Nu, își dorise să aibă cum să obțină informații despre cazul Ucigașului BA. Și să fie implicat în ancheta poliției. Și toate întrebările incomode ale lui Daniel referitoare la Ucigașul BA fuseseră, de fapt, ale lui Jason. Interesul lui pentru caz, prin Daniel. Asta era, la asta se referise Andie când spusese că tatăl ei era „practic unul dintre ei”. Doar îl folosise. Jason Bell nu fusese ca un tată pentru Daniel, la fel cum nu fusese tată pentru Andie și Becca.

Pip putea să-i spună lui Daniel, să-l avertizeze în privința informațiilor care s-ar fi putut afla curând despre Jason și legăturile lui cu Ucigașul BA, dar s-a uitat la zâmbetul lui trist, la pielea roșie de lângă ochi și nu a putut să o facă, nu a vrut să fie cea care să îi ia asta. Îi răpise destule.

— Da, a rostit absent Daniel, atent când ușile clădirii s-au deschis cu un scârțâit în clipa în care a ieșit cineva.

Era inspectorul Hawkins.

— Daniel, ai putea..., a spus el și, cu degetul mare, i-a făcut semn spre secție.

— Da, domnule! a răspuns Daniel, clătinând repede din cap, mărinind pasul și dispărând printre ușile automate.

Hawkins a venit spre ea.

— Te simți bine? a întrebat-o din nou. Ai nevoie să chem salvarea? Capul tău...

Polițistul a mijit ochii la ea.

— Nu, este în regulă. Mă simt bine! a insistat Pip.

— Îmi pare rău! a tușit el jenat. Este vina mea. Nu a mai opus rezistență până atunci. Nu m-am așteptat să... Ar fi trebuit să fiu atent. Este greșeala mea.

— Este în regulă! a spus Pip și i-a zâmbit. Nu vă faceți griji! Liniștea dintre ei era apăsătoare.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Hawkins.

— O, am venit să discut ceva cu dumneavoastră.

— Da?

Polițistul s-a uitat nelămurit la ea.

— Știu sigur că sunteți ocupat, a zis Pip și s-a uitat la ușile secției. Dar cred că ar trebui să discutăm înăuntru. Am niște lucruri pe care trebuie să vi le arăt, ceva ce am găsit în cercetările mele. Cred că este important.

Hawkins s-a uitat atent în ochii ei. Pip l-a fixat cu privirea; nu intenționa să fie cea care să și-o mute.

— Mda, sigur, bine, a spus el, uitându-se repede în spate. Poți să-mi acorzi câteva minute?

— Da, este în regulă, a zis Pip. O să aștept afară.

Hawkins și-a plecat capul și s-a întors cu spatele.

— Așadar, el a făcut-o? l-a întrebat pe Hawkins. Max l-a ucis pe Jason Bell?

Polițistul s-a oprit și s-a întors, pantofii lui negri și lustruiți scârțâind pe beton.

A dat ușor din cap, fără ca gestul să fie cu adevărat o confirmare.

— Dovezile sunt copleșitoare, a spus inspectorul și s-a uitat din nou în ochii ei, studiindu-i chipul, ca și când ar fi căutat o reacție.

Ea nu i-a oferit una, chipul rămânându-i la fel. Ce se aștepta să facă, să zâmbească? Să îi aducă aminte că avusese dreptate de la început, dându-și din nou seama înaintea lui?

— Atunci e bine, a spus ea. Că aveți dovezile. Fără îndoială...

— Azi, mai târziu, o să aibă loc o conferință de presă, a zis bărbatul.

— Bun!

Hawkins a inspirat.

— Trebuie să..., a început el și s-a retras un pas spre ușile automate, declanșând senzorii.

— Sigur, o să aștept aici, a spus ea.

Hawkins a mai făcut un pas, apoi s-a oprit, clătinând din cap și râzând încet.

— Presupun că dacă ai fi implicată în așa ceva, ai ști exact cum să scapi, a spus el, amuzamentul citindu-i-se încă pe chip.

Hawkins a privit-o, iar în stomacul lui Pip a căzut ceva, care a continuat să coboare, trăgând-o în jos. Părul i s-a ridicat pe ceafă.

Ea a schițat un zâmbet

— Ei bine, am ascultat multe podcasturi criminalistice, a replicat apoi, ridicând din umeri

— Corect! a râs repede Hawkins, coborându-și iarăși privirea la pantofii lui. Corect! O să te caut când termin! i-a mai spus după ce a dat din cap.

Politiștul a intrat apoi în secție, iar Pip l-a urmărit plecând, și oare a auzit scârțâitul ușilor care se închideau sau i s-a părut?

Cincizeci și trei

Pip auzea doar vocea lui, pentru a doua noapte la rând, pe care o petrecea holbându-se la umbrele întunecate de pe tavan, dându-le formă în mintea ei în timp ce vorbea Hawkins. Cu ochii larg deschiși, ca să nu poată fi lipiți cu bandă. Arma se descărca în inima ei.

„Presupun că dacă ai fi implicată în așa ceva, ai ști exact cum să scapi.”

În minte, Pip i-a auzit inflexiunile vocii și a accentuat aceleași silabe.

Hawkins nu mai deschisese subiectul cât el și Pip rămăsese în camera de interogatoriu numărul 1, iar ea îi arătase cercetările despre Jason și-i dăduse fotografiile și detaliile din contul de e-mail al lui Andie. Indirect, inspectorul îi spusese că deja aflate de legătura asta cu Ucigașul BA și că făcea cercetări, dar că informațiile ei erau utile, așa că îi mulțumea. Îi strânsese mâna înainte să o conducă afară. Totuși, oare nu o strânsese de mână puțin prea mult timp? Ca și când ar fi încercat să simtă ceva?

Pip a repetat fraza, umplându-se cu vocea lui, analizând-o din toate unghiurile și studiind fiecare pauză și inspirație.

Era o glumă superficială, nimic mai mult. Dar el nu o spusese așa, ci mai mult bâlbâindu-se, mai mult nesigur și râzând, ca să nu pară serios.

Hawkins știa.

Nu, era imposibil așa ceva! Aveau criminalul. Hawkins nu avea nicio dovadă, iar ea avea un alibi.

Bun, păi, dacă nu știa, atunci exista o mică parte din el – o parte minusculă, partea pe care ar fi putut să o ascundă în mintea lui –, iar acea parte avea îndoieli. Era ridicol și lipsit de sens; Pip avea un alibi perfect fiindcă fusese în altă parte, iar dovezile împotriva lui Max erau multe. Dar erau oare prea multe – era oare cazul un pic prea ușor și puțin cam stângaci? a întrebat o voce din mintea lui. O bănuială stăruitoare în care nu știa dacă putea avea încredere. De aceea îi studiase privirea, căutând urme de îndoială.

Max fusese arestat și acuzat, iar poliția investiga din nou cazul Ucigașului BA. Billy Karras urma să fie eliberat. Pip supraviețuise. Era liberă și în siguranță, la fel ca toți cei la care ținea. Ravi râsese și plânsese, și o îmbrățișase prea strâns când îi spusese. Dar... dar dacă asta însemna să câștige, de ce nu i se părea așa? De ce încă se scufunda?

„O să te caut când termin”, îi spusese Hawkins din mintea ei. Știa la ce se referise el atunci, că avea să vină să o ia ca să discute după ce termina cu formalitățile care-l priveau pe Max. Dar nu la asta se referea în ecoul din mintea ei. Era o promisiune. O amenințare. „O să te caut când termin.”

Știa sau nu, o suspecta sau nu, se gândea și se răzgândea, ignora ideea și revenea la ea. Nu conta care variantă era; undeva, cumva, ideea era în mintea lui, oricât de mică, ridicolă și absurdă. Era acolo. Hawkins se gândise la ea pentru o secundă, iar Pip o văzuse înrădăcinată acolo.

Ea și Hawkins, ultimii rămași, uitându-se unul la celălalt din colțuri opuse. Înainte, el nu aflase adevărul despre Sal Singh și Andie Bell și nici despre dispariția lui Jamie Reynolds. Dar Pip evoluase și se schimbase; poate că o făcuse și Hawkins. Și acel

singur gând, acea mică îndoială care se ascundea în mintea lui o distrugea.

Pip a plâns până când nu a mai putut deoarece știa. Nu se putea odihni, nu își putea recupera viața normală, singurul lucru pe care și-l dorea mai mult decât orice altceva. Singurul lucru pentru care făcuse asta. Asta era tot, prețul pe care trebuia să îl plătească. Și-a petrecut câteva ore gândindu-se la asta, făcând scenarii, punându-și întrebări și nu vedea decât o singură cale de ieșire, o singură cale prin care să îi țină pe ceilalți în siguranță față de ea. Încă un plan.

Știa ce avea de făcut. Dar poate nu era în stare să o facă.

Cincizeci și patru

Pătrunzând printre arborii înalți, soarele i-a luminat ochii când s-a uitat la ea. Sau poate că era invers, s-a întrebat Pip, poate că ochii lui Ravi luminau soarele. Un zâmbet strâmb i s-a desenat pe chip.

— Sergent? a întrebat Ravi, călcând frunzele căzute din pădurea Lodge, sunetul vioi făcându-l să se simtă ca acasă, să se gândească la începuturi și sfârșituri.

— Scuze! a zis Pip și l-a ajuns din urmă, pășind în ritmul lui. Ce-ai spus?

— Am spus, a trăgănat el cuvintele și înghiontind-o în coaste, la ce oră te duc părinții tăi? Băiatul a așteptat o vreme, apoi a adăugat: La Cambridge? Alo? E cineva acolo?

— O, aaa, cred că devreme, a răspuns Pip, clătinând din cap și revenind în prezent. Cred că plecăm înainte de zece.

Nu știa cum să o facă, cum să o spună și nici măcar cum să înceapă. Nu existau cuvinte pentru durerea care-i zumzăia prin tot corpul, prinsă în pieptul ei în timp ce coastele se prăbușeau în jurul acesteia. Rupând oase și mâini ude de sânge, o durere mult mai intensă decât toate astea.

— Super! a spus Ravi. O să vin pe la tine înainte, să îl ajut pe tatăl tău să pună bagajele în mașină.

Buza lui Pip amenința să cedeze, gâtul ei strângându-se și întrerupând-o. Ravi nu a văzut. Cei doi mergeau prin pădure, pe lângă potecă. Explorau, spusese el, numai ei doi, echipa Ravi și Pip, plecați în sălbăticie.

— Când să vin în vizită? a întrebat-o, ferindu-se de o creangă și ridicând-o pentru ea fără să se uite înapoi. Inițial, trebuia să vin weekendul următor, deci ce zici de weekendul de după aceea? Am putea ieși în oraș la cină sau așa ceva.

Pip nu era în stare să o facă. Și nu mai putea face nici măcar un pas după el.

Lacrimile i-au curs repede și furios, simțind în piept un nod care nu avea să cedeze niciodată.

— Ravi! a spus ea încet.

A auzit-o în vocea ei, așa că s-a întors, cu ochii mari și încruntat.

— Hei, hei! a spus Ravi și și-a trecut mâinile peste brațele ei. Ce este? Ce este în neregulă?

A tras-o spre el și a strâns-o în brațe, cuprinzându-i ceafa cu o mână și ținând-o la piept.

— Nu!

Pip s-a îndepărtat de el și a simțit că ieșea din corp, întorcându-se la el, alegându-l în locul ei.

— Ravi, este... Nu poți să vii mâine-dimineață să-l ajuți pe tata cu bagajele. Nu poți să vii în vizită la Cambridge. Nu poți, nu putem...

Vocea i s-a frânt, ruptă în două de tremurul din pieptul ei.

— Pip, ce...

— Asta e ultima dată, a spus ea. Ultima dată când ne putem vedea.

Vântul a bătut printre copaci, suflându-i părul pe față, iar șuvițele i s-au lipit de lacrimi.

Lumina dispăruse din ochii lui Ravi, acum întunecați de frică.

— Despre ce vorbești? Nu este adevărat! a ridicat el tonul, împotrivindu-se foșnetului copacilor.

— Este singura cale, a zis Pip. Singura cale ca să fii în siguranță.

— Nu vreau să mă feresc de tine, a fost replica lui Ravi. S-a terminat! Am reușit. Max a fost acuzat. Suntem liberi!

— Nu suntem! a strigat ea. Hawkins știe sau bănuiește. Gândește-te la ce mi-a spus în fața secției. Are ideea asta în minte.

— Și? a spus Ravi, acum furios. Nu contează! L-au acuzat pe Max; au toate dovezile. Nu este niciuna împotriva ta. Hawkins poate să creadă ce vrea, chiar nu contează.

— Contează!

— De ce? a strigat el disperat. De ce contează?

— Pentru că, a început Pip, înlăcrimată, și a ridicat și ea tonul, pentru că nu s-a terminat. Nu am gândit totul până la capăt. Mai întâi trebuie să aibă loc un proces, Ravi. Un juriu din 12 oameni trebuie să îl considere pe Max vinovat dincolo de orice îndoială. Dacă o fac, atunci o să se termine cu adevărat, iar noi o să fim liberi. Hawkins n-o să aibă niciun motiv să continue cercetarea. Este aproape imposibil să anulezi o condamnare odată ce s-a pronunțat verdictul. Uită-te la statistici, la Billy Karras! Abia atunci o să fim liberi.

— Da, și exact asta o să se întâmple, a spus el.

— Nu avem de unde să știm, s-a smiorcăit Pip, ștergându-și fața cu mâneca. A mai scăpat o dată. Dar dacă juriul îl găsește nevinovat, atunci ce se întâmplă? Cazul revine poliției pentru a fi din nou investigat. Ei trebuie să găsească un ucigaș. Și cine crezi că o să fie prima persoană pe care o s-o ancheteze inspectorul Hawkins dacă Max este găsit nevinovat? Eu, Ravi! O să vină după mine și toți cei care m-au ajutat. Pentru că asta e adevărul și asta e treaba lui!

— Nu! a strigat Ravi.

— Ba da!

Lui Pip i-a tremurat glasul.

— Dacă procesul nu decurge bine, o să fiu prinsă. Și nu o să te trag după mine, și nici pe ceilalți!

— Asta nu e alegerea ta! a îngăimat el, cu lacrimi în ochi.

— Ba da! Te-ai dus la Hawkins ca să îi spui despre căști, iar asta te leagă de tot. Dar știu cum să te scap.

— Nu, Pip, nu te ascult!

Ravi și-a coborât privirea.

— Dacă verdictul este „nevinovat”, dacă poliția o să vrea vreodată să discute cu tine despre asta, să le spui că eu te-am pus să o faci.

— Nu!

— Te-am constrâns. Te-am amenințat. Te-am obligat să îți asumi vina pentru căști ca să mă salvezi. Tu ai bănuț ce i-am făcut lui Jason. Te-ai temut pentru viața ta.

— Nu, Pip! Oprește-te!

— Ai făcut-o constrâns, Ravi! a insistat Pip. Trebuie să folosești cuvântul ăsta. Constrâns. Te-ai temut pentru viața ta, dacă nu făceai ce spuneam eu.

— Nu! Nimeni nu o să creadă așa ceva!

— Fă-i să creadă! a strigat ea. Trebuie să îi faci să te creadă.

— Nu!

Lacrimile șiroinde i se opreau pe buze.

— Nu o fac! Nu vreau!

— Poți să le spui că nu ai mai luat legătura cu mine de când am plecat la Cambridge. O să fie adevărat. Te-ai îndepărtat de mine. Nu am vorbit, nu ne-am văzut, nu am comunicat. Dar erai încă speriat de ce o să ți se întâmple, dacă spui adevărul poliției. De ce o să-ți fac.

— Taci, Pip! Încetează! a strigat el, cuprinzându-și fața cu mâinile.

— Noi doi nu mai putem să ne vedem. Nu putem să mai avem nicio legătură; altfel, motivul constrângerii nu o să funcționeze – poliția o să ne verifice convorbirile telefonice. Te temi de mine, așa trebuie să pară. Deci nu mai putem fi împreună, a spus ea, iar chestia prinsă în pieptul ei s-a desfăcut într-o mie de tăieturi.

— Nu! a suspinat Ravi în mâini. Nu, nu se poate așa ceva! Trebuie să existe ceva ce putem...

Și-a lăsat mâinile pe lângă corp, cu un licăr de speranță în ochi.

— Ne putem căsători! i-a propus el.

— Poftim?

— Ne putem căsători, a repetat băiatul, inspirând adânc și făcând încă un pas spre ea. Privilegiul soților. Nu putem fi constrânși să oferim dovezi împotriva celuilalt dacă suntem acuzați amândoi. Ne-am putea căsători.

— Nu!

— Putem! a spus el, speranța luminându-i ochii. Am putea s-o facem.

— Nu!

— De ce nu? a întrebat Ravi, cu disperarea revenindu-i în voce, iar speranța dispărând într-o clipită.

— Deoarece nu tu ai ucis un om, Ravi! Eu am făcut-o!

Pip l-a luat de mână și și-a împletit degetele cu ale lui, așa cum o făceau, apucându-l strâns.

— Căsnicia nu o să te salveze, ci doar o să te lege de mine și de orice mi se întâmplă. Dacă se ajunge acolo, poate că nu o să aibă nevoie de mărturiile noastre ca să ne închidă pe amândoi. E inacceptabil! Crezi că Sal și-ar dori asta pentru tine? Crezi că ar vrea ca toți să creadă că ai jucat un rol în uciderea unui om, așa cum s-a crezut despre el?

— Încetează! a rostit Ravi, strângându-i mâna un pic cam prea tare. Nu mai încerca să mă faci...

— Nu vreau asta doar de la tine, l-a întrerupt Pip. Ci de la toți. De la Cara, Nat, Connor. Trebuie să mă desprind de toți cei la care țin, de toți cei care m-au ajutat. Ca să îi protejez. Chiar și de familia mea; nu pot lăsa poliția să creadă că ai mei m-au ajutat sau m-au încurajat în vreun fel, nu pot permite asta. Trebuie să mă îndepărtez de toți, să rămân singură. Să mă izolez de toți până la proces. Iar după aia, dacă juriul...

— Nu! a spus el, dar împotrivirea îi dispăruse acum din voce, iar lacrimile i se rostogoleau repede pe obraji.

— Sunt o bombă cu ceas, Ravi! Nu pot să-i am în preajmă pe oamenii pe care-i iubesc atunci când o să explodez. Mai ales pe tine.

— *Dacă explodezi*, a punctat el.

— Dacă, a confirmat Pip, întinzând mâna ca să-i prindă o lacrimă. Până la proces. Iar dacă totul decurge în favoarea noastră, dacă Max este găsit vinovat, atunci pot să primesc totul înapoi. Viața. Familia. Pe tine. Ne putem regăsi, promit! Dacă o să mai vrei...

Ravi și-a lipit obrazul de mâna ei.

— Ar putea însemna câteva luni, a spus el. Chiar ani. Este un caz de crimă, s-ar putea să dureze ani în șir să se ajungă la proces.

— Atunci atât o să aștept! a strigat Pip. Iar dacă după atâta așteptare, juriul îl găsește nevinovat, poți să-i spui lui Hawkins că ai făcut-o constrâns. Nu ai fost niciodată la locul crimei, nu erai sigur că eu l-am ucis pe Jason, dar te-am obligat să îi povestești despre căști. Te-am obligat. Spune-o, Ravi!

— Constrâns, a rostit încet, cu chipul împietrit. Nu vreau asta! a suspinat el, cu mâna tremurând într-a ei. Nu vreau să te pierd! Nu-mi pasă ce se întâmplă, nu vreau să nu te mai văd vreodată, să nu mai vorbesc cu tine! Nu vreau să aștept procesul! Te iubesc! Nu pot... nu pot. Tu ești Pip a mea, iar eu sunt Ravi al tău! Suntem o echipă! Nu vreau asta!

Pip s-a lipit de el, cu fața ascunsă în locul care-i aparținea, la baza gâtului. Casa ei, dar nu mai putea fi, nu se mai putea. Ravi și-a lăsat capul pe umărul ei, iar ea l-a ținut acolo, trecându-și mâna prin părul lui.

— Nici eu nu vreau, a spus ea, și a durut-o atât de mult, încât a crezut că nu mai poate să respire.

Nimic nu avea să vindece asta. Nici timpul. Nici spațiul.

— Te iubesc foarte mult! a șoptit Pip. De aceea trebuie să plec și să nu mă întorc. Știi doar că și tu ai face-o pentru mine, a spus ea, un ecou al cuvintelor rostite de Ravi când o salvase în depozit, fără să știe.

Acum și Pip trebuia să îl salveze; asta era alegerea ei. Și știa fără umbră de îndoială că era cea corectă. Poate alte alegeri pe care le făcuse nu erau, poate toate deciziile de până atunci fuseseră greșite sau rele, niște căi neumblate și alte vieți. Alegerea asta era de departe cea mai îngrozitoare dintre toate, durea cel mai mult, dar era corectă și bună.

Ravi a plâns pe umărul ei, iar Pip i-a mângâiat părul, în timp ce lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji.

— Ar trebui să plec, a spus ea în cele din urmă.

— Nu! Nu!

Ravi a apucat-o mai strâns, nedorindu-și să îi dea drumul, vârandu-și fața în haina ei.

— Nu, nu pleca! a implorat-o el. Te rog, nu mă părăsi! Te rog, nu pleca!

Dar unul din ei trebuia să fie primul care să plece. Primul care să se uite o ultimă dată în urmă. Primul care să o spună pentru ultima dată.

Iar aceea trebuia să fie ea.

Pip i-a dat drumul. S-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit fruntea de a lui, așa cum o făcea el întotdeauna. Își dorea să îi poată lua

jumătate din suferință. Să ia jumătate din tot ce era rău, să lase loc pentru ceva bun.

— Te iubesc! a spus ea, retrăgându-se.

— Te iubesc!

S-a uitat în ochii lui, iar el s-a uitat în ai ei.

Pip s-a întors și s-a îndepărtat.

Ravi a cedat în spatele ei, plângând printre copaci, vântul purtându-i suspinele spre ea și încercând să o aducă înapoi. Pip a mers mai departe. A făcut zece pași. Unsprezece. A ezitat la următorul. Nu putea să o facă. Nu putea! Nu putea fi ultima oară. Așadar, s-a uitat înapoi peste umăr, printre copaci. Ravi era în genunchi, în frunze, cu fața ascunsă, plângând în mâini. O dorea mai mult decât orice să îl vadă așa, iar pieptul i s-a deschis, întinzându-se spre el, încercând să o împingă înapoi. Să îl îmbrățișeze, să-i ia durerea și să îl lase să o ia pe a ei.

Voia să se întoarcă. Voia să alerge spre el, să îi cadă în brațe, să fie echipa Ravi și Pip, și nimic mai mult. Să îi spună că îl iubea în toate felurile secrete pe care le aveau, că adora să îl audă rostind cu voce blândă toate poreclele pe care i le dădea. Dar nu putea să o facă, nu era corect. Nu putea fi stâlpul ei de încredere, iar ea nu putea fi sprijinul lui chiar acum. Pip trebuia să fie cea puternică, cea care să plece când niciunul dintre ei nu și-o dorea. Cea care să aleagă.

Fata s-a uitat la el o ultimă dată, apoi și-a mutat privirea și s-a uitat în față. Drumul înainte era încețoșat; ochii i se umpleau de lacrimi care-i șiroiau apoi pe obraz. Poate avea sau nu să-l revadă cândva, însă nu se mai putea uita înapoi – nu putea sau nu avea forța să o facă.

A plecat, iar șuieratul purtat de vânt ar fi putut să fie strigătul lui Ravi sau copacii, dar era prea departe ca să își dea seama. A plecat și nu s-a uitat înapoi.

Cincizeci și cinci

Ziua 72.

Pip număra zilele, bifându-le în mintea ei.

O zi de la mijlocul lui decembrie, la Cambridge, iar soarele deja dispărea de pe cer, pătându-l în rozaliul sângelui diluat.

Și-a strâns haina în jurul trupului și a mers mai departe pe străzile vechi, înguste și întortocheate. Peste trei zile avea să fie tot aici, iar de atunci vor fi trecut 75 de zile, ei bine, cât de curând împlinindu-se o sută.

Încă nu se stabilise o dată pentru proces; de fapt, nu mai aflate nimic de mult timp. Doar ceva lipsit de importanță cu o zi în urmă: Maria Karras îi trimisese un e-mail cu o fotografie în care Billy zâmbea în timp ce decora bradul de Crăciun, îmbrăcat într-un pulover roșu țipător plin de reni. Pip zâmbise la ecran. Ziua 31, atunci îl eliberaseră pe Billy Karras, renunțându-se la toate acuzațiile.

Ziua 33 fusese cea în care apăruse știrea că Jason Bell era Ucigașul BA.

— Hei, ăsta nu e din orașul tău? o întrebase cineva din sala comună de pe hol, când auziseră știrile de la televizor.

Majoritatea colegilor nu vorbeau cu Pip; era foarte retrasă, dar, de fapt, fata se ferea de ceilalți.

— Da, este, confirmase Pip, dând volumul mai tare.

Jason Bell nu fusese doar Ucigașul BA, ci și Obsedatul din Sud-Est, un violator care acționase în zona de sud-est a Londrei între 1990 și 1994, identificat cu ajutorul ADN-ului. Pip și-a dat seama că 1994 era anul în care se născuse Andie Bell.

Jason se oprise odată cu nașterea primei lui fiice, când familia se mutase în Little Kilton. Ucigașul BA făcuse prima victimă când Andie avea 15 ani și începea să arate ca o femeie în devenire. Poate de aceea o făcuse tatăl ei. Se oprise la moartea lui Andie – ei bine, cât pe-aci, dar nimeni nu avea să mai afle vreodată despre cea de-a șasea victimă a lui. Toată viața ei, Andie fusese marcată de monstrul care locuia în casa ei, de violența lui. Nu îi supraviețuise, dar Pip o făcuse, iar Andie putea să o însoțească oriunde.

Pip a cotit, mașinile trecând pe lângă ea, și și-a aranjat din nou pe umăr rucsacul plin de cărți. Telefonul i-a bâzâit în buzunarul hainei. Pip l-a scos și s-a uitat la ecran.

O suna tatăl ei.

A simțit un nod în stomac și o gaură în inimă. Pip a apăsat butonul lateral ca să ignore apelul, cu gând să îl lase să sune în buzunar. Avea să-i trimită a doua zi un mesaj, spunându-i că-i pare rău că ratase apelul, că fusese ocupată, poate chiar mințind că fusese la bibliotecă. Trebuia să mărească perioada dintre două apeluri, până ar fi ajuns foarte lungă, de câteva săptămâni, poate luni. Mesajele erau necitite și fără răspuns. Cursurile se terminaseră deja, iar Pip plătise pentru a-și păstra camera în timpul vacanței, spunându-le părinților că voia să-și termine temele. Trebuia să se gândească la ceva de Crăciun, la un motiv pentru care nu se putea întoarce în oraș. Pip știa că asta avea să le frângă inimile, și pe a ei, dar era singura cale. Separarea. Pip era pericolul și trebuia să îi țină departe de ea, în caz că i-ar fi afectat.

Ziua 72. Pip era în exil de doar două luni și jumătate, în purgatoriul ei, mergând neîncetat pe vechile străzi pietruite. Se plimba în fiecare zi și făcea promisiuni. Asta făcea. Promitea că avea să fie diferită, mai bună, că avea să-și merite viața de dinainte și pe toți ceilalți.

Nu avea să se mai plângă că-l ducea pe Josh la antrenamentul de fotbal și urma să-i răspundă la toate curiozitățile, mari sau mici. Avea să fie sora lui mai mare, profesoara lui, persoana pe care el o putea admira, până în ziua în care ar fi depășit-o și ar fi devenit ea cea care îl admira pe el.

Intenționa să fie mai blândă cu mama ei, care îi dorise numai binele. Pip ar fi trebuit să o asculte mai mult, ar fi trebuit să înțeleagă, dar ea luase totul în răs: puterea ei, datul ochilor peste cap și motivele pentru care făcea clătite, iar asta nu avea de gând să mai facă vreodată. Ele două erau o echipă – fuseseră de la început, de când venise pe lume –, iar dacă Pip ar fi reușit să-și recupereze viața, ar fi fost din nou o echipă, până la ultima suflare a mamei. Ținându-se de mână, piele îmbătrânită peste piele și mai îmbătrânită.

Tatăl ei! Ce n-ar fi dat să îi mai audă râsetul nonșalant, să îl audă strigând-o „buclucașo”. Avea să-i mulțumească în fiecare zi pentru că le alesese pe ea și pe mama ei, pentru tot ce o învățase vreodată. Să îi enumere toate felurile în care îi semăna și să-i spună că o bucura enorm că o ajutase să devină persoana care era. Trebuia doar să redevină acea persoană. Iar dacă ar fi reușit, probabil s-ar fi întâmplat în ziua când tatăl ei ar fi dus-o de braț la altar, oprindu-se la jumătatea drumului ca să îi spună cât de mândru era.

Prietenii ei! Intenționa să-i întrebe întotdeauna ce făceau înainte să o facă ei. Nu mai voia să lase nimic să îi stea în cale; nu ar mai fi avut nevoie ca ei să fie înțelegători, deoarece, de data asta, ea avea să fie cea înțelegătoare. Își propunea să râdă cu Cara până o durea burta, vorbind la telefon trei ore, să aprecieze jocurile de cuvinte nepotrivite ale lui Connor și brațele lui ciudate, zâmbetul amabil și generozitatea lui Jamie, puterea pe care o admirase dintotdeauna la Nat, pe Naomi, care-i

fusese o soră mai mare când Pip avusese disperată nevoie de așa ceva.

Și Beccăi Bell i-a făcut o promisiune: să îi povestească totul când ar fi fost amândouă libere. Pip fusese nevoită să o evite și pe ea, să nu o mai viziteze sau să vorbească la telefon. Dar nu închisoarea era cușca Beccăi; tatăl ei fusese. El nu mai era acum, dar Becca merita să știe totul despre tatăl ei și cum murise, despre Max și rolul pe care îl jucase Pip. Dar cel mai mult merita să afle despre Andie. Sora ei mai mare, care știuse despre monstrul din casa lor și care făcuse tot posibilul să o salveze pe Becca de el. Merita să citească e-mailul lui Andie și să afle cât de mult o iubise, că lucrurile crude pe care i le spusese Andie în ultimele clipe erau, de fapt, încercarea ei de a o proteja. Andie era îngrozită că, într-o zi, tatăl lor avea să le ucidă pe amândouă și poate se temea că asta ar fi fost lucrul care l-ar fi făcut să cedeze. Pip voia să-i zică totul. Becca merita să știe că, în altă viață, ea și Andie ar fi scăpat împreună de tatăl lor.

Promisiuni peste promisiuni.

Pip își propunea să-i recâștige pe toți, dacă ar fi avut șansa.

De fapt, nu aștepta procesul lui Max. Ci pe al ei. Ultima ei judecată. Juriul nu urma să decidă doar soarta lui Max, ci și pe a ei, hotărând dacă putea să-și recupereze viața cu toți cei care făceau parte din ea.

Mai ales *pe el*.

Încă vorbea în fiecare zi cu Ravi. Nu cu cel real, ci cu acela din mintea ei. Îi vorbea când era speriată sau nesigură, îl întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost acolo. El stătea lângă ea când era singură, și întotdeauna era singură, uitându-se la fotografiile vechi de pe telefon. Îi ura „noapte bună” și îi ținea companie pe întuneric în timp ce ea învăța din nou cum să doarmă. Pip nu mai era sigură dacă îi nimerea timbrul vocii, accentul exact pe care îl folosea și inflexiunile. Cum pronunța

el cuvântul „sergent”? Vocea lui urca sau cobora? Trebuia să își amintească, să îl păstreze în amintiri.

S-a gândit în fiecare zi la Ravi, aproape în fiecare clipă din cele 72 de zile. S-a întrebat ce gândea, ce făcea, dacă i-ar fi plăcut sandviciul pe care tocmai îl mâncase ea – răspunsul era întotdeauna da –, dacă el era bine sau dacă îi era la fel de dor de ea precum îi era ei de el. Dacă absența se transformase în indignare.

Spera că, orice ar fi făcut, Ravi avea să învețe din nou să fie fericit. Chiar dacă asta însemna să o aștepte pe ea, să aștepte procesul sau să găsească pe altcineva, Pip înțelegea. I se frângea inima la gândul că el ar fi putut să zâmbească strâmb altcuiva, născocind alte porecle și moduri invizibile de a spune „te iubesc”, dar asta era alegerea lui. Pip voia să știe doar că era fericit, că exista din nou ceva bun în viața lui. Libertatea ei contra libertății lui, și era o alegere pe care ar fi făcut-o din nou.

Dacă ar fi așteptat-o, iar verdictul ar fi fost în favoarea lor, Pip s-ar fi străduit în fiecare zi să fie persoana amabilă pe care o merita Ravi Singh.

— Sentimentalo! i-a spus el la ureche, iar Pip a zâmbit, pufnind în râs.

S-a mai auzit un sunet, ascunzându-se în respirația ei, un vaiet slab, pițigăiat și continuu, apropiindu-se tot mai mult.

O sirenă.

Mai multe.

Țipând în sus și în jos, amestecându-se.

Pip a întors capul. Erau trei mașini de poliție care, depășind traficul, accelerau spre ea.

Mai stridente.

Luminile albastre care se roteau, sfâșiind amurgul, pâlpâiau în ochii ei și scânteiau pe stradă.

Pip s-a întors și a închis strâns ochii.

Asta era. O găsiseră. Hawkins descălcise ițele. Se terminase. Veniseră după ea.

Ea a rămas pe loc și și-a ținut respirația.

Sirenele se auzeau tot mai strident.

Se apropiau.

Trei.

Doi.

Unu.

Un țipăt la ureche. O rafală de vânt prin părul ei când mașinile au trecut mai departe, una după cealaltă, sirenele lor amuțind când au depășit-o, lăsând-o în urmă pe trotuar.

Pip a deschis ochii încet și cu atenție.

Dispăruseră. Sunetul sirenelor se auzea din nou ca un scâncet, ca un zumzet, apoi dispărând.

Nu erau pentru ea.

Nu azi.

Într-o zi ar fi putut să fie pentru ea, dar nu azi, în cea de-a 72-a zi.

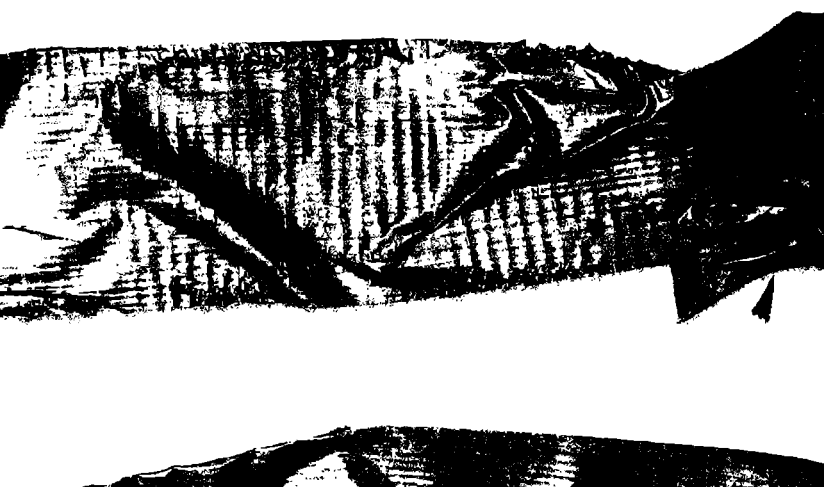
Pip a dat din cap și a mărit pasul.

— Trebuie doar să merg mai departe, i-a spus lui Ravi și tuturor celor care locuiau în mintea ei. Să merg mai departe!

Ziua judecății ei avea să vină, dar, pentru moment, Pip a mers și a promis. Doar atât. Trebuia să pună un picior înaintea celuilalt, chiar dacă se târâia, chiar dacă gaura din inima ei părea prea mare ca să mai poată sta în picioare. A mers și a promis, iar el era cu ea, Ravi împletindu-și degetele cu ale ei așa cum o făceau cândva, vârfurile odihnindu-se în adânciturile dintre monturile ei. Așa cum ar mai fi putut să o facă. Nu trebuia decât să meargă mai departe. Pip nu știa ce o aștepta la capăt, nu vedea atât de departe, iar ziua scădea, noaptea apropiindu-se, dar poate avea să fie ceva bun.

1 an, 8 luni
și 16 zile mai târziu
Ziua 697

**La 3 minute după ce a fost citit verdictul
în cazul Coroana versus Max Hastings:**

Hei, sergent, îți aduci aminte de mine?

Mulțumiri

Ca întotdeauna, primele mulțumiri le adresez agentului meu, Sam Copeland. Mulțumesc pentru că ești cea mai bună tribună/mătușă înțeleaptă/polițistă rea/polițistă bună! Toate astea au început când ți-am dat manuscrisul cărții despre *fata care face un proiect la școală despre un caz vechi de crimă* în iunie 2016, și uite unde am ajuns acum! O trilogie criminală este expresia oficială. Dar nu ar fi existat nici măcar o carte dacă nu ai fi riscat cu mine atunci când mi-ai spus să dau curs ideii ăsteia, așadar, îți mulțumesc! (Deși dă-mi voie să nu îți acord tot creditul – cu toate că sunt sigură că ți-ar plăcea!)

Apoi, vreau să le mulțumesc librarilor, care fac o muncă fantastică aducând cărțile în mâinile cititorilor și care au continuat să o facă în ciuda provocărilor incredibile din ultimul an. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru entuziasmul permanent și dăruirea față de cărți și citit, și pentru marele rol pe care l-ați avut în succesul seriei *CPIPFC*. Și bloggerilor, care își dedică atât de mult din timpul personal postând recenzii sau vorbind despre cărțile care le-au plăcut. Niciodată n-am să vă pot mulțumi îndeajuns pentru toată dragostea arătată seriei *CPIPFC* și abia aștept să vă văd reacțiile față de romanul *La un pas de moarte*.

Recunoștința mea se îndreaptă către cei de la Electric Monkey, care lucrează neîncetat ca să-mi transforme documentele Word în cărți adevărate. E nevoie de o mulțime de oameni pentru asta! Îți mulțumesc, Sarah Levinson, pentru că ai parcurs cu pricepere această carte imensă împreună cu mine

și pentru că ți-ai dat seama exact ce am vrut să fac. Îți mulțumesc, Lindsey Heaven, pentru toată munca asiduă cu supravegherea acestei serii! Vă mulțumesc și vouă, Lucy Courtenay, Melissa Hyder și Susila Baybars, pentru că m-ați ajutat să dau formă manuscrisului. Vă mulțumesc, Laura Bird și Janene Spencer! Momentul în care văd macheta de paginare pentru prima dată, când povestea începe să semene cu o carte ade-vărată, e întotdeauna magic! Îi mulțumesc lui Tom Sanders pentru designul incredibil de pe copertă; este macabru și po-trivit pentru acest final și nu aș fi putut cere o copertă mai bună! Sper că nimeni nu se va mai uita vreodată la fel la banda adezivă. Îi mulțumesc întotdeauna starului Jas Bansal, pentru tot ce face și pentru că este un mare geniu al marketingului/platformelor de socializare. Una dintre părțile mele preferate la publicarea fiecărui volum a fost să urmăresc cu câtă price-pere stârnești interesul înainte de eveniment. Le mulțumesc și lui Kate Jennings, Oliviei Carson și lui Amy Dobson pentru toată munca extraordinară și pentru că se asigură că oamenii află despre carte. Le sunt recunoscătoare celor de la departa-mentul de vânzări și drepturi de autor pentru tot ce fac, adu-când aceste cărți în lume, cu mulțumiri deosebite lui Ingrid Gilmore, Lori Tait, Leah Woods și Brogan Furey. Și din nou mulțumiri deosebite Priscillei Coleman, pentru operele sale de artă fantastice și pentru că l-a adus la viață cu atâta pricepere pe Ucigașul BA în portretul-robot al poliției.

După ultimul an prin care am trecut, mi s-ar părea că aș co-mite o omisiune flagrantă dacă nu mi-aș exprima recunoștința și admirația față de toți cei care lucrează la NHS¹. Eroismul

¹ National Health Service (NHS), Agenția Națională pentru Sănătate (n. red.).

și curajul vostru zilnic din timpul pandemiei de Covid-19 au făcut uneori ca modesta mea contribuție în ceea ce privește binele societății să pară mai mult decât neînsemnată (scriu povești născocite despre oameni inventați), dar vreau să vă mulțumesc pentru că ați fost atât de plini de compasiune și însuflețire și pentru că ați avut grijă de noi toți în timpul acestui an îngrozitor. Sunteți cu adevărat eroi, iar accesul la serviciul național de sănătate este un privilegiu incredibil pe care ar trebui să îl protejăm cu orice preț.

Ca întotdeauna, le mulțumesc prietenilor mei scriitori, pentru că m-au ajutat să navighez prin apele înșelătoare ale activității editoriale, mai ales în pauzele din timpul carantinei. Dar și pentru ședințele de pe Zoom, datorită cărora am evadat măcar virtual din apartament și am scăpat (temporar, ce-i drept) de termenele limită. Le mulțumesc celor de la Flower Huns, pentru că m-au ajutat (de la distanță) să-mi păstrez sănătatea mintală în timpul pandemiei. Îmi aduc aminte cu plăcere de chestionarele săptămânale. Abia aștept să mai joc niște jocuri în viața reală – deși fără chestionare, da?

Ca de fiecare dată, le mulțumesc părinților mei pentru sprijinul ferm și pentru că au crezut în mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Probabil ați știut dintotdeauna că voi fi scriitoare, dar vă mulțumesc pentru că mi-ați întreținut dragostea pentru povești, lăsându-mă să am o copilărie plină de cărți, jocuri video, emisiuni la televizor și filme. N-am risipit nicio secundă. Îți mulțumesc și ție, tată, pentru comentariile făcute în calitate de prim cititor și pentru că ai înțeles perfect cartea! Și îți mulțumesc, mamă, pentru că i-ai spus tatei că „ți s-a făcut rău” când ai citit cartea – atunci mi-am dat seama că are efectul pe care voiam să-l aibă!

Le mulțumesc surorilor mele, Amy și Olivia, pentru sprijinul constant și pentru că mi-au arătat cât de importante sunt surorile. Pip a fost nevoită să își găsească surori (Cara, Naomi, Nat și Becca), dar eu am fost destul de norocoasă să am două de la început. Sunt sigură că influența voastră se vede în toate exemplele de tachinări dintre frați/cicăleli din carte, deci vă mulțumesc pentru asta!

Mulțumiri nepotului meu, George, care spune că sunt autoarea lui preferată, în ciuda faptului că este cu zece ani prea tânăr ca să îmi citească romanele! Ai tot respectul meu! Nepoatei mele, Kaci, pentru că mi-a oferit dragălașenia de care am avut nevoie ca să continui într-un an îngrozitor de termene limită și pentru că a fost un copil grozav în pandemie. Și în special nepoatei mele, Danielle, care este *aproape* destul de mare ca să citească aceste cărți. În urmă cu câțiva ani, când Danielle avea cam nouă ani, studia la școală scrierea creativă și mi-a spus că toate poveștile bune se termină cu ... Ei bine, Danielle, am terminat prima mea trilogie cu ... Sper că ești mândră (și sper că ai dreptate)!

Le mulțumesc lui Peter, Gaye și Katie Collins, ca întotdeauna, pentru că au fost primii mei cititori și pentru că au fost cea mai bună familie adoptivă.

Lui Ben, care este piatra mea de temelie, complicele meu etern. Fără tine, nimic din toate astea nu ar fi fost posibil, iar Pip nu ar fi văzut lumina zilei, ca să nu mai zic sfârșitul celei de-a treia cărți. Îți mulțumesc!

După ce am scris o serie care a fost mult influențată de infracțiuni reale, mi s-ar părea ciudat să termin fără un comentariu la adresa sistemului judiciar penal și a domeniilor în care ne dezamăgește. Simt o disperare iremediabilă când văd statisticile privind violurile și agresiunile sexuală din țara

aceasta, precum și rata îngrozitoare a raportărilor și a condamnărilor. Ceva nu este în regulă aici. Sper că aceste cărți vorbesc în numele meu despre acest aspect și cred că este clar că anumite părți din povești provin din furia – din furia mea în momentele în care am fost hărțuită și nu am fost crezută – și frustrarea provocate de un sistem de justiție care câteodată nu pare corect.

Dar, ca să închei pe un ton mai vesel, vreau să le mulțumesc tuturor celor care m-au urmărit pagină cu pagină până la sfârșitul celei de-a treia cărți. Vă mulțumesc pentru încredere și sper că ați găsit finalul pe care îl așteptați! Eu, una, cu siguranță l-am găsit!